

JOHN PIPER

GUSTĂ , și VEZI

*Cum să savurezi supremația
lui Dumnezeu în totalitatea vieții*

Gustă și vezi

JOHN PIPER

GUSTĂ ȘI VEZI

*Cum să savurezi supremația lui
Dumnezeu în totalitatea vieții*

MAGNA GRATIA

DASCĂLU, 2026

GUSTĂ ȘI VEZI. CUM SĂ SAVUREZI SUPREMAȚIA
LUI DUMNEZEU ÎN TOTALITATEA VIEȚII

John Piper

Copyright © 2026 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Taste and See. Savoring the Supremacy of God in All of Life. 125 Daily Meditations*, de John Piper.

Copyright © 1999, 2005 by Desiring God Foundation.

Published by Crossway

a publishing ministry of Good News Publishers

Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement with Crossway. All rights reserved.

Tradus și publicat cu permisiunea Desiring God Foundation.

Editor: Ninel Lazăr. Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare, DTP și copertă: MG Books.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-351-321-8 (pdf); 978-630-351-322-5 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„*Să nu furi*” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți!

Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet

www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Către fiica mea,
Talitha Ruth Piper

Vino, dragă mielușea, lasă-ți capul jos,
Și odihnește-te pe umărul meu;
N-o să mai fie mult și vei fi mare,
Și-amândoi vom fi mai bătrâni, zic eu.

Vino, dragă mielușea, pleacă-ți capul aici,
Cu lâna ta lipită de-al meu obraz;
Simte iubirea tăcută a tatălui tău,
La adăpost, pe brațul ce te-mbrățișează.

Vino, dragă mielușea, lasă-ți capul strâns,
Și-ascultă-mi inima, ce bate-adânc;
Și memorează mesajul ei ascuns,
Pentru clipa-n care vom fi departe-atunci.

Vino, dragă mielușea, lasă-ți capul jos acum,
Cât mai există loc, cât mai e vreme bună;
Nu pot promite viață, nici putere,
Nici să modelez harul zilei de mâine.

Vino, dragă mielușea, și lasă-ți iar capul jos,
Și-ascultă, pe umărul meu drag;
Glasul lui Isus, sunând adânc, înăuntrul meu:
„Așa o susțin eu” – doar atât, cu drag.

Cuprins

Prefață 13

Mulțumiri 17

1. Omnipotența exuberantă a lui Dumnezeu 21
2. Lecții de la un card bancar pierdut 27
3. Dumnezeu este dragoste, Dumnezeu este Dumnezeu 31
4. Ploaia, marea lucrare a lui Dumnezeu 35
5. „Afară este un leu, care m-ar putea ucide pe uliță!” 39
6. Dimineața devreme în odăiță 43
7. Zece lecții pe care le-am învățat de la tatăl meu 47
8. Lecții despre pensionare de la Charles Simeon și Raymond Lull 51
9. Pot creștinii să fie ținuți robi prin păcatele celor dragi ai lor? 55
10. Când „a dori” și „ar trebui” nu se potrivesc 59
11. Singura dragoste supremă 63
12. „Niciun rău nu va veni asupra ta”. Oare? 67
13. Își va săpa familia ta propria groapă? 71
14. Iov cel neprihănit și vedeta de muzică rock 75
15. Trupul ei, ființa ei și Dumnezeul ei 79
16. O scrisoare către soția mea cu un „Da” pentru adopție 83
17. Călărețul ceresc, casa eternă și brațele veșnice 87
18. Cum să te rogi pentru sufletul tău și al altora 91
19. Păzește-te de bunul simț! 95
20. Hotărârile lui Clyde Kilby pentru sănătatea mintală 101

21. Nota lipsă a bucuriei suverane	105
22. Cum să fii umplut de Duhul Sfânt	109
23. Ce este comuniunea cu Dumnezeu? Înțelepciune de la John Owen	113
24. Cum ar fi dacă moartea ta ar fi un act de disciplină?	117
25. „Cel mai grandios lucru din lume este să fii mântuit”	121
26. Problema agonizantă a siguranței mântuirii	125
27. Ești un urmaș al regelui David?	131
28. Nu există mântuire în afara Israelului	135
29. Îndreptățit, dar nu iertat?	141
30. Imperfecțiunea – semnul tuturor celor ce sunt desăvârșiți	147
31. Zece motive pentru a iubi adevărul	151
32. Ar trebui colegiile creștine să îndoctrineze studenții?	155
33. Luther, Bunyan, Biblia și durerea	159
34. Vrea Dumnezeu cu adevărat să fii încurajat?	163
35. Și-au dat toate silințele în zadar	167
36. Discernământ prin dorință	171
37. Ești pe punctul de a-ți schimba slujba	175
38. Ce este „rădăcina de amărăciune”?	179
39. Când voia lui Dumnezeu este ca voia Lui să nu se împlinească	183
40. Rădăcina sănătății mintale: a fi vindecat prin cunoașterea lui Dumnezeu	187
41. Sunetul simultan de râs și plâns	193
42. Slavă lui Dumnezeu pentru jurnale și biografii!	197
43. Nu ne mulțumim doar să semănăm	201
44. Vești! Vești! Vești!	205

45. Pericolele irealității digitale	209
46. Darwinism pe veranda mea	215
47. Are Dumnezeu drepturi civile?	219
48. Poate bucuria să crească în veci?	225
49. De unde vine profanitatea din închisori?	229
50. Cum poate Elsie să alerge?	233
51. Dumnezeuul care nu Se rușinează	237
52. Lui Dumnezeu nu-I pare rău ca omului	241
53. Rugăciuni drăcești și plăceri divine	245
54. Despre poezie	249
55. Hrănește-te cu nesaț din Biblie, cu rugăciune	253
56. Cum poate fi viața veșnică un dar fără plată, și totuși să fie „potrivit faptelor”?	257
57. Isus și copiii	261
58. Trupurile, micul dejun și patul căsniciei	265
59. Steaua Pistol și puterea lui Dumnezeu	269
60. Dacă crezi, vei vedea slava lui Dumnezeu	273
61. Cum produce Duhul dragostea?	277
62. Pot cei născuți din nou să fie șterși din Cartea vieții?	281
63. Cât de periculoasă este credința ta?	287
64. Realități factice văzute și nevăzute	291
65. Te rog, mai dă-mi de mâncare!	297
66. Îndrăgirea adevărului de dragul iubirii	301
67. Augustin despre ce înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu	305
68. „Domnul celor morți”	311
69. Cum te face un singur păcat vinovat de întreaga Lege?	315

70. Un pericol al negării preștiinței de către Dumnezeu a alegerilor
făcute de oameni 321
71. Harul de a fi născut pentru tine 325
72. Cât de dispensabil este genul? 329
73. Diferență prin foc 335
74. Când să te despați și când nu 339
75. Întrebări de pus când îți alegi un loc de muncă 345
76. Suveranitatea dulce și siguranța mântuirii 349
77. Mai mult, mai mult, mai mult 353
78. Despre a-L împrumuta pe Dumnezeu 357
79. „Groaza care poartă numele timpului fugar” 361
80. Temelii pentru a gândi legat de rasă și căsătoria inter-rasială 365
81. Controversa: esențial și mortal 371
82. „Fraților, rugați-vă pentru noi” 375
83. A fi iubit și a fi urât 379
84. Primind un Dumnezeu centrat pe Dumnezeu cu o dragoste
centrată pe Dumnezeu 383
85. Între resemnare și triumfalism 387
86. Cum să fii tare în Domnul 391
87. „El S-a făcut sărac pentru voi” 395
88. De la umbră la substanță de dragul lui Hristos 401
89. Suveranitatea lui Dumnezeu: o doctrină prețioasă și practică
407
90. Cum este descoperită acum mânia lui Dumnezeu? 11
91. Mânia lui Dumnezeu de acum asupra credincioșilor și necre-
dincioșilor 415
92. Ce înțeles are măcelărirea amoriților? 419

93. O viață trăită cu sens seamănă cu a scrie o poezie bună 423
94. Regulile lui Martin Luther pentru a deveni teolog 427
95. Este Duhul Sfânt un fel de fază a treia a Cuvântului lui Dumnezeu? 431
96. Cine stăpânește peste gând și limbă? 435
97. Răspunsuri la rugăciune în mijlocul absenței răspunsurilor 441
98. Cine a fost bunicul lui Isus? 445
99. „Ei îi iubesc pe toți oamenii” 449
100. Noi toți am fost pluraliști 453
101. Dumnezeu i-a rânduit fiecăruia o măsură de credință 457
102. Să stăm nepăsători ca să se înmulțească harul? 461
103. Un alt paradox al rugăciunii: „Repetiții deșarte” versus „Venire continuă” 465
104. Ideea de necondiționat ascunde remediul real? 471
105. De unde izvorăște viața creștină? 475
106. Poți fi vrednic de Dumnezeu? 477
107. Dacă am găsit favoare, o, Doamne, dă-mi favoare 481
108. Sunt creștinii împliniți pe deplin? 487
109. Dincolo de limitele ispășirii nelimitate 491
110. Când curvarii sunt bărbați 497
111. Când Isus nu răspunde la întrebare 501
112. În căutarea odihnei 505
113. Îl vom iubi pe Hristos la final de an? 509
114. „Luați seama la felul cum ascultați!” 513
115. „De ce Mă numești bun? Doar Dumnezeu este bun” 519
116. Aproape că nu poți învăța un câine bătrân trucuri noi 523

117. Seneca, C. S. Lewis și o răscumpărare 529
118. Isus ne izbăvește de mânia viitoare 533
119. O susținere surprinzătoare a doctrinei 537
120. Un răspuns iudaic la patimile lui Hristos 541
121. Folosește mijloace, dar nu te încrede în ele, ci în Dumnezeu
547
122. Cum să vorbim despre Dumnezeu când ne rănește 551
123. Ce a obținut Hristos pentru copiii tăi cu sângele Lui? 555
124. Ce este Evanghelia creștină? 559

PREFAȚĂ

John Cotton, păstorul din Boston care a murit în 1652, avea gusturi spirituale de neînțeles pentru omul obișnuit modern. În anii bătrâneții sale, Cotton a fost întrebat de ce citea până târziu în noapte. „Pentru că îmi place să-mi îndulcesc gura cu o bucată din Calvin înainte să adorm”, a răspuns el. Am simțit asta pe propria piele în ce privește profetul Isaia, psalmistul David, apostolul Pavel și Jonathan Edwards, ultimul născut la 51 de ani după moartea lui John Cotton.

Pot exista motive rele pentru care să apelezi la alți scriitori afară de cei din Biblie, și pot exista motive bune. Unul dintre motivele rele pentru care apelăm la alți scriitori este că ni se pare că Biblia pare îmblânzită și lipsită de savoare. Ea este orice, numai nu îmblânzită și fără gust. Unul dintre motivele bune pentru care apelăm la alți scriitori în afară de Biblie este că savurăm gustul lui Dumnezeu nu doar în Biblie, ci și în felul în care alții Îl savurează. Cei mai buni scriitori ne intensifică apetitul pentru Biblie și, mai ales, pentru Dumnezeu însuși. Edwards a avut acest efect asupra mea de mai bine de 30 de ani.

„Gustați și vedeți ce bun este Domnul”, spune psalmistul (Ps. 34:8). Asta este ceea ce eu înțeleg prin expresia „a savura supremația lui Dumnezeu” din subtitlul acestei cărți. Noi

gustăm din dulceața lui Dumnezeu când El ne întâmpină în Cuvântul Său. „Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea!” (Ps. 119:103). Așadar, nu este surprinzător că aceia care sunt pătrunși de Cuvântul lui Dumnezeu vor avea un anumit gust, așa cum a spus Isus: „Voi sunteți sarea Pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra?” (Matei 5:13). Și dacă acești creștini sărați, plini de Biblie, scriu așa cum a scris Jonathan Edwards, va exista un fel de mi-reasmă a lui Dumnezeu în ceea ce ei spun. Cu asta ne place să ne îndulcim gura înainte să mergem la culcare.

Știu că eu nu sunt Calvin sau Edwards, dar iubesc Biblia și încerc să-mi cufund mintea și inima în ea an de an. Așadar, ceea ce am scris aici sunt parțial meditații asupra realității biblice și parțial aplicații în viața contemporană. Sper ca ceea ce străbate toate aceste lecturi devoționale să fie o savurare a supremației lui Dumnezeu. Jonathan Edwards a spus: „Creația Universului nu este decât manifestarea de către Dumnezeu a propriei Sale perfecțiuni și excelențe”. Acest lucru este adevărat. Astfel, scopul oricărei vieți este să vadă, să savureze și să arate această perfecțiune și această excelență. Acesta este și scopul meu. Iar dacă această carte este văzută pe noptiera unor sfinți obosiți de luptă, sper ca motivul pe care îl vor oferi pentru că citesc din ea să fie acesta: „Pentru că îmi place să-mi îndulcesc gura cu supremația lui Dumnezeu înainte să

merg la culcare”.

Ca ploaia să curgă învățăturile mele,
Ca roua să cadă cuvântul meu,
Ca ploaia repede pe verdeață,
Ca picăturile de ploaie pe iarbă! (Deut. 32:2).

MULȚUMIRI

În timp ce scriu aceste mulțumiri [în 2005], mă apropiu de finalul celor 25 de ani de slujire ca păstor al Bethlehem Baptist Church. Aceștia sunt oamenii pe care iubesc să-i slujesc săptămână de săptămână în lucrarea Cuvântului și a rugăciunii. Vă mulțumesc, dragi parteneri, pentru că răspândiți pasiunea pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile, spre bucuria tuturor popoarelor, prin Isus Hristos. M-ați binecuvântat cu credințioșia voastră și m-ați susținut în lucrarea mea de a scrie de-a lungul acestor ani, și ați făcut asta fără să vă plângeți.

Către sfatul prezbiterilor, printre sfinții de la Bethlehem – voi ați fost o dulceață în viața și lucrarea mea timp de 25 de ani. Este ceva uimitor și un mare dar al harului pentru mine, într-o lume plină de conflicte. Viziunea despre Dumnezeu care ne unește este prețioasă și este întrepătrunsă în această carte. Vă mulțumesc pentru belșugul binecuvântării voastre asupra vieții mele.

Către Aaron Young, Rick Gamache și Justin Taylor: vă mulțumesc pentru parteneriatul vostru în realizarea acestei cărți. Spiritul, intuiția, viziunea, bucuria, încurajarea și corecția mă țin pe calea cel bună și fericit pe calea îngustă care duce la viață.

Carol Steinbach, dacă te vei sătura vreodată să scrii inde-xuri și să oferi sfaturi editoriale – după 30 de ani de prietenie și parteneriat în slujire – nu știu încotro mă voi îndrepta. Fie ca Domnul să continue să îți dea bucurie în folosirea daruri-lor tale remarcabile. Și le mulțumesc și lui Robert Williams și Nancy Markie pentru că și-au oferit timpul voluntar să o ajute pe Carol să pună cap la cap indexurile.

Îi mulțumesc echipei de la Billy Graham Training Center, The Cove, pentru un loc liniștit unde ultimele retușuri au putut fi puse la punct fără distragere. Bunătatea voastră a de-pășit toate așteptările noastre.

Noël, Dumnezeu m-a privit cu mare favoare când m-am îndrăgostit de tine în 1966. Nu aveam idee că urma să mă că-sătoresc cu un editor, corector, consultant teologic și autor, toate împletindu-se în tine. Eu speram că mă căsătoresc cu o femeie a lui Dumnezeu care să fie alături de mine pe toate că-ile necunoscute ale pelerinajului nostru. Acest lucru s-a îm-plinut. Mulțumesc. Te iubesc. Cartea este dedicată fiicei pe care nu ai născut-o niciodată și pe care nu ai încetat niciodată să o ceri de la Dumnezeu. La Dumnezeu, toate lucrurile sunt posibile. În timp ce tunetul răsuna peste munții Blue Ridge din Carolina de Nord, în după-amiaza în care am încheiat această carte, tu stăteai acolo cu Talitha, învățând-o rugăciu-nea Tatăl nostru.

MULȚUMIRI

Vino, ascultă acum, mieluşeaua mea,
Această rugăciune nu seamănă cu nicio alta;
Vino, învață să trăiești o viață dată lui Dumnezeu
De la o mamă care se roagă pentru tine.

1.

OMNIPOTENȚA EXUBERANTĂ A LUI DUMNEZEU

*Reafirmarea locului legitim al lui Dumnezeu
în toate aspectele vieții*

Unde este Dumnezeu în ziarul tău zilnic, în emisiunea ta de radio, în programele TV, în *Time* și *Newsweek*, la teatru sau în sala de clasă a școlii publice? Dumnezeu este cea mai importantă realitate din Univers, și totuși El este aproape complet ignorat. Și dacă nu, El este la fel de probabil umilit pe cât este respectat. Totuși, El este cel mai crucial factor în fiecare problemă cu care țara se confruntă. Pur și simplu nu ar exista nicio națiune fără Dumnezeu. Dar El este ignorat de liderii noștri din societate în aproape tot ceea ce ei fac. Disprețul față de Dumnezeu este cel mai mare rău din Occidentul de astăzi. Este ca și cum o furnică de pe mușuroiul ei n-ar crede că Pământul există.

Dacă biserica vrea să reafirme locul legitim al lui Dumnezeu în sufletul omului și în centrul întregii vieți, vom avea nevoie de o concentrare mai clară pe a ceea ce este El și cum este El. Unul dintre motivele pentru care mărturia noastră despre realitatea lui Dumnezeu este minimă ține de faptul că înțele-

gerea *noastră* asupra realității lui Dumnezeu este la cote minime. În numele unui impact rapid și relevant, noi minimizăm chiar măreția care ar trebui să fie renumele Său. Fără aceasta, nu vom reafirma cu îndrăzneală și corectitudine locul Său legitim în totalitatea aspectelor vieții.

Și ceea ce avem nevoie este o imagine uriașă despre un Dumnezeu măreț, care este complet dedicat să-Și demonstreze cu bucurie măreția în a face lucruri bune pentru noi. Altfel spus, trebuie să vedem măreția lui Dumnezeu și să cunoaștem splendoarea lui Dumnezeu care se revarsă spre noi cu o atotputernicie exuberantă. Nu este suficient să credem că Dumnezeu este mare, puternic și înfricoșător – ceea ce și este. Nu, ci trebuie să experimentăm această măreție ca pe explozia zelului de nestăvilit al lui Dumnezeu de a împlini fapturile create de El arătându-Se acestora.

Avem nevoie de viziunea despre Dumnezeu a lui Jonathan Edwards pe când avea doar 20 de ani, când a ținut o predică intitulată, „Nimic pe Pământ nu poate reprezenta gloriile Cerului”. El s-a desfătat atât de mult în Dumnezeu în această predică, încât a predicat același mesaj în cel puțin 6 orașe din afara propriei sale parohii din Bolton. „Doctrina” predicii a fost enunțată astfel: „Cei evlavioși sunt făcuți pentru o fericire necunoscută și de neconceput”. El deduce acest lucru din scopul lui Dumnezeu de a Se proslăvi în crearea lumii, ca și

din convingerea lui că „această slavă a lui Dumnezeu [constă] în a admira, a te bucura [și] a exulta, ca ființă creată, în manifestarea frumuseții și supremației Sale. Dumnezeu nu are o slavă activă care să vină din cei care privesc slava Lui și care nu se bucură de ea; dar esența proslăvirii lui Dumnezeu constă în bucuria ființei create în manifestarea frumuseții Lui, care este bucuria și fericirea despre care noi vorbim”.¹ Altfel spus, certitudinea și măreția fericirii poporului lui Dumnezeu sunt la fel de sigure ca zelul lui Dumnezeu pentru propria slavă.

Aceasta este viziunea de care avem nevoie, și ar fi bine să medităm asupra unor texte biblice care surprind minunăția omnipotenței exuberante a lui Dumnezeu în a le face bine celor care nădăjduiesc în El.

- Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău, ca un vi-teaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bu-curie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine (Țef. 3:17).
- Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine, și le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine. Mă voi bu-cura să le fac bine, îi voi sădi cu adevărat în țara aceasta, din toată inima și din tot sufletul Meu (Ier. 32:40-41).

¹ *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 14, ed. Kenneth Minkema [New Haven: Yale University Press, 1997], 144.

- Domnul Își întinde privirile peste tot Pământul, ca să îi sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui (2 Cron. 16:9).
- Domnul Se va bucura din nou să vă facă prosperi (Deut. 30:9, trad. aut.).
- Domnul are plăcere de poporul Său, și îi slăvește pe cei nenorociți, mântuindu-i (Ps. 149:4).
- Nu de puterea calului Se bucură El, nu-Și găsește plăcerea în picioarele omului. Domnul îi iubește pe cei ce se tem de El, pe cei ce nădăduiesc în bunătatea Lui (Ps. 147:10-11).
- Mărit să fie Domnul, care Se desfată de binele robului Său! (Ps. 35:27, lit. RSV).
- Dumnezeuul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos (Fil. 4:19).
- ... ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus (Efes. 2:7).
- Nu te vor mai numi Părăsită, și nu-ți vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea”, și tara ta o vor numi Beula: „Măritată”; căci Domnul Își pune plăcerea în tine... Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeuul

tău de tine (Isaia 62:4-5).

Exuberanța atotputernică a lui Dumnezeu de a ne face bine este una dintre cele mai eliberatoare descoperiri pe care un om le poate face. O, să credem asta, să savurăm asta și să ne-o aducem în minte iar și iar, până ce vom avea reflexul să simțim adevărul că „cei evlavioși sunt făcuți pentru o fericire necunoscută și de neconceput”. Încrederea neclintită în acest adevăr ne-ar transforma cu siguranță atitudinile și ne-ar menține neclintiți în fața marilor necazuri.

2.

LECȚII DE LA UN CARD BANCAR PIERDUT

*„Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările
voastre, căci El însuși îngrijește de voi”.*

Obișnuiam să port cu mine un card bancar MasterCard ca act de identitate și pentru cheltuieli rare, neprevăzute. Eu și Noél am renunțat să-l mai folosim pentru cumpărături regulate după seminarul de finanțe personale de la biserica noastră, care ne-a scos la lumină obiceiurile nechibzuite legate de credite. Asta a rezolvat problema cheltuirii excesive a bugetului lunar. Acum folosim cecuri și numerar pentru orice cumpărătură.

Așadar, noi știm cât am cheltuit înainte de groaznica socoteală de la sfârșitul lunii. Dar tot am purtat cu mine acel card. Apoi l-am luat cu mine în vacanță în California, unde l-am pierdut, și nu aveam nicio idee unde anume. L-aș fi putut pierde la spectacolul cu foci de la parcul Sea World. L-aș fi putut pierde în magazinul de fructe din Tijuana, unde albinele acopereau pepenii. L-aș fi putut pierde în cine știe care restaurant McDonald's sau pe plaja din Coronado, unde nisipul chiar pare de aur și unde apartamentele se vând cu jumătate de milion de dolari. (La urma urmei, acolo am înotat,

nu am făcut cumpărături.) Nu aveam nicio idee unde era acel card bancar.

Dar ce a fost minunat era că nu am simțit nicio îngrijorare. Desigur, ar fi bine să știi că acest lucru nu îmi vine natural. Prin natura mea sunt un pesimist, iar în circumstanțe normale, aș fi concluzionat că cineva a folosit deja toată suma de pe cardul meu. De obicei m-aș fi supărat pe mine sau pe familia mea, și mi-aș fi descărcat frustrarea pe toți cei din jur. Aș fi căutat cu disperare un scop divin în tot acel necaz și mi s-ar fi părut extrem de greu să fiu fericit o mulțime de timp.

Dar de data asta a fost diferit. Nu am simțit nicio îngrijorare. Nu m-am supărat pe nimeni. Nu am simțit nicio frustrare. Am fost fericit pe tot parcursul călătoriei. Ce biruință! Tot timpul în care cardul a fost pierdut, mi-am văzut de treabă ca de obicei, am avut încredere în Dumnezeu și mi-am iubit familia.

Când m-am întors din vacanță, l-am găsit deja ajuns acasă într-un plic. Daniel Fuller, prietenul meu și fost profesor, mi l-a trimis prin poștă din California. Îl scăpasem în mașina lui.

Dar știi care a fost secretul fericirii mele? Eu nu am știut niciodată că am pierdut acel card până nu l-am văzut ajuns în plic în Minneapolis.

Am stat acolo, ținând cardul în mână și zâmbind. Gândește-

te cât de tulburat aș fi putut să fiu dacă aș fi știut că l-am pierdut. Gândește-te cât de deprimat, îngrijorat, furios, frustrat și iritabil puteam să fiu. Dar în tot acest timp, cardul era în siguranță în drumul spre Minneapolis. Toată furia, frustrarea și descurajarea mea ar fi fost absolut inutile.

Dar nu există o lecție în aceasta? Pentru mine da. Și iată lecția: De îndată ce descoperim că avem o problemă, Dumnezeu a lucrat deja la ea și soluția este pe drum.

Am văzut acest lucru petrecându-se iar și iar în viața mea. Apare o scrisoare cu soluția la problemă, dar cu o zi înainte, eu fusesem descurajat și abătut, neștiind că scrisoarea era deja pe drum, prin serviciul poștal.

Dacă credem în Dumnezeu din Romani 8:28, ne vom aminti mereu că, până în clipa când noi aflăm că există o problemă, Dumnezeu a lucrat deja la ea și soluția Lui este pe drum. Gândește-te la dorința lui Dumnezeu de a lucra pentru noi. „Cum niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbindu-se, și cum nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva: anume ca un alt dumnezeu afară de Tine *să fi făcut asemenea lucruri pentru cei ce se încred în El*” (Isaia 64:4, subl.). „Domnul Își întinde privirile peste tot Pământul, *ca să îi sprijine* pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui” (2 Cron. 16:9, subl.). „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele” (Ps. 23:6).

Asta se petrecea înainte ca eu să știu că am o problemă. Și asta face Dumnezeu tot timpul pentru cei care au încredere în El. Desigur, ideea de aici nu este că Dumnezeu cruță poporul Său de necazuri. Toți știm că un card de credit pierdut este cea mai mică grijă a noastră într-o lume plină de suferință. Cardul de credit pierdut este doar o pildă a unor lucruri mult mai mari. Nu vor ieși toate lucrurile întotdeauna așa cum credem noi că este cel mai bine. Dar asta nu înseamnă că Dumnezeu nu lucrează. El este mereu la lucru. Și El transformă toate pierderile și durerile noastre în ceva bun pentru noi, pe măsură ce avem încredere în El. Aceasta este făgăduința Lui.

Așadar, nu te îngrijora. Aruncă-ți toate îngrijorările asupra Lui. Ele sunt la fel de inutile cum ar fi fost ale mele pentru acel MasterCard pierdut. Va veni timpul când vei vedea roșul înțelept și plin de dragoste al întregii situații. Trăiește prin credință în acel moment acum, chiar înainte să-ți dai seama.

3.

DUMNEZEU ESTE DRAGOSTE; DUMNEZEU ESTE DUMNEZEU

Echilibrarea complexității și a simplității în Biblie

Ai putea foarte ușor să te gândești prea mult la lucrurile grele din Biblie. Ele există, indubitabil. Petru ne spune asta. El spune că în epistolele lui Pavel „sunt unele lucruri grele de înțeles” (2 Petru 3:16). Unii oameni sunt parcă programați să le vadă. Alții sunt înclinați să le evite. Dar Biblia este făcută pentru ambele tipuri de oameni. Cum să spunem asta într-un fel echilibrat, care să onoreze ambele categorii?

Poate că ar ajuta să procedăm astfel: Gândește-te că „Dumnezeu este dragoste”, așa cum ni se spune în 1 Ioan 4:8, și că Dumnezeu este Dumnezeu, așa cum ni se spune în Isaia 46:9: „Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul; Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine”. Adevărul că Dumnezeu este Dumnezeu implică faptul că Dumnezeu este cine este în toate atributele Sale glorioase și în suficiența Sa de Sine. Dar adevărul că Dumnezeu este dragoste implică faptul că toată această slavă ne îndreaptă calea spre bucuria noastră veșnică.

Aceste două adevăruri dezlanțuie impulsuri foarte diferite prin Biblie. Și vom vedea că aici se introduce un echilibru, ca

să nu facem din creștinism o chestiune elitistă, ceea ce cu siguranță că el nu este.

Faptul că Dumnezeu este dragoste dezlănțuie impulsul simplității, iar faptul că Dumnezeu este Dumnezeu dezlănțuie impulsul complexității.

Faptul că Dumnezeu este dragoste dezlănțuie impulsul accesibilității, iar faptul că Dumnezeu este Dumnezeu dezlănțuie impulsul profunzimii.

Faptul că Dumnezeu este dragoste încurajează concentrarea pe elementele de bază, iar faptul că Dumnezeu este Dumnezeu încurajează concentrarea pe cele cuprinzătoare. Unul spune: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit” (F.A. 16:31). Celălalt spune: „Nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu” (F.A. 20:27).

Faptul că Dumnezeu este dragoste ne determină să fim siguri că adevărul ajunge la toți oamenii, iar faptul că Dumnezeu este Dumnezeu ne determină să fim siguri că ceea ce ajunge la toți oamenii este adevărul.

Faptul că Dumnezeu este dragoste dezlănțuie impulsul spre părtășie, iar faptul că Dumnezeu este Dumnezeu dezlănțuie impulsul spre cercetare.

Faptul că Dumnezeu este dragoste tinde să creeze extrovertiți și evangheliști, iar faptul că Dumnezeu este Dumnezeu

tinde să creeze introvertiți și mistici.

Faptul că Dumnezeu este dragoste ajută la cultivarea unui ethos popular, iar faptul că Dumnezeu este Dumnezeu ajută la cultivarea unui ethos fin.

Un ethos se desfată în intimitatea lui Dumnezeu și cântă blând:

Te iubesc, Doamne
Și pe Tine Te aștept:
Făgăduințele Tale
Și puterea Ta sunt mari.
Grăbește-Te, Doamne,
Vreau să gust din căile Tale
Îți voi preamări pacea dulce
În toate zilele mele.

John Piper

Iar celălalt ethos se dezvăluie în măreția transcendentă a lui Dumnezeu și cântă cu o exaltare profundă:

Mult, mult peste gândurile tale
Sfatul Lui se va dovedi,
Când El a făcut pe deplin lucrarea
De care te-ai temut inutil.
Lasă ca voia Sa suverană
Să aleagă și să poruncească:
Plin de uimire, atunci vei înțelege
Cât de înțeleaptă și puternică Îi este mâna.

Give to the Winds Thy Fears, Paul Gerhardt, 1653

Dacă vreunul dintre voi își spune: „Nu-mi place această separare între Dumnezeu este dragoste și Dumnezeu este Dumnezeu, între oameni buni, între evangheliști și mistici, între părtășie și erudiție, între accesibilitate și profunzime, între simplitate și complexitate” – bine! Pentru că, în mintea mea, fiecare dintre aceste lucruri este prețios, iar ambele părți ale acestor perechi sunt indispensabile în slujba și misiunea lui Hristos în lume. Așadar, rugăciunea mea este aceasta: pentru credincioși, eu mă rog ca, văzând aceste impulsuri diferite în creștinism, să le primească pe amândouă. Dacă înclini spre o parte (așa cum facem noi toți), vei fi respectuos și afirmativ față de cei de cealaltă parte. Și prețuiești manifestarea mai deplină a lui Dumnezeu în biserica Lui și în lume. Iar pentru cei care citesc aceste rânduri fără a nutri dragoste pentru Hristos în inimă, rugăciunea mea este ca ceea ce ai văzut să ajute la eliminarea unor caricaturi sau stereotipuri despre creștinism și Biblie – și să îți deschidă calea să vezi tot ceea ce Dumnezeu este pentru tine în Hristos, astfel încât să crezi liber în El.

4.

PLOAIA, MAREA LUCRARE A LUI DUMNEZEU

*O meditație de ziua Recunoștinței
asupra textului din Iov 5:8-10*

Eu aş alerga la Dumnezeu, lui Dumnezeu i-aş spune necazul meu. El face lucruri mari şi nepătrunse, minuni fără număr. El varsă ploaia pe pământ, şi trimite apă pe câmpii.

Dacă i-ai spune cuiva: „Dumnezeul meu face lucruri mari şi nepătrunse; El face minuni fără număr”, iar acea persoană ar răspunde: „Serios? Ce anume?”, ai spune: „Ploaia”? Când am citit recent aceste versete din cartea Iov, la început m-am simţit la fel ca atunci când am auzit o poezie proastă care spunea cam aşa: „Lasă-mă să sufăr, lasă-mă să mor, doar ca să-ţi câştig mâna; lasă-mă măcar să urc un deal sau să merg peste câmp”. Chiar aşa? Aş suferi şi aş muri ca să am mâna ta şi *chiar* să merg peste câmp? Ca şi cum a merge peste câmp ar fi ceva mai jertfitor decât moartea? Asta mi s-a părut o glumă proastă.

Dar Iov nu glumeşte. „Dumnezeul meu face lucruri mari şi nepătrunse, minuni fără număr. El varsă *ploaia* pe pământ”. În mintea lui Iov, *ploaia* este cu adevărat una dintre

marile minuni de nepătruns pe care Dumnezeu le face. Așa că, atunci când am citit aceste lucruri în urmă cu câteva săptămâni, am hotărât să nu le tratez ca pe niște versete lipsite de sens. Am decis să port o conversație cu mine însumi pe această temă (ceea ce eu înțeleg prin meditare).

Este ploaia o minune mare și de nepătruns săvârșită de Dumnezeu? Imaginează-ți că ești un fermier în Orientul Mijlociu, departe de orice lac sau pârâu. Câteva fântâni alimentează cu apă familia și animalele. Dar dacă vrem ca recoltele să crească și familia să fie hrănită de la o lună la alta, apa trebuie să vină dintr-o altă sursă de pe câmpii. Dar de unde?

Ei bine, din cer. Din cer? Să vină apa din cerul senin? Ei bine, nu chiar. Apa va trebui purtată pe bolta cerească din Marea Mediterană preț de câteva sute de km, apoi să se reverse pe câmpii din cer. Purtată? Cât cântărește ea? Dacă circa 3 cm de ploaie cad pe un km pătrat de teren agricol în timpul nopții, asta ar însemna 30 de milioane de litri de apă, adică 30 de mii de metri cubi de apă.

Ceva greu. Așadar, cum urcă pe bolta cerească și rămâne acolo atâta apă, dacă este atât de grea? Ei bine, ea ajunge acolo prin evaporare. Serios? Acesta este un cuvânt frumos. Ce sens are el? Păi, sensul este că apa încetează să mai fie apă lichidă pentru o vreme, așa că poate urca pe cer și să nu mai coboare. Aha, pot înțelege asta. Atunci cum coboară apa? Păi ea se

condensează. Ce mai este și asta? Ei bine, apa revine la stadiul de apă lichidă strângându-se în jurul unor particule mici de praf, cu diametrul între 0,00001 și 0,0001 cm. Ceva foarte mic.

Dar sarea? Cum rămâne cu sarea? Evident, Marea Mediterană conține apă sărată. Asta ar ucide recolte. Ce se alege de sare? Păi sarea trebuie eliminată cumva. Bun, cerul adună milioane de litri de apă din mare, scoate sarea din ea, transportă apa (sau orice ar fi, când nu este apă) pe o distanță de câteva sute de km, apoi o toarnă (transformată din nou în apă) peste câmpii și ferme?

Bun, nu o *aruncă* propriu-zis. Dacă ar arunca milioane de litri de apă peste fermă, grâul ar fi zdrobit. Așa că cerul toarnă acele milioane de litri de apă în picături mici. Aceste picături trebuie să fie suficient de *mari* ca să cadă pe un kilometru pătrat fără să se evapore, și *suficient de mici* pentru a nu zdrobi tulpinile de grâu.

Cum pot toate aceste particule microscopice de apă, care împreună cântăresc milioane de kilograme, să devină suficient de grele ca să cadă (dacă este să punem întrebarea în felul acesta)? Ei bine, tehnic se numește coalescență. Ce mai este și asta? Este faptul că particulele de apă încep să se ciocnească între ele, să se strângă și să devină mai mari, iar când sunt suficient de mari, cad pe pământ. Așa, pur și simplu? Ei bine,

nu chiar, pentru că ar ricoșa una de cealaltă în loc să se îmbine dacă nu ar exista un câmp electric. Ce? Lasă, nu contează. Crede-mă pe cuvânt. Așa este.

Cred că, în schimb, îl voi crede pe Iov pe cuvânt. Încă nu înțeleg de ce picăturile ajung vreodată pe pământ, pentru că dacă ele încep să cadă imediat ce sunt mai grele decât aerul, ar fi prea mici ca să nu se evapore pe acea cale. Dar dacă ele așteaptă să cadă la pământ, ce le ține în suspans până ce devin suficient de mari și nu se evaporă? Da, sunt sigur că există un nume și pentru asta. Dar sunt mulțumit pentru moment că, oricare ar fi numele acelui proces, în spatele a tot ce am discutat stă un lucru mare și de nepătruns pe care Dumnezeu l-a făcut. Cred că ar trebui să fiu recunoscător pentru ploaie – mult mai recunoscător decât sunt.

5.

„AFARĂ ESTE UN LEU, CARE M-AR PUTEA UCIDE PE ULIȚĂ!”

*Reflectând la iluziile create de o inimă leneșă.
O meditație asupra textului din Proverbe 22:13*

Leneșul zice: „Afară este un leu, care m-ar putea ucide pe uliță!”

Leneșul zice: „Afară este un leu! Voi fi ucis pe străzi!” Nu asta mă așteptam să spună proverbul. M-aș fi așteptat să spună, „*Lașul* zice: Afară este un leu! Voi fi ucis pe străzi!” Dar scrie „leneșul”, nu „lașul”. Așadar, emoția principală de aici este lenea, nu frica. Dar ce legătură are lenea cu pericolul ridicat de un leu de pe stradă? Noi nu spunem: „Acest om este prea leneș să-și facă treaba pentru că este un leu afară”. Prezența unui leu nu produce lene, ci frică. Așadar, care este sensul proverbului?

Ideea este că leneșul creează circumstanțe imaginare pentru a-și justifica neîndeplinirea muncii, și astfel mută atenția de la viciul leneviei sale la pericolul leilor. Nimeni nu l-ar accepta să stea toată ziua în casă doar pentru că este leneș.

Dar oamenii ar putea să simtă cu el și să-i dea dreptate că ar trebui să stea în casă dacă ar exista un pericol real în afară.

Așa că, pentru a-și ascunde lenea și a se justifica, el abate atenția de la adevăr (lene) către o iluzie (leii).

Dacă vrem să fim oameni înțelepți, oameni care se află pe calea pe care devin „înțelepți”, trebuie să înțelegem cum funcționează inimile și mințile noastre păcătoase. Un gând biblic profund pe care trebuie să îl primim este că inima noastră exploatează mintea pentru a justifica ceea ce vrea inima să facă sau să nu facă. Altfel spus, cele mai profunde dorințe ale noastre preced funcționarea rațională a minții noastre și înclină mintea să perceapă și să gândească într-un fel care să facă așa încât dorințele să pară corecte. Este o iluzie să credem că inimile noastre sunt neutre și înclinate să asculte de observarea rece și rațională a adevărului. Dimpotrivă, noi simțim dorințe sau temeri puternice în inimile noastre, *după care* mintea noastră modifică realitatea pentru a ne justifica dorințele și temerile.

Și asta face leneșul. El își dorește profund să stea acasă și să nu muncească. Nu există niciun motiv bun să stea acasă. Deci ce face el? Își învinge dorința rea? Nu, ci inima lui leneșă exploatează mintea pentru a crea circumstanțe nerealiste care să-i justifice dorința. Poate că el chiar *crede* în produsul minții lui. Amăgirea poate trece de la depravarea morală la tulburarea mentală, de la a-i minți pe alții la a se înșela pe sine.

Astfel, Proverbe 26:16 ne învață că „leneșul se crede mai

înțelept decât șapte oameni care răspund cu judecată”. De ce este așa? Îi face lenea pe oameni să fie aroganți? Nu neapărat. Dar îi face împotriviți față de orice adevăr care le scoate lenea la lumină. Așa că, atunci când șapte oameni spun: „Nu este niciun leu pe stradă”, leneșul nu poate ceda. El trebuie să insiste că răspunsul lui este mai înțelept: *există* un leu pe stradă. Altfel, lenea lui este scoasă la lumină. În felul acesta, adevărul este sacrificat pe altarul justificării de sine.

Există o poveste veche. De la Cain (Gen. 4:9) până la președinții americani, adevărul a fost sacrificat pe altarul dorinței, iar mintea a fost folosită cu șiretenie de inima întunecată pentru a-i ascunde patimile. Acesta este adevărul din Romani 1:18: „Ei înăbușă adevărul în nelegiuirea lor”. Adevărul este ținut ostatic de angajamentele nedrepte ale inimii. Inima nelegiuită folosește apoi mintea pentru a distrage și a înșela. Așa cum spune Isus, „Oricine face răul, urăște lumina” (Ioan 3:20). Când facem răul pe care îl iubim, aceasta ne face ostili față de lumina adevărului, care ar scoate răul la vedere și ne-ar fura plăcerile lui trecătoare. În această stare, mintea devine o fabrică de jumătăți de adevăr, de echivocuri, de sofisticări, de minciuni și lucruri evazive, orice pentru a proteja dorințele rele ale inimii de expunere și distrugere.

Toți suntem înclinați către asta. Singura noastră nădejde este lucrarea transformatoare a lui Dumnezeu în inimile

noastre, care ne eliberează de robia unei inimi împietrite care produce o minte deșartă. Aceasta este diagnosticul lui Pavel despre „deșertăciunea gândurilor” și „mintea întunecată” – ele sunt înrădăcinate în împietrirea inimii. „Să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma *împietririi inimii lor*” (Efes. 4:17-18, subl.). Rădăcina problemei este inima, nu mintea. Mintea este întunecată și făcută zadarnică prin răzvrătirea inimii.

Asta nu înseamnă că cei ce iubesc adevărul ar trebui să înceteze să îl mai spună, să îl explice și să îl apere. Dar înseamnă că ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să ne schimbe inimile pentru ca ele să poată vedea frumusețea adevărului și să-l iubească, chiar dacă începe cu: „Nu este niciun leu pe stradă și ești leneș”. Această lucrare divină este cea pentru care Pavel mulțumește în Romani 6:17, „Dar *mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu*, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de îndreptarul învățaturii, pe care ați primit-o”. Ascultarea a venit din inimă. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu. Iar dacă mulțumirile Îi sunt aduse lui Dumnezeu, atunci rugăciunile să fie îndreptate tot către Dumnezeu. El este singura noastră nădejde ca să scăpăm de propriile iluzii și să-i eliberăm și pe alții.

6.

DIMINEAȚA DEVREME ÎN ODĂIȚĂ

*Cum luptă un tată pentru
credința și familia lui*

Această fotografie din viața mea de la începutul anilor 80 este una dintre preferatele din albumul memoriei mele. Lucrurile s-au schimbat. Ne-am mutat într-o altă casă. Băieții au crescut. Acum avem și o fiică. Postul de radio este diferit. Dar pasiunea de a mă ruga pentru familia mea și de a începe ziua împreună cu Dumnezeu a rămas puternică. Dumnezeu a fost bun cu mine.

Click. Postul de radio KSJN cântă lent. *Click.* Îl opresc după 3 secunde. Este ora 6 dimineața. Vreau ca Noël să doarmă până la 6:30. Mă strecor de sub plapumă și o înfășor din nou în jurul ei. „Doamne, sunt obosit. Ajută-mă”. Abia de mă pot mișca. Pleoapele îmi sunt paralizate. Le-aș putea ridica cu degetele. Nu neapărat. Papucii mei albaștri și halatul sunt în locul lor obișnuit pe podea, lângă pat. Le-aș putea găsi și în somn.

Stau pe marginea patului. „Poate că ar trebui să dorm mai mult în dimineața de azi. Noël poate să-i ducă pe băieți la

școală. Aș putea să mă îmbolnăvesc dacă nu mă odihnesc mai mult. Voi fi mai eficient. Am petrecut jumătate din ‚ziua mea liberă’ la spital.... Înapoia mea, Satano! În Numele lui Isus Hristos, Cel Atotputernic, lasă-mă în pace! Doamne, sunt obosit. Ajută-mă... Cei care nădăjduiesc în Domnul își înnoiesc puterea. Ei se vor înălța cu aripi ca de vultur. Ei aleargă și nu vor obosi” (Isaia 40:31).

Acum mi-am luat papucii și halatul. Lumina de noapte din baie se revarsă în hol. Mă strecor pe lângă ușa deschisă a dormitorului băieților în drumul meu spre subsol. „Doamne, îți mulțumesc pentru fiii mei. O, cât îi iubesc! Trezește-i în neprihănire, Isuse”.

Subsolul nu are încălzire, dar este o cameră aranjată acolo și are un covor, o canapea și un birou. *Click*. Aprind lampa cu trei becuri, și dau intensitatea luminii să fie mai mică. Este 6:05. Biblia este deschisă pe canapea, rămasă acolo din ziua precedentă. Există o pernă portocalie acolo, pe care pot să îmi așez coatele. Arunc peste cap puloverul maro făcut de Noél, ca un obicei de călugăr (ca să nu mă tragă curentul de pe fe-reastră) și încep rugăciunea.

„Doamne, sunt obosit. Ajută-mă. Te rog, deschide-mi ochii ca să pot vedea minuni în Cuvântul Tău. O, Doamne. Tu ești Dumnezeuul puternic! Creatorul Cerului, Pământului și al tuturor galaxiilor Universului. Ascultă-mă în această

cămăruță, așa cum sunt, pe jumătate treaz. Apropie-Te de mine în timp ce milioane dintre copiii Tăi se roagă, și tot timpul ții New York-ul, Tokyo și Parisul în palma mâinii Tale. O, ce privilegiu să numești acest trup ispitit templul Duhului Sfânt! Ce minunăție să-mi vorbești de pe această pagină la fel de personal și puternic ca și cum ai sta aici, pe canapea, și mi-ai vorbi. O, Doamne, ce smerire! Ce îndurare de nespus să ai grijă de o furnică atât de mică! Ajută-mă să cred, Doamne, și să simt acest adevăr, că toate firele mele de păr sunt numărate. „Pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi înlăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda; El este mântuirea mea și Dumnezeul meu” (Ps. 42:5-6).

„Acum mă rog pentru soția mea, Doamne. Îți mulțumesc pentru ea. Protejeaz-o de rău și de cel rău. Dă-i bucurie în slujire împreună cu mine. Trezește-o în această dimineață cu un cântec de laudă în inimă și pe buze. Dă-i viziune pentru a sluji în locul unde ne-ai așezat. Înclină-i inima spre Cuvânt, nu spre câștig. Uplete-o cu Duhul Tău – de înțelepciune, bucurie și neprihănire. Fă-o o mamă înțeleaptă și fericită. O, leagă-ne inimile împreună așa cum ne legi inimile de a Tale”.

„În final, mă rog pentru fiii mei. Chiar și în somnul lor, Doamne, întoarce-le inimile către Tine. Când îi vei trezi cu Cuvântul Tău, sădește acea sămânță într-un ogor smerit și deschis. Trimite rădăcinile ei în străfundul inimilor lor și fă

din ei stejari ai credinței. O, Hristoase, ia-mi fiii ca slujitori ai Tăi. Distruge răzvrătirea din inimile lor. Și fă-i să crească niște bărbați evlavioși, plini de dragoste față de Tine și față de oameni. Fă-i să nu iubească lumea, nici să nu le pese de lucrurile sau lauda ei. Ci slava Ta să fie pasiunea lor zi și noapte până va veni Împărăția”.

Meditez astăzi asupra unui pasaj din Marcu și încerc să văd sensul lăuntric al minunii hrănirii celor cinci mii. Cred că sensul este că Isus este Cel atotsuficient. Puțin este mult când acel puțin este în El. Nu poți dărui niciodată atât de mult încât să nu mai rămână nimic.

Ceasul bunicului sună trecerea a jumătate de ceas cu un sunet ca în capela Westminster. Este 6:30. Inima mea este plină. Ochii îmi sunt deschiși. Credința mea este vie. Bucuria mea este caldă. Conștiința mea este liniștită. Nădejdea mea este puternică. Îi voi trezi pe toți cu dragoste!

7.

ZECE LECȚII PE CARE LE-AM ÎNVĂȚAT DE LA TATĂL MEU

Onorându-mi tatăl în al 80-lea an al lui de viață

Când tatăl meu m-a invitat să vorbesc la banchetul său de „pensionare” (când de fapt nu s-a pensionat), la vârsta de 80 de ani, nu a trebuit să mă rog pentru asta. Nu exista nicio îndoială care era voia Domnului. Un fiu va răspunde afirmativ și își va onora tatăl. Le-am spus invitaților care sunt lucrurile pe care le voi spune la înmormântarea tatălui meu (și le-am spus după ce el a murit, pe 6 martie 2007), dar a fost o mare onoare și bucurie să le spun și în fața lui. Și acum pot să le public, pentru ca alții să le citească.

1. Când lucrurile nu merg cum ar trebui, Dumnezeu le face mereu să se întoarcă spre bine.

În familia noastră, Romani 8:28 a fost la fel de proeminent ca Ioan 3:16. Am învățat asta de pe buzele tatălui meu: Dumnezeu lucrează toate lucrurile împreună spre binele celor ce Îl iubesc și sunt chemați după planul Lui. Aceasta a pus temelia vieții mele. Așa este Dumnezeu. Viața este grea. Dumnezeu este suveran. Dumnezeu este bun.

2. Dumnezeu este de încredere.

Tatăl meu nu a cârtit niciodată față de providența lui Dumnezeu, nici măcar când El a luat-o pe mama mea, la vârsta de 56 de ani. Pierderea a fost imensă. Plânsul a fost lung. Dar nu ne-am îndoit niciodată de Dumnezeu. „Mă încred în Dumnezeu, și nu mă tem de nimic: Ce pot să-mi facă niște oameni?” (Ps. 56:11).

3. Oamenii sunt pierduți și trebuie să fie mântuiți prin credința în Isus.

Tatăl meu a fost un evanghelist. Absența lui ca urmare a călătoriilor, cam două treimi din viața mea, mi-a spus un mesaj principal: Iadul este real și îngrozitor, iar Isus este un mare Mântuitor. Mama nu a sugerat niciodată că absența tatălui meu ar fi altceva decât un privilegiu glorios de susținut. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să îl urăsc. Nici astăzi.

4. Viața este firavă, dar este prețioasă. Nu presupune că o vei avea mâine și nu o irosi astăzi.

„Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9:27). L-am auzit pe tatăl meu spunând aceste cuvinte de multe ori în timp ce predica. Erau cuvinte înfricoșătoare și bune pentru mine. „Nu te fâli cu ziua de mâine, căci nu știi ce poate aduce o zi” (Prov. 27:1). El știa și, prin urmare, știam și eu, prea multe povești despre tineri care au murit înainte să fie pregătiți să-L întâlnească pe Dumnezeu. Am crezut într-o lume serioasă.

5. O inimă veselă este un leac bun, iar Hristos este Cel care împlinește inima.

Tatăl meu a fost și este cel mai fericit om pe care l-am cunoscut vreodată. Într-o predică intitulată, „Mântuit, sigur și săturat”, el a spus: „El este Dumnezeu. Când ai încredere deplină în El, ai tot ce este Dumnezeu și tot ce are Dumnezeu. Nu poți fi altfel decât mulțumit de plinătatea perfectă a lui Hristos”. Cu toată pasiunea predicării despre Rai și Iad, a fost cea mai fericită casă pe care am cunoscut-o vreodată.

6. Un creștin este un om de acțiune, nu unul care se dă mare, dar care nu face nimic.

Noi eram fundamentalişti¹ – fără atitudine. Aveam liste cu lucruri de făcut. Dar asta nu era principalul lucru. Dumnezeu era. Iar Dumnezeu merita totul.

7. Viața creștină este supranaturală.

Viața creștină nu este posibilă fără Duhul Sfânt, iar El vine ca răspuns la rugăciune. Nu îmi aduc aminte de vreo seară în care familia mea să nu se fi rugat împreună, pe când eram copil.

8. Învățătura biblică este importantă, dar nu le-o poți băga oamenilor pe gât cu forța.

¹ Autorul se referă la o parte din mișcarea baptistă americană, care se intitula „baptiști fundamentaliști”, dar nu în sensul peiorativ actual al termenului, ci pentru a sublinia insistența pe elementele fundamentale ale credinței – n.tr.

Tata s-a plâns de școli și bunici care despart ceea ce Biblia pune împreună: Spune „adevărul în dragoste” (Efes. 4:15). Adevăr și dragoste. O căsnicie bună. Păstrează-le împreună, fiule.

9. Respectă-ți mama.

Dacă voiai să-l vezi pe tata supărat, trebuia să o necăjești pe mama. „Cinstește-o” este porunca lui Dumnezeu. Iar tata știa prețul pe care ea l-a plătit ca să-l lase să plece în lucrare atât de mult. Vai de fiul care ar fi rostit un cuvânt batjocoritor la adresa acestei mari femei.

10. Fii cine te-a făcut Dumnezeu să fii, nu altcineva.

Dacă ești scund, formează o echipă de baseball denumită, „Cartofi mici, dar greu de curățat”. El nu m-a presat niciodată să fiu păstor. Fiule, caută voia lui Dumnezeu mai presus de orice. Și fii ceea ce Dumnezeu te-a făcut să fii.

Scriu aceste lucruri cu cea mai profundă afecțiune. Îți mulțumesc, tată!

8.

LECȚII DESPRE PENSIONARE DE LA CHARLES SIMEON ȘI RAYMOND LULL

*„Cine nu iubește, nu trăiește; cel care trăiește
pentru Cel ce este viața nu poate muri”.*

În 1807, la vârsta de 48 de ani, după 25 de ani de slujire pastorală la Trinity Church din Cambridge, sănătatea lui Charles Simeon s-a deteriorat. El a devenit foarte slăbit și a trebuit să ia o pauză lungă de la muncă. În următorii 12 ani, Simeon a învățat o lecție uimitoare despre „pensionare”. Iată cum descrie H. C. G. Moule această situație:

Starea zdrobită a lui [Simeon] a durat, cu suișuri și coborâșuri, timp de 13 ani, până ce el a ajuns la circa 60 de ani, apoi a trecut brusc și fără vreo cauză fizică evidentă. El se afla în ultima sa vizită în Scoția, împreună cu Marsh, în 1819, când și s-a trezit, spre marea lui surpriză, chiar când a trecut granița, „aproape la fel de vizibil înnoit în putere ca femeia aceea care ce a atins tivul hainei Domnului nostru”. El nu a văzut în această trezire niciun miracol, în sensul comun al cuvântului, ci un act distinct al providenței. El spune că își promisese ca, înainte ca starea lui de sănătate să înceapă să se deterioreze, să ducă o viață foarte activă până la 60 de ani, apoi a urmat o seară de duminică, iar acum părea să-L audă pe

Domnul lui spunând: „Te-am pus deoparte, pentru că ai nutrit cu satisfacție gândul de a te odihni de la muncă; dar acum ai ajuns chiar în perioada în care ți-ai promis acea satisfacție, și ai hotărât în schimb să-ți folosești puterile pentru Mine până în ultimul ceas al vieții tale, așa ți-am dublat, triplat și înmulțit de patru ori puterile, ca să-ți poți îndeplini dorința într-un plan mai extins”.¹

Câți creștini nu își îndreaptă privirea spre o „seară de Sabat” a vieții – în care să aibă parte doar de odihnă, relaxare și călătorii, substitutul sugerat de lume pentru Cer, deoarece ei nu cred că va exista așa ceva dincolo de mormânt. Noi gândim că trebuie să ne răsplătim în *această* viață pentru anii lungi de muncă, căci cine știe ce ne poate aduce viața de dincolo, dacă ar exista așa ceva. Ce lucru ciudat către care creștinul să-și îndrepte privirea – 20 de ani de relaxare și inactivitate! Ce manieră tragică de a încheia ultimul tur înainte de a intra în prezența Împăratului care Și-a încheiat alergarea atât de diferit!

De ce să nu fii ca Raymond Lull?

Raymond s-a născut într-o familie ilustră în Palma, pe insula Mallorca de pe coasta de vest a Spaniei, în anul 1235. Până la vârsta de 79 de ani, universitățile europene au început în sfârșit să predea limbile orientale, în care el investise mult timp. Elevii și prietenii lui doreau, în mod firesc, să-și încheie zilele în

¹ Handley C.G. Moule, *Charles Simcon*, London: The InterVarsity Fellowship, 1948, original 1892, 125.

căutarea pașnică a învățaturii și în confortul tovarășiei.

Totuși, nu aceasta era dorința lui Lull. Ambiția lui era să moară ca misionar, nu ca profesor de filozofie. În meditațiile lui Lull citim următoarele: „Oamenii au tendința să moară, o, Doamne, de bătrânețe, de eșecul căldurii naturale și de excesul de frig; dar, dacă este voia Ta, robul Tău nu ar dori să moară așa; el ar prefera să moară în strălucirea dragostei, așa cum Tu ai fost dispus să mori pentru el”.

El evanghelizase de două ori centrul fanatic musulman din Tunis și fusese închis și expulzat. Acum, la bătrânețe, tânjea nu doar după cununa de martir, ci și să-și vadă din nou micul grup de credincioși de acolo. Animat de aceste simțăminte, Raymond Lull a trecut Mediterana și a debarcat la Bugia, pe data de 14 august 1314. Timp de aproape un an, el a slujit în secret într-un mic grup de convertiți.

În cele din urmă, obosit de izolare și dorind martiriul, Lull a ieșit în piața deschisă și s-a prezentat oamenilor ca aceeași persoană care fusese alungată din orașul lor. El i-a implorat cu dragoste, dar a spus clar adevărul complet. Plină de furie fanatică față de îndrăzneala lui și incapabilă să răspundă la argumentele lui, populația l-a prins și l-a târât afară din oraș. La porunca sau cel puțin prin complicitatea regelui, el a fost omorât cu pietre la 30 iunie 1315.²

² Samuel Zwemer, *Raymond Lull: First Missionary to the Moslems*, New York: Fleming H. Revell Company, 1902, 132-45.

Nu trebuie să presupunem sau să urmărim toată teologia greșită legată de efectele ispășitoare ale martiriului care au fost susținute în Evul Mediu. Așa cum o inimă tânjește după pâ râul curgător și îl dorește și mai mult pe măsură ce pâ râul se apropie, iar mirosul se îndulcește și setea se adâncește, tot așa tânjește sufletul sfântului să-L vadă pe Hristos și să-L preamărească prin moartea sa (Ioan 21:19; Ps. 42:1). Este dincolo de priceperea noastră să vedem cum soldații Crucii s-ar putea mulțumi să se retragă din bătălie chiar înainte de sunetul trâmbiței victoriei, sau chiar înainte de admiterea lor la ceremonia de încoronare.

Haideți mai degrabă să ne însușim deviza lui Lull: „Cine nu iubește, nu trăiește; cel care trăiește pentru Cel ce este viața nu poate muri”.³

³ Robert Glover, *The Progress of World-Wide Missions*, New York: Harper and Row, 1952, 37.

9.

POT CREȘTINII SĂ FIE ȚINUȚI ROBI PRIN PĂCATELE CELOR DRAGI AI LOR?

Când este îndurarea veselă și când jefeste?

Păcatele celor dragi pot fi la fel de dureroase ca truda unei sarcini. Am văzut femei care au trudit atât de mult și atât de greu, încât vasele de sânge li s-au rupt pe față, doar pentru a fi ușurate de o cezariană. Pavel a suspinat din cauza imperfecțiunilor copiilor lui spirituali. „Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi!... căci nu știu ce să mai cred!” (Gal. 4:19-20).

Și nu doar atât, ci știm că Isus însuși a plâns pentru păcatele Ierusalimului: „Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea” (Luca 19:41). Da, chiar și Duhul Sfânt poate fi întristat de vorbirea noastră păcătoasă: „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură... Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării” (Efes. 4:29-30).

Dar iată o întrebare: Ar trebui ca păcatele altora să ne țină ostatici în temnița durerii? Într-un anumit sens, durerea pentru păcatele altcuiva este un semn de compasiune și dragoste.

Noi tânjim ca ei să fie sfinți și curați în inimă, pentru că „cei cu inima curată... Îl vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5:8). Așadar, tristețea noastră este dovada dorinței ca semenii noștri să cunoască plinătatea bucuriei care vine odată cu neprihănirea și pacea: „Împărăția lui Dumnezeu este... neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Rom. 14:17). Cu siguranță, deci, că această tristețe a noastră este o formă de dragoste.

Pe de altă parte, pare că este ceva foarte greșit dacă oamenii care păcătuiesc au puterea să ne fure bucuria prin propriile lor alegeri păcătoase. Acesta este, de fapt, un fel de șantaj. „Dacă pretinzi că ne iubești, trebuie să plătești pentru păcatul nostru cu inima zdrobită”. Ei bine, da... și nu. Dumnezeu nu pune corzile inimilor noastre în mâinile păcătoșilor. El le pune în mâinile lui Isus, care iubește păcătoșii. Iar acest Isus spune: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15:11).

Același Isus care a plâns pentru păcătoșenia Ierusalimului S-a bucurat de mâna suverană a lui Dumnezeu care a ales cine să vadă și cine să rămână orb: „În ceasul acela, Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt, și a zis: Tată, Doamne al Cerului și al Pământului; Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor” (Luca 10:21). Cu alte cuvinte, chiar și în plânsul Său pentru Ierusalim, a

existat o bucurie neclintită în împlinirea planurilor lui Dumnezeu în lume. Ierusalimul nu putea să-L șantajeze pe Isus cu rățacirea lui.

În mod asemănător, Isus ne dă aceeași bucurie de neclintit: „Inima vi se va bucura, și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră” (Ioan 16:22). Nimeni nu ne poate lua ostatici prin păcat și să ne fure bucuria, cerând o răscumpărare a suferinței creștine. Nimeni nu poate șantaja sfinții lui Dumnezeu cu un comportament rău și nu poate amenința că va anula dragostea noastră dacă nu vom plăti cu jertfa bucuriei noastre. Dacă bucuria noastră se pierde, Hristos este umilit, și atunci ce are dragostea să îi ofere păcătosului iubit?

Cum să îi iubim atunci pe păcătoși? Să fim indiferenți față de păcatul și pericolul în care ei se află? Nu. Să nu fim mulțumiți cu păcatele lor, dar să fim mulțumiți cu *Dumnezeu* în relație cu păcătoșii. Poți vedea diferența între a fi mulțumit *în* circumstanțe și a nu fi mulțumit *cu* circumstanțele? Te poți imagina plângând pentru un fiu rățacitor și totuși odihnindu-te în bunătatea suverană a lui Dumnezeu care face toate lucrurile bune (Marcu 7:37)?

Dumnezeu să ne dea bucuria solidă a lui Hristos, chiar în timp ce plângem pentru cei care nu vor să fie părtași ei, dar care nu o pot fura. Dumnezeu „face toate după sfatul voii Sale”, și El este bun (Efes. 1:11; Ps. 100:5).

10.

CÂND „A DORI” ȘI „AR TREBUI” NU SE POTRIVESC

Trăind între ipocrizie și libertinism

Dacă „dorința” ta nu se conformează cu „ar trebui” ale lui Dumnezeu, ce poți face pentru a avea pace? Eu văd cel puțin cinci strategii posibile:

1. Poți evita să te gândești la ce „ar trebui”. Aceasta este cea mai răspândită strategie din lume. Majoritatea oamenilor pur și simplu nu alocă energie pentru a se gândi la ce ar trebui să facă și nu fac. Este pur și simplu mai ușor să ții radioul pornit.

2. Poți reinterpretă „ar trebui” astfel încât să sune exact ca „vrei să”. Aceasta este o abordare puțin mai sofisticată, și deci nu chiar atât de răspândită. De obicei, este nevoie de o facultate pentru a face asta cu credibilitate și o diplomă de seminar pentru a o face cu finețe. (Și cred cu tărie atât în facultate, cât și în seminar!)

3. Poți să îți strângi voința ca să faci un soi de „ar trebui” formal, chiar dacă nu ai inima caracteristică pentru „vreau să”. Acest lucru arată în general destul de bine și este confundat adesea cu virtutea, chiar și de cei care fac asta. De fapt, există o întreagă perspectivă asupra lumii care spune că a face

„ar trebui” fără „să vrei să faci” ar fi esența adevăratei virtuți. Problema este că Pavel a spus: „Pe cine dă *cu bucurie*, îl iubește Dumnezeu” (2 Cor. 9:7, subl.), ceea ce îi pune pe cei care dăruiesc doar pentru că „ar trebui” să dăruiască într-o poziție problematică.

4. Poți simți o remușcare adecvată că „dorința” este foarte mică și slabă, ca o sămânță de muștar, și apoi, dacă se află în tine, să faci ce „ar trebui” prin exercitarea voinței, în timp ce te pocăiești că „vreau să” este slab și te rogi ca dorința aceasta să fie restaurată curând. Poate că ea va fi restaurată chiar făcând ce „ar trebui”. Aceasta nu este fățarnicie. Fățarnicia ascunde absența dorinței și pretinde că ea se află acolo. Virtutea mărturisește dorința defectuoasă în speranța că harul va ierta și restaura.

5. Poți cere, prin mijloacele harului, ca Dumnezeu să-ți dea dorința astfel încât, atunci când va veni timpul să faci ce „ar trebui”, să și „vrei” să faci asta. În cele din urmă, „a dori” este un dar al lui Dumnezeu. „Gândirea firii pământești este ostilă lui Dumnezeu... *ea nu poate* să se supună Legii lui Dumnezeu” (Rom. 8:7, trad. aut., subl.). „Omul firesc *nu poate* înțelege lucrurile Duhului lui Dumnezeu... pentru că trebuie înțelese spiritual” (1 Cor. 2:14, trad. aut.). „În nădejdea că Dumnezeu le va *da* pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului” (2 Tim. 2:25, subl.).

Doctrina biblică a păcatului original se reduce la aceasta (ca să împrumut exprimarea Sf. Augustin): Noi suntem liberi să facem ce vrem, dar nu suntem liberi să ne placă ceea ce ar trebui să ne placă. „Prin neascultarea unui singur om [Adam], cei mulți au fost făcuți păcătoși” (Rom. 5:19). Așa suntem noi. Și totuși, știm din sufletele noastre și din Biblie că suntem responsabili pentru coruperea „dorințelor” noastre rele. Într-adevăr, cu cât devii mai bun, cu atât te simți mai rușinat că *ești* rău și nu doar că *faci* rău. Așa cum a spus N. P. Williams, „Omul obișnuit poate simți rușine că *face* rău, dar sfântul, fiind înzestrat cu un simț superior al sensibilității morale și cu o putere mai pătrunzătoare de introspecție, este rușinat că *este* genul de om predispus să facă rău”.¹

Lucrarea liberă și suverană a lui Dumnezeu care schimbă inima este singura noastră nădejde. Prin urmare, trebuie să ne rugăm și să cerem o inimă nouă. Trebuie să ne rugăm să ni se dea dorința: „*Pleacă-mi inima* spre învățăturile Tale” (Ps. 119:36, subl.). „Înveselește sufletul robului Tău, căci la Tine, Doamne, îmi înalț sufletul” (Ps. 86:4). El a făgăduit că va face asta: „Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezec. 36:27). Acesta este noul legământ obținut cu sângele lui Isus (Evrei 8:8-13; 9:15). „Să ne apropiem dar cu deplină încredere

¹ Edward Oakes, „Original Sin: A Disputation,” *First Things*, nr. 87, nov. 1998, 24.

de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați [să vrem să facem ce trebuie să facem] la vreme de nevoie” (Evrei 4:16).

11.

SINGURA DRAGOSTE SUPREMĂ

*Oamenii merg la Marele Canion
pentru a-și crește stima de sine?*

Dragostea lui Dumnezeu *față de noi* este un mijloc prin care *Îl* glorificăm cu bucurie. În acest sens, dragostea lui Dumnezeu nu este supremă, ci slava lui Dumnezeu este. Poți vedea acest lucru în Romani 15:8-9: „Hristos a fost, în adevăr, un *slujitor*... ca neamurile *să-L slăvească* pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui” (subl.). Dumnezeu a fost milostiv față de noi astfel încât să ne desfătăm în a-L preamări pentru îndurarea Sa. Și vedem din nou acest lucru în Efeseni 1:4-6: „În *dragostea* Lui, [Dumnezeu] ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați... *spre lauda slavei harului Său*” (subl.). Scopul lui Dumnezeu de *a ne iubi* prin predestinare este ca noi să avem bucuria veșnică de a lauda *harul Său*. Vedem din nou acest adevăr în Psalmul 86:12-13: „Voi *preamări* Numele Tău în veci! Căci mare este *bunătatea* Ta față de mine” (subl.). Dragostea lui Dumnezeu este temeiul. Slava Lui este scopul.

De ce este important acest lucru? Este important pentru că, dacă nu îl înțelegem, nu vom ști ce este dragostea cu adevărat. Dragostea lui Dumnezeu nu este că Dumnezeu ne face

să fim importanți, ci ne salvează de păcatul egoismului, astfel încât să ne bucurăm să-L lăudăm pe El pentru totdeauna. Iar dragostea noastră pentru semenii nu înseamnă să facem mare caz de ei, ci îi ajutăm să găsească împlinire veșnică făcând mare caz din Dumnezeu. Singura dragoste supremă este una care urmărește să-i împlinească pe oameni în slava lui Dumnezeu. Orice dragoste care se concentrează pe om este, în cele din urmă, distrugătoare. Ea nu îndreaptă pe cineva către singura bucurie durabilă, anume Dumnezeu. Dragostea trebuie să fie centrată pe Dumnezeu, altfel nu este cea mai mare dragoste; ea îi lasă pe oameni fără cea mai profundă nevoie și doar sperând.

Să luăm Crucea ca exemplu. Moartea lui Hristos este expresia supremă a dragostei divine: „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Rom. 5:8). „Dragostea stă nu în faptul că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10). Totuși, în Romani 3:25, Pavel spune că scopul morții lui Hristos a fost *„să-și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu”* (subl.). Iertarea păcatelor pare să creeze o problemă uriașă pentru neprihănirea lui Dumnezeu. Ea Îl face să pară un judecător care lasă nelegiuirii să scape nepedepsiți. Cu alte cuvinte, îndurarea lui Dumnezeu pune în pericol dreptatea Lui.

Așadar, pentru a-Și apăra neprihănirea, Dumnezeu face ceva de neconceput – Își dă Fiul la moarte ca pedeapsă pentru păcatele noastre. Crucea le arată tuturor că Dumnezeu nu mătură răul băgându-l sub preșul Universului. El îl pedepsește în Isus pentru cei care cred în El, și în Iad, pentru cei care nu cred.

Dar observați că acest act suprem de dragoste are în centru și la temelia lui demonstrarea și apărarea neprihănirii glorioase a lui Dumnezeu. Dragostea de la Calvar este una care Îl proslăvește pe Dumnezeu. Dumnezeu Îl înalță pe Dumnezeu la Cruce. Dacă nu ar face asta, El nu ar putea mântui omul de păcat. Dar este o greșeală să spui: „Ei bine, dacă scopul Lui a fost să mântuiască omul, atunci omul a fost scopul suprem al Crucii”. Nu, omul a fost mântuit de păcat pentru a se bucura de faptele lui Dumnezeu care Îl proslăvesc pe Dumnezeu (vezi primul paragraf). Dacă Dumnezeu prețuiește atât de mult slava Sa în mântuirea omului, atunci scopul acelei mântuiri este să îi dea omului capacitatea și înclinația de a-L prețui așa cum o face Dumnezeu (v. Ioan 17:26). Acesta este scopul suprem al Crucii. Hristos nu a murit pentru face mare caz din noi, ci pentru a ne elibera ca să ne bucurăm și să luăm parte la faptul că Dumnezeu Se proslăvește ca Dumnezeu pe veci.

Este profund greșit să transformi Crucea într-un temei pentru stima de sine ca rădăcină a sănătății mintale. Dacă stau

în fața dragostei lui Dumnezeu și nu simt o bucurie sănătoasă, satisfăcătoare și eliberatoare fără a transforma acea dragoste într-un ecou al stimei mele de sine, atunci sunt ca un om care stă în fața Marelui Canion și nu simte nicio uimire împlinitoare până nu transformă canionul într-un temei pentru propria importanță. Acesta nu este indiciul sănătății, ci al robie față de eu. Singura dragoste supremă este actul jertfitor al lui Dumnezeu care mă mântuiește pentru a fi părtaș la pasiunea lui Dumnezeu pentru supremația lui Dumnezeu. Nimic nu-L proslăvește pe Dumnezeu sau să nu ne împlinească mai mult decât aceasta.

12.

„NICIUN RĂU NU VA VENI ASUPRA TA”. OARE?

*Ia seama la felul în care Satana
se poate folosi de Psalmi*

Iubitul Psalm 91 pare nesincronizat cu experiența și celelalte pasaje ale Scripturii. Ce să înțelegem în legătură cu făgăduințele din el?

O mie să cadă alături de tine, și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia (v. 7).

De aceea nicio nenorocire nu te va ajunge, nicio urgie nu se va apropia de cortul tău (v. 10).

Îl voi sătura cu viață lungă (v. 16).

Oamenii credincioși nu pier niciodată în luptă? Nu cedează niciodată în fața urgiei?

Trăiesc ei întotdeauna vieți lungi?

Există trei modalități de a rezolva această problemă. 1) Am putea spune că persoana care a scris psalmul și cei care l-au inclus în Psaltire și în Biblie și-au băgat capul în nisip și s-au înșelat. 2) Sau am putea spune că cei care cad în luptă, se îmbolnăvesc și nu trăiesc mult nu au făcut adăpost din Domnul și nu au umblat prin credință. Cu alte cuvinte, făgăduința

este absolută și oricine nu o experimentează, trebuie să fie necredincios. 3) Sau am putea spune că scriitorul vrea să ne învețe că Dumnezeu stăpânește într-adevăr peste zborul săgeților, peste răspândirea bolilor și peste durata vieții; și El poate și îi oferă siguranță, sănătate și viață oricui dorește, astfel încât acestea sunt întotdeauna daruri ale lui Dumnezeu. Dar El nu vrea să înțelegem aceste făgăduințe ca garanții că Dumnezeu nu ne va îngădui să cădem loviți de săgeată, să ne îmbolnăvim sau să murim la 38 de ani. Cu alte cuvinte, făgăduințele permit excepții sau condiții în care sunt împlinite.

Când El spune: „O mie să cadă alături de tine, și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia” (v. 7), El vrea să înțeleagă această condiție neexprimată: „Ea nu se va apropia *de tine fără permisiunea și planul Meu*. Și planul Meu pentru cei care sunt mereu în grija Mea este întotdeauna bun, chiar dacă îi permit săgeții să le ia viața”. Astfel, Derek Kidner spune: „Aceasta este o declarație a providenței precise și cuprinzătoare, nu un farmec în fața necazurilor.... Ceea ce ne asigură este faptul că nimic nu se poate atinge de slujitorul lui Dumnezeu decât cu voia lui Dumnezeu”.¹

Există mai multe motive, în contextul Psaltirii și al Bibliei, pentru care eu cred că acest lucru a fost intenționat de către psalmist. Primul motiv este că chiar și în cartea Psalmilor

¹ Derek Kidner, *Psalms 73-150*, London: InterVarsity Press, 1975, 333.

există predicții că „de multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană” (Ps. 34:19). Deși Domnul ne izbăvește „din toate”, totuși noi *trecem* prin ele și putem ieși din ele doar în Cer (Ps. 63:3, „bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața”). Mai mult, în Psalmul 44:22, cei care nu au păcătuit față de legământul lui Dumnezeu mărturisesc aceasta: „Din pricina Ta suntem junghiați în toate zilele, suntem priviți ca niște oi sortite pentru măcelărie”, probabil motivul pentru care Pavel citează acest verset în Romani 8:36 cu privire la martirii creștini, apoi spune: „Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit” (8:37).

Poate că cea mai importantă este observația că Satana citează Psalmul 91:11-12 față de Isus în pustie (Matei 4:6; Luca 4:10-11). Cum folosește Satana acest psalm? Ei bine, Satana îl folosește ca și cum nu ar avea nicio condiție. El Îl duce pe Isus în vârful Templului și îi spune: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos”. Apoi citează Psalmul 91: „El le va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră” (v. 11-12). Așadar, Satana vrea să exploateze chiar problema pe care o discutăm cu privire la acest psalm. El spune: „Vezi? Este o făgăduință absolută. Fără nicio rezervă. Folosește-o. Dovedește făgăduința lui Dumnezeu în viața Ta! Dacă se aplică cuiva, cu siguranță se va aplica la Tine, care ești Fiul lui Dumnezeu”.

Dar Isus respinge această folosire a psalmului și demonstrează că psalmul acesta *are* o condiție: El moare de *tânăr*; El simte *lovitura* trupului sfâșiat; și El este *străpuns* de cuie și sabie, în timp ce zece mii scapă fără o zgârietură. De asemenea, Isus îi învață pe ucenicii Săi avertismentul și făgăduința paradoxală: „Îi vor omorî pe mulți dintre voi... Dar niciun păr din cap nu vi se va pierde” (Luca 21:16-18). Iar Pavel confirmă acest fel de a gândi, nu doar în Romani 8:28 și 8:35, ci și în Filipeni 4:19, unde spune: „Dumnezeul meu va îngriji de toate trebuințele voastre” (lit. ESV), alături de mărturia aceasta: „Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul [inclusiv foamea, suferința și lipsurile] în Hristos, care mă întărește” (Fil. 4:12-13).

Te îndemn să urmezi interpretarea dată de Isus Psalmului 91, nu pe cea a Satanei. Altfel spus, în Grădina Ghetsimani a suferinței tale, roagă-te pentru eliberare după puterea suverană și îndurarea lui Dumnezeu (12 legiuni de îngeri ar fi putut să vină și să-L scape pe Isus, Matei 26:53). Dar apoi spune: „Nu voia mea, ci a Tatălui”. Și crede că ceea ce se petrece nu va fi în cele din urmă ceva rău pentru tine, ci bine (Rom. 8:28).

13.

ÎȘI VA SĂPA FAMILIA TA PROPRIA GROAPĂ?

Meditație asupra martirajului și familiei

Deși nu toți, totuși cred că majoritatea celor ce citesc această carte se află probabil departe de amenințarea martirajului. Totuși, cuvintele lui Isus trebuie auzite de toți. Vor veni zile când ele vor fi mai relevante decât par în prezent. Chiar și astăzi, ele sunt relevante imediat pentru sute de mii de credincioși, așa cum subliniază David Barrett în tabelul său statistic anual, care estimează că 164.000 de creștini mor ca martiri în fiecare an, la sfârșitul secolului al XX-lea, probabil cel mai sângeros dintre toate secolele. Asta nu ar trebui să ia prin surprindere pe niciun creștin. „Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi” (1 Petru 4:12). Trebuie să auzim cu toții cuvintele lui Isus:

Vor pune mâinile pe voi și vă vor prigoni: vă vor da pe mâna sinagogelor, vă vor arunca în temnițe, vă vor târî înaintea împăraților și înaintea dregătorilor, din pricina Numelui Meu. Aceste lucruri vi se vor întâmpla ca să fiți mărturie... Veți fi dați în mâinile lor până și de părinți, frați, rudele și prietenii voștri; și îi vor omorî pe mulți dintre voi... Dar niciun păr din cap nu vi se va pierde. Prin răbdarea voastră vă veți câștiga

sufletele voastre (Luca 21:12-13, 16, 18-19).

Va fi de două ori mai greu – nu doar să murim pentru Hristos din mâinile unor oameni nedrepti, ci să avem propriii membri ai familiei, asemenea lui Iuda, care să ne trădeze cu un sărut. Dar vor exista și alte situații. Nu toate familiile vor eșua în acel ceas. Unele vor ieși în evidență ca aur curat. Când auzi de astfel de familii și de o astfel de credință, poți fi ajutat să te pregătești și să ajuți prietenii și membrii familiei tale ca și ei să fie pregătiți. Îngăduie-mi să îți spun povestea familiei Haim din Cambodgia.

În satul Siem Riep din Cambodgia, Haim, un profesor creștin, „știa că tinerii soldați ai Khmerilor Roșii, îmbrăcați în negru, care traversau acum câmpul, veneau de data aceasta după el... Haim era hotărât ca, atunci când avea să îi vină rândul, să moară cu demnitate și fără să ceartească. De la „Eliberarea” din 17 aprilie 1975, ce cambodgian nu se gândise la o astfel de zi?... Întreaga familie a lui Haim era strânsă acolo în acea după-amiază. Ei erau „mătreaua bătrână”, „sângele rău”, „dușmanii glorioasei revoluții” și „agenții CIA”. Ei erau creștini.

Familia a petrecut o noapte nedormită, mângâindu-se reciproc și rugându-se unii pentru alții, în timp ce zăceau legați împreună în iarba udă de rouă sub un grup de copaci prietenoși. În dimineața următoare, acei tineri soldați s-au întors și i-au dus din acel Ghetsimani la locul execuției, pe acele *viel somlap* din apropiere, „câmpurile de execuție”...

Familia a primit ordin să sape un mormânt mare pentru sine. Apoi, consimțind la cererea lui Haim pentru o clipă, ca să se

pregătească de moarte, tatăl, mama și copiii, cu mâinile legate, au îngenuncheat împreună în jurul gropii. Cu strigăte puternice către Dumnezeu, Haim a început să îi îndemne atât pe Khmerii Roșii, cât și pe toți cei care priveau de la distanță, să se pocăiască și să creadă Evanghelia.

Apoi, panicat, unul dintre cei mai tineri fii ai lui Haim a sărit în picioare, a fugit în tufișul din jur și a dispărut. Haim a sărit și, cu un calm și autoritate uimitoare, i-a convins pe Khmerii Roșii să nu-l urmărească pe băiat, ci să-l lase să-l cheme înapoi. Mulțimea de privitori, care se uitau printre copaci, Khmerii Roșii și familia încă uimită de lângă mormânt, priveau toți cu stupefacție cum Haim a început să-și cheme fiul, rugându-l să se întoarcă și să moară împreună cu familia. „Cum se poate compara, fiule”, a strigat el, „să furi câteva zile de viață în pustie, să fii un fugar, nenorocit și singur, cu a fi alături de familia ta pentru scurt timp aici, în jurul acestui mormânt, dar curând în jurul tronului lui Dumnezeu, liber pentru totdeauna în Paradis?” După câteva minute tensionate, tufișurile s-au despărțit, iar băiatul s-a întors încet și în lacrimi, luându-și din nou locul alături de familia sa, pe genunchi. „Acum suntem gata de plecare”, le-a spus Haim Khmerilor Roșii.

Puțini dintre cei care priveau se îndoiau că, pe măsură ce trupurile fiecăruia dintre acești creștini se prăbușeau în tăcere în groapa de pământ pe care victimele însele o săpaseră, sufletele lor se înălțau spre Cer către un loc pregătit de Domnul lor.¹

¹ Don Cormack, *Killing Fields, Living Fields: An Unfinished Portrait of the Cambodian Church* –

Haim și familia lui nu au murit în zadar dacă tu și eu vom fi mișcați ca să ne concentrăm asupra lucrurilor de sus, să Îl iubim pe Hristos mai mult decât această lume și să fim atât de radical eliberați pentru dragoste, mărturie și curaj în cauza adevărului, încât nimic să nu ne poată intimida.

14.

IOV CEL NEPRIHĂNIT ȘI VEDETA DE MUZICĂ ROCK

*Reflectând asupra puterii și influențelor
populare asupra tinerilor*

Când Iov și-a pierdut cei 10 copii într-o furtună de vânt care i-a zdrobit de vii (asemenea uraganelor care devastează și distrug în zilele noastre), el și-a sfâșiat hainele, și-a ras capul, a căzut la pământ și s-a rugat, spunând: „Gol am ieșit din pântecul mamei mele, și gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat, și Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului!” (Iov 1:21). Apoi, când a fost lovit de bube din cap până-n picioare, Iov i-a spus nevastei sale, care voia ca el să-L blesteme pe Dumnezeu: „Ce! Primim de la Dumnezeu binele, și să nu primim și răul?” (Iov 2:10). În ambele cazuri, autorul cărții Iov adaugă: „Iov nu a păcătuit” în aceste afirmații îndrăznețe despre suveranitatea lui Dumnezeu asupra vântului, bolii și Satanei (Iov 1:22; 2:10).

Care sunt principalele influențe asupra tinerilor de azi în această privință? Ce mesaj transmit ele despre domnia lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, despre drepturile Sale de Creator de a da și lua, și despre autoritatea Sa de a guverna

lumea? O vedetă a rockului alternativ și fiica unui păstor metodist din Carolina de Nord a avut parte de o pierdere spontană de sarcină. La ideea că acest eveniment dureros ar fi putut să fie în voia lui Dumnezeu, ea a răspuns: „Dacă a fost, atunci o să-I trag un șut în fund, pentru că nu mă interesează ,facă-se voia Ta’. Ca mamă a acestui prunc, am dorit să se facă voia mea, nu voia Ta”.¹

Ulterior, Iov vorbește despre oameni ca nevasta lui și ca această tânără. Ei sunt prosperi, fără să-și dea seama că fiecare suflare pe care o au este un dar al harului pe care nu-l merită (Dumnezeu „nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care le dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile”, F.A. 17:25). Ei nu trăiesc vieți de recunoștință continuă pentru răbdarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu („Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?”, Rom. 2:4). Ei iau plăcerea ca fiind meritată și folosesc durerea ca pe motiv ca să-L blasfemieze pe Cel Atotputernic. Iată ce spune Iov despre ei: „Pleacă de la noi. Nu voim să cunoaștem căile Tale. Ce este Cel Atotputernic, ca să-I slujim? Ce vom câștiga dacă-I vom înălța rugăciuni?” (Iov 21:15).

Ce este Cel Atotputernic ca să-I slujim?

¹ Foster's Sunday Citizen, 15 nov. 1998.

Bună întrebare, dar depinde de tonul vocii. Iată o parte din răspuns.

- El este motivul pentru care ești. „Prin El au fost create toate lucrurile: (Col. 1:16).
- El este motivul pentru care rămâi în ființă. „El... ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui” (Evrei 1:3).
- El decide de ce ai ființă și El face ca ființa ta să slujească scopurilor Sale. „Toate au fost făcute prin El și *pentru* El” (Col. 1:16, subl.).
- El este Cel ce guvernează peste orice autoritate care pare atât de influentă pe Pământ. „Isus Hristos... este... Domnul împăraților Pământului!” (Apoc. 1:5).
- Doar El are autoritatea de a ierta păcatele. „Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?... Fiul omului are putere pe Pământ să ierte păcatele” (Marcu 2:7-10).
- Este o nebunie totală să te opui lui Dumnezeu. „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10:31).
- Este o dovadă de înțelepciune desăvârșită să-L iubești și să te apropii de El. „Înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta” (Ps. 16:11). „Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi” (Iacov 4:8).

Să ne smerim, deci, cu bucurie și cutremur, sub mâna puternică a lui Dumnezeu. Plânsul poate dura toată noaptea, dar dimineața vine bucuria (Ps. 30:5). Căile lui Dumnezeu sunt adesea ciudate. Dar când sunt astfel, Iov este un exemplu mai bun de urmat decât o vedetă de muzică rock.

15.

TRUPUL EI, FIINȚA EI ȘI DUMNEZEUL EI

Meditând la jurnale de ieri, azi și mâine

Ziarul *Minneapolis Star-Tribune* din 23 octombrie 1997 (A18) a publicat recenzia lui Mary McCarty la cartea lui Joan Brumberg, intitulată *The Body Project* [Proiectul trupului]. Cartea tratează diferența dintre cum se vedeau fetele acum 100 de ani și cum se văd ele la sfârșit de secol XX. Brumberg analizează jurnalele adolescentelor din anii 1830 până în anii 1990. Concluzia ei, potrivit recenzorului, este aceasta: „În secolul al XIX-lea și la începutul secolului XX, jurnalele fetelor se concentrau pe ‚fapte bune’ și pe perfecționarea caracterului. În anii 1990, jurnalele sunt fixate pe ‚aspectul plăcut’, pe perfecționarea trupului”.

De exemplu, un jurnal din 1892 spune: „M-am hotărât... să gândesc înainte de a vorbi. Să lucrez cu seriozitate. Să fiu reținută în conversații și acțiuni. Să mă port cu demnitate. Să mă interesez mai mult de semenii mei”. Compară asta cu o notă de jurnal din 1982: „Voi încerca să mă îmbunătățesc cât de bine pot, cu ajutorul bugetului și al banilor din slujba de dădacă. Voi slăbi, îmi voi cumpăra ochelari noi, îmi voi face

o tunsoare nouă, un machiaj mai bun, îmi voi lua haine și accesorii noi”.

Ce este remarcabil la această schimbare de la 1892 la 1982 este că ea reflectă exact schimbarea descrisă în Biblie cu privire la ceea ce este voia lui Dumnezeu pentru femei. Ia în considerare schimbarea de concentrare de la „fapte bune” la „aspect plăcut”.

Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu *fapte bune*, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase (1 Tim. 2:9-10, subl.).

Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu... ca Sara, care asculta pe Avraam, și-l numea domnul ei. Fiicele ei v-ați făcut voi, dacă *faceți binele* fără să vă temeți de ceva” (1 Petru 3:3-4, 6, subl.).

Totuși, diagnosticul lui Brumberg pare să rateze ținta. Ea scrie: „Astăzi, multe fete tinere se îngrijorează de contururile trupului lor... pentru că ele cred că trupul este expresia supremă a sinelui”. Și poate fi adevărat. Dar nu este de ajutor, pentru că dă impresia că *altceva* dincolo de trup este expresia supremă a sinelui. Cu alte cuvinte, Brumberg pare să presupună că *sinele* este punctul de plecare, iar exprimarea sinelui

este ceea ce înseamnă viața. Prin urmare, problema este să afli care este „expresia supremă a sinelui”.

Biblia are un diagnostic radical de diferit al acestei chestiuni. Ea are un punct de plecare radical de diferit. 1 Petru 3:5 spune: „Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei, *care nădăjduiau în Dumnezeu*, și erau supuse bărbaților lor” (subl.). Punctul biblic de plecare pentru a face față fricii de a arăta inacceptabil este Dumnezeu. O femeie „nădăjduiește în Dumnezeu” sau speră în aprobarea din partea bărbaților (și a altor femei)? Aceasta este cheia pentru a „nu te teme de nimic” (1 Petru 3:6). Aceasta este cheia pentru a te elibera de robia oglinzii.

Scopul biblic al vieții unei femei nu este să găsească expresia supremă a sinelui (nici „trupul”, nici „caracterul”). Scopul biblic în viață este să exprime măreția și încrederea atotîmplinitoare a lui Dumnezeu. A-L exprima pe Dumnezeu, nu eul, este ceea ce dorește o femeie evlavioasă să facă. Preocuparea excesivă pentru siluetă, păr și ten este un semn că eul, nu Dumnezeu, se află în centru. Cu Dumnezeu în centru – ca „soarele”, care împlinește dorințele unei femei după frumusețe, măreție, adevăr și dragoste – toate „planetele” dietei, hainelor, exercițiului fizic, produselor cosmetice, posturii și înfățișării vor rămâne în orbita lor corectă.

Dacă va avea loc așa ceva, jurnalele celor din generația următoare probabil că vor trece dincolo de *aspect* și caracter, și

vor vorbi despre măreția lui Dumnezeu și despre biruințele harului Său. Și vor fi scrise mai des din Calcutta decât din casele confortabile din America.

16.

O SCRISOARE CĂTRE SOȚIA MEA CU UN „DA” PENTRU ADOPTIE

Luni, 6 noiembrie 1995, ora 23:12

Pe 15 decembrie 1995, Talitha Ruth a venit în viațile noastre. Ea avea 8 săptămâni, iar eu 50 de ani. Soția mea, Noël, visase ani de zile la acest moment. Eu nu fusesem atât de sigur că era cel mai înțelept lucru de făcut, dar acest lucru s-a schimbat. Aceasta este versiunea publică a scrisorii (mult mai lungi) pe care i-am scris-o lui Noël pentru a-i spune că sunt pregătit să mergem mai departe. Sper că va încuraja alte cupluri să se încredințeze în harului viitor atotsuficient al lui Dumnezeu, și să facă același lucru.

Dragă Noël,

Cu încredere în harul viitor și atotsuficient al lui Dumnezeu, sunt pregătit și nerăbdător să merg mai departe cu adopția lui Talitha Ruth. Vreau să îți mulțumesc că, în toți acești ani, când inima ta a tânjit să adopte o fiică, nu m-ai bătut la cap sau să mă constrângi. Ai fost extrem de răbdătoare. Ai fost model de credință în suficiența rugăciunii. Ți-ai exprimat întotdeauna sprijinul față de mine și lucrarea mea, chiar

dacă nu ar fi fost să adoptăm niciodată. Ai fost rezonabilă în toate discuțiile noastre și ți-ai exprimat motivele doar când ți s-a cerut. Ai onorat greșelile mele ca și cum ar fi fost demne de o considerație serioasă. Dumnezeu a fost bun să pună în inima lui Phoebe să ne cheme în legătură cu acest copil atunci când a făcut-o, nu înainte de a fi pregătiți.

Îmi dau seama mai mult ca niciodată că „inima omului se gândește pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă pașii” (Prov. 16:9). Această decizie nu este doar o enumerare a avantajelor și dezavantajelor. M-aș amăgi pe mine însumi să cred asta. Totuși, sunt convins că această decizie de a adopta Îl onorează pe Dumnezeu mai mult decât să nu adoptăm. Din perspectiva mea, pare a fi calea de a „răspândi o pasiune pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile, spre bucuria tuturor popoarelor”. Cred că aceasta va binecuvânta biserica noastră și nu va împiedica lucrarea noastră acolo. Cred că este calea celei mai mari iubiri pentru cel mai mare număr de oameni. Prin urmare, am încredere că Dumnezeu găsește plăcere în această decizie.

O aleg, dar nu mă simt constrâns sau având vreo rezervă cu privire la dedicarea necesară. Renunț la orice gând că, doar pentru că tu ai inițiat această idee, vei purta vina pentru poveștile pe care ni le va aduce. Așa cum a fost alegerea noastră de a avea copii de la bun început, alegerea de a merge în Germania,

de a părăsi Bethel College și de a intra în lucrarea pastorală, există un angajament comun și unit față de tot ceea ce Dumnezeu va fi pentru noi pe această cale, inclusiv pentru orice „providență încruntată” prin care El ar vrea să ne sfințească. Cred că ochii noștri sunt deschiși, deși am învățat că durerea închipuită și cea trăită nu sunt unul și același lucru. Am trecut prin suficiente lucruri încât să credem că harul viitor al lui Dumnezeu va fi suficient. Îndurările Lui se înnoiesc în fiecare dimineață, și vor exista îndurări pentru fiecare greutate și uimire pe acest nou drum al vieții noastre.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine. Intru cu bucurie pe această cale împreună cu tine. Indiferent dacă vom trăi să ne vedem fiica crescută sau nu, va fi bine să o primim cu brațele deschise. Viața este foarte scurtă, fie că vom trăi 12 ore, ca Ashley Hope Barrett, fie 50 de ani ca mine, fie 76 de ani, ca tatăl meu, fie 94 de ani, asemenea lui Crystal Anderson. Ceea ce contează nu este să facem tot ce am fi putut face sau tot ce am visat să facem, ci că, atât timp cât trăim, trăim prin credința în harul viitor și mergem pe calea dragostei. Vremurile sunt în mâinile lui Dumnezeu, nu ale noastre.

Cu această convingere comună, o vom îmbrățișa cu voia lui Dumnezeu pe noua noastră fiică și ne vom dedica, cu toată puterea pe care Dumnezeu ne-o insuflă, să o iubim și să o călăuzim spre Împărăție. Fie ca Domnul să întărească

planurile inimii noastre și să o aducă pe Talitha Ruth (și pe viitorul ei soț, pe care Dumnezeu îl cunoaște deja) într-o părtășie profundă și durabilă cu Hristos! Fie ca ea să fie o broșă de abanos frumos în jurul gâtului tău care va îmbătrâni și o cunună de curăție și bucurie pe capul tău care încărunește.

Te iubesc,
Johnny

17.

CĂLĂREȚUL CERESC, CASA ETERNĂ ȘI BRAȚELE VEȘNICE

*Meditație asupra unicității lui Dumnezeu
în ajutorul Său măreț*

Nimeni nu este ca Dumnezeu lui Israel,
El trece pe ceruri ca să-ți vină în ajutor,
Trece cu măreție pe nori.
Dumnezeu cel veșnic este un loc de adăpost,
Și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare.
Deut. 33:26-27

El „trece pe ceruri...”

Dumnezeu este liber să Se miște unde vrea și să facă orice dorește. Dumnezeu nu este împiedicat, obstrucționat, oprit sau restricționat în împlinirea planurilor Sale. „Eu sunt Dumnezeu... Când lucrez Eu, cine se poate împotrivi?” (Isaia 43:13, lit. ESV). „Știi că Tu poți totul, și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale” (Iov 42:2).

„... ca să-ți vină în ajutor”.

Libertatea și succesul Său nelimitat sunt puse în slujba poporului Său. El călărește pe *ceruri în ajutorul nostru*. Dumnezeu este exuberant în a găsi căile prin care să ne ajute. „Bunătațea și îndurarea mă vor urmări în toate zilele vieții mele”

(Ps. 23:6, trad. aut.). „Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca *să îi sprijine* pe aceia a căror inimă este întregă a Lui” (2 Cron. 16:9). „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească” (Marcu 10:45).

„Nimeni nu este ca Dumnezeu...”

Ceilalți zei ar vrea ca *noi* să călărim pe ceruri ca *să-i* ajutăm. Ei nu lucrează pentru oameni, ci au nevoie ca omul să lucreze pentru ei. „Bel se prăbușește, Nebo cade; idolii lor sunt puși pe vite și dobitoace” (Isaia 46:1). Ei trebuie purtați. Dar Dumnezeu îl poartă pe poporul Său. „Cum niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbindu-se, și cum nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva: anume ca un alt dumnezeu afară de Tine să fi făcut asemenea lucruri pentru cei ce se încred în El” (Isaia 64:4).

„... trece cu măreție pe nori”.

El Își arată măreția venind în ajutorul poporului Său. Noi primim ajutorul, El primește măreția. „Domnul așteaptă să Se milostivească de voi” (Isaia 30:18). El nu Își compromite dedicarea față de propria slavă prin a ne sluji, și El dovedește asta.

„Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost...”

El este ajutorul nostru și El este un loc de adăpost, căminul veșnic. Când vii acasă la El, ești acasă pentru totdeauna. El nu

poate fi mistuit de foc, nici doborât, nici zdrobit, nici executat silit. „În El avem viața, mișcarea și ființa” (F.A. 17:28). A veni la El înseamnă să vii acasă – pentru totdeauna.

O, Doamne, ajutorul nostru din veacuri trecute,
Nădejdea noastră pentru anii ce vor veni,
Fii călăuza noastră cât timp va dura viața
și căminul nostru din veșniciei în veșniciei.

Isaac Watts

„... Și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare”.

El nu este doar în jurul nostru ca o casă, ci este și sub noi prin brațele puternice ale unui Tată. Când călărește pe ceruri ca să ne vină în ajutor și când Se arată în măreția Sa în Cer, El ne ridică și ne ține aproape de inima Sa cu brațele Sale veșnice.

Sprijinit, sprijinit,
În siguranță și protejat de orice pericol,
Sprijinit, sprijinit,
Sprijinit de brațele veșnice.

Elisha Hoffman

„[Prin urmare] nimeni nu este ca Dumnezeuul lui Israel”.

Dar nu călăresc demonii și îngerii prin Ceruri? Da, ei fac asta. Însă demonii nu călăresc ca să ne vină în ajutor, ci doar ca să ne rănească. Și, da, îngerii călăresc prin Ceruri în ajutorul nostru (Evrei 1:14), dar ei nu călătoresc în „măreție” divină. Așadar, cele două lucruri care Îl diferențiază pe Dumnezeu în faptul că El călărește pe Ceruri sunt cele două care

fac acțiunea Lui infinit de prețioasă: El vine în ajutorul nostru și vine să ne ajute cu o măreție inegalabilă. „Popoare, în orice vreme, încredeți-vă în El, vărsați-vă inimile înaintea Lui! Dumnezeu este adăpostul nostru” (Ps. 62:8).

18.

CUM SĂ TE ROGI PENTRU SUFLETUL TĂU ȘI AL ALTORA

*Rugăciune în sincronizare cu felul
în care Dumnezeu acționează*

Pentru oamenii meditativi, felul în care se roagă pentru suflet este modelat de felul în care ei cred că Dumnezeu acționează. De exemplu, dacă crezi că Dumnezeu schimbă sufletele oamenilor astfel încât ei să facă alegeri noi și corecte, atunci Îi vei cere lui Dumnezeu să facă acele schimbări în suflet prin evanghelizare și învățătură. Dar nu toți oamenii iau seama la felul în care se roagă. Ei nu se gândesc la ce perspectivă despre Dumnezeu se află în spatele rugăciunii.

Așadar, ceea ce vreau să sugerez este că trebuie să învățăm să ne rugăm pentru suflet mai întâi *din felul în care Biblia ne arată cum sunt rugăciunile pentru suflet*. Dacă facem asta, rugăciunile noastre vor fi probabil rugăciuni bune, iar în acest proces vom învăța și cum acționează Dumnezeu.

Iată felul cum eu mă rog pentru sufletul meu. Eu folosesc aceste rugăciuni în mod repetat, pentru mine, pentru copiii și soția mea, pentru echipa noastră pastorală, pentru prezbiteri și pentru toată biserica unde slujesc. Aceasta este esența

vieții mele de rugăciune.

1. Primul lucru de care sufletul meu are nevoie este o *înclinație* către Dumnezeu și Cuvântul Lui. Fără asta, nimic altceva de valoare nu se va petrece în viața mea. Trebuie *să vreau* să-L cunosc pe Dumnezeu, să citesc Cuvântul Lui și să mă apropiu de El. De unde vine această „dorință”? Ea vine de la Dumnezeu. În acest sens, Psalmul 119:36 ne învață să ne rugăm așa: „*Pleacă-mi inima* spre învățăturile Tale, și nu spre câștig!” (subl.).

2. Apoi am nevoie să am *ochii inimii deschiși*, astfel încât, atunci când înclinația mea mă îndreaptă spre Cuvânt, să văd ceea ce se află acolo cu adevărat, nu doar propriile mele idei. Și cine deschide ochii inimii? Dumnezeu. Prin urmare, Psalmul 119:18 ne învață să ne rugăm așa: „*Deschide-mi ochii*, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (subl.).

3. Apoi am nevoie ca *inima să îmi fie iluminată* de aceste „lucruri minunate”. Trebuie să văd slavă în ele, nu doar lucruri interesante. Dar cine iluminează inima? Dumnezeu. Astfel, Efeseni 1:18 ne învață să ne rugăm: „*Să vă lumineze ochii inimii*” (subl.).

4. Apoi mă preocupă că inima mea este trist de fragmentată și că părți din ea ar putea rămâne în întuneric, în timp ce altele sunt iluminate. Așa că *tânjesc ca inima mea să fie toată*

pentru Dumnezeu. De unde vine acea unitate și dedicare totală? De la Dumnezeu. Prin urmare, Psalmul 86:11 ne învață să ne rugăm astfel: „O, Doamne, voi umbla în adevărul Tău. Fă ca *toată inima* mea să se teamă de Numele Tău” (lit. ESV, subl.).

5. Ceea ce îmi doresc cu adevărat din toată această apropiere de Cuvântul lui Dumnezeu și de lucrarea Duhului Său, ca răspuns la rugăciunile mele, este ca *inima mea să fie împlinită în Dumnezeu*, nu să își găsească împlinirea în lume. De unde vine această împlinire? De la Dumnezeu. Astfel, Psalmul 90:14 ne învață să ne rugăm: „*Satură-ne în fiecare dimineață de bunătatea Ta*, și toată viața noastră ne vom bucura și ne vom veseli” (subl.).

6. Dar eu nu vreau ca fericirea mea să fie fragilă sau slabă, ci să fie puternică și durabilă în fața celor mai mari necazuri. Vreau să fiu *tare* în bucurie și să perseverez în perioadele întunecate. De unde vine această putere și durabilitate? De la Dumnezeu. Așadar, Efeseni 3:16 ne învață să ne rugăm „ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, [Dumnezeu] să vă facă *să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru*” (subl.).

7. Nu vreau ca puterea mea în Hristos să fie rodnică doar pentru mine, ci și pentru alții. Este clar că „este mai ferice să dai decât să primești” (F.A. 20:35). Așadar, vreau *să am fapte*

bune și lucrări ale dragostei față de semenii, ca slava lui Dumnezeu să fie văzută în viața mea, iar alții să guste și să vadă că Domnul este bun. Cine produce aceste fapte bune mâinate de dragoste? Dumnezeu. Așadar, Coloseni 1:10 ne învață să ne rugăm: „*Să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune*” (subl.).

8. În final, ca să nu ratez scopul suprem, eu mă rog zi de zi ca un fel de steag fluturând peste toate rugăciunile mele, „Sfințească-se Numele Tău” (Matei 6:9). Doamne, fă ca Numele Tău să fie cunoscut, temut, iubit, prețuit, admirat, lăudat și credibil datorită vieții și slujirii mele.

Eu mă rog toate acestea „în Numele lui Isus”, pentru că Dumnezeu dă aceste lucruri doar pe baza morții lui Isus. El a murit pentru mine și a îndepărtat mânia lui Dumnezeu pentru ca Tatăl să-mi dea liber toate lucrurile (Rom. 8:32).

Doamne, învață-ne cum să ne rugăm, de la început până la sfârșit, într-un fel biblic, cu o perspectivă biblică asupra felului în care Tu acționezi în lume. Arată-ne pe Tine însuși și cum lucrezi Tu, ca să ne putem ruga potrivit. Și învață-ne să ne rugăm așa cum trebuie, ca să vedem cum lucrezi Tu.

19.

PĂZEȘTE-TE DE BUNUL SIMȚ!

*„Poruncește ce dorești,
și dă-ne ce poruncești”*

2 Cronici 30 ne relatează felul cum regele Ezechia a redescoperit sărbătoarea de Paști în Israel. Ea ajunsese neglijată, iar el a fost zdrobit de această neascultare. Așa că a trimis mesageri în toată țara, chemând poporul la pocăință și ascultare.

Mesajul regelui era plin de afirmații condiționate, precum: „*Dacă* vă întoarceți la Domnul... [El] nu-Și va întoarce fața de la voi” (v. 9, subl.). Aceste afirmații condiționate arată că Dumnezeu răspunde cu adevărat la alegerile făcute de noi. Altfel spus, *dacă* facem o anumită alegere, Dumnezeu face un lucru, iar *dacă* facem o alegere diferită, Dumnezeu face altceva. Astfel, Ezechia cheamă poporul să se întoarcă la Domnul pentru *ca* El să Se întoarcă la ei.

Această reacție a lui Dumnezeu la alegerile pe care noi le facem îi determină pe unii să tragă o concluzie de „bun simț” foarte nejustificată. Ei spun: „Ei bine, dacă Dumnezeu răspunde la alegerile noastre, atunci ceea ce alegem și ceea ce face Dumnezeu ca răspuns trebuie să depindă în cele din urmă de

noi”. Aceasta este ceea ce eu numesc interpretare „filozofică”, nu „exegetică”. Cu alte cuvinte, acest fel de a înțelege afirmațiile condiționate din Biblie provine din raționamentul omenesc de bun simț, nu din atenția acordată *căilor neobișnuite ale lui Dumnezeu* revelate în textul biblic.

Îngăduie-mi să ilustrez asta din textul din 2 Cronici 30. Iată îndemnurile pe care Ezechia le trimite poporului, și notează că ele sunt pline de condiții.

- Versetul 6: „Alergătorii s-au dus cu scrisorile împăratului și căpeteniilor lui în tot Israelul și Iuda. Și, după porunca împăratului, au zis: ,Copii ai lui Israel, întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul lui Avraam, lui Isaac și Israel, ca să Se întoarcă și El la voi, rămășiță scăpată din mâna împăraților Asiriei”. Cu alte cuvinte, dacă vă întoarceți la Domnul, El Se va întoarce la voi.
- Versetul 7: „Nu fiți ca părinții voștri și ca frații voștri, care au păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului părinților lor, și pe care *de aceea* i-a dat pradă pustiirii, cum vedeți”. Acțiunea lui Dumnezeu de a-i „da pradă pustiirii” a fost rezultatul faptului că părinții fuseseră necredincioși față de Domnul.
- Versetul 8: „Nu vă înțepeniți grumazul, ca părinții voștri; dați mâna Domnului, veniți la sfântul Lui locaș, pe care l-a sfințit pe vecie, și slujiți Domnului,

Dumnezeului vostru, *pentru ca* mânia Lui aprinsă să se abată de la voi”. Mânia aprinsă a lui Dumnezeu se va întoarce de la voi, dacă Îl slujiți pe Domnul Dumnezeu vostru.

- Versetul 9: „*Dacă* vă întoarceți la Domnul, frații voștri și fiii voștri vor găsi milă la cei ce i-au luat robi, și se vor întoarce în țară. Căci Domnul, Dumnezeul vostru, este milostiv și îndurător, și nu-Și va întoarce fața de la voi, *dacă* vă întoarceți la El”. Întoarcerea la Domnul este o condiție pe care oamenii trebuie să o îndeplinească dacă vor să aibă parte de compasiunea Domnului de a nu-Și întoarce fața de la ei.

Care a fost răspunsul față de mesagerii lui Ezechia care au dus aceste chemări și mesaje de nădejde condiționată? Versetul 10 spune că unii oameni „râdeau și își băteau joc de ei”. Dar alții, din „Așer, din Manase și Zabulon, s-au smerit și au venit la Ierusalim” (v. 11). Aceeași alegere smerită a fost făcută și în Iuda (v. 12). Ce a făcut ca acești oameni să acționeze diferit în felul în care au reacționat? Versetul 12 oferă răspunsul uimitor: „Mâna lui Dumnezeu a lucrat și *le-a dat o singură inimă ca să-i facă să împlinească porunca împăratului și a căpeteniilor*, după Cuvântul Domnului”.

Nu citi prea repede. Gândește-te la implicațiile uimitoare, căci sunt uriașe. Ceea ce învață versetul 12, în lumina

contextului precedent, este că Dumnezeu a poruncit: „Întoarceți-vă la Mine, și Eu Mă voi întoarce la voi”. Unii oameni s-au întors. Dar de ce s-au întors? Versetul 12 ne oferă cel mai profund motiv: *Dumnezeu le-a dat o inimă să facă ceea ce El a poruncit*. „Mâna lui Dumnezeu a lucrat și le-a dat o singură inimă ca să-i facă să împlinească porunca împăratului și a căpeteniilor”.

Este aceasta o contradicție? Este o contradicție să spui: „Dacă faci ce a poruncit regele, Dumnezeu Își va întoarce mâna de la tine”, și apoi să spui: „Dumnezeu le-a dat o inimă să facă ceea ce regele a poruncit”? Este o contradicție să afirmi o condiție pe care oamenii trebuie să o îndeplinească, apoi să spui că Dumnezeu îi face în stare să o îndeplinească? Nu, nu este deloc o contradicție. Doar o prejudecată filozofică contrară cu ceea ce ne învață acest text biblic ar trata-o așa.

Acest lucru aduce lumină asupra a zeci de alte texte biblice și, de fapt, asupra întregii structuri a gândirii biblice. Când citim fraze precum: „Dacă te întorci la Dumnezeu, El Se va întoarce la tine”, noi nu îndrăznim să tragem concluzia că ceea ce alegem noi și ceea ce face Dumnezeu ca răspuns la alegerea noastră ar depinde în cele din urmă de noi.

Versetul 12 ne învață explicit: Ceea ce Dumnezeu poruncește, Dumnezeu poate să și dea. Acest lucru este cea mai apropiată paralelă biblică cu celebra rugăciune a Sfântului

Augustin: „Poruncește ce dorești, și dă-ne ce poruncești”.¹

Lecția pentru noi este un avertisment și un îndemn. Ferește-te să interpretezi asta prin deducții care par de bun simț, în loc să asculți la ce spune textul biblic. Mai degrabă bucură-te de harul lui Dumnezeu la răspunsul tău față de harul lui Dumnezeu. Dacă harul nu ne-ar trezi față de har, am dormi în timpul revoluției. „Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin” (Rom. 11:36).

¹ *Confessions*, X, xxix, 40.

20.

HOTĂRĂRILE LUI CLYDE KILBY PENTRU SĂNĂTATEA MINTALĂ

*Uimirea tulburătoare față de splendoarea
ciudată a lucrurilor obișnuite*

Pe 22 octombrie 1976, la First Covenant Church, Clyde Kilby, care acum este cu Hristos în Cer, a ținut o prelegere de neuitat. Am mers să-l ascult în acea seară pentru că îl aveam la inimă. Fusese unul dintre profesorii mei de literatură engleză de la Wheaton College. El mi-a deschis ochii către mai multe lucruri din viață decât știam că aş putea vedea. O, ce ochi avea el! În această privință, Clyde era ca eroul lui, C. S. Lewis. Când vorbea despre pomul pe care îl vedea în drum spre cursuri în fiecare dimineață, te întrebai de ce ai fost atât de orb toată viața. Încă din acele zile petrecute la cursuri împreună cu Clyde Kilby, Psalmul 19:1 a fost central în viața mea: cerurile spun slava lui Dumnezeu.

În acea seară, Dr. Kilby a avut o inimă pastorală și un ochi de poet. El ne-a implorat să încetăm să căutăm sănătatea mintală în oglinda analizei de sine, ci să bem de remediile lui Dumnezeu din natură. El nu era naiv. Știa bine cum stau lucrurile cu păcatul. El știa de nevoia răscumpărării în Hristos. Dar ar fi spus că Hristos a răscumpărat ochi noi pentru noi,

la fel ca inimi noi. Apelul lui a fost să nu încetăm să fim uimiți de splendoarea ciudată a lucrurilor obișnuite. El și-a încheiat acea predică printr-o listă de hotărâri. Ca un omagiu adus profesorului meu și o binecuvântare pentru sufletul tău, le ofer spre bucuria ta.

1. Voi privi cu atenție spre cer cel puțin o dată pe zi și îmi voi aminti că eu, o persoană conștientă, cu conștiință, mă aflu pe o planetă călătorind în spațiu, care este plină de lucruri minunat de tainice deasupra și în jurul meu.

2. În locul ideii obișnuite a unei schimbări evolutive fără sens și nesfârșită, la care nu putem adăuga sau scădea, voi fi convins că Universul este ghidat de o minte inteligentă care, așa cum spunea Aristotel despre drama grecească, implică un început, un mijloc și un sfârșit. Cred că acest lucru mă va scăpa de cinismul exprimat de Bertrand Russell înainte de moartea lui, când a spus: „Există întuneric afară, iar când voi muri, va fi întuneric și înăuntru. Nu există splendoare, nicio vastitate nicăieri, doar trivialitate de o clipă, după care nu mai este nimic”.

3. Nu voi cădea în minciuna că această zi sau oricare zi ar fi doar un alt răstimp ambiguu și greoi de 24 de ore, ci mai degrabă un eveniment unic, plin, dacă ar fi să mă exprim așa, de potențialități vrednice de atenție. Nu voi fi atât de naiv încât să cred că necazurile și durerea ar fi paranteze complet rele

în existența mea, ci la fel de probabil scări de urcat spre maturitatea morală și spirituală.

4. Nu-mi voi transforma viața într-o linie subțire și dreaptă, care preferă abstracțiile în locul realității. Voi ști ce fac când voi abstractiza, ceea ce, desigur, va trebui să fac deseori.

5. Nu-mi voi degrada propria unicitate prin invidie față de alții. Voi înceta să mă mai plictisesc de mine prin a sta să descopăr din ce categorii psihologice sau sociale aș putea face parte. În mare, pur și simplu voi uita de mine însumi și îmi voi face lucrarea.

6. Îmi voi deschide ochii și urechile. Voi privi o dată pe zi pur și simplu la un copac, la o floare, un nor sau o persoană. Nu mă voi îngrijora deloc să mă întreb ce sunt, ci doar mă voi bucura că sunt. Voi admite cu bucurie taina a ceea ce Lewis numește existența lor „divină, magică, înfricoșătoare și extatică”.

7. Mă voi uita uneori înapoi la prospețimea perspectivei pe care am avut-o în copilărie și voi încerca, măcar pentru o vreme, să fiu, ca să folosesc cuvintele lui Lewis Carroll, „copilul cu fruntea curată, neînțeșată, și al ochilor visători, plini de uimire”.

8. Voi urma sfatul lui Darwin și voi recurge frecvent la lucruri imaginative precum literatura și muzica bună, de preferat, așa cum sugerează C. S. Lewis, o carte veche și muzică

atemporală.

9. Nu îi voi permite goanei diavolești a acestui secol să-mi fure toată puterea, ci în schimb, așa cum a sugerat Charles Williams, vreau „să fructific momentul ca moment”. Voi încerca să trăiesc bine acum, pentru că singurul timp care există este acum.

10. Chiar dacă se va dovedi că am greșit, măcar îmi pariez viața pe prezumția că această lume nu este fără sens, nici condusă de un proprietar absent, ci că astăzi, chiar azi, se adaugă o notă pe pânza cosmică pe care, la vremea potrivită, o voi înțelege cu bucurie ca produsul unei mâini de arhitect care Se autointitulează Alfa și Omega.

21.

NOTA LIPSĂ A BUCURIEI SUVERANE

O lecție despre dragoste de la Augustin

Puțini oameni din istoria bisericii l-au depășit pe Sfântul Augustin în portretizarea măreției, frumuseții și atractivității lui Dumnezeu. El a fost cu totul convins de Scriptură și de experiență „că fericit este cel ce Îl are pe Dumnezeu”.¹ „Tu ne-ai creat pentru Tine, iar inimile noastre nu găsesc pacea până nu se odihnesc în Tine”.² El avea să se străduiască din răspuțeri ca să arate că acest Dumnezeu al harului suveran și al bucuriei suverane este vrednic să fie cunoscut și iubit în lume:

Tu ești mereu activ, dar mereu în odihnă. Tu strângi toate lucrurile la Tine, deși nu suferi de nicio nevoie... Tu ești întristat de nedreptate, dar nu suferi nicio durere. Tu poți fi mândros și totuși senin. Lucrările Tale sunt variate, dar planul Tău este unul și același... Tu îi primești pe cei care vin la Tine, deși nu i-ai pierdut niciodată. Tu nu ai niciodată vreo nevoie, dar ești bucurios să câștigi, niciodată lacom, dar ceri un câștig pentru darurile Tale... Tu ne eliberezi de datoriile noastre, dar nu pierzi nimic prin asta. Tu ești Dumnezeul

¹ Thomas A. Hand, *Augustine On Prayer*, New York: Catholic Book Publishing Co., 1986, 17.

² Augustine, *Confessions*, I, 1.

meu, viața mea, sfânta mea desfătare, dar este suficient oare să spun asta despre Tine? Poate vreun om să spună suficient când vorbește despre Tine? Totuși, vai de cei ce tac despre Tine!³

Dacă este adevărat, așa cum spune R. C. Sproul, că astăzi „nu ne-am eliberat de captivitatea pelagiană a bisericii”,⁴ atunci ar trebui să ne rugăm, să predicăm, să scriem, să învățăm și să trudem cu toată puterea pentru a rupe lanțul care ne ține captivi. Pelagius, un călugăr din Britania, a fost un predicator popular în Roma anilor 401-409 d.Hr. El a fost un dușman de moarte al lui Augustin, pentru că a respins ideea că voința omului era înrobilită de păcat și că avea nevoie de un har special pentru a avea credință în Hristos și a face binele. El a respins rugăciunea lui Augustin, care spunea: „Dă-mi harul [O, Doamne] să fac ceea ce poruncești și poruncește să fac ce vrei!”⁵ R. C. Sproul spune: „Avem nevoie de un Augustin sau de un Luther care să ne vorbească din nou, ca nu cumva lumina harului lui Dumnezeu să fie nu doar umbrită, ci total ascunsă în vremea noastră”.⁶

Da, avem această nevoie. Dar avem nevoie și de zeci de mii de păstori obișnuiți, care sunt pătrunși de extraordinara suveranitate a bucuriei care Îi aparține doar lui Dumnezeu și care

³ Augustine, *Confessions*, I, 4.

⁴ “Augustine and Pelagius,” în *Tabletalk*, iun. 1996, 52.

⁵ *Confessions*, X, 31.

⁶ “Augustine and Pelagius,” în *Tabletalk*, iun. 1996, 52.

vine doar de la El. Și trebuie să redescoperim înclinația ciudată a lui Augustin – o perspectivă foarte biblică – asupra harului ca dar fără plată al bucuriei suverane în Dumnezeu, care ne eliberează de robia păcatului. Trebuie să ne gândim din nou la perspectiva reformată asupra mântuirii, astfel încât fiecare creangă și fiecare ramură din acest pom să curgă cu seva desfătării augustinienne.

Trebuie să arătăm clar că *depravarea totală* nu este simplă răutate, ci orbire față de frumusețe și moarte față de bucurie; iar *alegerea necondiționată* înseamnă că împlinirea bucuriei noastre în Isus a fost plănuită pentru noi înainte să existăm; iar această *ispășire limitată* este siguranța că bucuria indestructibilă în Dumnezeu este garantată infailibil pentru noi prin sângele legământului; și că *harul irezistibil* este angajamentul și puterea dragostei lui Dumnezeu de a Se asigura că nu ne agățăm de plăceri sinucigașe și de a ne elibera prin puterea suverană a desfătărilor superioare; și că *perseverența sfinților* este lucrarea atotputernică a lui Dumnezeu de a ne ocroti, prin toate suferințele și suferințele, păstrându-ne pentru o moștenire de desfătări la dreapta lui Dumnezeu pe veci.

Această notă de bucurie suverană și triumfătoare este un element care lipsește din prea mult din teologia reformată și din închinarea reformată. Și poate că întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem este dacă acest lucru se petrece pentru că

nu am experimentat triumful bucuriei suverane în propriile noastre vieți. Putem spune următoarele ca și Augustin?

Cât de dulce a fost deodată pentru mine să scap de *acele bucurii zadarnice* pe care odinioară mă temeam să le pierd... *Tu le-ai alungat de la mine*, Tu, care ești adevărata bucurie, *bucuria suverană*. Le-ai alungat de la mine și Tu le-ai luat locul.... O, Doamne, Dumnezeuule, Lumina mea, Avuția mea și Mântuirea mea!⁷

Sau suntem în robia plăcerilor acestei lumi, astfel încât, în ciuda tuturor vorbelor noastre despre slava lui Dumnezeu, noi iubim televizorul, mâncarea, somnul, sexul, banii și lauda oamenilor la fel ca toți ceilalți? Dacă da, să ne pocăim și să ne ațintim fețele ca niște cremene spre Cuvântul lui Dumnezeu în rugăciune: O, Doamne, deschide-mi ochii ca să văd privilegiu suveran care în prezența Ta este plinătatea bucuriei și unde la dreapta Ta sunt plăceri veșnice (Ps. 16:11).

⁷ *Confessions*, IX, 1.

22.

CUM SĂ FII UMPLUT DE DUHUL SFÂNT

Tu cum bei vinul lui Dumnezeu?

Meditație din Efeseni 5:18-21

Nu vă îmbățați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh. Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului. Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos. Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos.

Efeseni 5:18 spune: „Nu vă îmbățați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh”. Există cel puțin patru efecte ale faptului de a fi umplut cu Duhul. În primul rând, în versetul 19, efectul este prezentat foarte muzical: „Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului”. Este clar că bucuria în Hristos este semnul umplerii cu Duhul.

Dar nu este doar bucurie. De asemenea, vedem recunoștință în versetul 20: „Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru

Isus Hristos”. Recunoștința veșnică, recunoștința pentru tot, vine din a fi umplut de Duhul, lucru care, evident, urmărește să învingă cântirile, bosumflările, jelirea de sine, amărăciunea, încruntările, murmurul, depresia, îngrijorările, descurajările, deprimarea și pesimismul!

Dar aici nu vedem doar bucuria muzicală și recunoștința universală, ci și supunerea iubitoare față de nevoile reciproce: „Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos” (v. 21). Bucuria, recunoștința și dragostea smerită – acestea sunt câteva dintre semnele umplerii cu Duhul.

La aceasta ar trebui adăugat un al patrulea efect: îndrăzneala în mărturie. Se poate vedea acest lucru cel mai clar în Faptele Apostolilor 4:31: „Toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”. Nimeni nu poate să nu fie curajos și dornic de a mărturisi când Duhul produce în el o bucurie debordantă, recunoștință veșnică și dragoste smerită. O, cât de mult trebuie să fim umpluți de Duhul! Să căutăm această umplere! Să o urmărim!

Dar întrebarea crucială este aceasta: Cum? Începe cu cel mai apropiat lucru: Nu te îmbăta de vin, ci fii umplut de Duh! (v. 18). Cum ajungi să te îmbeți de vin? Bei. Bei mult. Atunci cum ne îmbătăm (umplem) cu Duhul? Bem! Bem mult. Pavel a spus în 1 Corinteni 12:13: „Toți am fost adăpați dintr-un singur Duh”. Isus a spus: „Dacă însetează cineva, să

vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura'. Spunea cuvintele acestea despre Duhul" (Ioan 7:37-39).

Cum poți bea din Duhul? Pavel a spus: „Cei ce trăiesc după îndemnul Duhului, umblă după lucrurile Duhului" (Rom. 8:5). Bem din Duhul îndreptându-ne gândurile spre lucrurile Duhului. Ce înseamnă „a-ți îndrepta gândurile spre El"? Coloseni 3:1-2 ne spune: „Să umblați după lucrurile de sus... Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe Pământ". „A te gândi" înseamnă să cauți, să-ți îndrepti atenția, să fii foarte preocupat de acele lucruri (Fil. 3:19). Înseamnă să fii devotat și pătruns de ele. Așadar, a bea din Duhul înseamnă să cauți lucrurile Duhului, să-ți îndrepti atenția către lucrurile Duhului, să fii devotat lucrurilor Duhului.

Și care sunt „lucrurile Duhului"? Când Pavel a spus în 1 Corinteni 2:14 că „omul firesc nu primește *lucrurile Duhului*" (subl.), el se referea la învățăturile sale inspirate de Duhul (2:13), în special învățătura lui despre gândurile, căile și planurile lui Dumnezeu (2:8-10). Prin urmare, „lucrurile Duhului" sunt învățăturile apostolilor despre Dumnezeu. Isus a mai spus: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață" (Ioan 6:63). Prin urmare, învățăturile lui Isus sunt și ele „lucrurile Duhului".

Așadar, a bea din Duhul înseamnă să ne concentrăm gândurile pe lucrurile Duhului. Iar a ne concentra gândurile pe lucrurile Duhului înseamnă să ne direcționăm atenția cu dorință spre învățăturile apostolilor despre Dumnezeu și către cuvintele lui Isus. Dacă facem acest lucru din belșug, ne vom îmbăta cu Duhul, ca să zic așa. De fapt, vom deveni dependenți de Duhul. În loc să avem dependențe chimice, vom dezvolta o dependență minunată de Duhul.

Și încă ceva: Duhul Sfânt nu este ca vinul, pentru că El este o Persoană și este liber să vină și să plece oriunde vrea (Ioan 3:8). De aceea, trebuie adăugat ce ni se spune în Luca 11:13, unde Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Dacă voi, care sunteți răi, știți să le dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din Ceruri le va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” Dacă vrem să fim umpluți de Duhul, trebuie să cerem asta de la Tatăl nostru ceresc. Și exact asta face Pavel pentru credincioșii din Efes în Efeseni 3:19. El Îl roagă pe Tatăl din Ceruri (v. 19) ca acei credincioși „să fie umpluți de toată plinătatea lui Dumnezeu”. Bea și roagă-te. Bea și roagă-te. Bea și roagă-te.

23.

CE ESTE COMUNIUNEA CU DUMNEZEU? ÎNȚELEPCIUNE DE LA JOHN OWEN

Gânduri despre Evrei 10:22

Să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină.

Puritanii vechi numeau această *apropiere* „comuniune cu Dumnezeu”. Trebuie să învățăm de la ei. J. I. Packer spune că puritanii diferă de evanghelicii de astăzi pentru că, pentru ei,

Comuniunea cu Dumnezeu era un *lucru deosebit*; pentru evanghelicii de astăzi, ea este un lucru relativ *mărunt*. Puritanii erau preocupați de comuniunea cu Dumnezeu într-un fel în care noi nu suntem. Măsura lipsei noastre de preocupare se vede în puținele lucruri pe care le spunem despre ea. Când creștinii se întâlnesc, ei vorbesc între ei despre munca și interesele lor creștine, despre cunoștințele lor creștine, despre starea bisericilor și problemele teologiei, dar rareori vorbesc despre experiența lor zilnică cu Dumnezeu.¹

Potrivit lui Packer, cel mai mare dintre puritani a fost John Owen (1616-1683). Experiența lui Owen de comuniune cu Dumnezeu este un exemplu deosebit pentru noi. Dumnezeu

¹ *A Quest for Godliness*, Wheaton, Ill.: Crossway Books, 215.

a avut grijă ca Owen și puritanii care au suferit în vremea lui să trăiască hrănindu-se din Dumnezeu într-un fel care face ca cea mai mare parte a experienței noastre să pară superficială. Într-o scrisoare din timpul unei perioade de boală, în anul 1674, Owen i-a spus unui prieten: „Hristos este cel mai bun Prieten al nostru, și în curând va fi singurul nostru Prieten. Mă rog lui Dumnezeu din toată inima mea să nu mă preocup de nimic altceva decât să vorbesc și să am comuniune cu El”.² Dumnezeu a folosit boala și toate celelalte presiuni din viața lui Owen pentru a-l împinge în comuniunea cu Dumnezeu, nu departe de ea.

Dar Owen a fost și foarte intențional în comuniunea lui cu Dumnezeu. El a spus: „Prietenia este întreținută și păstrată cel mai mult prin vizite; iar acestea să fie cât mai libere și mai puțin motivate de lucruri urgente....”³ Cu alte cuvinte, în mijlocul tuturor activităților lui academice, politice și bisericești, Owen a făcut multe vizite la Dumnezeu.

Iar când a făcut aceste vizite, el nu a mers doar cu cereri pentru lucruri sau chiar pentru eliberare de numeroasele lui greutăți. Nu, ci el a mers ca să-și vadă gloriosul Prieten și să-I contemple măreția. Ultima carte pe care a scris-o – pe care a încheiat-o la moartea sa – este intitulată *Meditations on the*

² Peter Toon, *God's Statesman*, Greenwood, S.C.: The Attic Press, 153.

³ John Owen, *Works*, VII [Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1965], 197.

Glory of Christ [Meditații asupra slavei lui Hristos]. Aceasta spune multe despre concentrarea și rezultatul vieții lui Owen. În această carte, el a spus:

Descoperirea... lui Hristos... merită cele mai serioase gânduri ale noastre, cele mai bune meditații și cea mai mare sârguință a noastră în ele... Ce pregătire mai bună poate fi făcută pentru [bucuria noastră viitoare în slava lui Hristos] decât să medităm cu seriozitate și constant la acea slavă în descoperirea ei făcută în Evanghelie?⁴

Meditarea pe care o are în vedere Owen este alcătuită din cel puțin două lucruri: pe de o parte există ceea ce el denumea „cele mai serioase gânduri” și „cele mai bune meditații”, sau, în alt loc, „meditații asidue” și, pe de altă parte, rugăciunea neîncetată. Cele două sunt ilustrate în comentariul lui asupra Epistolei către Evrei.

Una dintre cele mai mari realizări ale sale a fost comentariul său în 7 volume la această carte din Biblie. Când l-a încheiat, aproape de sfârșitul vieții, Owen a spus: „Lucrarea mea s-a încheiat acum. Este vremea să mor”.⁵ Cum a reușit să împlinească el această mare lucrare și să rămână aproape de Dumnezeu? Avem o privire asupra acestui lucru încă din prefață:

Trebuie să spun acum că, după toate căutările și lecturile mele, *rugăciunea și meditația mea sârguincioasă* au fost singura

⁴ *Works*, I, 275.

⁵ *God's Statesman*, 168.

mea soluție și, de departe, cel mai util mijloc prin care am căpătat lumină și ajutor. Prin acestea mi-au fost eliberate gândurile din multe încurcături.⁶

Astfel, Owen s-a apropiat de Dumnezeu prin rugăciune și meditație asiduă, și a găsit lumină și libertate. Aceasta a fost o dorință după comuniunea cu Dumnezeu potrivit cunoașterii. Acesta este genul de zel pe care ni-l dorim. Aceasta este dulcea cunoaștere personală care ne ține zelul sub control și îl face să ardă mai puternic. Cu această cunoaștere și cu acest zel să ne apropiem de El zi de zi și ceas de ceas.

⁶ *Works* I, lxxxv, subl.

24.

CUM AR FI DACĂ MOARTEA TA AR FI UN ACT DE DISCIPLINĂ?

Meditație din 1 Corinteni 11:29-32

După a trăi pentru Hristos, cel mai greu lucru este să mori pentru El. Avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem primi. Problema este credința. Vom avea încredere în El până la capăt? Ne vom odihni în harul Lui și nu ne vom panica de faptul că am fi condamnați la Iad? Vom putea face față fricii că moartea noastră ar fi pedeapsa și preludiul pierzării? O, câte îndoieli sunt semănate de diavolul! Trebuie să învățăm cum să-l alungăm cu sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu. Așadar, iată o altă parte din instrumentele noastre necesare pentru apărare.

Să zicem că am păcătuit într-adevăr într-un fel nechibzuit și că Dumnezeu este dezgustat. Și să zicem că suntem „disciplinați” sau „judecați” pentru asta de Domnul printr-o boală. Fii atent. Eu nu spun „*pedepsit*” în sensul de a purta pedeapsa pentru păcat. Hristos a purtat pedeapsa pentru toate păcatele noastre: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2:24). Mai degrabă spun „*disciplinat*” în sensul de mustrare, corecție, curățire și păzire de păcate mai grave.

„Domnul pedepsește pe cine-l iubește și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește” (Evrei 12:6).

Dar ce se întâmplă cu moartea? Ne ia Dumnezeu de pe lume chiar în moarte ca parte a unei astfel de discipline? Apostolul Pavel spune că El face asta uneori. Când discută despre păcatele de la Cina Domnului, el scrie următoarele:

Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului. Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, *și nu puțini dorm* [adică au murit]. Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, *ca să nu fim osândiți* odată cu lumea (1 Cor. 11:29-32, subl.).

Cu alte cuvinte, uneori a slăbi, a te îmbolnăvi și chiar a muri sunt parte din disciplina Domnului. Și scopul nu este condamnarea. Asta s-a petrecut la Cruce. Pentru noi, nu mai există nicio *osândire* (Rom. 8:1, subl.). Mai degrabă scopul este „să nu fim osândiți odată cu lumea” (1 Cor. 11:32). Altfel spus, moartea este uneori o eliberare disciplinară care ne salvează de condamnare. „Nu puțini dorm [au murit]... ca să nu fie osândiți odată cu lumea”.

Desigur, nu acesta este motivul *fiecărei* morți a sfinților prețioși ai lui Dumnezeu. Nu trage concluzia pripită că boala sau moartea se datorează unei traiectorii de păcat din care trebuie să fii scăpat. Dar să zicem că asta s-ar petrece cu adevărat?

Este ceva încurajator? Gândul la aceasta te va ajuta să mori mai liniștit, cu mai multă credință și nădejde? Răspunsul meu este că *tot* ce se găsește în Biblie este menit să te ajute să mori și să fie încurajator pentru credința ta în lumina adevărului (Rom. 15:4).

Cum ne va întări atunci acest adevăr ca să avem parte de o moarte plină de nădejde? Iată cum. Nu este oare o mare amenințare la adresa păcii noastre gândul că suntem păcătoși? Nu ne amenință gândul că Dumnezeu este suveran și ar putea trimite o boală, dacă El ar fi vrut, și nu ne amenință cu simțăminte de teamă că, dacă boala persistă, ea va lucra împotriva noastră? Și cum vom face față acestor temeri când știm că suntem cu adevărat păcătoși și corupția rămâne într-adevăr în noi? În acele momente, noi căutăm o încurajare din Biblie că Dumnezeu vrea să îi mântuiască pe credincioșii care au păcătuit și care sunt foarte imperfecti.

Totuși, noi știm că Dumnezeu este sfânt și urăște păcatul, chiar și păcatul comis de copiii Lui. De asemenea, știm că Dumnezeu Își disciplinează copiii prin experiențe dureroase (Evrei 12:11). Noi nu suntem dintre cei care spun că Dumnezeu nu are nicio legătură cu experiențele dureroase ale vieții. Așadar, căutăm ajutor și nădejde din Cuvântul absolut realist al lui Dumnezeu. Și găsim asta în 1 Corinteni 11:32, anume că moartea sfinților, chiar și o moarte care este un act

de „disciplină” și „judecată”, *nu* este condamnare, ci mântuire. Dumnezeu ia viața unui sfânt păcătos pentru că îl iubește atât de mult, încât nu-l va lăsa să continue să păcătuiască.

Aceasta este o încurajare solidă, nu ceva superficial. Și nu o învățăm pe calea obișnuită. Dar este ceva solid. Ceea ce ea ne spune tuturor este că nu trebuie să fim siguri dacă momentul morții noastre se datorează păcatului nostru sau cruzimii diavolului (Apoc. 2:10), ori altor scopuri ale lui Dumnezeu. Ceea ce avem nevoie este asigurarea profundă că, *chiar dacă* moartea noastră vine din propria noastră nebunie și din propriul păcat, putem să ne odihnim în pace în dragostea lui Dumnezeu. Într-un astfel de moment, aceste cuvinte vor fi peste măsură de prețioase: „Suntem pedepsiți de Domnul, *ca să nu fim osândiți*” (subl.). Așa învățăm să murim bine.

25.

„CEL MAI GRANDIOS LUCRU DIN LUME ESTE SĂ FII MÂNTUIT”

*Gândindu-ne la măreția
pentru care suntem mântuiți*

Nu cu mult timp înainte de moartea lui, pe 27 septembrie 1982, l-am vizitat pe Dr. Wilford Widen la spital. El s-a uitat la mine din pat cu un zâmbet și a spus: „Frate păstor John, cel mai grandios lucru din lume este să fii mântuit”. Aceste cuvinte sunt moștenirea de durată a unui mare sfânt care a coordonat școala duminicală din biserica noastră timp de 40 de ani și care a condus campania de construcție pentru una dintre clădirile noastre.

Simți greutatea cuvintelor lui? Dacă nu, poate că motivul este că nu te-ai simțit niciodată cu adevărat pierdut și disperat în fața judecății lui Dumnezeu sau amenințat de o veșnicie de chinuri conștiente în Iad. O, cât de mult ne place să fim salvați tocmai când eram cât pe-acți să fi fost uciși. Poate de un curent puternic al oceanului. Sau pentru că un deget s-a prins în scurgerea de pe fundul unei piscine (da, una plină cu apă, îmi amintesc bine). Sau când era cât pe-acți să ieși în fața unei mașini care trecea cu viteză, gonind la doar un metru de tine

cu 80 km/h, dar vocea soției tale te prinde cu o fracțiune de secundă înainte să faci pasul în moarte. Sau când scapi după o lungă luptă cu cancerul. Sau când ești eliberat dintr-un lagăr de prizonieri din Gulag, după 16 ani de așteptare a execuției. Sau după ce ai supraviețuit unui accident de avion, când toți ceilalți au murit.

O, cât de mult iubim viața în acele momente și ne agățăm de tot ce este prețios! Așa este atunci când guști din valoarea mântuirii de păcat. Nu sunt doar cuvintele. Nu doar un fapt învățat din Biblie, ci ceva ce simți cu adevărat, anume că ești condamnat pe drept, pierdut fără speranță și despărțit de Dumnezeu, de viață și de bucurie. Apoi să știi că Dumnezeu a creat o cale, că El te va ierta, că te va primi, te va iubi și va face ca toate lucrurile să lucreze spre binele tău. Să știi că *toate* păcatele tale pot fi iertate și aruncate în cea mai adâncă mare și că niciodată nu se vor mai ridica împotriva ta. O, cât de prețios este să fii mântuit de păcat, judecată și Iad!

Dar este biblic să spunem că cel mai grandios lucru din lume este să fii mântuit? Ei bine, bineînțeles că cel mai grandios lucru din lume este *Dumnezeu*. Dar Dr. Widen nu a vrut să compare experiența noastră de a fi mântuiți cu cea a lui Dumnezeu. El a vrut să o compare cu toate celelalte experiențe. Motivul pentru care a fi mântuit este cea mai grandioasă experiență din lume este că DUMNEZEU este cea mai grandioasă

Persoană din lume, iar a fi mântuit înseamnă să fii scăpat de păcat și condamnare ca să Îl poți cunoaște pe Dumnezeu și să te bucuri de El pe veci. Dacă Dumnezeu nu ar fi cea mai grandioasă Realitate din Univers, a fi mântuit ca să fii cu El nu ar fi cea mai grandioasă experiență din Univers.

Da, dar este *biblic* să spui asta? Ei bine, iată textul biblic pe care îl am în minte când spun așa ceva. În Luca 10:20, Isus le-a spus celor 70 de ucenici: „Totuși, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci *bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în Ceruri*” (subl.). Cu alte cuvinte, tocmai ați avut un mare succes în lucrare. Demonii au căzut înaintea voastră. Oamenii au fost eliberați. Este ceva minunat. Asta ați fost trimiși să faceți. Lăudați-L pe Dumnezeu pentru această biruință.

Dar... să nu fie asta prima voastră bucurie, nici bucuria voastră cea mai mare, nici bucuria voastră indispensabilă. Mai degrabă, „bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în Ceruri”. Altfel spus, bucurați-vă că sunteți scriși între cei răscumpărați. Bucurați-vă că veți merge în Cer când veți muri. Bucurați-vă că Dumnezeu v-a scris printre aleși. Bucurați-vă că sunteți mântuiți. Acesta este cel mai grandios lucru. Nu lucrarea, ci cunoașterea lui Dumnezeu, a-L vedea pe Dumnezeu, a vă bucura de Dumnezeu. Cel mai grandios lucru din lume este să fii mântuit, pentru că ești mântuit ca să te bucuri

de *Dumnezeu* pentru totdeauna.

26.

PROBLEMA AGONIZANTĂ A SIGURANȚEI MÂNTUIRII

*Unde să privești când a te uita
în tine este înfricoșător*

Cea mai chinuitoare problemă legată de siguranța mântuirii nu este dacă adevărurile faptice obiective ale creștinismului sunt adevărate (că Dumnezeu există, că Hristos este Dumnezeu, că Hristos a murit pentru păcătoși, că Hristos a înviat din morți, că Hristos îi mântuiește pentru totdeauna pe toți cei care cred etc.). Aceste lucruri faptice sunt temelia absolut crucială a credinței noastre. Dar problema cu adevărat chinuitoare a siguranței este dacă eu, personal, sunt mântuit prin ele.

Totul se reduce la a avea sau nu credința mântuitoare. Ceea ce face acest lucru chinuitor – pentru mulți din istoria bisericii și pentru cei de azi – este că există oameni care cred că au credință mântuitoare, dar nu o au. De exemplu, Isus spune în Matei 7:21-23: „Nu orișicine-Mi zice: ‚Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în Ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?’ Atunci le voi spune curat:

„Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege”.

Așadar, întrebarea chinuitoare pentru mulți este aceasta: Am cu adevărat credința mântuitoare? Este credința mea reală? Mă amălesc singur? Unii oameni bine intenționați încearcă să reducă problema făcând din credință o simplă decizie de a afirma anumite adevăruri, cum ar fi că „Isus este Dumnezeu și că El a murit pentru păcatele mele”. Alții încearcă, de asemenea, să facă problema siguranței să sune mai puțin chinuitor, negând că orice fel de schimbare în viață ar fi cu adevărat necesară pentru a demonstra realitatea credinței. Așa că ei găsesc o cale de a face ca Iacov 2:17 să însemne altceva decât pare să spună: „Credința, dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși”. Dar aceste strategii de a ajuta siguranța se întorc împotriva lor. Ei neagă unele pasaje ale Scripturii, și chiar credința minimală pe care o păstrează poate fi însoțită de agonie și pusă sub semnul întrebării de sufletul chinuit. Ei nu rezolvă problema, și pierd și adevărul. Poate că cel mai rău lucru este că ei le oferă uneori siguranță celor care nu ar trebui să o aibă.

În loc să minimalizăm natura miraculoasă, profundă și transformatoare a credinței și în loc să negăm că există schimbări necesare în viață care demonstrează realitatea credinței, ar trebui să abordăm problema siguranței într-o altă manieră.

Ar trebui să începem prin a conștientiza că există un temei *obiectiv* pentru a ne odihni în iertarea păcatelor noastre de către Dumnezeu și că există un temei *subiectiv* pentru siguranța că păcatele ne sunt iertate. Garanția obiectivă este lucrarea încheiată a lui Hristos de pe *cruce*, care „i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți” (Evrei 10:14). Garanția subiectivă este *credința* noastră care dă roade în „a fi sfințiți”.

Apoi trebuie să înțelegem că în credința mântuitoare se află două părți. În primul rând, credința este o vedere spirituală a slavei (sau frumuseții) în Hristosul Evangheliei. Cu alte cuvinte, când auzi sau citești ce a făcut Dumnezeu pentru păcătoși în răstignirea și învierea lui Isus, acest lucru ți se pare în inima ta ca un lucru mareț și glorios în sine, chiar înainte să fii sigur că ești mântuit prin aceasta. Eu am primit aceasta din 2 Corinteni 4:4, unde Pavel spune că ceea ce Satana împiedică în mintea necredincioșilor este ca ei să vadă strălucind „lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu”. Pentru a fi reală, credința trebuie să aibă parte de o „lumină” supranaturală pe care Dumnezeu o aprinde în inimă ca să ne arate că Hristos este glorios și minunat (2 Cor. 4:6). Acest lucru se petrece ca o lucrare a Duhului lui Dumnezeu prin propovăduirea Evangheliei.

În al doilea rând, credința este o odihnă întemeiată în

această Evanghelie glorioasă, spre propria noastră mântuire. Am spus „odihnă întemeiată” pentru că există o „odihnă *ne-întemeiată*”, când există oameni care cred că sunt mântuiți, și care nu sunt, pentru că nu au ajuns niciodată să vadă slava lui Hristos ca nemăsurat de glorioasă. Acești oameni cred doar pe baza dorinței de a fi scăpați de rău, nu pentru că ei Îl văd pe Hristos ca fiind mai frumos și mai dorit decât orice altceva. Dar pentru cei care văd strălucind „lumina Evangheliei slavei lui Hristos”, odihna lor este întemeiată.

Implicația practică este, în primul rând, că ar trebui să privim continuu la Cruce și la lucrarea lui Dumnezeu în Hristos, pentru că acolo, Dumnezeu face ca lumina Evangheliei să strălucească. Dacă devenim excesiv de introspectivi și ne analizăm prea mult emoțiile, ne vom afunda în îndoiala deznădăjduită, pentru că lumina care se autentifică pe sine nu strălucește din interiorul nostru, ci din Hristos, în Evanghelie. Trebuie să privim dincolo de noi înșine, către Hristos și lucrarea Lui, dacă vrem să avem o siguranță întemeiată și susținută în interiorul nostru.

În al doilea rând, ar trebui să ne rugăm continuu ca Dumnezeu să lumineze ochii inimii noastre (Efes. 1:18).

În al treilea rând, ar trebui să ne exprimăm încrederea în Hristos iubindu-ne unii pe alții, pentru că, așa cum spunea Ioan, „Noi *știm* că am trecut din moarte la viață, pentru că îi

iubim pe frați” (1 Ioan 3:14, subl.).

În cele din urmă, siguranța este un dar prețios al lui Dumnezeu. Să ne rugăm unii pentru alții ca el să fie din abundență printre noi.

27.

EȘTI UN URMAȘ AL REGELUI DAVID?

*Meditație asupra pasajelor
din Psalmul 18:50 și Isaia 55:3*

El dă mari izbăviri împăratului Său, și dă îndurare unsului
Său: lui David, și seminței lui, pe vecie.

Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndu-
rările Mele față de David.

Trage adânc aer în piept și gândește-te la locul tău pe tro-
nul lui David, marele rege evreu de odinioară. Sunt creștinii
cu adevărat moștenitorii făgăduințelor făcute lui David și ur-
mașilor lui? În Psalmul 18:50, David a spus: „El dă mari izbă-
viri împăratului Său, și dă îndurare unsului Său: lui David, și
seminței lui, pe vecie”. Pot creștinii obișnuiți, după 3000 de
ani, să citească așa ceva și să știe că sunt incluși în făgăduința
eliberării și a bunătății iubitoare ale lui Dumnezeu?

Gândește-te la Isaia 55. Capitolul începe cu o invitație
foarte extinsă: „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce
n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin
și lapte, fără bani și fără plată!” (v. 1). Această invitație îi in-
clude pe toți cei care vor veni la Dumnezeu flămânzi, însetați

și faliți, gata să fie săturați prin har, în loc să încerce să fie săturați de lume și câștiguri lumești. Apoi, în versetul 3, vorbindu-i aceluiși grup de oameni, Isaia spune: „Luați aminte, și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi: căci *Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David*” (subl.). Notează că acest legământ este făgăduit *tuturor* celor care vor veni la Dumnezeu pentru a fi săturați, cei care vin flămânzi și însetați. Și totuși acest legământ este expresia iubirii statornice și sigure a lui Dumnezeu față de *David*.

Prin urmare, este adevărat că sfinții smeriți și flămânzi sunt beneficiarii făgăduințelor făcute regelui David. Cum este posibil asta, mai ales după 3000 de ani?

Ei bine, felul în care Dumnezeu a plănuit ca făgăduințele făcute lui David să fie împlinite a fost printr-un „Fiu al lui David”, care urma să fie ultimul „Uns” al lui Dumnezeu, adică Mesia al Său (Ps. 18:50, vezi mai sus). Scaunul de domnie al lui David urma să fie tronul Universului, iar guvernarea care vine din el va fi veșnică: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii” (Isaia 9:6). Cuvântul lui Dumnezeu către David prin profetul Natan fusese acesta: „Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu; și nu voi îndepărta bunătatea Mea de la el, cum am îndepărtat-o de la cel dinaintea ta. Îl voi așeza pentru totdeauna în

Casa Mea, și în împărăția Mea scaunul lui de domnie va fi în-tărit pe vecie” (1 Cron. 17:13-14).

Noul Testament afirmă că Isus este acest Mesia, acest „Fiul al lui David”. „Eu, Isus... Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață” (Apoc. 22:16). Aceasta a fost adevărul care s-a aflat în centrul predicării apostolice: „Saul se întărea din ce în ce mai mult, și îi făcea de rușine pe iudeii care locuiau în Damasc, dovedind că *Isus este Hristosul [Mesia]*” (F.A. 9:22).

Cum ne raportăm noi, creștinii, la acest „Fiul al lui David”, acest Rege final pe care acum se sprijină stăpânirea veșnică asupra lumii? Într-o afirmație rară, Evrei 2:13 Îl citează pe Mesia spunând despre poporul Său: „Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu”. Cu alte cuvinte, ucenicii lui Isus, Mesia, „Fiul lui David”, Regele veșnic, sunt copiii *Săi*, urmașii *Săi*.

Această afirmație este similară cu cea din Galateni 3:7, unde Pavel spune: „Fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință”. Altfel spus, credința ne unește cu Hristos, sămânța lui Avraam (Gal. 3:16), iar prin această unire devenim fiii lui Avraam și beneficiarii făgăduințelor pe care Dumnezeu i le-a făcut. În același fel, credința ne unește cu „Fiul lui David”, astfel încât devenim copii ai lui David și beneficiari ai făgăduințelor date lui.

Prin urmare, asta înseamnă că Psalmul 18:50 este într-adevăr valabil și pentru noi. „El îi dă mari izbăviri împăratului Său, și îi dă îndurare unsului Său: lui David, și *seminței* lui, pe vecie”. Noi suntem urmașii lui în Hristos. Izbăvirea este a noastră. Bunătatea lui Dumnezeu este a noastră. „Dragostea statornică și sigură față de David” (Isaia 55:3, lit. ESV) este a noastră. Și, pentru a ne tăia complet respirația, Regele însuși făgăduiește: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apoc. 3:21).

28.

NU EXISTĂ MÂNTUIRE ÎN AFARA ISRAELULUI

*Ne învață Vechiul Testament că
neamurile pot fi evrei cu adevărat?*

Dacă ești creștin, ești și iudeu. Dacă nu ești iudeu, nu ești creștin. Nu există mântuire în afara Israelului. Acestea sunt afirmații îndrăznețe, dar asta ne învață apostolul Pavel în cărțile Romani, Efeseni și Galateni.

De exemplu, el spune în Romani 2:29: „Ci iudeu este acela care este iudeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă”. Apoi spune că neamurile Îl găsesc pe Dumnezeu este prin a deveni „cetățeni” în „casa lui Israel” (Efes. 2:11-19) și prin a fi „altoiți în” Israel (Rom. 11:17-25). O altă formulare este că, „dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Gal. 3:29). Motivul este că Hristos însuși este „sămânța” lui Avraam (Gal. 3:16), astfel încât a fi în Hristos înseamnă să fi „sămânța” lui Avraam și, prin urmare, moștenitor al făgăduinței (Gal. 3:29, 16).

Acum întrebarea este aceasta: A reinterpretat Pavel Vechiul Testament? Sau există cu adevărat acest fel de învățătură în textul

lui? A susținut chiar Vechiul Testament că un om dintre neamuri poate fi un „iudeu adevărat” și că cel care este iudeu prin naștere ar putea să *nu fie* un „iudeu adevărat”? Pentru Pavel, validitatea mântuirii noastre depinde de validitatea atașamentului nostru față de Israel. Prin urmare, dacă Pavel a interpretat greșit Vechiul Testament, multe lucruri ajung sub semnul întrebării. Și iată de ce eu cred că el nu l-a interpretat greșit.

În Geneza 17:18-25, Ismael, fiul lui Avraam, a fost tăiat împrejur, iar Avraam L-a implorat pe Dumnezeu ca Ismael să-i fie moștenitor: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!” Dar Dumnezeu a zis: „Cu adevărat, nevastă-ta Sara îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el” (v. 18-19). Aceasta arată că simpla descendență din Avraam nu garantează că ești moștenitorul făgăduinței (un „iudeu adevărat”). În mod asemănător, Rebeca a născut gemeni din Isaac, dar doar unul dintre ei, Iacov, nu Esau, a fost moștenitorul făgăduinței (Gen. 25:23; Rom. 9:10-13). Astfel, așa cum spune Pavel, „nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu [„iudei adevărați”]; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță” (Rom. 9:8).

În Levitic 26:41-42, mulți evrei sunt înfățișați ca „netăiați împrejur cu inima”. Dacă „inima lor netăiată împrejur se va smeri și se vor lăsa de nelegiuirile lor, atunci Îmi voi aduce

aminte de legământul Meu cu Iacov” (lit. ESV). Astfel, deși ei sunt evrei din punct de vedere fizic, ei nu vor moșteni legământul dacă nu au parte de schimbarea lăuntrică, lucru similar cu ceea ce Pavel afirmă în Romani 2:29.

În Deuteronom 10:16-17, Moise îi poruncește poporului: „Să vă tăiați dar inima împrejur, și să nu vă mai înțepeniți gâtul. Căci Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeul dumnezeilor, Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic și înfricoșat, care nu caută la fața oamenilor...” Asta înseamnă că tăierea împrejur a inimii, nu cea fizică, este esențială înaintea lui Dumnezeu. În mod asemănător, Ieremia 4:4 spune: „Tăiați-vă împrejur pentru Domnul, tăiați-vă împrejur inimile, oamenii lui Iuda și locuitori ai Ierusalimului, ca nu cumva să izbucnească mânia Mea ca un foc, și să se aprindă, fără să se poată stinge, din pricina răutății faptelor voastre!” Fără dragoste lăuntrică față de Dumnezeu și fără încredere în Dumnezeu, aceeași mânie cade asupra evreilor ca și asupra neamurilor. Astfel, așa cum a spus Pavel în Romani 2:25, fără tăierea împrejur a inimii, „tăierea ta împrejur ajunge netăiere împrejur”.

Ieremia 9:25-26 spune: „Iată, vin zilele, zice Domnul, când îi voi pedepsi pe toți cei tăiați împrejur, care nu sunt tăiați împrejur cu inima, pe egipteni, pe iudei, pe edomiți, pe amoniți, pe moabiți, pe toți cei ce își rad colțurile bărbii,

pe cei ce locuiesc în pustie; căci toate neamurile sunt netăiate împrejur, și toată casa lui Israel are inima netăiată împrejur.” Aceste popoare își tăiau părul în loc de prepuț. Astfel, ei aveau au o formă de „tăiere împrejur”. Lucrul uimitor este că Ieremia pune Israelul în aceeași categorie cu aceste popoare, sub mânia lui Dumnezeu, pentru că semnul apartenenței lor la Israel nu este mai valoros decât tăierea părului de către păgâni, atât timp cât sunt „netăiați împrejur cu inima”. Din nou, așa cum a spus Pavel, „tăierea ta împrejur ajunge netăiere împrejur”.

Poate că acest lucru este suficient pentru a arăta că, în Romani 2:25-29, Pavel nu reinterpretează Vechiul Testament. El extrage o lecție despre adevărata apartenență la Israel care a fost susținută de Lege și de profeți. Adevărații iudei nu sunt cei cu semnele exterioare ale apartenenței, ci cei cu inimi tăiate împrejur, care Îl iubesc pe Dumnezeul lui Avraam (Deut. 30:6). Prin urmare, cei dintre neamuri care au credință în Hristos sunt „în Hristos”, care este sămânța lui Avraam, și astfel sunt fiii lui Avraam, moștenitorii făgăduinței (Gal. 3:7, 29).

Dar acum ce ar trebui să facem cu acest adevăr? Pavel nu a susținut acest lucru doar din interes intelectual sau ca informație istorică. El a propovăduit acest adevăr spre smerire și nădejde. El a fost foarte preocupat ca neevreii să se vadă pe ei înșiși corect în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu în Israel.

Așa că el le-a spus: „Nu te fâli față de ramuri [evreii]. Dacă te fâlești, să știi că nu tu ții rădăcina [făgăduințele făcute lui Avraam], ci rădăcina te ține pe tine” (Rom. 11:18).

Așadar, știind că noi, neevreii, suntem veniți mai târziu în legământul lui Avraam și că totuși suntem iubiți ca moștenitori cu drepturi depline, ar trebui să fim smeriți și să avem nădejde. Nădejdea smerită în Mesia, Isus Hristos, este țelul întregii răscumpărări, căci smerenia ne pune în locul potrivit de dependență umilă și fericită, iar nădejdea Îl pune pe Dumnezeu în locul Său înălțat de îndurare glorioasă.

29.

ÎNDREPTĂȚIT, DAR NU IERTAT?

*Reflectând asupra diferenței dintre
mânia judiciară și mâhnirea părintească*

Cum putem fi îndreptățiți prin credință, odată pentru totdeauna, și totuși să avem nevoie să continuăm să ne mărturisim păcatele zilnice pentru a fi iertați? Pe de o parte, Noul Testament ne învață că, atunci când avem credință în Hristos, credința noastră ne este socotită ca neprihănire (Rom. 4:3, 5-6), iar neprihănirea lui Dumnezeu ne este pusă în cont (Fil. 3:9). Stăm înaintea lui Dumnezeu „în Hristos” ca neprihăniți și acceptați, da, chiar „iertati”, așa cum spune Pavel: „Tot astfel, și David îl numește [în Ps. 32:1] fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. „Ferice”, zice el, „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite!” (Rom. 4:6-7). Astfel, în mintea lui Pavel, îndreptățirea descoperă realitatea iertării.

Dar, pe de altă parte, Noul Testament învață și că iertarea noastră continuă depinde de mărturisirea păcatelor. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan

1:9). Mărturisirea păcatelor face parte din „umblarea în lumină”, ceea ce trebuie să facem dacă vrem ca sângele lui Isus să ne curețe mai departe de păcatele noastre: „Dar *dacă* umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină,... sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat” (1 Ioan 1:7, subl.). Iar Isus ne-a învățat să ne rugăm zilnic: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi le iertăm greșiților noștri” (Matei 6:12).

Cum ne vom vedea atunci în raport cu Dumnezeu? Toate păcatele noastre sunt deja iertate, sau sunt iertate zi de zi pe măsură ce le mărturisim? A fi îndreptățiți înseamnă că toate păcatele sunt iertate – cele trecute, prezente și viitoare – pentru cei care sunt îndreptățiți? Sau există o altă modalitate de a vedea păcatul nostru în raport cu Dumnezeu?

Să ascultăm mai întâi ce are de spus Thomas Watson, un păstor și teolog de acum 350 de ani:

Când spun că Dumnezeu iartă toate păcatele, înțeleg prin asta păcatele trecute, căci păcatele ce vor veni nu sunt iertate până nu ne pocăim de ele. Într-adevăr, Dumnezeu a hotărât să le ierte, iar când El iartă un păcat, în timp, El le va ierta pe toate; dar păcatele viitoare nu sunt cu adevărat iertate până nu ne pocăim de ele. Este absurd să credem că păcatul ar trebui iertat înainte de a fi comis...

Ideea că păcatele viitoare sunt iertate laolaltă cu cele trecute îndepărtează și anulează mijlocirea lui Hristos. El este un

Apărător care mijlocește pentru păcatul nostru zilnic (1 Ioan 2:1). Dar dacă păcatul este iertat înainte de a fi comis, ce rost mai are mijlocirea Lui zilnică? Ce nevoie am eu de un apărător, dacă păcatul este iertat înainte de a fi comis? Astfel, deși Dumnezeu iartă toate păcatele trecute ale unui credincios, păcatele viitoare nu sunt iertate până nu este înnoită pocăința.¹

Are Watson dreptate?

Depinde. Da, eu cred că se poate vorbi astfel despre iertare, dacă ținem minte cu claritate că procurarea, temeiul și siguranța *tuturor* (din trecut, prezent și viitor) a ținut de moartea lui Isus, care a fost odată pentru totdeauna. Ambiguitatea vine în întrebarea: Când obținem *iertarea* pentru toate păcatele pe care le vom comite vreodată? Când a fost obținută și asigurată iertarea noastră? Sau când va fi aplicată iertarea noastră fiecărei greșeli pentru a îndepărta mânia lui Dumnezeu față de ea? Răspunsul la prima întrebare ar fi: la moartea lui Hristos, iar răspunsul la a doua întrebare ar fi la înnoirea pocăinței noastre.

Ceea ce ridică o altă întrebare: Simte Dumnezeu mâhnire față de copiii Săi îndreptățiți? Dacă da, ce fel de mâhnire este aceasta? Este același tip de mâhnire sau dezgust pe care îl are față de păcatele necredincioșilor? Cum vede Dumnezeu păcatele noastre zilnice? Le vede ca pe încălcări ale voii Sale, care

¹ Thomas Watson, *A Body of Divinity* [Grand Rapids: Baker Book House, 1979], 558.

Îl întristează și Îl mânie. Această mâhnire și mânie, însă, deși determinate de o vinovăție reală, nu constituie expresii ale „mâniei judiciare”, ca să folosesc expresia lui Thomas Watson. „Chiar dacă un copil al lui Dumnezeu, după ce este iertat, poate avea parte de mâhnirea Lui părintească, totuși mânia Sa judiciară este îndepărtată. Chiar dacă ar avea parte de toiagul Lui, totuși el este lipsit de blestem. Corecțiile îi pot lovi pe sfinți, dar nu îi pot pierde”.²

Dumnezeu vede, de asemenea, păcatele noastre ca fiind „acoperite” și „nesocotite” datorită sângelui lui Hristos (Rom. 4:7-8). Astfel, paradoxal, El vede păcatele noastre atât ca *aducătoare de vinovăție* (și astfel ca aducătoare de mâhnire și mânie), cât și ca *având garanția iertării* (deși încă nu au fost iertate în sensul răspunsului Lui la mărturisire și a îndepărtării efective a mâhnirii Sale părintești). Ce deosebește mânia *judiciară* a lui Dumnezeu față de păcatul nemărturisit al necredinciosului de *mâhnirea părintească* a lui Dumnezeu față de păcatul nemărturisit al credinciosului? Diferența este că cel credincios este unit cu Dumnezeu în Hristos printr-un legământ nou. Făgăduința acestui legământ este că Dumnezeu nu Se va întoarce niciodată de la a ne face bine și nu ne va lăsa niciodată să ne abatem de la El, ci ne va aduce mereu înapoi la mărturisirea păcatelor și la pocăință. „Voi face cu ei un

² *Body of Divinity*, 556.

legământ veșnic, să *nu mă întorc de la a le face bine*; și voi pune frica de mine în inimile lor, *ca să nu se întoarcă de la mine*" (Ier. 32:40, subl.).

Acest nou angajament în legământ a fost obținut de Hristos pentru noi (Luca 22:20) și aplicat nouă prin credință, astfel că, deși putem atrage mâhnirea Tatălui nostru, noi, credincioșii îndreptățiți, nu avem parte niciodată de mânia judiciară a lui Dumnezeu pentru toată veșnicia. Altfel spus, deoarece iertarea tuturor păcatelor noastre este procurată și asigurată prin moartea lui Hristos, Dumnezeu este pe deplin hotărât să ne aducă înapoi la mărturisirea păcatelor și pocăință ori de câte ori este necesar, astfel încât să primim și să ne bucurăm de acea iertare în îndepărtarea mâhnirii Sale părintești. Este plăcerea Tatălui nostru să ne restaureze în desfătarea Sa până ce astfel de restaurări nu vor mai fi necesare.

30.

IMPERECȚIUNEA – SEMNUL TUTUROR CELOR CE SUNT DESĂVÂRȘIȚI

Meditație asupra pasajului din Evrei 10:14

Căci printr-o singură jertfă, El i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.

Două lucruri de aici sunt extrem de încurajatoare pentru noi, în starea noastră imperfectă de păcătoși mântuiți.

Mai întâi, observați că Hristos Și-a desăvârșit poporul, iar aceasta este deja completă. „Căci printr-o singură jertfă, *El i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna* pe cei ce sunt sfințiți”. El a făcut asta, și a făcut-o *pentru totdeauna*. Desăvârșirea poporului Său este completă, și este completă pentru totdeauna. Înseamnă asta că creștinii nu mai păcătuiesc? Că nu se mai îmbolnăvesc? Că nu mai fac greșeli la școală? Că suntem deja perfecți în purtarea și atitudinile noastre?

Există un singur motiv clar dat chiar în acest verset pentru a ști că nu așa stau lucrurile. Care anume? Ultima parte a frazei. Cine sunt aceia care au fost desăvârșiți pentru totdeauna? Cei care „sunt sfințiți” (subl.). Acțiunea continuă a timpului

prezent grecesc este importantă. „Cei care *sunt* sfințiți” (subl.) nu sunt încă sfințiți pe deplin în sensul de a nu mai comite niciun păcat. Altfel nu ar mai avea nevoie să continue să fie sfințiți.

Așadar, avem de-a face cu această combinație șocantă: chiar cei care „*au fost* desăvârșiți” sunt cei care „*sunt* sfințiți”. Putem să ne gândim și la capitolele 5 și 6 pentru a ne aduce aminte că acești creștini erau departe de a fi perfecți. De exemplu, în Evrei 5:11, autorul spune: „V-ați făcut greoi la pricepere”. Prin urmare, putem spune cu siguranță că „desăvârșiți” din Evrei 10:14 nu înseamnă că suntem fără păcat în această viață.

Bun, atunci ce sens are? Răspunsul ne este dat în versetele următoare (15-18). Autorul explică ce vrea să spună citând afirmația lui Ieremia despre noul legământ, anume că, în noul legământ pe care Hristos l-a pecetluit prin sângele Său, există iertare totală pentru toate păcatele noastre: „Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor. Dar acolo unde este iertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat”. Astfel, el explică desăvârșirea prezentă în termeni (cel puțin) de iertare.

Poporul lui Hristos este desăvârșit acum în sensul că Dumnezeu pune deoparte toate păcatele noastre (9:26), le iartă și nu Și le mai aduce aminte niciodată ca temei al condamnării. În

acest sens, noi stăm înaintea Lui desăvârșiți. Când El privește către noi, nu ne pune în socoteală niciunul dintre păcatele noastre – trecute, prezente sau viitoare. El nu ține păcatele noastre împotriva noastră.

Dar observați, în al doilea rând, pentru cine a făcut Hristos această lucrare de desăvârșire pe cruce. Evrei 10:14 ne spune clar: „Căci printr-o singură jertfă, El i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna *pe cei ce sunt sfințiți*” (subl.). Poți exprima acest lucru într-un fel provocator cam așa: Hristos i-a desăvârșit odată pentru totdeauna pe cei ce *sunt făcuți* desăvârșiți continuu. Sau ai putea spune că Hristos i-a sfințit pe *deplin* pe cei care *sunt* sfințiți acum, ceea ce scriitorul spune, de fapt, în versetul 10: „Prin această ‚voie’ *am fost sfințiți* noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna”. Astfel, versetul 10 spune: „*Am fost sfințiți*”. Versetul 14 spune: „*Suntem sfințiți*”.

Ce înseamnă asta este că poți ști că ești desăvârșit în ochii Tatălui tău ceresc, dacă te îndepărtezi de imperfecțiunea ta prezentă spre tot mai multă sfințenie prin credința în harul Său viitor. Îngăduie-mi să spun asta din nou, pentru că ceva este plin de încurajare pentru păcătoșii imperfecti ca noi și plin de motivație pentru sfințenie. Evrei 10:14 te învață că poți avea siguranța că ești desăvârșit și împlinit în ochii Tatălui tău ceresc, nu pentru că ești perfect acum, ci tocmai pentru că *nu*

ești perfect acum, ci ești „sfințit”, „făcut sfânt”.

Poți avea siguranța poziției tale perfecte înaintea Dumnezeu pentru că, prin credința în făgăduințele lui Dumnezeu, te îndepărtezi de imperfecțiunile tale persistente spre o sfințenie tot mai mare. Imperfecțiunea rămasă nu este un semn al descalificării noastre, ci un semn al tuturor celor pe care Dumnezeu „i-a desăvârșit pentru totdeauna” – dacă suntem în procesul de a „fi schimbați” (2 Cor. 3:18). Așa că prinde curaj. Ațintește-ți privirea asupra lucrării de desăvârșire a lui Hristos, odată pentru totdeauna. Și îndreaptă-ți privirea împotriva oricărui păcat cunoscut.

31.

ZECE MOTIVE PENTRU A IUBI ADEVĂRUL

Pericolele relativismului vulgar

... pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți (2 Tes. 2:10).

Pe data de 5 mai 1994, Michael Novak a primit al 24-lea Premiu Templeton pentru progres în religie, și s-a adresat adunării de la abația Westminster cu un mesaj intitulat „Awakening from Nihilism” [Trezirea din nihilism], publicat ulterior în revista *First Things*, nr. 45, aug./sept. 1994. Mesajul este un atac dur la adresa efectelor îngrozitoare ale relativismului din secolul XX. Dintre toate lecțiile care pot fi învățate din ultimii 100 de ani, prima este aceasta: „Adevărul contează”. Evaluarea făcută de Novak asupra problemei fundamentale de astăzi sună cam așa:

Un principiu pe care intelectualii de astăzi îl răspândesc cel mai pasionat este relativismul vulgar, „nihilismul cu față fericită”. Pentru ei, este un lucru cert că nu există adevăr, ci doar opinie: opinia mea, opinia ta. Ei renunță la apărarea intelectului... Cei care renunță la aspectul intelectual merg pe calea dreaptă către fascism. Totalitarismul... este voința puterii neînfrânate de niciun respect pentru adevăr. A renunța

la pretențiile adevărului asupra oamenilor înseamnă a preda Pământul pe mâna golanilor... Relativismul vulgar este un gaz invizibil, inodor, mortal, care poluează acum toate societățile libere de pe Pământ. Este un gaz care atacă sistemul nervos central al luptei morale... Sloganul „nu există adevăr” le este predat chiar copiilor. „Adevărul este robie. Crede ceea ce ți se pare corect. Există la fel de multe adevăruri pe câți indivizi există. Urmează-ți sentimentele. Fă ce vrei. Conectează-te cu tine însuși...” Cei care vorbesc în felul acesta pregătesc închiisorile secolului XXI. Ei fac munca tiranilor (20-21).

Când vii la Biblie cu aceste cuvinte răsunându-ți în urechi, nu este surprinzător sau apăsător, dar este tulburător și palpitant să descoperi că adevărul este central. De ce? Din simplul motiv că Dumnezeu este central, iar Dumnezeu este temelia oricărui adevăr. Iată ce descoperim. Prețuiește acest lucru.

1. Adevărul biblic mântuiește.

Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii, pe care le-o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă (1 Tim. 4:16; v. F.A. 20:26-27; 2 Tes. 2:10).

2. Adevărul biblic eliberează de Satana.

Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi (Ioan 8:32; v. și 2 Tim. 2:24-26).

3. Adevărul biblic aduce har și pace.

Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos! (2 Petru 1:2).

4. Adevărul biblic sfințește.

Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul (Ioan 17:17; v. și 2 Petru 1:3, 5, 12; 2 Tim. 3:16-17).

5. Adevărul biblic slujește dragostei.

Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere (Fil. 1:9).

6. Adevărul biblic ocrotește de erezie.

Până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu... ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură (Efes. 4:13-14).

7. Adevărul biblic este nădejdea Cerului.

Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin (1 Cor. 13:12).

8. Adevărul biblic va fi respins de unii.

Va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor (2 Tim. 4:3).

9. Corect mânuit, adevărul biblic este aprobat de Dumnezeu.

Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului (2 Tim. 2:15).

10. Adevărul biblic te cheamă să continui să crești în el!

Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos (2 Petru 3:18).

Mă rog ca efectul acestor cuvinte biblice să fie o convingere puternică că există adevăr într-o lume a „relativismului vulgar”, și că Biblia însăși este Cuvântul atotputernic al Celui ce este adevărul. Dacă această convingere ar prinde rădăcini și s-ar răspândi, nu am fi printre cei care „pregătesc închisorile secolului XXI”. De fapt, am fi adevărații eliberatori: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:32).

32.

AR TREBUI COLEGIILE CREȘTINE SĂ ÎNDOCTRINEZE STUDENȚII?

Alternativa la academia adolescenților

James Davison Hunter este sociolog și predă la University of Virginia. În 1987, el a publicat o carte intitulată *Evangelicalism: The Coming Generation* [Lumea evanghelică – generația următoare], bazată pe cercetări făcute în colegiile creștine americane. Iată una dintre concluziile lui:

Putem vedea multiplele ironii ale învățământului superior creștin. Pe de o parte, învățământul superior creștin a evoluat istoric devenind exact opusul a ceea ce trebuia să fie, adică s-a transformat în bastioane ale secularismului, dacă nu chiar manifestând sentimente anti-creștine. Pe de altă parte, învățământul superior creștin contemporan produce consecințele neintenționate de a fi contraproductiv pentru propriile obiective, adică produce creștini individuali, care fie sunt mai puțin siguri de atașamentele lor față de tradițiile credinței lor, fie sunt complet detașați de acestea. Când nu include îndoctrinare, educația slăbește tenacitatea cu care evangheliicii se alipesc de perspectiva lor asupra lumii. În concluzie, educația evanghelică creează propriile efecte contaminante. Și cu cât instituțiile creștine de învățământ superior se profesionalizează și se birocratizează mai mult (adică cu cât se modelează instituțional după învățământul

superior secular), cu atât este mai probabil ca acest proces să se intensifice.¹

Cu toții cunoaștem excepții minunate de la această afirmație, oameni care sunt mai puternici în credință și mai profunzi în înțelegerea adevărului biblic și mai capabili să-l apere pentru că au mers la o facultate creștină. Eu mă socotesc în rândul acestora.

Dar cu siguranță că Hunter nu fluiera în vânt. El nu are motive fundamentaliste. Ce ar trebui să spunem, dacă el are dreptate? Ceea ce eu vreau să spun este următorul lucru: „Îndoctrinarea” nu este singura alternativă la educația care slăbește credința. În zilele noastre, termenul „îndoctrinare” se referă de obicei la transmiterea negândită a tradiției. Dar eu aș afirma cu tărie că aceasta nu este singura alternativă la efectul secularizator al învățământului superior creștin.

Alternativa reală este o facultate formată din mari gânditori creștini, care sunt mari iubitori ai lui Dumnezeu, cu o loialitate profundă față de adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și cu un discernământ ascuțit asupra tuturor idolilor subtili ai epocii noastre. Ceea ce avem nevoie sunt profesori mari cu inimi mari pentru adevărurile vechi ale credinței, adevăruri pe care le stăpânesc pentru că există motive importante pentru a le susține,

¹ James Davison Hunter, *Evangelicalism: The Coming Generation*, Chicago: University Press, 1987, 178.

și care sunt motive temeinice care să stea în picioare în fața întrebărilor dificile.

Credința este distrusă atunci când mințile academice mici și inimile mici pentru Dumnezeu fug din calea realităților magnifice și prețioase fără remușcări... când nu există o dragoste mare pentru Dumnezeu și Cuvântul Său și nicio pasiune mare pentru a vedea adevărul lui Dumnezeu preamărit și apărut cu credibilitate și autenticitate profundă... când cadrele didactice își demonstrează statutul academic nu în sarcina cu adevărat grandioasă și dificilă de explicare constructivă și de apărare a adevărului, ci în sarcina simplă și adolescentină a deconstrucției și cinismului.

Am stat sub conducerea unor doctori în teologie care nu au crescut niciodată. Nici măcar nu le-a trecut prin minte că ei ar putea purta responsabilitatea de a fi bătrâni și tați în Israel. Sau mame în Israel. În schimb, ei erau băieții care încă credeau că pare cool să-i spui mamei „bătrâna mea doamnă” și care se rușinau dacă dovezile indicau adevărul și frumusețea a ceva tradițional.

Problema noastră nu este că „îndoctrinarea” este singura alternativă la educație. Nu, ci problema noastră este că atât de puțini oameni au gustat vreodată dintr-o educație creștină excelentă sau să fi văzut o gândire creștină aleasă izvorând dintr-o perspectivă profund centrată pe Dumnezeu,

într-o atmosferă în care studenții să poată simți că profesorii și-ar da viața cu plăcere pentru Isus.

33.

LUTHER, BUNYAN, BIBLIA ȘI DUREREA

Meditație asupra Psalmului 119:71

Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduirile Tale.

Între anii 1660 și 1672, John Bunyan, predicatorul baptist englez și autorul cărții *Călătoria creștinului*, s-a aflat în închisoarea din Bedford. El putea fi eliberat dacă ar fi fost de acord să nu predice. Și nu știa ce ar fi fost mai rău, durerea condițiilor din închisoare sau chinul de a alege liber acest lucru, având în vedere cât i-a costat pe soția și cei patru copii ai lor. Fiica sa, Mary, era oarbă, și avea doar 10 ani când el a fost întemnițat, în 1660.

Despărțirea de soția și bieții mei copii a fost adesea pentru mine ca o smulgere a cărnii de pe oasele mele... nu doar pentru că sunt oarecum prea atașat de aceste mari îndurări, ci și pentru că... îmi aduceam adesea aminte de numeroasele greutăți, necazuri și dorințe cu care biata mea familie ar fi vrut să se confrunte dacă aș fi fost luat de lângă ei, mai ales sărmana mea copilă oarbă, care se afla mai aproape de inima mea decât tot ce aveam; o, când mă gândesc la greutățile pe care credeam că micuța mea copilă le-ar putea îndura, asta

îmi frânge inima în bucăți.¹

Dar acest Bunyan zdrobit a văzut comori în Cuvântul lui Dumnezeu ca urmare a acestei suferințe, lucruri pe care probabil că nu le-ar fi văzut în altă manieră. El a descoperit sensul Psalmului 119:71, care spune că „este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduirile Tale”, și avea să spună:

Niciodată în toată viața mea nu am avut o ușă atât de larg deschisă către Cuvântul lui Dumnezeu ca acum [în închisoare]. Acele pasaje ale Scripturii în care nu am văzut nimic anterior, sunt făcute în acest loc să strălucească asupra minții mele. Isus Hristos nu a fost niciodată mai real și mai evident decât acum. Aici L-am văzut și L-am simțit cu adevărat... Am văzut [astfel de lucruri] aici pe care sunt convins că nu le-aș putea exprima niciodată în această lume... Fiind foarte blând cu mine, [Dumnezeu] nu a îngăduit să fiu molest, ci cu un pasaj sau altul al Scripturii, El vrea să mă întărească împotriva tuturor necazurilor; așa cum am spus adesea, dacă ar fi legitim, aș putea să mă rog pentru necazuri mai mari care să lucreze spre o mai mare mângâiere.²

Altfel spus, unul dintre darurile lui Dumnezeu pentru noi în suferință este că suntem făcuți în stare să vedem și să experimentăm adâncimi ale Cuvântului Său pe care o viață liniștită nu le-ar aduce niciodată.

Martin Luther descoperise aceeași „metodă” de a-L vedea

¹ John Bunyan, *Grace Abounding to the Chief of Sinners*, Hertfordshire: Evangelical Press, 1978, 123.

² Ibid., 123.

pe Dumnezeu în Cuvântul Său. El spunea că există trei reguli pentru a înțelege Scriptura: rugăciunea, meditația și suferința. Încercările, spunea el, sunt extrem de valoroase: ele „te învață nu doar să cunoști și să înțelegi, ci și să experimentezi cât de drept, de adevărat, de dulce, de frumos, de puternic și de mângâietor este Cuvântul lui Dumnezeu. El este înțelepciunea supremă”. Prin urmare, diavolul însuși ajunge astfel să fie un învățător fără voie al Cuvântului lui Dumnezeu:

Diavolul te va lovi [și] te va face un adevărat doctor, și te va învăța, prin ispitele lui, să cauți și să iubești Cuvântul lui Dumnezeu. Eu însumi... le datorez papistașilor multe mulțumiri pentru că m-au bătut, m-au asuprit și m-au speriat atât de mult prin furia diavolului, încât m-au transformat într-un teolog destul de bun, împingându-mă spre un scop pe care nu aș fi putut să-l ating niciodată în altă manieră.³

Mărturisesc din mărunta mea experiență că acest lucru este adevărat. Dezamăgirea, pierderile, boala și frica mă duc mai adânc ca niciodată în Dumnezeu și în Cuvântul Lui. Norii de banalități sunt spulberați, iar slava lucrurilor nevăzute strălucește în ochii inimii. Să ne lăsăm încurajați de Bunyan și Luther să ne sprijinim pe Cuvântul lui Dumnezeu în vremuri de suferință, într-un fel ca niciodată. Știu că există anotimpuri când nu putem gândi sau citi, pentru că durerea este atât de mare. Dar Dumnezeu ne oferă alinare între aceste vremuri groaznice.

³ Ewald M. Plass, *What Luther Says*, vol. 3 [St. Louis: Concordia Publishing House, 1959], 1360.

Îndreaptă-ți privirea spre Cuvânt și vezi adevărul din Psalmul 119:71: „Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduiri Tale”.

34.

VREA DUMNEZEU CU ADEVĂRAT SĂ FII ÎNCURAJAT?

Despre însușirea darului nădejdi

Meditație asupra pasajului din Evrei 6:17-18

Zilele de sărbătoare sunt perioade periculoase de descurajare. Așteptările de a fi bucuroși sunt mai mari, așa că realitățile tristeții sunt mai grele. Te-ai *aștepta* să fii posomorât în februarie – cel puțin aici, în Minnesota – deci atunci ar fi mai suportabil. Dar ziua Recunoștinței și Crăciunul, ca și zilele de naștere, aniversările și revenirile acasă, ar trebui să fie festive. De aici vine amenințarea de două ori mai periculoasă a descurajării de sărbători. Aș putea să ofer un medicament preventiv?

De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia *să le dovedească cu mai multă tărie* moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba [făgăduința și jurământul], și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o *puternică îmbărbătare* noi, a căror scăpare a fost *să apucăm nădejdea care ne era pusă înaintea* (Evrei 6:17-18, subl.).

„Dumnezeu... voia să le dovedească cu mai multă tărie...”

Acest text presupune că Dumnezeu a *spus* deja destul încât să ne încurajeze. Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu

al lucrurilor minimale. Scopul Lui nu este să rostească cât mai puține cuvinte încurajatoare. El rostește cuvinte pentru a ne da nădejde. Apoi, fiind un Dumnezeu hotărât, El Își spune: „Asta este bine. Îmi place să fac asta. Cred că voi face asta din nou”. Și astfel rostește mai multe cuvinte de încurajare.

Dar nu doar *mai multe*, ci și *mai bune*. El trece de la făgăduințe simple (care sunt infailibile și infinit de credibile!) la jurăminte. Și nu orice jurăminte, ci cele mai bune și mai înalte jurăminte, întemeiate pe Sine. De ce? Nu deoarece Cuvântul Lui ar fi slab, ci pentru că noi suntem slabi, iar El este răbdător.

El dorește să arate, să demonstreze... să manifeste... să sublinieze... să reprezinte... să afișeze... să arate nădejdea noastră pentru viitor. El chiar vrea să simțim asta. El merge a doua (și a treia și a patra) milă pentru a ne ajuta să ne simțim încurajați. Asta vrea El. Asta *Își dorește El cu adevărat*. „Dumnezeu... *voia* să le dovedească cu mai multă tărie...” El nu este constrâns. El vrea.

„... să găsim o puternică îmbărbătare...”

Cât de încurajați vrea Dumnezeu să ne simțim? Evrei 6:18 spune: „O puternică îmbărbătare!” Observă termenul folosit! El ar fi putut spune „o mare îmbărbătare” sau „o mare încurajare”, ori „o încurajare profundă”. Toate ar fi fost adevărate. Dar cuvântul este de fapt „puternic”. O încurajare

care contrabalansează deprimările sezoniere. Predică-ți acest adevăr. „Dumnezeu vrea să am încurajare puternică!” „Dumnezeu chiar vrea să am o *încurajare* puternică!”

„... să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte...”

Există vremuri bune în această viață, dar, ca să fim sinceri, zilele sunt rele, imperfecțiunile noastre ne frustrează, și îmbătrânim și ne îndreptăm spre mormânt. Dacă doar pentru această viață ne-am pus nădejdea în Hristos, suntem cei mai de compătimit oameni (1 Cor. 15:19). Vor mai fi vremuri bune în această viață, dar mai puține. Și chiar și acestea sunt gunoi comparativ cu valoarea copleșitoare de a-L câștiga pe Hristos la moarte (Fil. 1:21). Chiar și în aceasta ne putem bucura cu o bucurie negrăită și strălucită. Dar doar pentru că există o „nădejde care ne era pusă înainte”. Întinde mâna și apuc-o. Dumnezeu te încurajează să faci asta. Ia-o acum. Bucură-te de ea acum. Fii încurajat de ea acum. Fii puternic încurajat, pentru că nădejdea ta este asigurată de o dublă infinitate: făgăduința lui Dumnezeu și jurământul lui Dumnezeu.

35.

ȘI-AU DAT TOATE SILINȚELE ÎN ZADAR

*Lumea nu poate să-L doboare,
nici nu Îl poate opri să Se ridice*

Când Isus era mort și îngropat, cu o piatră mare rostogolită peste mormânt, fariseii au venit la Pilat și au cerut permisiunea să pecetluiască piatra și să păzească mormântul. Pilat a spus: „Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți” (Matei 27:65). Și așa au făcut. Au încercat tot ce le-a stat în putință, chiar dacă în zadar.

Ce au făcut ei atunci era lipsit de speranță, așa este și astăzi, și așa va fi mereu. Oricât s-ar strădui, oamenii nu Îl pot ține pe Isus jos. Nu-L pot ține îngropat. Pot folosi forța fizică sau disprețul academic, pot să Îl evite în mass-media, să se folosească hărțuirea politică sau de caricatura religioasă. Pentru o vreme, ei vor crede că mormântul este în sfârșit pecetluit. Dar asta nu funcționează niciodată. El face cumva și scapă.

Nu este greu de înțeles de ce: El poate să scape pentru că nu a fost forțat să intre. El Se *lasă* calomniat, hărțuit, ponegrit, disprețuit, împins și ucis. „Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere

s-o dau, și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10:17-18). Nimeni nu-L poate ține jos pentru că nimeni nu L-a doborât vreodată. El S-a așezat când a fost pregătit.

Dacă China a fost închisă timp de 40 de ani față de misionari occidentali, nu a fost pentru că Isus ar fi alunecat și ar fi căzut în mormânt. El a făcut pasul acolo. Și când mormântul a fost pecetluit, El a mântuit 50 de milioane de chinezi din interior, fără contribuția misionarilor occidentali. Iar când a venit momentul, El a împins piatra deoparte ca să putem vedea ce făcuse El.

Când pare că este îngropat pentru totdeauna, Isus face ceva minunat în întuneric. „Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua: sămânța încolțește și crește fără să știe el cum” (Marcu 4:26-27). Lumea crede că Isus este pierdut, dat la o parte. Ea crede cumva că Cuvântul Lui este îngropat pentru totdeauna în praful antichității irelevante.

Dar Isus lucrează în locurile întunecate: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăunțele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod” (Ioan 12:24). El S-a lăsat îngropat („nimeni nu-Mi ia viața cu sila”), și va ieși cu putere când și unde dorește („am putere s-o iau iarăși”). iar mâinile Lui vor fi pline cu roade

crescute în întuneric.

„Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că *nu era cu putință să fie ținut de ea*” (F.A. 2:24, subl.). Isus face astăzi lucrarea Sa preotească „prin puterea unei *vieți nepieritoare*” (Evrei 7:16, subl.).

Timp de douăzeci de secole, lumea a dat tot ce a putut, dar în zadar. Ea nu-L poate îngropa. Nu-L poate ține înăuntru. Nu-L poate reduce la tăcere sau să Îl limiteze. Isus este viu și complet liber să meargă și să vină oriunde dorește. „Toată puterea Mi-a fost dată în Cer și pe Pământ” (Matei 28:18). Toate lucrurile au fost făcute prin El și pentru El, iar El este absolut suprem peste toate celelalte puteri (Col. 1:16-17).

Ai încredere în El și mergi cu El, orice ar fi. Nu poți pierde în final. Stai uimit de libertatea Lui și de puterea Lui liniștită, dar invincibilă.

36.

DISCERNĂMÂNT PRIN DORINȚĂ

*Cum să cunoști voia lui Dumnezeu
prin aroma sfințeniei*

Majoritatea alegerilor pe care le facem în fiecare zi nu sunt făcute după ce am cântărit conștient o listă de criterii anume. Ne îmbrăcăm, mâncăm, ne odihnim, mergem și facem o sută de alte lucruri fără să ne întrebăm conștient: Este aceasta voia lui Dumnezeu? Cred că acest lucru este inevitabil și bun. El scoate în evidență adevărata noastră natură lăuntrică. Dacă vom face ceea ce Îi este plăcut lui Dumnezeu, de cele mai multe ori va fi ca rezultat al reflexului, nu al reflecției.

Asta înseamnă că o facultate a discernământului este mai profundă decât rațiunea reflexivă. Care facultate este aceea? Poate că ar trebui să o numim *facultatea de discernământ a dorinței*. Dacă facem anumite alegeri, clipă de clipă, fără să ne gândim mai dinainte, atunci facultatea dorinței nu urmează doar dictatele rațiunii, ci urmează propriul ei miros, ca să zic așa. Dorința, sau ceva strâns legat de ea, „miroase” alegerea preferată, și și-o însușește înainte de a reflecta la ea.

Deși m-am gândit la acest lucru de mult timp, de când am

citit pe această temă în scrierile lui Jonathan Edwards, ceea ce înțeleg mai clar acum este că aceeași metodă de a alege pare să se aplice alegerilor noastre chiar și după ce reflectăm mai mult. Să zicem că faci parte din alegerea unui nou păstor la biserica ta. Un pas de făcut ar fi să reflectezi la natura lui Dumnezeu, la căile lui Dumnezeu și la poruncile lui Dumnezeu din Biblie. Un alt pas ar fi extragerea din Biblie a anumitor reguli care nu sunt prezentate explicit în Scriptură. Aceasta implică folosirea „înțelepciunii”, și trebuie să ne rugăm pentru ea, conform cu Iacov 1:5.

Desigur, asta presupune că, pe lângă reflecția biblică, observăm toate lucrurile faprice relevante pentru acea situație. De exemplu, în cazul alegerii noului păstor, ai observa caracterul, viața spirituală, abilitatea de predicare, abilitățile pastorale, contextul de unde vine, personalitatea, reputația lui, și așa mai departe. Aceasta este materia primă cu care trebuie să lucreze principiile biblice.

Dar mie mi se pare că vine un moment când toată învățătura biblică a fost aplicată, toată observația a fost făcută, am cerut toată înțelepciunea necesară și am exclus multe alte opțiuni (mulți candidați). Cercul posibilelor opțiuni rămase este restrâns. Dar în interiorul lui, există totuși câteva alegeri bune, nu doar una. Mințile noastre limitate nu știu tot ce cunoaște Dumnezeu și ne aflăm la limita a ceea ce putem discerne prin

reflecție spirituală din Biblie și prin rugăciune, asupra persoanei și circumstanțelor respective.

Dumnezeu ne-ar putea vorbi în vis, într-un cuvânt profetic sau în alt mod revelator, așa cum a făcut-o cu Filip în Faptele Apostolilor 8:26 sau cu Pavel în Faptele Apostolilor 16:9. Dar El ar putea să nu facă asta. Și nu pare că acesta este felul Lui obișnuit de a ne călăuzi. Ce trebuie să facem în astfel de situații?

Lucrul nou pe care îl văd mai clar în ultima vreme este acesta: trebuie să facem ceea ce facem 90% din timp când suntem călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Trebuie să lăsăm dorințele noastre modelate de Duhul să ne ghideze. Trebuie să *discernem prin dorință*. Cu alte cuvinte, când am restrâns alegerile într-un cerc mic modelat de principii biblice, înțelepciune spirituală și observație atentă, atunci în interiorul acelui cerc ne întrebăm în rugăciune: Față de ce alegere ne găsim *desfătarea*? Conform învățăturii din Psalmul 1:1-2, alternativa la a merge la sfatul celor nelegiuți este să „*ne găsim plăcerea în Legea Domnului*”. Abilitatea noastră de a ne găsi plăcerea este crucială pentru a ne feri de nebunie.

Prezumția de aici este că facultatea noastră de a ne desfăta sau a dori este sănătoasă și plină de Dumnezeu. Și aceasta este marea provocare a vieții creștine: fii transformat prin înnoirea minții tale ca să *poți deosebi* [nu doar să dovedești, ci să

aprobi, adică să testezi și apoi să te bucuri în] voia lui Dumnezeu (Rom. 12:2). Marea noastră nevoie este să fim oameni ale căror plăceri sunt chiar plăcerile lui Dumnezeu.

37.

EȘTI PE PUNCTUL DE A-ȚI SCHIMBA SLUJBA

*Cum să ne gândim la felul în care Dumnezeu
ne eliberează și ne călăuzește pe o cale nouă*

Dumnezeu îi cheamă pe mulți dintre voi, cei care citiți această carte, să vă regândiți obiectivele de viață. Și munca. Astfel de zile sunt palpitate. Zile tulburătoare. Dar tu tânjești în adâncul sufletului să trăiești și să muncești mai aproape de granița eternității. Ești nemulțumit să muncești doar pentru a face niște bani. Îți pui sub semnul întrebării un loc de muncă ce are puțină semnificație pentru veșnicie. Gândul de a face ceva riscant, radical și diferit de visul american îți revine mereu în minte.

Ce ar trebui să faci?

Nu sufoca acel vis. Nu-l îneca prin a te păstra ocupat. Nu te grăbi să treci pe lângă poarta care te cheamă. Fă ceea ce au făcut slujitorii lui Dumnezeu de secole. Petrece mult timp singur în rugăciune și post.

Isus Și-a început lucrarea publică postind singur timp de 40 de zile (Matei 4:1-11). Chiar înainte de a-i alege pe cei 12 apostoli, El a petrecut o noapte întreagă în rugăciune (Luca 6:12).

Wesley Duewel, fost misionar în India prin OMS Internațional, a descoperit că lumea și agitația pot umple mintea atât de mult cu gânduri lipsite de Dumnezeu, încât a avut nevoie să se retragă din compania altora ca să se poată ruga și să citească cel puțin 50 de capitole din Biblie înainte să fie din nou cu adevărat în armonie cu Dumnezeu. „Am citit uneori 50 de capitole din Cuvântul lui Dumnezeu înainte să fiu complet singur cu Dumnezeu. Dar în unele dintre acele ocazii am primit o călăuzire atât de neașteptată, încât viața mea a fost mult binecuvântată”.¹

Ilie a fost trimis de Duhul timp de 40 de zile în pustie, pe Muntele Horeb, pentru a auzi „susurul blând și subțire” al lui Dumnezeu și a primi călăuzire cu privire la regii din Siria și Israel, și despre Elisei, cel care avea să îi ia locul (1 Împ. 19:11-18).

Biblia spune să nu te îmbeți de vin, ci să fii umplut de Duhul (Efes. 5:18). Dar cum te îmbeți cu vin? Bând *mult* din el. Așadar, cum te umpli de Duhul? O cale este să bei mult din El. Și cum faci asta? Noi primim Duhul ascultând cu credință (Gal. 3:2). Ascultând ce? Cuvântul lui Dumnezeu. Sunt conștienți că nu vom fi umpluți de Duhul adevărului până nu vom bea mult din Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este scopul unei zile de rugăciune și post.

¹ Wesley Duewel, *Let God Guide You Daily*, Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1988, 77.

Dacă suntem umpluți de Duhul, toate facultățile noastre vor fi mai sensibile față de călăuzirea lui Dumnezeu în toate modalitățile în care El ne conduce. Cei mai mulți dintre noi nu facem acea îmbibare în Dumnezeu care poate pătrunde în preferințele profunde care guvernează cu adevărat alegerile noastre, chiar fără să ne dăm seama. Există un fel de conectare la gândul lui Dumnezeu în Cuvântul Său, care vine odată cu rămânerea în prezența Sa saturată de Cuvânt. Aceasta este plinătatea care ar putea schimba radical lucrurile dacă inima ta rezonază cu muzica nouă pe care Dumnezeu o cântă în viața ta.

David Brainerd își puna frecvent deoparte zile de rugăciune și post. Într-o zi de joi, pe 3 noiembrie 1743, el a postit și a citit pasajele din 1 Împărați 17-19, 2 Împărați 2-4 și Exod 3-20, ca și „istoria lui Avraam” și „suferințele lui Iosif”. El s-a rugat în timp ce citea, apoi Dumnezeu i-a împlinit nevoia. „De multe luni mi-am pierdut complet orice speranță de... a face vreo slujire specială pentru Dumnezeu în lume. A părut complet imposibil ca un om atât de negru și ticălos să fie folosit astfel pentru Dumnezeu! Dar în această perioadă, Dumnezeu a găsit de cuviință să reînvie această speranță”.²

La fel poate fi în cazul multora dintre voi. Dacă Duhul vă face să vă gândiți la o cotitură, nu țineți piciorul pe accelerația

² *The Life of David Brainerd*, ed. Norman Pettit, în *The Works of Jonathan Edwards* [New Haven: Yale University Press, 1985], 225f.

vieții voastre. Încetiniți. Faceți un ocol către locul liniștii numit rugăciune și post. Rămâneți pentru o zi singuri cu Dumnezeu și Cuvântul Lui. Vă vine să credeți sau nu, El vrea să vă întâlnească (2 Cor. 6:16-17).

38.

CE ESTE „RĂDĂCINA DE AMĂRĂCIUNE”?

Prețul presupunerii false

O meditație asupra pasajului din Evrei 12:15

Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie înținați de ea.

Amărăciunea este de obicei asociată cu mânia și cârtirea. Dar acesta este sensul din Evrei 12:15? Eu nu cred. Să ne punem mai întâi câteva întrebări. În primul rând, „rădăcina de amărăciune” are sensul că rădăcina *este* amărăciune (ca o bucată *de* lemn)? Sau înseamnă că rădăcina crește ajungând o plantă și dă roade amare? Astfel, expresia „*de* amărăciune” ar însemna „care dă naștere amărăciunii”, ca în expresia „veste *de* o mare bucurie”. În al doilea rând, sensul termenului „amărăciune”, din Evrei 12:15, este cel de „mânie bolnavă”, sau de „mânie otrăvitoare și urâtă”? În al treilea rând, de unde provine această imagine a „rădăcinii de amărăciune”?

Să începem cu ultima întrebare. Răspunsul este acesta: expresia vine din Deuteronom 29:18. „Să nu fie între voi nici

bărbat, nici femeie, nici familie, nici seminție, a căror inimă să se abată azi de la Domnul, Dumnezeuul nostru, ca să se ducă să slujească dumnezeilor neamurilor acelora. Să nu fie printre voi nicio *rădăcină care să aducă otravă și pelin*” (subl.). Acest context ne ajută să răspundem și la primele două întrebări: rădăcina nu este ea însăși amărăciune, ci mai degrabă aduce rodul amărăciunii. Iar amărăciunea pe care o aduce este ceva otrăvitor. Acest fruct amar *poate* fi mânia bolnavă, sau poate fi altceva. Ideea pare să fie că este ceva mortal.

Întrebarea-cheie este aceasta: În ce constă această rădăcină care face ca un rod mortal și amar să răsără în biserică? Următorul verset din Deuteronom 29 ne oferă răspunsul surprinzător și se potrivește perfect cu sensul din cartea Evrei. Versetul 18 se încheie astfel: „Să nu fie printre voi nicio *rădăcină care să aducă otravă și pelin*”. Apoi versetul 19 începe prin a defini această rădăcină: „Nimeni, după ce a auzit cuvintele legământului acestuia încheiat cu jurământ, să nu se laude în inima lui și să zică: *,Voi avea pacea, chiar dacă aș urma după pornirile inimii mele, și chiar dacă aș adăuga beția la sete’*” (subl.).

Care este, așadar, rădăcina care aduce rodul amar? Este o persoană care are o gândire greșită asupra siguranței veșnice. El se simte în siguranță când nu este în siguranță. El spune: „Voi avea pacea, chiar dacă aș urma după pornirile inimii

mele”. El înțelege greșit legământul pe care Dumnezeu îl face. El crede că, doar pentru că face parte din poporul legământului, este ocrotit de judecata lui Dumnezeu.

Acest tip de presupunere este ceea ce Cartea Evrei abordează în repetate rânduri, spunând cumva că există preteniși creștini care cred că sunt în siguranță datorită unei experiențe spirituale din trecut sau a unei asocieri prezente cu creștinii. Scopul cărții Evrei este să vindece creștinii de această îndrăzneală și să cultive perseverența sinceră în siguranța deplină a credinței și sfințeniei. Ea ne avertizează de cel puțin 4 ori că nu trebuie să neglijăm marea noastră mântuire, ci să fim veghetori în lupta credinței în fiecare zi, ca să nu ne împietrim inimile și să nu ne îndepărtăm, dovedind astfel că nu am fost deloc părtași lui Hristos (2:3; 3:12-14; 6:4-7; 10:23-29).

Acesta este și esența contextului expresiei „rădăcină de amărăciune” din Evrei 12:15. „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu Îl va vedea pe Domnul. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo *rădăcină de amărăciune*, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea” (12:14-15). Acesta este un avertisment de a nu lăsa ca atitudinea din Deuteronom 29:19 să prindă rădăcini: „Voi avea pacea, chiar dacă aș urma după pornirile inimii mele”. Este un avertisment să nu tratezi sfințenia cu superficialitate și să nu presupui că ai har

într-un fel triumfalist.

Prin urmare, o „rădăcină de amărăciunii” este o persoană sau o doctrină din adunare care încurajează oamenii să acționeze cu mândrie și care tratează mântuirea ca pe un lucru automat, ce nu necesită o viață de veghere în lupta credinței și în cultivarea sfințeniei. O astfel de persoană sau o astfel de doctrină îi întinează pe mulți și poate duce la experiența lui Esau, care s-a jucat cu moștenirea sa și nu a putut să se pocăiască în cele din urmă. „Vegheați să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesec ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut. Știți că mai pe urmă, când a vrut să capete binecuvântarea, n-a fost primit; pentru că, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe” (Evrei 12:16-17). Asta ar fi cu adevărat amar. Nu lăsa să crească o rădăcină în biserică sau în viața ta, care să răspândească o atitudine atât de neglijentă față de marea noastră moștenire.

39.

CÂND VOIA LUI DUMNEZEU ESTE CA VOIA LUI SĂ NU SE ÎMPLINEASCĂ

*Meditație asupra pasajului
din 1 Samuel 2:22-25*

Eli era foarte bătrân, și a aflat cum se purtau fiii lui cu tot Israelul; a aflat și că se culcau cu femeile care slujeau afară la ușa cortului întâlnirii. El le-a zis: „Pentru ce faceți astfel de lucruri? Căci aflu de la tot poporul despre faptele voastre rele. Nu, copii, ce aud spunându-se despre voi, nu este bine; voi faceți pe poporul Domnului să păcătuiască. Dacă un om păcătuiește împotriva altui om, îl va judeca Dumnezeu; dar dacă păcătuiește împotriva Domnului, cine se va ruga pentru el?” Totuși, ei n-au ascultat de glasul tatălui lor, căci Domnul voia să-i omoare.

Era prea târziu pentru fiii lui Eli. Trecuseră dincolo de punctul de unde s-ar fi putut întoarce. Domnul dăduse deja sentința. Ei urmau să fie uciși de Domnul. Și au fost uciși, conform cu 1 Samuel 4:11: „Chivotul lui Dumnezeu a fost luat, și cei doi fii ai lui Eli, Hofni și Fineas, au murit”.

Există trei implicații ale acestui text pentru viețile noastre.

1. Este posibil să păcătuiești atât de mult și atât de grav, încât Domnul să nu-ți dea pocăința.

Acesta este motivul pentru care Pavel a spus că, după toate rugămințile și învățătura noastră ca „Dumnezeu să le dea pocăință”, El să nu le dea pocăință (2 Tim. 2:25). „Să îi îndrepte cu blândețe pe împotriviți, căci *poate că* Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoașterea adevărului...” (lit. ESV, subl.). Există un „prea târziu” în viața de păcat. Așa cum se spune despre Esau în Evrei 12:17, el „nu a găsit loc de pocăință, deși a căutat-o cu lacrimi” (lit. ESV). El a fost părăsit și nu a putut să se pocăiască autentic. Inima lui era prea împietrită.

Asta nu înseamnă că cei care se pocăiesc cu adevărat, chiar și după o viață întreagă de păcat, nu ar putea fi mântuiți. Cu siguranță pot fi mântuiți și vor fi mântuiți! Dumnezeu este uimitor de milostiv. Gândește-te la tâlharul de pe cruce: „Astăzi vei fi cu Mine în Rai” (Luca 23:43). Isus spusese: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Și așa s-a dovedit a fi pentru tâlharul de pe cruce în ceasul al unsprezecelea. Dar nimeni nu știe unde este punctul fără întoarcere. Factorul decisiv nu este un număr fix de ani de păcat sau un anumit fel de păcat. Numai Dumnezeu știe, în cazul fiecărei persoane, care este punctul unde se trece granița. Iar acest adevăr este o chemare la a ne grăbi să ne împăcăm cu Dumnezeu (Evrei 3:15) și un apel la a fi vigilenți împotriva păcatului cu voia și a

păcatului îndelung (Evrei 10:26).

2. Dumnezeu poate să nu îi îngăduie unei persoane păcătoase să facă ceea ce este corect.

„Totuși, ei n-au ascultat de glasul tatălui lor, căci Domnul voia să-i omoare”. A asculta de glasul tatălui lor era ceea ce ei trebuiau să facă, dar nu au făcut. De ce? „Căci Domnul voia să-i omoare”. Motivul pentru care ei nu au ascultat de tatăl lor a fost că Dumnezeu avea alt plan pentru ei și îi lepădase în brațele păcatului și morții. Asta demonstrează că există momente când *voia decretivă a lui Dumnezeu* este diferită de *voia Lui preceptivă*. Dumnezeu a poruncit: „Copii, ascultați de părinții voștri” (Efes. 6:1). Dar, în acest caz, El a vrut ca, în loc de ascultare, ei să persiste în păcatul lor și să fie uciși. Acela a fost un act de judecată. Dumnezeu nu păcătuiește în această voie decretivă. El poruncește lucrurile astfel încât păcatul să continue pentru a fi împlinite scopurile Lui sfinte și drepte. Dar voia ca păcatul să rămână în astfel de cazuri nu este în sine un păcat.

3. Uneori, rugăciunile noastre pentru împlinirea voii revelate a lui Dumnezeu nu vor fi ascultate, pentru că Dumnezeu a hotărât altceva pentru a aduce la îndeplinire planurile Sale sfinte și înțelepte.

Eu presupun că Eli s-a rugat ca fiii lui să fie schimbați. Cu siguranță că așa ar fi trebuit să se roage. Dumnezeu *a poruncit*

ca copiii să asculte de părinți. Așa că ar trebui să ne rugăm ca ei să asculte. Dar Dumnezeu hotărâse ca Hofni și Fineas să nu asculte, ci să fie uciși. Când se petrece ceva de genul acesta (ceea ce de obicei nu știm mai dinainte) în timp ce noi strigăm la Dumnezeu cerând schimbare, răspunsul lui Dumnezeu nu este: „Nu te iubesc”, nici „nu te aud”, nici măcar „nu sunt de acord cu rugăciunea ta”. Mai degrabă răspunsul este (chiar și atunci când nu-l putem auzi): „Eu am planuri înțelepte și sfinte în a nu învinge acest păcat și în a nu dăruia pocăință. Tu nu poți vedea aceste planuri acum. Dar, crede-Mă, știu ce fac. Te iubesc”.

Acestea sunt cele mai grele momente de supunere față de voia lui Dumnezeu. Noi plângem, ne doare și cerem schimbare în copiii, soțul, soția, părinții, colegii sau semenii noștri. Ne susținem cazul înaintea lui Dumnezeu, cerând ca voia Sa revelată despre sfințenie, credință și dragoste să se împlinească în viețile lor. Dar an după an, nu vedem nicio schimbare. O, acesta este testul credinței! Dar să nu ne alăturăm răzvrătirii. Să ne punem mâinile la gură, să ne deschidem pumnii și să ne plecăm înaintea Domnului înțelepciunii, dreptății și dragostei infinite. Și să spunem când toate lacrimile noastre se vor usca: Domnul să facă ceea ce crede de cuviință (1 Sam. 3:18).

40.

RĂDĂCINA SĂNĂTĂȚII MINTALE: A FI VINDECAT PRIN CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU

*Cum nu îi ajutăm pe oameni să fie
fericiți pe calea lor spre Iad*

Cel mai răspândit remediu pentru majoritatea tulburărilor comportamentale și mintale de astăzi este o formă de creștere a stimei de sine. Aceasta se găsește din plin în instituțiile noastre educaționale, în sistemul psihoterapeutic și de consiliere, în sectorul resurselor umane și al discursului motivațional, în industria de publicitate și chiar în biserică. Eu cred că remediul este nepotrivit. Iată o scrisoare pe care i-am scris-o unui bărbat pentru a clarifica fraza următoare: „Este profund greșit să transformi Crucea lui Hristos într-un mandat pentru stima de sine ca rădăcină a sănătății mintale”. Să-i zicem Aquila.

Dragă Aquila,

1. Expresia-cheie din afirmația mea, „Este profund greșit să transformi Crucea lui Hristos într-un mandat pentru stima de sine ca rădăcină a sănătății mintale”, este „rădăcina

sănătății mintale”. Eu cred că este profund greșit să spui că a fi iubit de Dumnezeu aduce sănătate mintală, dacă ceea ce se înțelege prin „a fi iubit” este în principal că ar trebui să am acum stimă de sine, dacă „a fi iubit” înseamnă „sunt vrednic de iubit”, „merit să fiu iubit” sau „Dumnezeu nu iubește gu-
noaiele”.

Acest lucru produce două greșeli. Una este că ratează realitatea, slava, uimirea și libertatea harului, care este alegerea absolut liberă a lui Dumnezeu de a-Și îndrepta dragostea asupra oricui dorește și de a ridica din pietre copii ai lui Avraam, dacă vrea să ne arate că pietrele vor face asta bine. Cealaltă greșală este să minimalizez experiența incomparabil de mare a dragostei lui Dumnezeu în sine, nu pentru că mi-ar valida valoarea sau vrednicia. În felul meu de a vedea lucrurile, dragostea lui Dumnezeu este darul lui Dumnezeu de a mă face în stare să-L văd, să fiu cu El și să mă bucur de El pentru totdeauna. Dacă încerc să iau acel dar divin și prețios al lui Dumnezeu și să spun că el mă face fericit pentru că mă ajută să mă simt bine cu mine însumi, ceva este profund greșit.

2. Totuși, când spun că rădăcina sănătății mintale *nu* este stima de sine, ci mai degrabă bucuria în Dumnezeu ca Dumnezeu și în harul Său suveran ca har, eu nu spun că nu există un adevăr în conceptul de valoare a omului (deși mă înec cu expresia „valoare de sine”, deoarece cuvântul „sine” pus lângă

„valoare” pare să ducă chestiunea dincolo de ceea ce Biblia afirmă). Isus a spus că voi aveți ai mai multă valoare decât păsările (Matei 6:26). Din asta eu înțeleg că, în cele din urmă, oamenii au abilitatea unică de a se bucura de Dumnezeu ca Dumnezeu și de a-I reflecta vrednicia și slava așa cum nicio altă făptură creată nu o poate face. Astfel, valoarea ființei omenești ține de potențialul ce îi este dat de Dumnezeu de a-L preamări pe Dumnezeu prin bucuria în El, prin prețuirea Lui și a căilor Sale.

3. Trebuie să credem că suntem „perfectibili” pentru a nădădui la Cer așa cum ar trebui? Da. Și totul depinde de ce sens are „perfect” și cine face această desăvârșire. *Dumnezeu* face asta („Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin”, 1 Tes. 5:23), iar desăvârșit sau perfect înseamnă perfect de potrivit și complet pentru a te bucura de Dumnezeu cu însăși energia și curăția cu care El Se bucură de Sine („pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu [Tatăl], să fie în ei, și Eu [Fiul Tău] să fiu în ei”, Ioan 17:26).

4. Ar trebui să-i spunem unei persoane abandonate că are o mare „valoare de sine” atunci când se simte un eșec și un gunoi? (Mai întâi, să renunțăm la expresia „valoare de sine”, pentru că este atât de încărcată de o gândire psihologizată, centrată pe om, încât probabil că nu va ajuta la comunicarea a ceea ce înseamnă cu adevărat un simțământ de semnificație

centrat pe Dumnezeu.) Așa cum ai subliniat atât de bine, problema ține de încredere. A dat-o Dumnezeu în bară în această relație? A greșit El că a făcut acea persoană mai simplă, mai emotivă, oarbă, scundă, plinuță, medie ca abilități sau lipsită de trăsături atletice? Eu cred că apelul rapid la terapia stimei de sine este deznădăjduit de înșelător și lasă problema reală nerezolvată, în timp ce poate că ajută oamenii să se simtă bine pe premisa că ar fi cineva (ceea ce folosirea lui Dumnezeu se întâmplă să susțină). *Problema* este aceasta: Îl iubesc acești oameni pe Dumnezeu ca Dumnezeu într-un fel care îi mulțumește suficient cât să se poată ridica și să meargă mai departe? Au ei încredere în bunătatea, înțelepciunea, puterea și bogăția Lui de a-i ajuta să facă ceea ce trebuie? Se bucură ei de El pentru că li s-a dat privilegiul extrem de valoros de a-L cunoaște și de a fi iubiți de El? Sau se simt nevoiți să aibă acea perspectivă a slavei care să le reflecte propria valoare și vrednicie înainte de a accepta să primească vreun ajutor de la ea?

Eu nu neg și nu ascund faptul că este minunat de dătător de sens să-L cunoști pe Dumnezeu și să fii folosit de Dumnezeu pentru a-L face cunoscut și iubit de alții. Așadar, vine un moment când voi spune asta, și o voi spune într-un fel care să arate clar că minunăția stă în valoarea imensă a cunoașterii lui Dumnezeu și de a-L reflecta suficient de bine prin bucuria mea față de El, astfel încât ceilalți să-I vadă valoarea în mine și să mi se alăture în a ne bucura de El. Aceasta este semnificația reală!

Sper că poți vedea și simți lumea în care gândurile mele orbitează. Esența este aceasta: Care este *rădăcina* sănătății mintale? Răspunsul meu este acesta: Dumnezeu. Sau să-L vezi pe Dumnezeu ca Dumnezeu și să te bucuri de El ca Dumnezeu, ceea ce implică să fii iertat de Dumnezeu și primit cu un har complet liber. Personal, cred că aceste adevăruri sunt detur-nate atunci când sunt folosite pentru a face din stima de sine rădăcina sănătății mintale. Ajustările evanghelice minore la felul în care lumea îi face pe oameni să se simtă fericiți pe drumul către Iad nu sunt suficient de radicale pentru mine.

M-ai ajutat bine să înțeleg problema. Îți mulțumesc.

păstorul John

41.

SUNETUL SIMULTAN DE RÂS ȘI PLÂNS

*Trăind (unde va) în lumea reală
a durerii și bucuriei constante*

Cum poți să râzi când atât de mulți plâng? Sau cum poți plânge când atât de mulți strigă de bucurie? Viața reală ne trage simultan într-o direcție și în alta. În această privință, eu găsesc ajutor în felul în care Biblia descrie această experiență.

În cartea lui Ezra, poporul Israel se întoarce din exilul în Babilon la Ierusalim, pentru a reconstrui Templul lui Dumnezeu. După 70 de ani de captivitate, profeția lui Ieremia se împlinește, și poporul poate să se întoarcă acasă. Apoi încep lucrările la Templu. Conform cu Ezra 3:10-11, „Când au pus lucrătorii temeliile Templului Domnului... tot poporul scotea mari strigăte de bucurie, lăudând pe Domnul, pentru că puneau temeliile Casei Domnului”. Bucuria lor are sens. Era o zi deosebită de bucurie, un nou început.

Dar următoarele versete (Ezra 3:12-13) ne spun că „mulți dintre preoți și leviți, și din capii de familii mai în vârstă, care văzuseră casa dintâi, plângeau tare când se puneau sub ochii lor temeliile casei acesteia. Mulți alții își arătau bucuria prin

strigăte, așa încât nu se putea deosebi glasul strigătelor de bucurie de glasul plânsurilor poporului”.

Unii plâneau, alții strigau de bucurie.

De ce plâneau bătrânii? Pentru că „văzuseră casa dintâi”. Cu alte cuvinte, ceea ce au putut construi acum nu avea să fie nici pe departe la fel de mare și grandios ca vechiul Templu. Asta spune Hagai 2:3: „Cine a mai rămas între voi dintre cei ce au văzut Casa aceasta în slava ei dintâi? Și cum o vedeți acum? Așa cum este, nu pare ea ca o nimica în ochii voștri?”

Așa că unii au plâns pentru că au comparat noul Templu cu slava a ceea ce fusese odinioară. Alții s-au bucurat pentru că noul Templu era mult mai minunat decât robia în Babilon și a nu avea niciun Templu. Ambele perspective sunt adevărate. Ambele emoții sunt valide. Așa este viața. În familii și biserici, și chiar în propriile noastre inimi, ambele perspective și ambele emoții urcă și coboară.

Să discutăm despre sănătate. Îți pierzi sănătatea, poate ochii sau rinichii, memoria sau abilitatea de a merge pe picioarele tale. Există o perioadă a „robiei babiloniene”. Dar apoi, poate după mai mulți ani, ai parte de un răspuns la rugăciune, un miracol sau un tratament trimis de Dumnezeu, și o parte din sănătatea ta de odinioară este restabilită. Strigi de bucurie sau plângi? Probabil că vei face ambele. Îți vei aminti de „slava de odinioară” și pierderea ei te va dura. Dar apoi vei vedea că

ți se oferă o revigorare, o zi nouă, un nou început. Nu la fel, dar nou, bun și plin de posibilități și speranță. Și te vei bucura.

Sau ne putem gândi la căile neașteptate ale căsniciei sau la alegerile dureroase ale copiilor adulți, ori la eșecurile sporadice și progresul în carieră. Oare nu ai în fiecare zi motive să plângi și motive să te bucuri? Atât de mult depinde de lucrurile către care îți îndrepti mintea. Te gândești la ceea ce putea fi (de exemplu dacă mama mea nu ar fi fost ucisă când eu aveam 28 de ani, ci ar fi trăit să-și vadă nepoții crescând)? Sau te gândești la lucrurile noi pe care Dumnezeu le-a făcut (și le va face!) pentru a arăta suficiența harului Său (ca o altă soție bună pentru tatăl meu și toți copiii mei mergând spre Cer!).

De această parte a învierii lui Isus și de cealaltă parte a împlinirii finale a făgăduinței Lui de a face ca toate lucrurile să lucreze spre bine (Rom. 8:28-32), durerea va exista. Da, dar, așa cum spune Pavel în 1 Tesaloniceni 4:13, noi nu suferim ca aceia care nu au nădejde. Plânsul nostru va fi unul pe stânca nădejdi.

Rugăciunea mea pentru mine și pentru toți cititorii mei este ca plânsul nostru să fie profund, dar nu îndelung. Și cât timp va dura, să plângem împreună cu cei ce plâng. Dar când bucuria vine dimineața, să ne bucurăm cu cei care se bucură (Ps. 30:5; Rom. 12:15).

42.

SLAVĂ LUI DUMNEZEU PENTRU JURNALE ȘI BIOGRAFII!

Meditație asupra vieții lui David Brainerd

O, ce experiență revigorantă, eliberatoare și palpitantă este să trăiești câteva zile alături de sfinți dintr-un alt secol! În pregătirea pentru conferința Bethlehem pentru păstori, m-am cufundat în jurnalele lui David Brainerd. El a fost misionar printre indienii americani din New York, Pennsylvania și New Jersey. Timp de câteva zile am trăit cea mai mare parte a orelor de veghe în anii 1718-1747, când acest tânăr înflăcărat a trăit. El a avut o viață scurtă, dar, o, ce viață! Ce viață agonizantă, împovărată și dureroasă. Dar ce mărturie a îndurării dure și îndelungi a lui Dumnezeu!

Tatăl lui a murit când el avea doar 9 ani. Mama lui a murit când el avea 14 ani. David a murit de tuberculoză la 29 de ani. Practic, toată viața lui ca misionar a vărsat sânge tușind cu spasme dureroase. Pentru boala lui nu exista leac, iar Dumnezeu nu l-a vindecat. El a suferit de atacuri aproape neîncetate de depresie, pe care, în acele vremuri, le numeau „melancolie”. Totul era ca o moarte, iar când a trecut, a fost ceva glorios: „Marți, 6 mai 1746. M-am bucurat de atitudine și curaj în munca mea;

am fost în mare măsură eliberat de melancolie. Binecuvântat fie Dumnezeu pentru eliberarea mea de această moarte!”¹

David a fost exmatriculat de la Yale University cu un an înainte de absolvire, și nu i s-a permis niciodată să obțină diploma. El a fost acuzat că spusese că unul dintre profesori „nu avea mai mult har decât un scaun”. Acesta era motiv pentru care, în acele vremuri, erai exmatriculat. Așa că a fost exclus de pe ruta normală către lucrare, a devenit misionar și a schimbat fața istoriei.

El nu s-a căsătorit niciodată și a simțit profund singurătatea pustietății. „Miercuri, 18 mai 1743. Nu am niciun alt creștin căruia să-i pot descrie durerile mele spirituale și de la care să cer sfaturi dulci în conversații despre lucruri cerești și cu care să mă alătur în rugăciune” (207). „Marți, 8 mai 1744. Inima mea era uneori gata să se prăbușească la gândul la lucrarea mea și la ideea de a merge singur în sălbăcie. Nu știam unde să mă duc” (248).

Viața în sălbăcie era grea. „Majoritatea dietei mele constă din porumb fiert, cereale fierte în grabă etc. Dorm pe un mănunchi de paie, iar munca mea este extrem de grea, și par să am puțin succes care să mă consoleze... Am făcut multe călătorii lungi... și totuși Dumnezeu nu a lăsat niciodată ca

¹ Jonathan Edwards, *The Life of David Brainerd, The Works of Jonathan Edwards*, vol. 7, Norman Pettit, ed. [New Haven: Yale University Press, 1985], 390.

vreunul dintre oasele mele să fie zdrobit... deși am fost adesea expus la frig și foame în sălbăticie... deseori m-am rătăcit în pădure... Binecuvântat fie Dumnezeu, care m-a păzit!” (484).

Dar în toate acestea exista umblarea neobosită după Dumnezeu și sfințenie. „Când mă bucur cu adevărat de Dumnezeu, simt cum dorințele mele față de El sunt tot mai nestăvilit, iar setea mea după sfințenie este cu atât mai mare... O, cât îmi doresc să fiu sfânt! O, cât îmi doresc mai mult din Dumnezeu în sufletul meu! O, ce durere plăcută! Ea face ca sufletul meu să înseteze după Dumnezeu... O, de n-aș zăbovi niciodată în călătoria mea spre Cer!” (186).

De ce este David Brainerd atât de încurajator pentru mine? Pentru că Dumnezeu a luat acest tânăr iubit de Dumnezeu, măcinat de durere, apăsător de întristare, singuratic și luptător, și l-a folosit pentru a duce câteva sute de indieni la slava veșnică, pentru a aprinde scânteia pentru înființarea colegiilor Princeton și Dartmouth, și pentru a înflăcăra două sute de ani de lucrare misionară prin viața lui misionară radical de dedicată timp de 4 ani. William Carey a avut cu el cartea biografică despre Brainerd în India, Henry Martyn în Persia, Robert M'Cheyne în Scoția, David Livingstone în Africa și Jim Elliot în Ecuador.

Și îndrăznesc să spun că nimic din toate acestea nu s-ar fi

petrecut fără exmatricularea lui sfâșietoare. O, să cântăm,
frați și surori:

Nu-L judeca pe Domnul după un simț slab
Ci ai încredere în El că-ți va da harul Lui.
Căci în spatele unei providențe încruntate
El ascunde o față zâmbitoare.

Dumnezeu acționează într-un fel tainic,
William Cowper

43.

NU NE MULȚUMIM DOAR SĂ SEMĂNĂM

*Reflectând la perioadele obișnuite
și la cele extraordinare din lucrare*

RT. Kendall, fost păstor al Westminster Chapel din Londra, a relatat povestea unui misionar din Africa, unul care a predicat timp de 20 de ani fără prea mult succes, deși îi invita adesea pe ascultători să vină în față și să-L mărturisească pe Hristos. Apoi, într-o zi, a izbucnit o adevărată trezire. Spre uimirea lui, a văzut oameni ieșind înaintea cu mare convingere chiar în timp ce el predica! Ceea ce nu reușise să-i convingă pe oameni timp de 20 de ani se petrecea acum spontan.

Lecția este aceasta: când Duhul Sfânt este revărsat într-un fel extraordinar, mai mulți oameni se convertesc într-o zi decât în ani și ani de lucrare credincioasă. Observă că am spus lucrare „credincioasă”, nu „lucrare eșuată”! Absența convertirilor evidente nu înseamnă că un lucrător ar fi fost necredincios în slujire. Doar Dumnezeu știe cât timp trebuie să semene un slujitor înaintea să vină secerișul, sau dacă lucrătorul credincios însuși va avea privilegiul de a face secerișul roadelor. Dar dacă el seamănă și altcineva culege, semănătorul nu a semănat în zadar.

Isus le-a spus ucenicilor în Ioan 4:37-38: „Unul seamănă, iar altul seceră. Eu v-am trimis să secerăți acolo unde nu voi v-ați ostenit; alții s-au ostenit, și voi ați intrat în osteneala lor”.

Dar ar trebui să mă mulțumesc să spun: „Eu sunt semănător, altul va culege”? Nu, nu până nu se va încheia viața mea. Dacă secerișul nu a venit până atunci, îmi voi întemeia viața pe acest adevăr: Unul seamănă, iar altul culege.

Dar până atunci, aș fi necredincios poruncii lui Hristos dacă m-aș mulțumi doar să semăn. El a spus: „Faceți ucenici!” Și nu doar atât, ci aș fi necredincios față de dragoste. Dragostea față de oameni nu spune pur și simplu: „Iată sămânța, ia-o sau lasă-o”. Dragostea imploră, convinge și se roagă. Dragostea se roagă până la ultima suflare pentru acea lucrare minunată, obișnuită, a Duhului, de a mântui pe cineva aici și pe unul acolo, totul cu credincioșie, lună de lună. Și dragostea se roagă pentru acea revărsare extraordinară a Duhului pe care noi o numim trezire.

La Rusalii, trei mii de oameni s-au întors la Dumnezeu într-o singură zi. De ce? Pentru că Duhul Sfânt era prezent cu o putere extraordinară („Toți erau plini cu Duhul Sfânt”, F.A. 2:4), iar Hristos a fost propovăduit cu credincioșie pătrunzătoare. „După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă, și le-au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?”” (F.A. 2:37).

Rapiditatea și amploarea evenimentelor dintr-o trezire sunt minunate, dar nu lipsite de imperfecțiuni. Nu trebuie să îndreptăm toate rugăciunile noastre către ideea de trezire. Fiecare zi are cu ea făgăduința de a culege ceva cu semnificație eternă, ca și de a semăna cu răbdare pentru ziua rânduită a secerișului. Istoricul Mark Noll ne avertizează prin câteva cuvinte echilibrate despre trezire:

Ca istoric, trei lucruri mă impresionează tot mai mult la trezirile din istoria bisericii: în primul rând, că ele chiar au loc, și, de la trezirile monahale medievale, la trezirile evanghelice clasice până la înnoirea penticostală modernă, ele i-au adus cu adevărat un mare beneficiu bisericii. În al doilea rând, trezirile tind să exagereze unele lucruri, astfel că, odată cu beneficiile reale, apar adesea și probleme mai mari, cum ar fi opiniile înălțate despre sine ale celor implicați în planul general al lui Dumnezeu. În al treilea rând, majoritatea circumstanțelor care au făcut o diferență permanentă în răspândirea Evangheliei și în aprofundarea înțelegerii de către biserici a Evangheliei au avut loc în contexte obișnuite ale bisericii, nu în vremuri de treziri spirituale.¹

Prin urmare, să nu idealizăm viața constantă a semănatului credincios ca și cum nu ar putea exista nimic mai mult din binecuvântarea extraordinară a lui Dumnezeu. Nici să fim prea elogioși în privința speranței trezirii ca răspuns la toate nevoile noastre. Mai degrabă să ne rugăm fără încetare și să

¹ "What Christian Leaders Are Saying About Spiritual Renewal," *Vocatio*, vol. 11, nr. 1, 1999, 6.

muncim fără să economisim pentru cea mai mare binecuvântare la semănatul acestei zile, ca ea să fie binecuvântată cu recoltarea și să facă parte din planul lui Dumnezeu de a aduce sezoane extraordinare de recoltă și sfințenie bisericii și națiunilor.

44.

VEȘTI! VEȘTI! VEȘTI!

*Înțelegerea Evangheliei și a teologiei
în ordinea corectă*

Există predicatori, nu doar profesori, din același motiv pentru care există reporteri, nu doar comentatori. Motivul este că există știri, nu doar comentarii. Știrile imploră să fie vestite, cel puțin dacă sunt știri bune. Ulterior se poate să fie nevoie să fie explicate și discutate.

Creștinii obișnuiți trebuie să țină minte acest lucru. Creștinismul este *veste* înainte de a fi teologie. Imaginează-ți scena aceasta: există o situație îngrozitoare cu mulți oameni prinși și ținuți prizonieri, iar viețile lor sunt în pericol. Se pare că nu există nicio cale de salvare sau scăpare. Este ceva înfricoșător. În spatele ușilor închise, autoritățile plănuiesc un atac îndrăzneț și o eliberare. Dintr-odată, are loc o descoperire. Salvatorii reușesc, cu pierderi incredibile, să găsească o cale de scăpare. Nenumărați oameni încep să scape. Vestea se răspândește ca focul: „Există o cale de ieșire! Există o cale de scăpare! Veniți la casa cutare. Există un tunel spre libertate”.

Creștinismul este mai întâi o veste. Apoi este teologie.

Lui J. Gresham Machen îi plăcea să sublinieze acest adevăr

în urmă cu peste 60 de ani, pentru că el era complet dedicat realității faptice a creștinismului. Știrile au de-a face cu lucruri factice, nu cu simple idei. Creștinismul are de-a face cu ceva ce s-a petrecut, nu doar cu ideile cuiva. Au existat evenimente reale: un copil S-a născut din fecioară, a dat învățături timp de câțiva ani și a vindecat oameni, apoi a fost o judecată, o răstignire, o moarte, o înviere, o înălțare la Cer. Și apoi a fost o explozie a veștii bune.

În cartea sa, *God Transcendent* [Dumnezeul transcendent], Machen spune:

Nu am putea spera să fim ascultați dacă tot ce am avea ar fi propriile gânduri; există atât de mulți alții în lume mai înțelepți și mai învățați decât noi. Dar într-o vreme de pericol într-un oraș asediat, cel mai umil dintre zilieri merită să fie mai ascultat decât cel mai mare orator, dacă are vești de adus.¹

În vremuri de pericol, un aducător de vești este mai bun decât marii filozofi. Nici nu contează dacă accentul lui este bun sau nu, nici dacă gramatica este impecabilă sau dacă arată bine sau nu. Dacă are vești bune pentru oamenii asediați, va fi mai prețuit decât zece mii de teologi. Oamenii simpli, care au auzit vestea și au fost salvați prin ea, ar trebui să se încurajeze. Oamenii au nevoie mai întâi de vești. Întrebările dificile pot primi răspuns mai târziu. Avem nevoie de aducători de

¹ J. Gresham Machen, *God Transcendent*, Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1982, 39.

vești bune, care să vină la noi suflând cu vestea, nu doar de comentatori inteligenți de vești.

Da, da, aud avertismentul unora. Avem nevoie de ambele. Da, uneori veștile sunt de neînțeles fără ceva comentarii. Da, este o veste bună că vestea bună este convingătoare intelectual. Desigur, și mie îmi place aceasta. Dar ceea ce cred că trebuie subliniat pentru unii oameni este că *avem o veste bună!* Și este o veste mai bună decât descoperirea unui leac pentru cancer. Infinit mai bună. Trebuie să credem asta și să simțim asta, și apoi să începem să o răspândim.

Este cu adevărat un lucru plin de bucurie să aduci vești bune. Știu că mulți oameni nu simt că s-ar afla în pericol. Asta complică răspândirea veștii. Dar dacă crezi cu adevărat în pericol și în veste, este un lucru palpitant să le spui oamenilor despre evenimentele care au deschis drumul spre siguranță, nădejde și bucurie veșnică.

Ceea ce trebuie să facem adesea este să reflectăm asupra naturii creștinismului de a fi purtător al veștii bune. El este o veste bună, nu doar idei sau argumente. Există și acestea, desigur. Dar, mai întâi, el este o veste bună, una care vine cu putere și bucurie. „Nu vă temeți: căci vă aduc o *veste* bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul” (Luca 2:10, subl.).

Care este vestea? Vestea este că, deși păcatul este mare, universal și ucigător (Rom. 3:23; 6:23), Isus, Fiul lui Dumnezeu,

a venit în lume să mântuiască păcătoșii (1 Tim. 1:15). El ne mântuiește de pedeapsa veșnică (Matei 25:46). Hristos a murit pentru păcatele noastre (1 Cor. 15:3). Dumnezeu L-a făcut păcat pe Cel ce n-a cunoscut păcatul, pentru ca noi să devenim neprihănirea lui Dumnezeu în El (2 Cor. 5:21). Noi suntem îndreptățiți prin sângele Lui și împăcați cu Dumnezeu (Rom. 5:9-10). Nu există nicio osândire pentru cei care sunt în Hristos Isus (Rom. 8:1). Cel drept a murit pentru cei nedrepti, ca să ne aducă în părtășie cu Dumnezeu (1 Petru 3:18). Acest Isus, Domnul Universului, a fost înviat indestructibil din morți și nu poate muri sau să fie învins (Rom. 6:9; Evrei 7:16). Calea de a fi mântuit de El nu ține de faptele omului, ci de credința în Dumnezeul care îi îndreptățește pe cei nelegiuți (Rom. 4:5; 5:1; Efes. 2:8-9). Niciun om nu a conceput vreodată măreția a ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru cei care Îl iubesc (1 Cor. 2:9).

Este de mirare că acest mesaj – această veste – s-a răspândit triumfător în lumea romană în acei zori ai creștinismului, chiar și în contextul păgânismului, pluralismului, ocultismului și persecuției (vremuri ca ale noastre)? Vestea era pur și simplu prea bună pentru a fi înfrânată. Și toată istoria exclamă: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!” (Rom. 10:15).

45.

PERICOLELE IREALITĂȚII DIGITALE

Cinci hotărâri

Există vreo justificare biblică pentru hotărâri personale? Ceva foarte apropiat este conceptul biblic de a face și păzi jurăminte. „Faceți *juruințe* Domnului, Dumnezeului vostru, și împliniți-le!” (Ps. 76:11, subl.). Ca orice alt lucru valoros, și acesta poate fi abuzat și transformat într-o negociere mândră cu Cel Atotputernic. Dar nu trebuie să fie neapărat așa.

Cineva poate privi în propria inimă, poate vedea slăbiciunile trupului și să-I spună lui Dumnezeu: „Știu că, lăsat să mă descurc de unul singur, îmi voi ruina viața. Nu pretind că am abilitatea în mine însumi să îmi țin promisiunile sau jurămintele pe care le fac față de Tine. Îți mulțumesc pentru făgăduința din Biblie că Tu vei pune reverență în inima mea ca să nu mă lași să Te părăsesc (Ier. 32:40) și că vei lucra în mine ceea ce este plăcut în ochii Tăi (Evrei 13:21). Cred că un singur mijloc mărunț pe care l-ai rânduit ca să mă ferești de păcat este facerea de jurăminte. Te rog, arată-mi când ar fi potrivit să fac acest lucru și dă-mi harul să fac ceea ce promit”.

Iată cinci pericole care țin de utilizarea computerelor și

cinci hotărâri (sau jurăminte) pe care cu toții ar fi bine să le facem.

1. PERICOLUL: *Momeala curiozității constante*

Calculatoarele personale oferă o oportunitate nesfârșită de descoperire. Chiar și mediul elementar al sistemului de operare Windows poate consuma ore, zile și săptămâni întregi de explorări și experimente curioase. Schemele de culori, aranjamentele iconițelor, scurtăturile, pictogramele, gestionarea fișierelor, programele soft, ceasul, calendarul... Apoi sunt nesfârșitele aplicații software care îți consumă săptămâni întregi în timp ce te atrag în complexitățile lor. Toate acestea sunt foarte înșelătoare, dând iluzia puterii și eficienței, dar ele te lasă cu un sentiment de goliciune și nervozitate la finalul zilei.

HOTĂRÂREA: Îmi voi limita strict timpul de experimente pe calculator și mă voi dedica mai mult adevărului decât tehnicii.

2. PERICOLUL: *Lumea goală a (i)realității virtuale*

Cât de trist este să vezi oameni străluciți și creativi investind ore întregi din viața lor pentru a crea orașe, armate și aventuri care nu au nicio legătură cu realitatea! Avem o singură viață de trăit. Toate puterile noastre ne sunt date de Dumnezeu adevărat pentru lumea reală, lume care se îndreaptă fie spre un Cer adevărat, fie spre un Iad adevărat.

HOTĂRÂREA: Nu îmi voi consuma energia constructivă și creativă în irealitatea „realității virtuale”, ci în realitatea lumii reale.

3. PERICOLUL: *Relații „personale” cu computerul meu*

Spre deosebire de orice altă invenție, calculatorul personal se apropie cel mai mult de a fi ca o persoană. Poți juca jocuri cu el. Există programe care dialoghează cu tine despre personalitatea ta. Ele vorbesc cu tine. Ele vor fi mereu acolo pentru tine. Computerul este mai inteligent decât câinele tău. Dar marele pericol de aici este că ne simțim cu adevărat confortabili cu această „persoană” electronică pe care o putem controla, și treptat să ajungem să ne îndepărtăm de relațiile imprevizibile, frustrante și uneori dureroase cu oamenii reali.

HOTĂRÂREA: Nu voi înlocui riscul relațiilor personale cu siguranța electronică impersonală.

4. PERICOLUL: *Riscul unei întâlniri ilegitime*

„Întâlnirea ilegitimă este un acord (între îndrăgostiți) de a se întâlni”. Aventurile sexuale încep cu timpul privat petrecut împreună, cu conversații extinse și cu împărtășirea poverilor sufletului. Acest lucru se poate face acum în izolarea absolută a adresei tale de email. Totul poate fi făcut imediat și „live”, sau planificat și „înregistrat”. Tu poți crede că „nu este mare lucru”, până când el sau ea apare în oraș. Și asta s-a întâmplat deja

de prea multe ori ca să mai fie tratat ca un lucru de nimic.

HOTĂRÂREA: Nu voi cultiva o relație unu-la-unu cu o persoană de sex opus, în afară de soțul sau soția mea, după caz. Dacă sunt singur, nu voi cultiva o astfel de relație cu soțul/soția altcuiva.

5. PERICOLUL: *Pornografia online*

Mai insidios decât videoclipurile etichetate X [interzise minorilor] este că acum nu doar ne putem uita, ci ne și putem alătura perversității în intimitatea propriei noastre case. Pornografia interactivă îți va permite să „o faci” sau să le ceri să „o facă” cu doar un click la mouse-ul tău. Eu nu am văzut asta niciodată și nici nu intenționez să văd așa ceva vreodată, dar știu că există. Și știu că ucide sufletul. Îl alungă pe Dumnezeu. Depersonalizează oamenii. Stinge rugăciunea. Șterge Biblia. Ieftinește sufletul. Distruge puterea spirituală. Pângărește totul.

HOTĂRÂREA: Nu voi deschide niciodată niciun program [sau website] de stimulare sexuală, nici nu voi cumpăra sau descărca ceva pornografic.

Calculatoarele, internetul și e-mailul sunt daruri remarcabile ale lui Dumnezeu. Da, dar ele sunt și amenințări la adresa programului, inimii și familiilor noastre, la fel ca telefonul, televiziunea, radioul și sutele de jocuri electronice.

Toate darurile lui Dumnezeu pot fi transformate în idoli și chiar în arme de răzvrătire față de Cel ce le-a dat. Dar nu trebuie să fie așa.

În schimb, ar trebui să ne întrebăm ca psalmistul: „Cum Îi voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Ps. 116:12). Și ar trebui să răspundem, așa cum face el: „Voi înălța paharul izbăvirilor, și voi chema Numele Domnului; îmi voi împlini juruințele făcute Domnului, în fața întregului Său popor” (Ps. 116:13-14). Cu alte cuvinte, când Dumnezeu ne ajută – așa cum El face în fiecare moment al fiecărei zile – noi nu Îi vom răsplăti cu muncă plătită pentru a ne echilibra conturile, ci vom ridica (iar și iar) un pahar gol al nevoii și Îl vom chema să-l umple. Și cu acest nou dar al harului ne vom împlini hotărârile – nu în puterea noastră, ci în puterea lui Dumnezeu, care „umple paharul acestor izbăviri”. Stai în fața calculatorului tău. Fă-ți jurămintele. Și ridică paharul izbăvirilor.

46.

DARWINISM PE VERANDA MEA

Ești un tic-tac în cronologia evoluției?

Unul lângă altul, pe veranda din fața casei mele erau un articol de ziar care zugrăvea o anume perspectivă asupra lumii și o revistă care o zugrăvea pe cealaltă. Articolul din revistă îl cita pe Philip Johnson, profesor de drept la Berkeley:

Dacă spunem: „O bacterie s-a transformat treptat într-un homar, într-un insectă sau un vierme...” majoritatea oamenilor întreabă, „Este posibil ca Dumnezeu să fi făcut-o așa?” Aceasta este o întrebare plictisitoare. Desigur că este posibil. Dar dacă Dumnezeu Se află în peisaj, atunci care sunt dovezile că El a schimbat o bacterie într-un vierme prin pași treptați? Nu există dovezi. Nu vedem așa ceva în arhiva fosiliferă. Nu este o teză ce poate fi testată în laborator. Este un lucru în care, dacă cineva este convins de el, face asta prin credință, credința în evoluție.¹

La granița dintre secole, Johnson a condus o cruciadă remarcabilă care s-a concentrat pe *înfrângerea darwinismului prin deschiderea minții*, dacă este să ne ghidăm după titlul uneia dintre cărțile sale [*Defeating Darwinism by Opening*

¹ *World*, 22 nov. 1997, 13.

Minds]. Prima lui carte despre evoluție a fost *Darwin on Trial* [Evaluându-l pe Darwin]. Ca profesor de drept, Johnson este expert în gestionarea dovezilor. Deși este creștin, de obicei el nu începe să argumenteze pornind de la Biblie, deoarece publicul lui țintă nu împărtășește de obicei acest punct de plecare. El argumentează pur și simplu pe baza dovezilor pe care le folosesc evoluționiștii, despre care demonstrează că nu pot susține greutatea perspectivei asupra lumii asociate cu ele. Acceptarea darwinismului, sau a evoluției naturaliste, este un salt în gol al credinței.

În aceeași zi în care am citit revista *World*, am citit și în *Minneapolis Star-Tribune* o declarație incredibil de directă despre credința darwinistă a lui Renee Twombly. Iată afirmația ei nepoleită de credință:

Ca om, te simți, să zicem, puțin superior tuturor celorlalte lucruri care respiră în jurul tău? Nu poți face nimic dacă *Homo sapiens* poate muta munții, în timp ce furnicile preferă dealurile mici, nu-i așa? *Ei bine, adevărul este că tu ești doar un tic-tac în cronologia evoluției pe Pământ, o crenguță mică în arborele de dezvoltare al vieții...* Adaptarea biologică și la mediu, alături de abilitatea urmașilor unei noi specii de a supraviețui și prospera, stabilește dacă acea specie trăiește sau moare. În această perspectivă, evoluția nu este un proces previzibil, *ci mai degrabă o chestiune de noroc, fără un principiu călăuzitor mai înalt.* Viața nu este în mod inerent progresivă, urcând pas cu pas pe o scară a îmbunătățirii pentru

a ajunge la o ființă perfectă, pe care mulți o presupun a fi umană. Care este morala? Revino după următorul tic-tac evolutiv.²

Nu toți au timpul sau abilitatea de a consulta toate dovezile, așa cum are Philip Johnson. Dumnezeu știe asta. Prin urmare, El a conceput lumea astfel încât „*însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că [cei care le resping] nu se pot dezvinovăți*” (Rom. 1:20, subl.). Evoluționiștii vor da socoteală dacă saltul de credință pe care îl fac de la bacterii la homari este la fel de rațional ca pasul de credință pe care creștinii îl fac creștinii din acest Univers ordonat către Dumnezeu.

Pe lângă Univers, există și Isus Hristos. Dra Twombly susține, cu o apăsare lejeră pe taste, că diferența dintre Isus și o furnică este un fel de ticăit al ceasului evoluției. Aceasta este o afirmație foarte curajoasă și foarte periculoasă. Pentru ea, când oamenii sărbătoresc Crăciunul este practic același lucru ca atunci când furnicile dansează instinctiv. Este doar o chestiune de substanță plus energie plus timp. Nimic esențial nu se schimbă.

Te rog să vezi ce se petrece aici. Cu o mișcare de baghetă imaginară, darwiniștii Îl alungă pe Dumnezeu din Cer și pe

² *Minneapolis Star-Tribune*, 26 nov. 1997, A16, subl.

Hristos de pe Pământ. Apoi merg în sălile de clasă ale acestei țări și spun: „Respectați-vă unii pe alții și faceți bine”, și se întreabă de ce copiii se omoară unii pe alții ca animalele.

Acestor „credincioși” în evoluție le spun cu bucurie: originile speciilor sunt mai explicabile pe baza prezumțiilor biblice decât este Isus din Noul Testament pe baza prezumțiilor darwiniste. Creația și Hristos ni-L dezvăluie pe Dumnezeuul care creează cosmosul și care mântuiește de păcat. Dacă nu vezi asta, continuă să cauți. Legătura este mai accesibilă decât cea dintre o furnică și un om.

47.

ARE DUMNEZEU DREPTURI CIVILE?

*Injustiția urbană, al 14-lea amendament
și Dumnezeu*

Dumnezeu are toate drepturile din Univers. Aceasta face parte din slava Sa, pe care avem porunca să o propovăduim înaintea națiunilor de albi, negri, galbeni și roșii din America. Iată doar câteva dintre aceste drepturi:

- El are dreptul să ierte păcatul. „Fiul omului are putere [autoritate] pe Pământ să ierte păcatele” (Matei 9:6).
- El are dreptul să le poruncească duhurilor necurate. „Ce este aceasta? O învățătură nouă! El poruncește ca un stăpân chiar și duhurilor necurate, și ele Îl ascultă!” (Marcu 1:27).
- El are dreptul să-și ia viața înapoi din morți. „Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși: aceasta este porunca, pe care am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10:18)
- El are dreptul să pună în aplicare judecata. „[Dumnezeu] I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului” (Ioan 5:27).
- El are dreptul să dea viața veșnică. „I-ai dat putere peste

orice făptură, ca să le dea viața veșnică tuturor aceloră, pe care I i-ai dat Tu” (Ioan 17:2).

- El are dreptul să arunce în Iad. „Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți!” (Luca 12:5).
- El are dreptul să stabilească vremuri și soroace. „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa” (F.A. 1:7).
- El are dreptul să creeze orice fel de persoană. „Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară?” (Rom. 9:21).
- El are dreptul să controleze molimele. „Oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare, și au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii, și nu s-au pocăit ca să-i dea slavă” (Apoc. 16:9).
- Orice drept din Univers I-a fost dat lui Isus. „Toată puterea [autoritatea] Mi-a fost dată în Cer și pe Pământ” (Matei 28:18).

Drepturile sunt înrădăcinate în ființă. Oamenii au drepturi pentru că ființa omenească este diferită de cea a animalelor. Oamenii sunt creați după chipul lui Dumnezeu. Prin urmare, noi avem o demnitate a ființei pe care animalele și plantele nu o au. „Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui

să fie vărsat de om; *căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Lui*” (Gen. 9:6, subl.).

Al 14-lea amendament [la Constituția SUA] spune că „niciun stat nu va priva *o persoană* de viață, libertate sau proprietate fără un proces legal echitabil”. Astfel, aceste drepturi fundamentale sunt înrădăcinate în *faptul că suntem persoane*, că avem ființă personală. Putem priva insectele de viață, libertate și proprietate, pentru că ele nu au ființă personală. Oamenii sunt *persoane* pentru că suntem creați după chipul lui Dumnezeu, care este o Persoană.

Prin urmare, Dumnezeu are drepturi absolute, pentru că El are ființă absolută. „Dumnezeu i-a zis lui Moise: ‚Eu sunt Cel ce sunt’. Și a adăugat: ‚Le vei răspunde copiilor lui Israel astfel: ‚Cel ce se numește ‚Eu sunt’, m-a trimis la voi’” (Exod 3:14). Ca sursă și origine a oricărei ființe personale, El are toate drepturile pe care le au persoanele create după chipul Său. Dacă ființele inferioare lui Dumnezeu au drepturi pentru că sunt mai apropiate de Dumnezeu în ființa lor, atunci Dumnezeu are drepturi infinit mai mari decât toate persoanele omenești.

Atunci de ce nu suntem revoltați că drepturile lui Dumnezeu nu sunt recunoscute în America? De ce ard orașele ca urmare a nerespectării drepturilor unui singur om, dar nu și pentru nerespectarea drepturilor lui Dumnezeu? Nu mai

vorbesc că orașele ar trebui să fie înflăcărate pentru a arăta drepturile lui Dumnezeu. Nu aceasta este calea lui Isus. Noi vedem drepturile lui Dumnezeu din Cuvânt, dar nu le instituim prin sabie sau cu torța. „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta... Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici” (Ioan 18:36).

„Al Domnului este Pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!” (Ps. 24:1). Așadar, tot ce există este proprietatea lui Dumnezeu. Totul există pentru scopurile Lui. Dar, contrar celui de-al 14 amendament, El este privat de această proprietate fără un proces legal echitabil. Oamenii își iau case, mașini, afaceri, parcuri, școli, teatre, ziare și posturi TV, și ei le folosesc fără vreo consultare cu Cel ce este proprietarul a tot. Ei Îi resping dreptul de proprietate și acționează împotriva scopurilor Sale declarate pentru aceste lucruri. Drepturile Lui sunt încălcate în fiecare zi. Dar unde este indignarea?

Rădăcina oricărei nedreptăți din centrele noastre urbane sau de oriunde altundeva este nedreptatea omniprezentă a omului față de Dumnezeu. Acolo unde drepturile Creatorului și Mântuitorului nostru sunt încălcate zilnic, nu ar trebui să ne mire că drepturile persoanelor create după chipul Lui sunt încălcate într-o manieră neglijentă și egoistă. Cât timp drepturile lui Dumnezeu nu vor fi respectate, niciun drept al

omului nu va avea o semnificație mai mare dincolo de ceea ce li se pare oamenilor a fi convenabil. Iar când nu vor mai fi convenabile, ele vor fi încălcate, fie de poliția violentă, de cei care încalcă regulile de circulație, de tâlhari sau de criminali. Sfârșitul neevlaviei este anarhia.

Atunci să adorăm și să-I dăm dreptul Său,
 Toată slava și puterea, toată înțelepciunea și tăria;
 Toată onoarea și binecuvântarea, cu îngerii de sus,
 Cu mulțumiri neîncetate și dragoste infinită.

„Ye, Servants of God, Your Master Proclaim” [Voi, robi ai lui Dumnezeu, proclamați-L pe Domnul vostru], Charles Wesley.

48.

POATE BUCURIA SĂ CREASCĂ ÎN VECI?

Meditație asupra pasajului din Efeseni 2:7

... ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.

Probabil că Jonathan Edwards a scris mai bine despre Rai decât despre Iad, ceea ce spune multe, având în vedere reputația lui de persoană care a vorbit mult despre Iad. Eu am crezut asta pentru câțva timp, ca urmare a predicilor lui despre Rai (de ex. „Moștenirea celor neprihăniți”, „Cei curați la inimă sunt binecuvântați”, „Lauda, una dintre principalele ocupații ale Raiului”). În plus, citind afirmațiile lui despre Rai din volumul *Miscellanies* [Scrieri diverse] de Edwards și citind cartea lui John Gerstner, *Jonathan Edwards on Heaven and Hell* [Jonathan Edwards despre Rai și Iad],¹ am văzut cum Edwards s-a înălțat în meditațiile lui despre Cer.

Dar abia când am început să citesc cartea lui Edwards, *The End for Which God Created the World* [Țelul pentru care Dumnezeu a creat lumea], am văzut remarcabila lui înțelegere

¹ John Gerstner, *Jonathan Edwards on Heaven and Hell* (Grand Rapids: Baker Book House, 1980).

că Cerul va fi o descoperire nesfârșită, tot mai mare, de tot mai multă slavă a lui Dumnezeu, cu o bucurie tot mai mare în El.

Când eram copil, eu mă temeam de Rai. Ideea de timp nesfârșit mi se părea ca un îngheț. Nu spune 1 Corinteni 13:12, „Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin”? Și nu ar însemna asta că, în clipa în care vom ajunge în Cer, vom ști tot ce este de știut și că restul veșniciei va fi o uniformitate nesfârșită? Iar asta ne stârnește în inimă frica de plictiseală.

Edwards spune că nu. Tot sensul acestui text biblic este că, în Cer, vom avea o cunoaștere precisă, care nu va fi „printr-o oglindă întunecată”. Nu trebuie să însemne că știm dintr-odată tot ce poate fi cunoscut. Dimpotrivă, el spune că Dumnezeu este infinit și vrea să ni Se arate spre bucuria noastră în plinătatea Sa pe veci. Totuși, noi suntem limitați și nu putem, niciodată sau într-o durată finită, să înțelegem plinătatea infinită a slavei lui Dumnezeu. Totuși, Dumnezeu vrea să ne răsfete dându-ne această plinătate spre desfătarea noastră în El (Efes. 2:7).

Prin urmare, implicația este că unirea noastră cu Dumnezeu, în experiența atotîmplinitoare a slavei Sale, nu poate fi niciodată completă, ci trebuie să crească în intimitate și intensitate la nesfârșit. Perfecțiunea Cerului nu este statică, nici nu vom vedea deodată tot ce este de văzut, căci finitul nu poate

cuprinde infinitul. Nu este destinul nostru să devenim un fel de Dumnezeu. Prin urmare, va exista întotdeauna mai mult de cunoscut pentru o creatură finită, lucruri de care să ne bucurăm mai mult în Dumnezeu. Sfârșitul plăcerii crescânde în Dumnezeu nu va veni niciodată. Dumnezeu este inepuizabil și infinit.

Iată cum formulează Edwards acest adevăr: „Eu presupun că nimeni nu va nega că Dumnezeu, când îi va glorifica pe sfinții din Cer cu fericirea veșnică, ar urmări să-și satisfacă harul sau bunăvoința infinită, prin dăruirea unui bine [care este] infinit de valoros, pentru că este etern; și totuși nu va veni niciodată momentul când să se poată spune că *acum*, acest bine infinit de valoros a fost cu adevărat dăruit”.²

Mai mult, spune el, ascensiunea noastră veșnică spre tot mai mult din Dumnezeu va fi o „ridicare tot mai sus de-a lungul acelei durate infinite, și... nu cu o viteză mereu în scădere (ci poate în creștere)... [la o] înălțime infinită; deși nu va exista niciodată un moment anume când să se poată spune că am ajuns la o asemenea înălțime”.³ Va dura un număr infinit de veacuri până ce Dumnezeu va încheia de proslăvit bogăția harului Său față de noi - adică nu se va termina niciodată. Și bucuria noastră va crește la nesfârșit. Plictiseala este absolut exclusă în prezența unui Dumnezeu infinit de glorios.

² *The End for Which God Created the World*, 285, in *God's Passion for His Glory*, Wheaton: Crossway, 1998, 251.

³ *God's Passion for His Glory*, 279.

49.

DE UNDE VINE PROFANITATEA DIN ÎNCHISORI?

*Meditație asupra pasajelor
din Efeseni 4:29 și 5:4*

În timp ce am petrecut două zile în închisoare pentru încălcarea proprietății în scopul de a salva vieți omenești, am citit epistolele din închisoare ale lui Pavel. Acestea m-au ajutat să înțeleg ce auzeam din celelalte celule. Ceea ce auzeam în jurul meu era vulgar. Aproape toată vorbirea era murdară și dură. „Din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12:34). Ceea ce înseamnă că inimile acestor bărbați erau pline de mizerie și venin.

Am stat acolo, în celula 143, încercând să înțeleg de ce singura formă de vorbire era urâtă, indecentă și desfrânată. Chiar și în conversațiile „prietenoașe”, atmosfera era îmbăcșită. De ce? De ce totul, de la soții la biscuiți, era etichetat cu o înjurătură?

Desigur, acesta a devenit acum un obicei în cazul majorității acestor bărbați, ca și cum ar fi să spui „ăăă” oridecâteori vorbești. Dar de unde a venit acest obicei? Dacă un soț își bate soția, nimeni nu s-ar mulțumi cu explicația: „O, asta este doar

un obicei. Nu are nicio însemnătate”. Această murdărie obișnuită cere un răspuns.

Iată o sugestie: există un fel de satisfacție a ego-ului de tip macho care vine din înjurături inutile și vorbire urâtă, plină de sacrilegii. Ceea ce îl face pe un bărbat să se creadă grozav este că limbajul ofensator pare asertiv și viril. Așa că, dacă ești slab și nesigur, o modalitate de a camufla asta este să-ți împănizi vorbirea cu lucruri considerate interdicții din punct de vedere social. Folosirea acestora este ca și cum te-ai juca cu un briceag și ai da cu pumnul în scânduri, pentru că te simți dur și curajos. Pare că îi dă unei persoane măcinată de nesiguranță un sentiment de importanță. Este forma verbală a hainelor și coafurilor evident contrare tendințelor culturale.

Dar de ce există această robie față de o astfel de vorbire?

Interesant este că, în Epistola către Efeseni, alternativa la „vorbele murdare” nu este „vorbirea curată”, ci vorbele care zidesc și care le dau har celor care le aud. „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor ce-l aud” (Efes. 4:29). Un alt nume pentru asta este dragostea.

Mai mult, în aceeași parte a Scripturii, alternativa la „glumele proaste” nu sunt „glumele curate”, ci mulțumirea. „Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, care nu sunt cuviincioase; ci mai de grabă cuvinte de

mulțumire” (Efes. 5:4). O atitudine de recunoștință este atât de contrară unui spirit de glume porcoase, încât atunci când una se ridică, cealaltă cade la pământ. Iar o atitudine care tânjește să zidească este atât de în dezacord cu vorbele murdare, încât când ea se ridică, cealaltă dispare.

Ce m-a izbit în timp ce stăteam acolo și ascultam a fost că „vorbele murdare” și „glumele proaste” erau o încercare jalnică de a umple un gol pe care Dumnezeu voia să fie umplut cu recunoștință față de El și dragoste față de ceilalți.

Ambele goluri au de-a face cu robia față de bravură. (1) *Recunoștința față de Dumnezeu* este un răspuns potrivit față de grija unui Dumnezeu măreț față de noi. Ea semnifică faptul că Dumnezeu este sursa siguranței și a sensului nostru în viață. Este semnul unei persoane sigure, sănătoase și mature. Astfel, lauda este exclusă, pentru că puterea și siguranța noastră vin de la Dumnezeu, nu de la noi înșine. (2) *Dragostea față de semenii* este revărsarea siguranței date de Dumnezeu spre binele altora. Ea semnifică faptul că avem resurse ca să ne pese de ceilalți, deoarece Dumnezeu are grijă de noi. Astfel, bravura nu poate nutri dragoste pentru că această revărsare a mulțumirii vine de la Dumnezeu, nu de la noi înșine, și pentru că bravura și lauda de sine atrag atenția asupra noastră, nu asupra lui Dumnezeu.

În final, asta înseamnă că nevoia urgentă de la Centrul de

Detenție din comitatul Hennepin este ca oamenii să Îl aibă pe Dumnezeu. Nu este mai întâi o nevoie de schimbare a limbajului, atitudinii sau schimbării sociale. În spatele vorbelor murdare se află un gol imens, spațiu peste care harul lui Dumnezeu trebuie să fie stăpân, iar în spatele glumelor grosolane se află golul imens care trebuie ocupat de recunoștința bucurasă. Este o chestiune care ține de Dumnezeu. Boala este cea care ne indică remediul ce trebuie folosit.

Doamne, dă-le copiilor Tăi toată îndrăzneala să-și deschidă gura și să declare supremația lui Dumnezeu, slava lui Hristos în Evanghelie și gustul atotputernic al harului în fața vorbelor murdare și a glumelor grosolane.

50.

CUM POATE ELSIE SĂ ALERGE?

*Cum să alergi și să boxezi
când ai peste 80 de ani*

Elsie Viren a făcut parte timp de 62 de ani (1929-1991) din personalul Bethlehem Baptist Church, în diverse slujiri, fiind considerată în general „misionară a bisericii”. Ea a fost o stâncă a credincioșiei perseverente față de Hristos și biserica Lui.

Spre finalul vieții, ea zăcea cu șoldul ei care se vindeca lent la Augustana Home, undeva în apropierea bisericii. Memoria îi era limitată și avea ochii încetoșați. Dar ea știa când veneam și vorbea curajos, politicos și cu recunoștința-i obișnuită.

În perioada de final a bolii ei, eu am predicat la biserică două mesaje pe tema „Spiritualitatea olimpică” (pentru că Jocurile Olimpice erau în mintea tuturor). Biblia vorbește despre „alergarea credinței” (Evrei 12:1), despre „a nu lovi cu pumnul în vânt” (1 Cor. 9:26), despre a „duce lupta” credinței (2 Tim. 4:7) și a ne „purta aspru cu trupul”, în disciplină athletică (1 Cor. 9:27). Eu am pus întrebarea următoare: Cum poate Elsie să alerge? Ea nu mai arată ca o maratonistă olimpică în zilele acestea. Cum poate Elsie să boxeze? Sau chiar

trebuie să facă asta? Alergarea și boxul sunt doar pentru cei în formă și cei rezistenți?

Răspunsul este că toți trebuie să alergăm, fie că suntem bătrâni sau tineri, bolnavi sau sănătoși. Iar acest lucru este posibil pentru cei bolnavi, pentru că această cursă se aleargă cu inima, nu cu picioarele, iar lupta se duce cu inima, nu cu pumnii. Este o alergare și o luptă pe care nu le ducem împotriva altor sportivi, ci împotriva necredinței. Este posibil ca bătrânii și cei slabi să câștige această luptă, pentru că este o luptă împotriva pierderii nădejdi, nu împotriva pierderii sănătății.

Iată dovezile biblice în acest sens. În 1 Timotei 6:12, Pavel îi spune lui Timotei: „*Luptă-te lupta cea bună a credinței*; apucă viața veșnică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut aceea frumoasă mărturisire” (subl.). Lupta este o „luptă a credinței”. Nu este o luptă de a te ridica din pat, ci de a te odihni în Dumnezeu.

Nu este o luptă de a-ți păstra toate puterile tinereții, ci de a avea încredere în puterea lui Dumnezeu. Alergarea se desfășoară împotriva ispitelor care ne-ar face să ne îndoim de bunătatea lui Dumnezeu. Este o luptă de a rămâne împliniți în Dumnezeu chiar cu șolduri rupte, cu pierderea vederii și cu memoria care nu ne mai ajută. Alergarea poate fi făcută și stând întins pe un pat de spital. De fapt, poate fi făcută mai

bine de cei paralizați decât de cei capabili și aparent autosuficienți.

Apoi Pavel a spus în 2 Timotei 4:7: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, *am păzit credința*” (subl.). A încheia alergarea înseamnă să-ți păstrezi credința. Este o alergare împotriva necredinței, nu a îmbătrânirii.

Altfel spus, este o luptă de a continua să nădăduiești în Dumnezeu. „[Hristos] să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, *fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei*” (Col. 1:22-23, subl.). A încheia alergarea înseamnă *să nu renunțăm la nădejdea Evangheliei*. Este o alergare împotriva deznădejdii, nu împotriva perfecțiunii.

Când încurajăm alergătorii bolnavi sau îmbătrâniți care aleargă ultimele ture pe paturi de spital, ceea ce noi spunem în realitate este aceasta: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire!” (Evrei 10:35). Linia de sosire nu este trecută la final printr-o explozie de energie omenească, ci prin aruncarea în brațele lui Dumnezeu. Și să nu uităm: în alergarea creștină, noi nu terminăm cursa singuri. Terminăm împreună. Aceasta face parte din regulile cursei. „Îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului” (Evrei 3:13). Cu

cât devine mai greu pentru o persoană mai în vârstă să își folosească mintea și memoria, cu atât trebuie să luptăm mai mult împreună cu ea și pentru ea, mânuind sabia Duhului când mâna acelei persoane este slabă. Dacă este vreunul răătăcit, îl aducem înapoi cu milă și blândețe (Gal. 6:1; Iacov 5:20). Noi îi încurajăm pe cei slabi de inimă și îi ajutăm pe cei firavi (1 Tes. 5:14). „Să îi cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor” (Iacov 1:27) – orice este nevoie pentru a-i ajuta să lupte și să își încheie alergarea.

Cunoști pe cineva ca Elsie? Nu o lăsa (sau pe el) să lupte singură. Adu-ți aminte că și tu ești în trup, și că într-o zi vei sta lungit pe pat, singur, incapabil să citești Biblia și abia putând să gândești limpede ca să te poți ruga. Cine îți va susține brațul? Cine îți va pune sabia în mână? Cine te va ajuta să alergi?

51.

DUMNEZEUL CARE NU SE RUȘINEAZĂ

Meditație asupra pasajului din Evrei 11:16

Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeuul lor, căci le-a pregătit o cetate.

Eu îmi doresc foarte mult ca Dumnezeu să spună despre mine ceea ce a spus despre Avraam și ceilalți eroi ai credinței în Evrei 11: „Nu-I este rușine să Se numească Dumnezeuul lor” (Evrei 11:16). Oricât de riscant ar suna, nu înseamnă asta în realitate că Dumnezeu ar putea fi de fapt „mândru” să fie numit Dumnezeuul meu? Poate că El ar spune: „Nu doar că *nu Îmi este rușine* să fiu numit Dumnezeuul tău, ci sunt *mândru* să fiu numit Dumnezeuul tău”. Poate că expresia „nu Îmi este rușine” ar putea însemna doar „Mă *bucur* să fiu numit Dumnezeuul tău”. Dar pare că „nu Îmi este rușine” este de fapt o subestimare pentru „sunt mândru”.

Așadar, chiar aș vrea să știu ce L-ar face pe Dumnezeu mândru să fie numit Dumnezeuul meu. Din fericire, această posibilitate minunată este înconjurată (în Evrei 11:16) de motive: unul înainte și unul după.

Hai să ne ocupăm mai întâi de cel de după: „Lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, *căci* le-a pregătit o cetate”. Primul motiv pe care El îl oferă pentru care nu Îi este rușine să fie numit Dumnezeul lor este că El *a făcut ceva pentru ei*. El le-a făcut o cetate, cetatea cerească, „al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (v. 10). Așadar, primul motiv pentru care nu Îi este rușine să fie numit Dumnezeul lor este că El *a lucrat pentru ei*. Nu invers. El *nu* a spus: „Nu Îi este rușine să Se numească Dumnezeul lor pentru că *ei I-au zidit* o cetate”. El a făcut ceva pentru ei. Acesta este punctul de plecare. Mândria lui Dumnezeu de a fi Dumnezeul nostru se bazează mai întâi pe ceva ce El a făcut pentru noi, nu invers.

Acum gândește-te la motivul pe care El îl dă mai înainte, în prima parte din Evrei 11:16. Textul spune: „Ei doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. *De aceea* lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor” (subl.). Expresia „de aceea” semnalează că tocmai a fost oferit un motiv pentru care lui Dumnezeu nu Îi este rușine. Motivul este *dorința lor*. Ei doresc o patrie mai bună, adică o patrie mai bună decât cea pământească, în care trăiesc, o patrie cerească. Aceasta este echivalent cu a spune că ei doresc Cerul sau că doresc cetatea pe care Dumnezeu a făcut-o pentru ei.

Prin urmare, există două lucruri care Îl fac pe Dumnezeu să nu-I fie rușine să fie numit Dumnezeul nostru. El a pregătit

ceva măreț pentru noi, iar noi dorim acel lucru mai presus de orice se află pe Pământ. Deci, de ce este Dumnezeu mândru să fie Dumnezeul oamenilor care doresc cetatea Sa mai mult decât orice în lume? Pentru că dorința noastră atrage atenția asupra valorii superioare a ceea ce Dumnezeu ne oferă față de ceea ce lumea oferă.

Altfel spus, motivul pentru care Dumnezeu este mândru să fie Dumnezeul nostru *nu* ține de ideea că *noi* am fi făcut ceva măreț, ci de faptul că El a făcut ceva grandios și noi *dorim* acel lucru. Când dorești ceva, nu ai nimic cu care să te lauzi. Este ca și cum ți-ar fi foame când ți se arată o masă delicioasă. Așa este cetatea lui Dumnezeu.

Și ce cetate este! Fără poluare, fără graffiti, fără gunoaie, fără vopsea decojită sau garaje putrezite, fără iarbă uscată sau sticle sparte, fără vorbe murdare pe stradă, fără lupte, fără violență domestică sau publică, fără pericole noaptea, fără incendii, minciuni, furt sau ucidere, fără vandalism și fără ură. Cetatea lui Dumnezeu va fi perfectă pentru că Dumnezeu va fi în ea. El va umbla în acea cetate, va vorbi în ea și Se va arăta în fiecare parte a ei. Tot ce este bun, frumos, sfânt, pașnic, adevărat și fericit va fi acolo, pentru că Dumnezeu va fi prezent. Dreptatea perfectă va fi acolo și va compensa de o mie de ori orice durere suferită aici, în ascultare de Hristos. Și nu se va deteriora niciodată. De fapt, ea va străluci tot mai

puternic pe măsură ce veșnicia se va întinde în epoci nesfârșite de bucurie crescândă.

Când ne dorim această cetate mai mult decât dorim tot ce poate lumea să ne ofere, Dumnezeu nu Se rușinează să fie numit Dumnezeul nostru. Când facem din tot ceea ce El făgăduiește să fie pentru noi, Dumnezeu este mândru să fie Dumnezeul nostru. Aceasta este o veste bună. Lui Dumnezeu Îi place să-Și preamărească *lucrarea pentru noi*, nu a noastră pentru El. Desigur, acest lucru ne smerește. Dar dacă vrei îndurarea mai mult decât meritele tale, aceasta este o veste bună.

Așa că deschide-ți ochii către patria mai bună și către cetatea lui Dumnezeu, și dorește-le din toată inima. Dumnezeu nu Se va rușina să fie numit Dumnezeul tău.

52.

LUI DUMNEZEU NU-I PARE RĂU CA OMULUI

*Meditație asupra pasajului
din 1 Samuel 15:11, 29*

Îmi pare rău că l-am pus pe Saul împărat, căci se abate de la Mine și nu păzește cuvintele Mele.

Cel ce este tăria lui Israel nu minte și nu Se căiește, căci nu este un om ca să-I pară rău.

După ce Saul nu-l ascultă pe Samuel, Dumnezeu spune: „Îmi pare rău că l-am pus pe Saul împărat, căci se abate de la Mine și nu păzește cuvintele Mele” (1 Sam. 15:11). Unii au susținut că, devreme ce Lui Dumnezeu „Îi pare rău” de lucrurile pe care le-a făcut, nu putea prevedea ce avea să aibă loc. Altfel, de ce l-ar părea rău sau ar regreta dacă ar ști dinainte consecințele deciziei Sale?

Totuși, acesta nu este un argument convingător împotriva preștiinței lui Dumnezeu. În primul rând, argumentul presupune că Dumnezeu nu ar putea sau nu ar vrea să deplângă o stare de fapt pe care El însuși a ales să o rânduiască. Nu doar că acest lucru nu este adevărat pentru *experiența omului*, ci mai important, inima *lui Dumnezeu* este capabilă de combinații

complexe de emoții, infinit mai remarcabile decât ale noastre. Este foarte posibil ca El să fie capabil să deplângă ceva ce El a ales să rânduiască.

Și nu doar atât, ci Dumnezeu poate fi capabil și să privească înapoi la actul de a produce ceva, să regrete acel act dintr-un anumit punct de vedere, deși afirmându-l ca fiind cel mai bun din alt punct de vedere. De exemplu, dacă eu îl disciplinez pe fiul meu pentru neascultare flagrantă și el fuge de acasă pentru că l-am disciplinat, s-ar putea să simt o oarecare remușcare pentru disciplina respectivă, nu în sensul că dezaprob ceea ce am făcut, ci în sensul că simt o oarecare tristețe că acțiunea disciplinară a fost o parte necesară a unei modalități înțelepte de a gestiona această situație și că asta a dus la fuga lui. Dacă ar trebui să o iau de la capăt, tot l-aș disciplina. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Chiar știind că o consecință ar fi înstrăinarea pentru o perioadă, eu aprob acțiunea de disciplinare și în același timp regret aceeași acțiune. Dacă o astfel de combinație de emoții poate însoți deciziile mele, nu este greu de imaginat că mintea infinită a lui Dumnezeu ar putea fi capabilă de ceva asemănător.

Dar întrebarea este aceasta: Ne învață Biblia că Dumnezeu deplânge unele dintre deciziile Sale în sensul pe care l-am descris mai sus (ceea ce nu implică faptul că El ar fi în neștiință de consecințele lor viitoare), sau ne învață că Dumnezeu regretă

unele dintre deciziile Sale pentru că nu a prevăzut ce avea să aibă loc?

Răspunsul ne este dat mai târziu, în 1 Samuel 15. După ce Dumnezeu spune în versetul 11: „Îmi pare rău că l-am pus pe Saul împărat”, Samuel spune în versetul 29, ca și cum ar fi vrut să clarifice: „Cel ce este tăria lui Israel nu minte și nu Se căiește, căci nu este un om ca să-I pară rău”. Ideea acestui verset pare să fie că, deși există un sens în care lui Dumnezeu Îi pare rău (v. 11), există un alt sens în care El nu Se căiește (v. 29). Care este diferența? Indiciul este în expresia „El nu este om”. Altfel spus, atunci când El regretă, El *nu* este marcat de limitările comune omului. Diferența ar fi, în mod firesc, că această căință a lui Dumnezeu are loc *în ciuda cunoașterii* perfecte mai dinainte, în vreme ce majoritatea pocăinței omului are loc *din cauză că nouă ne lipsește* cunoașterea mai dinainte. Modul lui Dumnezeu de a „Se căi” este unic pentru Dumnezeu: „Dumnezeu nu este om, ca să Îi pară rău” (așa cum se pocăiește un om în neștiința lui față de viitor).

Când Dumnezeu spune: „Îmi pare rău că l-am pus pe Saul împărat”, nu este același lucru cu a spune: „Nu l-aș face împărat, dacă aș putea să o iau de la capăt”. Dumnezeu poate simți întristare pentru un act pe care îl face având în vedere preștiința răului și a durerii, și totuși să facă asta din motive înțelepte. Astfel, ulterior, când Se uită înapoi la actul Său, El

poate simți tristețe pentru actul care a dus la o circumstanță tristă, cum ar fi neascultarea lui Saul.

De aceea, noi avem asigurarea prețioasă din Numeri 23:19: „Dumnezeu nu este un om ca să mintă, nici un fiu al omului, ca să-I pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit oare, nu va împlini?” Eu spun că asigurarea este *prețioasă*, pentru că, întrucât acest verset este mai clar decât 1 Samuel 15:29, angajamentul lui Dumnezeu față de făgăduințele Sale depinde de faptul că Lui nu Îi pare rău asemenea unui om. Cu alte cuvinte, făgăduințele lui Dumnezeu nu sunt în pericol, pentru că Dumnezeu poate prevedea toate circumstanțele. El știe că nimic nu se va petrece care să-L facă să-Și retragă făgăduințele. Aceasta este odihna sufletului nostru.

53.

RUGĂCIUNI DRĂCEȘTI ȘI PLĂCERI DIVINE

Meditație despre a fi autentic

Un mare stimulent pentru a fi autentici în dragostea noastră față de Dumnezeu ține de a recunoaște cele mai bune eforturi religioase copiate în Iad. Gândește-te la „evlavia” îndrăcitului din Luca 8:28 (trad. aut.):

Când L-a văzut pe Isus, a scos un strigăt ascuțit, a căzut jos înaintea Lui și a zis cu glas tare: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? Te rog, nu mă chinui”.

- Diavolul are o înțelegere religioasă; el Îl recunoaște pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu.
- Diavolul are o formă de evlavie; el se roagă lui Hristos și Îi imploră bunătatea: „Nu mă chinui!”
- Diavolul se roagă într-o postură umilă și zdrobită: „A căzut jos înaintea Lui”.
- Diavolul se roagă fierbinte și cu expresii profunde de emoție: „A scos un strigăt ascuțit și a zis cu glas tare”.
- Diavolul folosește expresii care par smerite în rugăciunea lui: „Te rog!”
- Diavolul folosește nume respectuoase și onorabile

pentru Hristos: „Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea-înalt!”

Ce lipsește de aici? Un singur lucru: *dragostea pentru Hristos*.

O, câți dintre cei care umblă sub steagul sfinților își exprimă religia față de Dumnezeu din constrângere, nu din dragoste! Dar cât de ticăloasă trebuie să fie o astfel de viață! Atât de multă amăgire de sine! Atâta duplicitate împovărătoare! Atâta lipsă de naturalețe!

Leapădă așa ceva! Să fim curați, căci altfel vom fi păgâni!

Dar ține cont de asta: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5:8). Să-L vezi pe Dumnezeu înseamnă să cânti (Ps. 135:3)! Și am fost făcuți să cântăm. Am fost făcuți pentru plăceri sacre și pentru cântece curate. Am fost făcuți să fim autentici. Până la capăt. O, vreau bucuria de a fi autentic cu Dumnezeu și cu oamenii!

Iacov s-a minunat că preinșii creștini pot fi atât de departe de credința adevărată și mântuitoare. Pentru a-i șoca, el le-a adus aminte că diavolul este o persoană destul de biblică în crez. „Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!” (Iacov 2:19). Și nu doar că diavolii sunt destul de biblici în teologia lor, ci ei au și răspunsuri religioase mai bune la ceea ce cred, decât unii preinși creștini, pentru că ei tremură în fața realității lui Dumnezeu.

Ideea lui Iacov era că doctrina corectă lipsită de o desfătare demonstrată și sinceră în Dumnezeu și de bizuirea pe Dumnezeu, este lipsită de valoare spirituală. Diavolii își dau seama de asta și își vând sufletele pentru a face cât mai mult rău înainte de a fi legați și aruncați în iazul de foc (Matei 25:41). Dar oamenii religioși par să nu fie conștienți de acest lucru. Iată ce este atât de jalnic – că există oameni fără dragoste reală pentru Dumnezeu, care spun adevăruri despre Dumnezeu. Ei sunt oameni îndrăgostiți de ei înșiși și de lauda care vine odată cu performanța religioasă, dar care nu au gustat adevărata slavă a lui Dumnezeu însuși.

O, să ne cutremurăm la ideea unei astfel de posibilități în viețile noastre. Și să „gustăm și să vedem ce bun este Domnul!” (cf. Ps. 34:8). Comparativ cu perfecțiunile Sale, toată lumea este ca niște albușuri crude. Dar mierea Cerului face ochii să strălucească. „Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!” (Isaia 55:1).

54.

DESPRE POEZIE

*Reflectând asupra implicației
realității solide a artei creative*

Da, știu, Timotei să folosească cuvinte bune,
Și trebuie să refuze fabulele vechilor neveste;
Și totuși, Pavel nu îi interzice nicăieri
Folosirea pildelor, în care se ascundea
Acel aur, acele perle și pietre prețioase
Ce meritau căutate cu cea mai mare grijă.

John Bunyan
„The Author's Apology for His Book”,
The Pilgrim's Progress

Poezia bună spune adevărul. Nu că fiecare vers ar fi un fapt clar, ci luate împreună, versurile spun ce este adevărat, în ciuda a ceea ce pare să fie. Nu există nicio îndoială că „acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Cor. 13:12). Limitați și decăzuți cum suntem, avem nevoie de mult ajutor pentru a vedea lumina. Pentru noi există cu adevărat locuri întunecate.

Dar cine poate spune, în scurta suflare a acestei vieți, ca un abur, ce lumină ar putea veni asupra sufletului care privește neclintit și suficient de mult timp către un punct întunecat, cu rugăciune, meditare și nădejdea că el se va transforma într-o poartă către soare?

Noi trecem atât de repede peste cuvintele grele și peste întâmplările dureroase din Biblie. Poetul zăbovește. Și privește. Și privește... această pată întunecată, până când plânge și se înfurie, apoi poate că vede. După aceea, mult prea imperfect, el încearcă, prin cuvintele lui, să facă așa încât lumina aceea cât un vârf de ac să fie mai vizibilă pentru ceilalți; încearcă să facă punctul acela să fie mai larg sau să preseze fața îndoielnică de mica perforație din zidul durerii. Și scrie o poezie.

El face asta asemenea lui Ieremia când privea ruinele Ierusalimului, unde mamele pe moarte își fierbeau copiii ca să-i mănânce. Ce urmează după ce toată barba este smulsă, după ce hainele sunt rupte și vocea ajunge răgușită de la țipete? O poezie – intitulată *Plângerile*. O trudă lungă, lungă; mai întâi să vezi, apoi să spui că, și aici, îndurarea lui Dumnezeu se înnoiește în fiecare dimineață și credincioșia Lui este mare. Cinci capitole: primul, al doilea și al patrulea împărțite în câte 22 de strofe, fiecare începând cu o literă diferită din alfabetul ebraic. Trei capitole chinuitoare. Apoi capitolul trei, cel mai intens și mai personal dintre toate, este și mai bine structurat: avem din nou 22 de strofe, dar acum fiecare strofă are exact 3 versuri, și toate 3 încep cu aceeași literă – o strofă pentru fiecare literă a alfabetului ebraic. În final, capitolul 5 are nu un acrostih, ci din nou 22 de versuri.

De ce? De ce această formă? De ce fac poeții aceste lucruri?

Cu siguranță că, dacă există vreun loc pentru spontaneitatea autentică, neîngrădită, acesta este acel loc, în revărsarea agoniilor. De ce să legi inima cu o disciplină atât de severă de o formă poetică? De ce să trudești săptămâni întregi pentru a-i da suferinței o astfel de formă?

Ea este o mărturie, scrisă pe inimă, că realitatea are contururi. A fi este de un fel, nu de altul. Există realități dure, nediluate. Dumnezeu a spus: „Eu sunt Cel ce sunt”. Nu ceea ce simțim noi că El este, nici ceea ce ne dorim să fie, sau ce am vrea să-L facem să fie. El pur și simplu este. Trebuie să scriem versetul vieții noastre în limitele realității supreme și nediluate. Prin urmare, trudim ca să privim, și să privim, și să privim ceea ce este cu adevărat acolo, până ce simțim ceea ce suntem meniți să simțim și apoi să spunem ceea ce am văzut și simțit într-o formă poetică exigentă, astfel că ea devine o mărturie a adevărului că noi nu suntem Dumnezeu.

Hristos este marea realitate faptică obiectivă, de granit. El este ancora care împiedică poezia să plutească pe valurile emoției în țara inexistentă a vorbelor care ne plac în orice fel ne plac. El este lentila care ne face să vedem dacă regele modern și creativ poartă cu adevărat haine. El este realitatea de granit, neschimbătoare, imposibil de modelat, incomparabilă, care leagă marea emoțiilor într-un râu ce trebuie să curgă într-un fel, nu în altul, adânc, nu superficial. Când El a murit

pentru păcatele noastre, a devenit evident, odată pentru totdeauna, că spontaneitatea noastră decăzută are nevoie de controlul fin, ascuțit și dureros al unei discipline severe, ca la Calvar, înainte de a se arăta altora în poezie sau chiar în proză. El este diferența dintre jocurile artistice și slava durabilă.

55.

HRĂNEȘTE-TE CU NESĂȚ DIN BIBLIE, CU RUGĂCIUNE

Meditând la rugăciune și la studiu

Pentru a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a ne bucura de Dumnezeu Cuvântului și pentru a fi schimbați din interior spre exterior, trebuie să ne rugăm: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (Ps. 119:18). Dar când ne rugăm ca ochii să vadă, nu trebuie să ne schimbăm mintea ca să devină neutră. Nu presupune că natura indispensabilă a rugăciunii înseamnă că te poți dispensa de gândirea concentrată asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Când te rogi ca să vezi slava lui Hristos, nu îți lăsa mintea să plutească și să se abată. Aceasta este o greșeală uriașă care vine din spiritualitatea orientală, nu din Biblie.

Atunci ce este de făcut?

1. Roagă-te și citește

Citește Cuvântul! Ce privilegiu! Ce obligație! Și ce potențial de a-L vedea pe Dumnezeu! Gândește-te la adevărul din Efeseni 3:3-4: „Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta, despre care vă scrisei în puține cuvinte. *Citindu-le*, vă puteți închipui priceperea pe care o am

eu despre taina lui Hristos” (subl.). *Citind!* Dumnezeu a vrut ca tainele cele mai mari ale vieții să fie revelate prin lectură.

Da, Efeseni 1:18 ne arată importanța rugăciunii („mă rog să vă lumineze ochii minții”), dar rugăciunea nu poate înlocui citirea. Rugăciunea poate transforma citirea în vedere. Dar dacă nu citim, nu vom vedea. Duhul Sfânt este trimis să-L proslăvească pe Isus, iar slava lui Isus este zugrăvită în Cuvânt. Așa că citește.

2. *Roagă-te și studiază*

2 Timotei 2:15 spune: „Caută să te înfățișezi [sau „studiază”] înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului”. Dumnezeu ne-a dat o carte despre Sine, dar nu ca să o citim în vreun fel neglijent. Pavel spune: „Fii sânguincios... împarte drept [cu acuratețe, lit. ESV] Cuvântul adevărului”. Asta înseamnă să lucrezi în studiul Cuvântului, dacă vrei să capeți cel mai mult din el.

Pendulul se leagănă înainte și înapoi. Unii spun *să te rogi* și să nu te bazezi pe străduința nespirtuală și omenească a studiului. Alții spun *să studiezi* pentru că Dumnezeu nu îți va spune sensul unui cuvânt în rugăciune. Dar Biblia nu recunoaște nimic din această dihotomie. Trebuie să studiem și să mânuim cu acuratețe Cuvântul lui Dumnezeu, și trebuie să ne rugăm, altfel nu vom vedea în Cuvânt singurul lucru necesar,

anume slava lui Dumnezeu pe fața lui Hristos (2 Cor. 4:4, 6).

Benjamin Warfield, un mare teolog dedicat studiului Bibliei, a scris în 1911: „Noi auzim uneori spunându-se că zece minute pe genunchi îți vor oferi o cunoaștere mai autentică, mai profundă și mai operativă a lui Dumnezeu decât zece ore petrecute în cărțile tale. ‚Cum adică?’ este răspunsul potrivit, ‚mai mult de zece ore în cărțile tale, pe genunchi?’”.¹

3. Roagă-te și studiază cu nesaț

Abordarea noastră față de Biblie ar trebui să fie ca a unui zgârcit în goana după aur sau ca a unei logodnice care și-a pierdut inelul de logodnă undeva prin casă, și care răscolește casa ca să-l găsească. Așa Îl căutăm noi pe Dumnezeu în Biblie.

Dacă vei cere înțelepciune, și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu (Prov. 2:3-5).

Caută ca după argint, ca după comori ascunse. Asta înseamnă să studiezi Biblia cu nesaț, ca să înțelegi valoarea ei. Dacă există comori ascunse, acționează ca și cum ai ști că trebuie să le găsești. Dumnezeu a rânduit să le dea celor care caută din toată inima (Ier. 29:13).

¹ “The Religious Life of Theological Students,” in Mark Noll, ed., *The Princeton Theology*, Grand Rapids: Baker Book House, 1983, 263.

4. *Roagă-te și gândește*

În 2 Timotei 2:7, Pavel îi spune lui Timotei cum să-i citească epistola: „*Gândește-te la ce-ți spun*, căci Domnul îți va da pricepere în toate lucrurile” (trad. aut.). Da, Domnul „dă” pricepere, dar nu fără să gândești. Nu înlocui gândirea cu rugăciunea. Gândește *și* roagă-te. Citește, studiază, răscolește și gândește. Dar totul este în zadar fără rugăciune. Este și una, și alta, nu ori una, ori alta.

Noi am văzut în repetate rânduri cum stau lucrurile: rugăciunea este indispensabilă dacă vrem să vedem slava lui Dumnezeu în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar am văzut și că *citirea, studiul, răscolirea* și a ne *gândi* la Cuvânt sunt de asemenea necesare. Dumnezeu a poruncit ca *lucrarea revelatoare a Duhului Său* să fie combinată întotdeauna cu lucrarea care *informează mintea din Cuvântul Său*. Scopul Lui este să vedem slava lui Dumnezeu și să reflectăm slava lui Dumnezeu. Așa ne deschide El ochii când privim slava Sa în Cuvânt.

Așadar... citește! Studiază! Răscolește! Gândește-te! – și roagă-te: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (Ps. 119:18).

56.

CUM POATE FI VIAȚA VEȘNICĂ UN DAR FĂRĂ PLATĂ, ȘI TOTUȘI SĂ FIE „POTRIVIT FAPTELOR”?

Meditație asupra pasajului din Romani 2:6-8

[Dumnezeu] îi va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume, le va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea; și le va da mânie și urgie celor ce, din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire.

Una dintre întrebările care se ridică despre moarte este dacă creștinii se confruntă cu o judecată divină și, dacă da, de ce și ce fel de judecată este aceea. Aceasta este o întrebare bună, deoarece, pe de o parte, noi credem că acceptarea noastră de către Dumnezeu se bazează pe harul fără plată obținut prin jertfa substitutivă a lui Hristos, și că această acceptare se capătă prin credință, nu prin fapte meritorii ale omului. Dar, pe de altă parte, Noul Testament ne învață frecvent că cei credincioși vor fi judecați de Dumnezeu împreună cu toți oamenii, și că atât viața noastră veșnică, cât și diversele noastre răsplăți vor fi „după faptele fiecăruia”.

De exemplu, Romani 2:6-8 spune: „[Dumnezeu] îi va

răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume, le va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea; și le va da mânie și urgie celor ce, din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire”.

Acest pasaj ne învață că viața veșnică va fi „după faptele fiecăruia”. Celor care caută slava prin răbdare în fapte bune, Dumnezeu le va da viața veșnică. Același lucru le este propovăduit clar credincioșilor în Galateni 6:8-9: „Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul *viața veșnică*. Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera [viața veșnică], dacă nu vom cădea de oboseală” (subl.). Astfel, deopotrivă în Romani 2 și în Galateni 6, viața veșnică este dată în acord cu răbdarea în facerea de bine.

Dar asta *nu* înseamnă că viața veșnică va fi *căpătată prin fapte*, nu prin credință. În Romani 6:23, Pavel spune: „*Darul fără plată* al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. Viața veșnică nu se câștigă. Ea este fără plată. „Căci *prin har* ați fost mântuiți, prin *credință*. Și aceasta nu vine de la voi; ci este *darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte*, ca să nu se laude nimeni” (Efes. 2:8-9, subl.). Credința primește viața veșnică gratuit, ca pe un dar. Nu există nicio cale ca ea să poată fi obținută ca plată, prin faptele noastre.

Dar viața veșnică *este* dată *potrivit faptelor noastre*. Acest

lucru este prezentat clar nu doar în Romani 2:6-8 și Galateni 6:8-9, ci și în 1 Corinteni 6:9-11, Galateni 5:6, 21, Efeseni 5:5, Iacov 2:14-26, Evrei 12:14, Matei 7:24-27, Luca 10:25-28 și în multe alte pasaje, care ne învață despre nevoia ascultării (care este rodul credinței) în relație cu moștenirea vieții veșnice.

Prin urmare, trebuie să învățăm să facem deosebirea biblică între *a câștiga* viața veșnică *pe baza faptelor* (pe care Biblia *nu* o susține!) și *a primi* viața veșnică *potrivit faptelor* (pe care Biblia o susține!). Credincioșii în Hristos vor sta în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu și vor fi primiți în viața veșnică pe baza sângelui vărsat al lui Isus, care le acoperă păcatul (Efes. 1:7) și a neprihănirii lui Dumnezeu ce le este pusă în cont prin credință (Rom. 3:22; 4:5; Fil. 3:9). Dar acceptarea noastră liberă, prin har, prin credință, va fi *potrivit faptelor*.

Expresia „potrivit faptelor” înseamnă că Dumnezeu va lua roadele Duhului (Gal. 5:22) și „faptele bune” prin care strălucește lumina credinței noastre (Matei 5:16), și le va accepta ca *dovadă* a credinței noastre. Sentința Lui de achitare nu va fi bazată pe ideea că noi n-am fi vinovați, ci pentru că Hristos a purtat vinovăția noastră. Locul faptelor noastre la judecată este să slujească drept dovadă publică prin care să se confirme că ne-am pus într-adevăr credința în Hristos. „Noi știm că am

trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați” (1 Ioan 3:14). „Prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui” (1 Ioan 2:3). Prin urmare, când vom fi achitați și primiți în Împărăție, nu va fi pentru că *am câștigat-o* prin fapte, ci o vom primi *potrivit* faptelor. Va exista un „acord” sau o potrivire între mântuirea noastră și faptele noastre.¹

Dacă așa stau lucrurile, apar două efecte practice. Unul este un simțământ de pace în relație Dumnezeu pentru că Hristos a murit pentru noi și trăiește din nou ca să mijlocească pentru noi cu o jertfă suficientă și o ascultare perfectă. „Avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5:1). Acest lucru este indescriptibil de prețios în vremurile când îndoiala ne atacă. Celălalt efect este un simțământ al urgenței și seriozității față de cerința de a fi autentici în credința noastră, nu falși. Dacă o viață schimbată, motivată de dragoste (esența faptelor bune) este dovada credinței noastre, atunci o, cât de vigilenți, sinceri și pasionați ar trebui să fim față de lucrurile lui Dumnezeu și în lupta credinței. Doamne, fă-ne să luăm seama la 1 Timotei 6:12, care ne spune: „Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat”!

¹ v. John Piper, *A Godward Life*, #90.

57.

ISUS ȘI COPIII

Reflectând la copii ca detectori ai mândriei

Un lucru de urmărit atunci când evaluezi aptitudinea spirituală a unei persoane pentru slujire este felul în care se raportează acea persoană la copii. Pune un copil în cameră și privește. Asta a făcut Isus pentru a-Și susține ideea. Copiii sunt hârtia de turnesol care scoate la iveală prezența mândriei.

Ai putea crede că cel mai important lucru pe care l-ar face Isus ar fi să spună: „Nu fiți mândri, ci deveniți ca niște copii”. El a spus în esență acest lucru în Matei 18:3: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor”. Dar El a spus ceva și mai izbitor. Când a văzut că ucenicii Săi se certau despre cine dintre ei avea să fie cel mai mare, Isus „i-a chemat pe cei doisprezece, și... a luat un copilaș, și l-a așezat în mijlocul lor; apoi l-a luat în brațe, și le-a zis: „Oricine îl primește pe unul dintre acești copilași, în Numele Meu, Mă primește pe Mine; și oricine Mă primește pe Mine, nu Mă primește pe Mine, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Marcu 9:34-37).

A primi un copil în brațele tale în Numele lui Isus este o

cale de a-L primi pe Isus. Iar a-L primi pe Isus este o cale de a-L primi pe Dumnezeu. Prin urmare, felul în care ne ocupăm de copii este un semn al părtășiei noastre cu Dumnezeu. Ceva este profund în neregulă în sufletul care nu coboară (sau care în realitate se *urcă*?) să iubească un copil și să îl țină în brațe.

Prin urmare, poate fi un lucru bun să-ți amintești de felurile în care Isus S-a raportat la copii. Gândește-te la asta și lasă să trezească în tine dorințele lui Hristos. Ce ar putea fi mai plin de sens decât să-L primești pe Hristos și, în El, să-L primești pe Dumnezeu Creatorul? Uimitor este că Isus spune că putem face asta în a le sluji copiilor.

1. Isus a fost copil.

Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui (Isaia 9:6).

2. Isus a luat copiii în brațele Sale și i-a binecuvântat.

„Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți...” Apoi i-a luat în brațe, și i-a binecuvântat, punându-Și mâinile peste ei (Marcu 10:14-16).

3. Isus a vindecat un copil al unei femei străine.

„O, femeie, mare este credința Ta; făcă-ți-se cum voiești”. Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela (Matei 15:28).

4. Isus a alungat un demon dintr-un copil.

Isus a certat dracul, care a ieșit afară din el. Și băiatul s-a tămăduit chiar în ceasul acela (Matei 17:18).

5. Isus a înviat un copil din morți.

A apucat-o de mână și i-a zis: „Talita cumi”, care, tălmăcit, înseamnă: „Fetițo, scoală-te, îți zic!” Îndată fetița s-a sculat (Marcu 5:41-42).

6. Isus a folosit pâinile și peștii unui copil pentru a hrăni cinci mii de oameni.

„Este aici un băiețel, care are cinci pâini de orz și doi pești; dar ce sunt acestea la atâția?” Isus a zis: „Spuneți-le oamenilor să șadă jos” (Ioan 6:9-10).

7. Isus a spus că ar trebui să devii ca un copil.

Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în Împărăția Cerurilor (Matei 18:3-4).

8. Când Isus a venit, copiii au strigat „Osana!” către Fiul lui David.

Dar preoții cei mai de seamă și cărturarii... au văzut minunile pe care le făcea, și pe copii strigând în Templu și zicând: „Osana, Fiul lui David!” (Matei 21:15).

9. Isus a prezis vremurile groaznice când tații își vor da copiii la moarte.

Fratele îl va da la moarte pe frate-său, și tatăl pe copilul lui (Marcu 13:12).

10. Isus a spus că, dacă primești un copil în Numele Lui, Îl primești pe El și pe Cel ce L-a trimis.

Oricine îl primește pe unul dintre acești copilași, în Numele Meu, Mă primește pe Mine; și oricine Mă primește pe Mine, nu Mă primește pe Mine, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine (Marcu 9:37).

Fie ca Domnul să ne învețe acest adevăr profund, anume că a iubi copiii în Numele lui Hristos înseamnă să Îl iubești pe Dumnezeu Fiul și pe Dumnezeu Tatăl! De fapt, este mai mult – este primirea și părtășia cu Dumnezeu. Lucrarea de la creșă făcută „în Numele lui Hristos” nu este ceva neînsemnat.

58.

TRUPURILE, MICUL DEJUN ȘI PATUL CĂSNICIEI

Meditație despre închinarea zilnică

„Închinare” este termenul pe care îl folosim pentru a cuprinde toate acțiunile inimii, minții și trupului care exprimă intențional vrednicia infinită a lui Dumnezeu. Pentru asta am fost creați, așa cum spune Dumnezeu în Isaia 43:7: „Pe toți cei ce poartă Numele Meu și pe care *i-am făcut spre slava Mea...*” Asta înseamnă că toți am fost creați să exprimăm valoarea infinită a slavei lui Dumnezeu. Am fost creați să ne închinăm.

Dar nu te gânde doar la *slujbe de închinare* când te gândești la ideea de închinare. Aceasta ar fi o limitare uriașă care nu se găsește în Biblie. Toată viața ar trebui să fie închinare, așa cum spune Pavel în Romani 12:1: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. Toată viața este trăită în trup, iar trupul trebuie adus lui Dumnezeu ca „slujbă duhovnicească” de închinare. Iar acest lucru este atotcuprinzător. Hai să ne gândim la câteva implicații.

Să zicem că iei micul dejun, că mergi să mănânci la Pizza Hut, sau îți iei gustarea de la mijlocul dimineții. 1 Corinteni 10:31 ne spune: „Fie că măncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu”. Iar mâncatul și băutul sunt probabil cele mai simple lucruri posibile. Ce ar putea fi mai real și mai omenesc? Noi mâncăm și bem în fiecare zi. Facem asta acasă, la serviciu, în mașină, oriunde există o sursă de apă. Pavel spune că toate acestea au legătură cu Dumnezeu. Trebuie să mâncăm și să bem într-un fel care exprimă valoarea infinită a lui Dumnezeu. Putem face asta preferându-L pe Dumnezeu mâncării atunci când postim. Putem face asta preferându-L pe Dumnezeu mâncării când ne ospătam, dacă mâncăm „cu mulțumiri... [ca unii care] cred și cunosc adevărul” (1 Tim. 4:3).

Sau să luăm relațiile intime. Pavel spune că alternativa la desfrânare este închinarea. „Fugiți de curvie! Orice alt păcat pe care-l face omul, este un păcat săvârșit afară din trup; dar cine curvește, păcătuiește împotriva trupului său. Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. *Proslăviți-L dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu*” (1 Cor. 6:18-20, subl.).

Nu curvi cu trupul tău. Închină-te cu el. Dumnezeu spune

chiar că trupul este un templu, adică un loc de închinare. Trupul este un loc pentru a-L întâlni pe Dumnezeu, nu locul de întâlnire cu prostituatele. Asta nu înseamnă că sexul ar fi rău, ci că este prețios. Prea prețios ca să fie tratat ca ieftin. Dumnezeu vrea să spună că noi trebuie să plasăm relațiile intime într-un loc foarte sigur și sacru – căsnicia. Acolo, relațiile intime devin expresia dragostei dintre Hristos și biserică. Ele arată slava intensității dragostei lui Dumnezeu pentru poporul Său. Așa devin ele închinare. „Proslăviți-L dar pe Dumnezeu în trupul... vostru”.

A *nu* avea relații sexuale în afara căsătoriei arată, de asemenea, valoarea a ceea ce reprezintă ele. Așadar, înfrânarea este închinare. Ea Îl prețuiește pe Hristos mai presus de sex. Iar sexualitatea atentă în căsnicie Îl preamărește pe Hristos ca marele Iubit al miresei Sale, biserica (Efes. 5:25-30).

Sau să luăm moartea ca ultim exemplu. Asta vom face în trupul nostru. De fapt, va fi ultimul act al trupului pe acest Pământ. Trupul este cel ce își ia rămas bun de la această lume. Cum să ne închinăm în acest ultim act al trupului? Știm că putem face asta, pentru că Isus i-a spus lui Petru cum va muri, iar Ioan a explicat: „A zis lucrul acesta ca să arate *cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu*” (Ioan 21:19, subl.). Ultima faptă a trupului este să îi spună adio sufletului. Iar marea noastră dorință ar trebui să fie ca trupul să-și ia rămas

bun de la suflet într-un fel care să exprime valoarea infinită a lui Dumnezeu. Ultimul act ar trebui să fie închinarea.

În ce fel? Răspunsul este explicit în Filipeni 1:20-21. Pavel a spus că nădejdea lui era ca Hristos să fie înălțat în trupul său prin moarte. Apoi a adăugat: „Pentru mine... a muri este un câștig”. Noi exprimăm valoarea infinită a lui Hristos în moarte considerând moartea un câștig. De ce câștig? Pentru că, spune versetul 23, moartea înseamnă să fii „cu Hristos”, ceea ce este „mult mai bine”.

Tu ai un trup, dar nu este al tău. „Ai fost cumpărat cu un preț. Proslăvește-L dar pe Dumnezeu în trupul tău” (cf. 1 Cor. 6:20). Te afli mereu într-un templu. Închină-te neîncetat.

59.

STEAUA PISTOL ȘI PUTEREA LUI DUMNEZEU

*Meditație despre știință, vedere
și splendoare divină*

Eu Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru descoperirile uluitoare ale științei. Este ca și cum un servitor orb ar trebui să aducă mereu bijuterii superbe la masă. Nu vreau să spun că toți oamenii de știință ar fi orbi sau că vreunul dintre ei ar fi complet orb. Dacă ar fi, probabil că aș fi murit deja de poliomielită sau variolă. Nu aș avea electricitate, frigider, procesare de text, un motor cu combustie în mașină, știri instantanee la radio sau zboruri spre Winnipeg (ca să nu mai vorbim de planeta Marte). Oamenii de știință nu sunt proști și nici orbi – nu complet.

Dar ce cuvânt ar trebui să folosesc pentru a descrie ochiul sau inima care ar putea descoperi Steaua Pistol fără să se închine lui Dumnezeu? Sau măcar să-L menționeze pe Dumnezeu. Dă-mi voie să îmi trag sufletul. Există două lucruri uimitoare publicate în ziarul din această dimineață (8 octombrie 1997). Unul este descoperirea celei mai mari stele cunoscute, celălalt absența lui Dumnezeu. Ambele minuni îmi taie respirația.

Articolul începe astfel:

Încearcă să-ți imaginezi o stea atât de mare, încât să umple întregul sistem solar în orbita Pământului, care este la 93 de milioane de mile depărtare de Soare. O stea atât de turbulentă, încât erupțiile ei ar răspândi un nor de gaze pe distanță de patru ani-lumină – distanța de la Soare la cea mai apropiată stea [aproximativ 24.000.000.000.000 mile]. O stea atât de puternică, încât strălucește cu energia a 10 milioane de sori, făcând-o cea mai strălucitoare stea observată vreodată în galaxia noastră, Calea Lactee. De fapt, o stea atât de mare și strălucitoare ar trebui să fie de neînchipuit, conform unor teorii despre formarea stelelor. Dar iată-o, aproape de centrul Căii Lactee.¹

Isus iubea Psalmii și credea că ei sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Așa că nu mă îndoiesc că El privea spre cerul nopții și Se închina: „Privesc cerurile – lucrarea mâinilor Tale – luna și stelele pe care le-ai făcut” (Ps. 8:3).

Dar nu există nicio mențiune despre Dumnezeu în știrea și raportul oamenilor de știință. Nu există închinare. Dintre „teoriile formării stelelor” care sunt demontate de Steaua Pistol, există una care va rămâne neclintită. De fapt, nu este o teorie, ci un adevăr revelat: stelele sunt „lucrarea mâinilor Tale”. Stelele sunt lucrarea mâinilor lui Dumnezeu. Asta a crezut Isus, și este adevărat.

¹ *Star-Tribune*, Minneapolis, MN, 8 oct. 1997, A4.

Prin urmare, când citesc că oamenii de știință au descoperit o stea nouă, de zece milioane de ori mai puternică decât Soarele, care îmi încălzește fața de la 93 de milioane de mile distanță și ține Pământul pe orbită și arde (în locurile lui cele mai reci) la 6000°C, văd degetele lui Dumnezeu într-un fel nou. Sunt mișcat să mă cutremur și să cad cu fața la pământ mut în fața măreției lui Dumnezeu. Și, pe măsură ce revin la un anumit grad de stăpânire de sine, absența lui Dumnezeu din această știre mă șochează. Există vreun alt cuvânt, cu excepția „orbirii”, care să descrie asta? Isus ar spune: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui” (Ps. 19:1). A nu vedea slava lui Dumnezeu în Steaua Pistol înseamnă să fii orb.

Deschide-ți ochii. Roagă-te ca Dumnezeu să-ți dea ochi să vezi. Isus a vorbit despre cei care „măcar că văd, nu văd, și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg” (Matei 13:13). Roagă-te să nu fii printre aceștia. Cosmosul există ca să te ajute să-L cunoști pe Dumnezeu, Creatorul. Iar mesajul principal este că El este *grandios* și că noi suntem foarte mici. Trebuie să simțim această măreție. Trebuie să putem spune: „Ce *mare* ești Tu, Doamne Dumnezeule! Căci nimeni nu este ca Tine” (2 Sam. 7:22). „Tu ai săvârșit *lucruri mari*: Dumnezeule, cine este ca Tine?” (Ps. 71:19). „Care Dumnezeu este *mare* ca Dumnezeul nostru?” (Ps. 77:13). „Căci Tu ești *mare*, și faci minuni, numai Tu ești Dumnezeu” (Ps. 86:10). „*Mari* și minunate sunt

lucrările tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice!” (Apoc. 15:3). „*Mare* este Domnul și lăudat de toți” (Ps. 48:1). „Binecuvântează-L, suflete, pe Domnul! Doamne, Dumnezeule, Tu ești nemărginit de *mare*! Tu ești îmbrăcat cu strălucire și măreție!” (Ps. 104:1, subl.).

Să fim atunci de două ori uimiți când telescoapele aduc rapoartele despre măreția lui Dumnezeu – uimiți de puterea lui Dumnezeu și uluiți de absența închinării.

60.

DACĂ CREZI, VEI VEDEA SLAVA LUI DUMNEZEU

*Vederea întemeiază credința sau
credința întemeiază vederea?*

În Ioan 11, Isus vorbește despre ceea ce urma să facă pentru Lazăr ca temelie a credinței. El spune: „Lazăr a murit. Și mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți” (Ioan 11:14-15). Dar Mariei, sora lui Lazăr, Isus îi spune ceea ce pare opus, anume că *dacă* va crede, va vedea slava lui Dumnezeu. „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11:40).

Sunt ambele adevărate? A vedea ceea ce El a făcut este ceea ce dă naștere credinței? Iar credința îți permite să vezi slava lui Dumnezeu în ceea ce El a făcut? Ne îndreaptă Ioan 11:45-46 în această direcție? „Mulți dintre iudeii care veniseră la Maria, când au văzut ce a făcut Isus, au crezut în El. Dar unii dintre ei s-au dus la farisei și le-au spus ce făcuse Isus”.

Aici, unii cred când văd ce a făcut Isus. Dar apoi se spune, în contrast, că alții au mers și le-au spus fariseilor. Evident, Ioan vrea să spună prin acest contrast (unii au crezut, *dar* alții au mers și le-au spus fariseilor), că al doilea grup nu este format

din cei care au crezut cu adevărat. Dar observă ce le-a spus fariseilor acest al doilea grup: ei le-au spus că Isus a înviat un om mort. Așadar, ei „au crezut” cel puțin în acest sens, anume că minunea chiar se petrecuse. Dar ei sunt puși în contrast cu cei care cred. Atunci credința este mai mult decât acceptul mental cu privire la minune? Este, poate, a vedea *slava lui Dumnezeu* în minune? Asta spusese Isus că avea să se petreacă dacă Maria „va crede”. „Dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu” – nu vei vedea doar un om mort ieșind dintr-un mormânt, ci ceva glorios, minunat, frumos, fermecător și convingător cu privire la Dumnezeu.

Dar este credința mijlocul de a vedea slava lui Dumnezeu sau este ea răspunsul la vederea slavei lui Dumnezeu? Poate că acestea două sunt atât de apropiate, încât se vorbește despre ambele sensuri. Expresia „dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu” poate însemna: „Dacă inima ta Ți este dată lui Dumnezeu, Țl vei recunoaște pe Dumnezeu ca fiind glorios, frumos și atrăgător în acest sens”. (Vei rămâne și vei te închina, în loc să alergi la farisei să le spui).

Această înțelegere a credinței pregătitoare este felul în care Isus a vorbit în Ioan 7:17: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu”. Aceasta poate fi sinonim cu, „dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu”. Astfel, „a crede” ar însemna a avea

o disponibilitate supusă și smerită de a primi tot ce ți-a fost dat să vezi despre Dumnezeu.

Dar ce se întâmplă cu cealaltă parte a credinței menționată în Ioan 11:14? Isus le spune ucenicilor Săi că este bucuros că nu a fost acolo ca să-l împiedice pe Lazăr să moară, astfel încât acum să poată face minunea spre credința lor. „Mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți”. Aici credința este un răspuns la a vedea minunea. Da, iar aceasta nu este o contradicție, ci o continuare a ceea ce am văzut mai devreme. „A crede” este folosit aici într-un sens mai complet, nu doar cu ideea de a fi supus lui Dumnezeu și în armonie cu Dumnezeu în pregătirea de a vedea ceea ce El arată despre Sine în acea minune, ci și pentru a *răspunde* corect față de slava lui Dumnezeu, după ce ai văzut-o. Așadar, ambele aspecte ale credinței sunt adevărate: a vedea pentru a crede și a crede pentru a vedea.

În concluzie, credința este o lucrare a harului lui Dumnezeu în inimile noastre, care se leagă în esență de slava lui Dumnezeu văzută în lucrările și cuvintele lui Dumnezeu în Hristos. Credința este trezită prin manifestarea slavei în Cuvântul și lucrarea lui Hristos. Prima ei trezire este o dorință smerită de a vedea ceea ce este în fapt acolo ca fiind ce este adevărat; iar viața ei continuă este răspunsul bucuros și supus de încredere în tot ceea ce Dumnezeu este pentru noi în Hristos.

Doamne, fă-ne să ne îndreptăm ochii cu tărie asupra Cuvântului și lucrării Fiului Tău. Fă-ne să ne concentrăm atenția asupra a ceea ce Tu ai descoperit. Noi nu putem produce credința, dar știm unde apare ea. Ea apare în lumina Cuvântului și a lucrării Tale. Ține-ne în acel loc, O, Tată milostiv, și creează prin cuvânt acea slavă care trezește credința în inimile noastre. Către aceasta privim și asta așteptăm de pe paginile cărții Tale.

61.

CUM PRODUCE DUHUL DRAGOSTEA?

Și de ce procedează așa?

Duhul Sfânt este Dumnezeu. El are puterea de a crea dragoste în inimile noastre în orice fel dorește. Atunci de ce crează acea dragoste doar prin încrederea noastră conștientă în făgăduințele lui Isus?

Asta *este* ceea ce El face. Conform cu Galateni 5:22, „roada Duhului... este dragostea”. Așadar, este clar că Duhul Sfânt este Cel care produce dragoste adevărată în inimă. Dar Galateni 5:6 spune: „În Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste”. Asta înseamnă, cel puțin, că dragostea vine din credință. Credința „lucrează prin dragoste”.

Deci care este adevărul? Este dragostea produsă de Duhul Sfânt (Gal. 5:22)? Sau credința este ceea ce produce dragostea (Gal. 5:6)?

Galateni 3:5 arată cum cele două surse ale dragostei se potrivesc împreună. Pavel întreabă retoric: „Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?” Cu alte cuvinte, lucrarea puternică a

Duhului în inimile noastre nu vine prin faptele Legii, ci prin ascultarea credinței. Așadar, felul în care credința și Duhul conlucrează pentru a produce dragostea este că Duhul face minunile Sale (inclusiv dragostea) prin credință. Când exercităm credință, Duhul Sfânt curge pe canalul acelei credințe cu puterea Sa de a produce dragoste.

Dar trebuie să fim un pic mai preciși. Textul spune că Duhul face minuni prin „auzirea credinței”. Altfel spus, credința prin care Duhul acționează este credință în ceva auzit. Este credință în Cuvântul lui Dumnezeu, adică Evanghelia. Ceea ce înseamnă că ea este credință în tot ceea ce Dumnezeu făgăduiește să fie pentru noi în Hristos. Când citim sau auzim o parte din făgăduința lui Dumnezeu pentru noi în Hristos, și când avem credință, ne odihnim în ea și suntem împliniți prin ea, atunci Duhul Sfânt curge în inimile noastre și dragostea este produsă.

Așadar, vedem că Duhul Sfânt nu produce rodul dragostei fără credință în Isus și în Cuvântul Său. Actele particulare de credință în făgăduințele Sale aduc puterea peste dragoste. Acum se ridică întrebarea: Dar de ce? De ce Se limitează Duhul să producă dragoste doar prin credința conștientă în Cuvântul lui Isus?

Răspunsul pare să fie că Duhul Sfânt găsește plăcut să proslăvească dependența atotîmplinitoare de Hristos și de

Cuvântul Său. Acesta este motivul pentru care Duhul a fost trimis în lume. Isus a spus: „El mă va proslăvi” (Ioan 16:14). J. I. Packer a exprimat acest adevăr în felul următor: Duhul Sfânt Își face lucrarea „pentru ca Hristos să fie cunoscut, iubit, crezut, onorat și lăudat, ceea ce este scopul și țelul Duhului în toate, așa cum este și scopul și planul lui Dumnezeu Tatăl”.¹

Dacă Duhul Sfânt ar fi cauzat pur și simplu acte de dragoste în inima omului fără vreo legătură cauzală clară și continuă între dragoste, pe de o parte, și credința în făgăduințele lui Hristos, pe de altă parte, atunci nu ar fi clar că dependența atotîmplinitoare de Hristos este onorată prin dragoste. Dar Duhul este pe deplin dedicat să Îl proslăvească pe Isus. Prin urmare, El rămâne tăcut dincolo de suprafața lucrurilor, ca să zic așa, și lucrează „ascultarea [de Hristos și făgăduințele Sale] cu credință” ca fiind cauza conștientă a dragostei. Astfel, Hristos este înălțat atunci când dragostea abundă.

Poți vedea acest lucru din nou în Ioan 7:37-38: „Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura”. Următorul verset ne spune că acest râu de apă dătătoare de viață care curge din noi este Duhul Sfânt. Desigur, El curge în dragoste, ceea ce înseamnă, din

¹ J.I. Packer, *Keep in step with the Spirit*, Old Tappan, N.J.: Fleming H. Revell, Co., 1984, 47.

nou, că Duhul produce dragoste acolo unde Isus este crezut, adică acolo unde Isus este descoperit ca împlinitor, ca un izvor de apă.

Concluzia este aceasta: dacă vrei să devii o persoană iubitoare, roagă-te cerând lucrarea transformatoare și dătătoare de putere a Duhului Sfânt. Dragostea este rodul Lui. Dar ia și Biblia și uite-te la Isus în Cuvântul Său. Meditează cu dorință la făgăduințele Lui până când El îți va sătura inima cu tot ceea ce Dumnezeu este pentru tine în El. Când se va petrece asta, vei fi eliberat de frică, lăcomie și tot ceea ce împiedică dragostea. Duhul și rodul Lui în dragoste vor curge atunci.

62.

POT CEI NĂSCUȚI DIN NOU SĂ FIE ȘTERȘI DIN CARTEA VIEȚII?

Meditația asupra pasajului din Apocalipsa 3:5

Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.

Prețiosul adevăr biblic că sfinții vor persevera în credință până la sfârșit și că vor fi mântuiți este contestat neobosit, generație după generație. Cu toate acestea, adevărul dăinuie, sprijinindu-se ferm pe credincioșia suverană a lui Dumnezeu de a duce până la final mântuirea aleșilor Săi. El a rânduit acest lucru din veșnicie, l-a obținut prin moartea lui Hristos pe cruce și îl aplică prin Duhul Sfânt.

Romani 8:30 spune: „Pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit”. Cu alte cuvinte, între evenimentul îndreptării prin credință de la începutul vieții noastre creștine și cel al glorificării la învierea trupurilor noastre (Fil. 3:21), nu vor exista abandonuri, refuzuri sau forțări. „Pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit”. Dumnezeu îi va păzi și îi va sfinți pe cei pe care i-a îndreptățit, și El Se va asigura că ei vor păzi credința, vor persevera până la sfârșit și vor fi mântuiți.

1 Ioan 2:19 descrie felul cum ar trebui să înțelegem aparențele lepădări de credință: „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci *dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi*; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri” (subl.). Altfel spus, eșecul de a persevera nu este un semn că poți fi cu adevărat născut din nou și îndreptățit, și apoi pierdut. Mai degrabă eșecul de a persevera este un semn că nu ai făcut parte niciodată cu adevărat din poporul născut din nou al lui Dumnezeu. Acesta este adevărul explicit din 1 Ioan 2:19.

Cu toate acestea, există pasaje care i-au convins pe unii să respingă această învățătură. Cel pe care îl discutăm aici este Apocalipsa 3:5, unde Domnul Isus spune: „Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. *Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții*, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui” (subl.).

Unii spun că acesta este un text imbatabil împotriva doctrinei perseverenței sfinților. Ei presupun că, atunci când Apocalipsa 3:5 spune că Dumnezeu nu va șterge numele unei persoane din cartea vieții, asta ar implica faptul că El *șterge* o parte din cartea vieții, iar aceștia sunt oameni care au fost cândva îndreptățiți, dar apoi au ajuns condamnați. Dar este oare aceasta o presupunere corectă?

Promisiunea, „nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea

vieții” nu implică neapărat că unii *își* vor avea șterse numele. Textul îi spune pur și simplu celui al cărui nume este în carte și care biruiește în credință: Nu îți voi șterge niciodată numele. Cu alte cuvinte, a avea numele șters ar fi o perspectivă înfricoșătoare pe care Eu nu voi permite să se împlinească. Te voi proteja în carte. Aceasta este una dintre făgăduințele făcute celor care perseverează și biruiesc. Ea *nu* spune că cei care nu reușesc să biruiască și se îndepărtează de Hristos ar fi fost scriși în carte și că au fost șterși de acolo.

De fapt, există alte două versete în Apocalipsa care par să susțină că a avea numele tău scris în carte înseamnă că în mod cert vei persevera și vei birui. Gândește-te la Apocalipsa 13:8: „Și toți locuitorii Pământului i se vor închina [fiarei], toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat”.

Acest verset implică faptul că cei ale căror nume sunt scrise în cartea vieții Mielului „de la întemeierea lumii” cu siguranță *nu se vor închina* fiarei. Altfel spus, faptul că numele nostru este scris în cartea vieții de la întemeierea lumii pare să însemne că Dumnezeu ne va feri de cădere și ne va da puterea de a persevera în loialitate față de El. A avea numele în carte înseamnă că *nu vei* apostazia.

Tot așa, gândește-te la Apocalipsa 17:8: „Fiara, pe care ai văzut-o, era, și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc, și are

să se ducă la pierzare. Și locuitorii Pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni”. Din nou, faptul că numele cuiva este scris în cartea vieții de la întemeierea lumii pare să te asigure de „a te mira când vei vedea fiara”. Cei ale căror nume *nu* sunt scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii se vor mira. Dacă numele tău *este* scris acolo, *nu* te vei minuna de fiară.

Învățătura de aici este că a avea numele cuiva scris în cartea vieții este ceva eficace, adică are un efect definitiv asupra reacțiilor celui în cauză. Faptul că numele tău este scris în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii *garantează* că nu te vei închina sau să te minunezi de fiară. Ioan nu spune: „Dacă te închini fiarei, numele tău este șters”. El spune: „Dacă numele tău este scris, *nu te vei* închina fiarei”.

Acest lucru se potrivește cu Apocalipsa 3:5: „Cel ce va birui... nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții”. Biruința *cerută* în 3:5 este *garantată* în 13:8 și 17:8. Aceasta nu este o contradicție, la fel cum nu este o contradicție ca Pavel să spună: „Duceți până la capăt mântuirea voastră... căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Fil. 2:12-13). Nu este un nonsens să afirmăm condiția: dacă biruiești, Dumnezeu nu îți va șterge numele (3:5); *și* să afirmăm siguranța: dacă numele tău este

scris, vei birui (13:8 și 17:8). „Cei scriși” ai lui Dumnezeu *trebuie* cu adevărat să biruiască și chiar *vor* birui. O parte subliniază responsabilitatea noastră, iar cealaltă suveranitatea lui Dumnezeu.

Impactul practic al acestui adevăr nu este că suntem nepăsători în privința credinței, dragostei și sfințeniei. Există o veghere necesară (Evrei 3:12), efort (Luca 13:24) și umblare (Evrei 12:14) în viața creștină. Mai degrabă, impactul este că ne odihnim în siguranța că nu suntem lăsați singuri în această „luptă a credinței”. Dumnezeu care te-a chemat este credincios să „te întărească până la sfârșit, în așa fel ca să fii fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos” (cf. 1 Cor. 1:8). „Cel ce v-a chemat este credincios, și va face lucrul acesta [sfințirea ta]” (1 Tes. 5:24). El va desăvârși mântuirea pe care a început-o (Fil. 1:6). Noi suntem păziți de puterea lui Dumnezeu (1 Petru 1:5). *Trebuie* să luptăm, căci doar cei care perseverează vor fi mântuiți (Marcu 13:13). Și *vom lupta*, deoarece Dumnezeu lucrează în noi voința și înfăptuirea bunei Lui plăceri (Fil. 2:13; Evrei 13:21, lit. ESV).

63.

CÂT DE PERICULOASĂ ESTE CREDINȚA TA?

Mai mult și mai puțin periculoasă decât crezi

Una dintre ideile care a apărut spre sfârșitul secolului al XX-lea în societatea americană este că religia este periculoasă pentru viața publică. Și, cu cât oamenii sunt mai religioși, cu atât sunt considerați mai periculoși. Există un motiv pentru asta. Gândește-te la apariția lui „Hristos” în Texas, cu depozitul lui de arme. Sau la mutilările religioase din Pakistan, India, Rwanda și Sudan. În America, te poți gândi la crimele periodice comise de persoane religioase instabile mintal.

Dar există o altă dimensiune a acestei situații. George Gallup a dezvoltat o metodă de a evalua segmentul populației care este „profund dedicat spiritual”. Iată ce a descoperit organizația Gallup:

Deși constituie doar 13% din populație, aceste persoane sunt o „rasă separată” de restul societății. Constatăm că acești oameni, care au ceea ce ar putea fi descris ca o „credință transformatoare”, sunt mai toleranți față de ceilalți, mai înclinați să facă acte de caritate, mai preocupați de îmbunătățirea societății și mult mai fericiți. (Aceste constatări, în opinia mea [ale lui George Gallup], sunt printre cele mai interesante și

semnificative pe care le-am văzut în mai bine de jumătate de secol de sondaje de opinie și cercetări sociologice).¹

Altfel spus, dacă oamenii instabili mintal și bolnavi sunt atrași adesea de religie ca de un fel de a-și exprima iluziile morale ciudate, asta poate să nu însemne că *adevărata* religie este problema. Dimpotrivă, dacă cineva este cu adevărat interesat să arate că religia este dăunătoare vieții publice, va trebui să luăm în considerare studiul lui Gallup și să îl punem în comparație cu fanaticii dezechilibrați mintal.

Trebuie să ținem cont și că un număr tot mai mare de fracțiuni cu violență sunt comise de oameni complet lipsiți de religie. Mai mult, motivul pentru care liderii religioși frauduloși sunt o senzație pentru publicul larg este că religia pe care ei pretind că o au a învățat milioane de oameni să nu fure, să nu ucidă, să nu comită adulter, să nu mintă sau să nu râvnească, ci să-i iubească pe semenii așa cum se iubesc pe ei înșiși. Ei fac furori în mass-media pentru că ei nu înțeleg asta. Existența a zece mii de păstori cinstiți, altruiști și grijulii nu constituie o știre, tocmai pentru că toată lumea se așteaptă la ei pur și simplu să fie așa. De ce? Pentru că noi considerăm de la sine înțeles că credința lor produce un comportament bun. Indignarea justificată a mass-mediei este o mărturie indirectă despre modelele îndelungi de neprihănire pe care creștinismul le-a produs.

¹ *First Things*, martie 1993, 59-60.

Sarcina noastră nu este să forțăm oamenii seculari să creadă că creștinii nu sunt periculoși. Sarcina noastră este să trăim conform adevărului, cu inimi pline de dragoste, bazându-ne pe harul lui Dumnezeu. Asta înseamnă că vom spune răspicat adevărul despre comportamentele imorale și distructive pe care mulți oameni seculari le au (de exemplu, jocurile de noroc, relațiile sexuale extraconjugale, comportamentul homosexual, avortul). De asemenea, asta înseamnă că avem o purtare constructivă, care aduce vindecare, restaurare și bucurie veșnică, lucruri care Îl înalță pe Dumnezeu înaintea a cât mai mulți oameni.

În cele din urmă, milioanele de sfinți și slujitori simpli vor deveni subiectul știrilor. Știri grandioase. În fața întregului Univers, faptele lor îi vor urma și vor da mărturie despre realitatea credinței lor și despre validitatea răsplătirii lor veșnice. „Faptele bune sunt cunoscute: și cele ce nu sunt cunoscute, nu pot să rămână ascunse” (1 Tim. 5:25).

Cât de periculoasă este credința noastră? Mult mai periculoasă decât sabia, pe care nu o folosim (Ioan 18:36). Mai periculoasă decât minciuna și înșelăciunea, pe care le respingem (Efes. 4:25). Mai periculoasă decât lăcomia și furtul, pe care le lepădăm (Efes. 4:28). Mai periculoasă decât ura, pe care am prefera să o îndurăm decât să o punem în practică (Matei 5:43-45). Credința noastră este la fel de periculoasă ca harul

și puterea lui Dumnezeu de a chema în existență ceea ce nu există, de a aduce nenumărați oameni în asemănare cu chipul Fiului Său și de a împlini toate planurile Sale mântuitoare spre slava lui Hristos. „Ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră” (1 Ioan 5:4).

64.

REALITĂȚI FAPTICE VĂZUTE ȘI NEVĂZUTE

*Ce înseamnă să umblî prin credință, nu prin vedere?
O meditație asupra pasajului din 2 Corinteni 5:7*

Umblăm prin credință, nu prin vedere.

Pentru creștinism, faptele sunt fundamentale. Mă refer la lucrurile istorice factice, odată vizibile, acum cunoscute. Când Pavel a spus că umbla prin credință, nu prin vedere, el Îl văzuse deja pe Domnul înviat. „N-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru?” (1 Cor. 9:1). Iar când a descris Evanghelia, el a descris-o în termeni factuali, vizibili, istorici:

V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că *Hristos a murit* pentru păcatele noastre, după Scripturi; că *a fost îngropat* și *a înviat a treia zi*, după Scripturi; și că *S-a arătat* lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit (1 Cor. 15:3-6, subl.).

Prin urmare, când Biblia spune: „Umblăm prin credință, *nu prin vedere*” (2 Cor. 5:7, subl.), asta *nu* înseamnă că nu au existat niciodată dovezi vizibile. Nici nu înseamnă că astăzi

nu există dovezi vizibile.

Cerurile spun [*astăzi!*] slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui (Ps. 19:1).

În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit [*chiar până astăzi!*], de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El (Rom. 1:20).

În prima generație de credincioși, Dumnezeu nu credea că contrazice temeiurile credinței dând apariții vizibile ale lui Hristos înviat, iar mai târziu prin confirmări ale Evangheliei prin semne și minuni vizibile.

După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu (F.A. 1:3, subl.).

Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o, în timp ce *Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni* (Evrei 2:3-4, subl.).

Ce vrea să spună atunci Pavel când afirmă că „umblăm după credință, nu prin vedere”? Contextul este crucial.

Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsăți; nu că dorim să fim dezbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi, să fie înghițit de viață. Și Cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este

Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului. Așadar, noi întotdeauna suntem plini de încredere; căci știm că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul, pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere (2 Cor. 5:4-7).

Da, Hristos a fost văzut cândva cu ochi fizici. Da, El a făcut semne și minuni infailibil cu un singur cuvânt sau cu o atingere. Da, El a murit, a înviat și a apărut înaintea multora. Dar *acum* a dispărut dinaintea ochilor noștri. Nu-L mai vedem așa acum. Așa cum spune Pavel, „dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul!” Adică acum nu-L mai *vedem*. Nu doar atât, ci gemem în acest trup. Nici măcar nu vedem *efectul* deplin al puterii Lui în viețile noastre de acum. Dimpotrivă, spune Pavel, noi avem Duhul Său ca o arvună. Duhul este o arvună nevăzută, dar experimentată, înainte de vederea lui Hristos în slavă.

Prin urmare, în ce sens umblăm prin credință, nu prin vedere? Umblăm prin credință, nu prin vedere, pentru că, pe baza trecutului, a lucrurilor factice vizibile ale lui Dumnezeu în Hristos și datorită mărturiilor convingătoare ale apostolilor despre aceste realități, ne încredem acum în acest Hristos viu și în ceea ce El făgăduiește să fie pentru noi, deși nu-L vedem acum cu ochii fizici. Pavel afirmă acest adevăr în Romani 8:24-25: „Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde: pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui? Pe când, dacă nădăjduim ce

nu vedem, așteptăm cu răbdare”.

Petru îl exprimă astfel: „Voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită” (1 Petru 1:8). Noi nu L-am văzut niciodată pe Hristos înviat în trup. Ochii mei fizici nu L-au văzut niciodată pe Isus. Dar există un fel de vedere diferită de vederea cu ochii fizici. Pavel se roagă să avem această vedere: „[Mă rog] să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți” (Efes. 1:18). Iar Pavel vorbește despre o „lumină a Evangheliei slavei lui Hristos” (2 Cor. 4:4), pe care o „vedem” când Dumnezeu învinge efectele orbitoare ale Satanei și ale propriei noastre împietririi a inimii.

Așadar, a umbla prin credință, nu prin vedere, nu înseamnă să Îl vedem imediat pe Hristos cu ochii fizici. Dar nu înseamnă că este ceva lipsit de dovezi istorice. Și nu înseamnă ceva lipsit de iluminare spirituală pentru ochii inimii. Duhul ne dă vederea slavei divine care se autentifică de la sine în Evanghelia lui Hristos. Hristosul pe care Îl văd acolo mi-a cucerit mintea și inima. Așa că eu spun împreună cu Pavel: „Vi-ața, pe care o trăiesc acum în trup, *o trăiesc în credința* [nu prin vedere] în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (subl.).

Dacă aceasta nu este experiența ta, cere-o cu smerenie.

Aceasta nu este îndrăzneală, ci ceea ce Pavel s-a rugat în Efeseni 1:18: „[Mă rog] să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți”. Este corect să ceri o „inimă iluminată”. Este corect să-I ceri lui Dumnezeu să împlinească Psalmul 119:18: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” Aceasta depășește simpla lectură, simplul studiu și simpla învățare. Aceasta este o vedere a minunăției. Iar uimirea trezește și susține credința. Fixează-ți privirea asupra Fiului și cere lumină.

65.

TE ROG, MAI DĂ-MI DE MÂNCARE!

Strigătul credinței muribunde

Credința se hrănește din Cuvântul lui Dumnezeu. Fără o dietă constantă, ea devine tot mai slabă. Dacă ești nemulțumit de curajul, bucuria și curăția inimii tale de creștin, cerce-tează felul în care îți hrănești credința.

Compară aceasta cu felul în care mănânci. Să presupunem că începi ziua cu un pahar de suc de portocale. El este bun, și este bun pentru tine. Îți ia poate cinci minute să-l bei, dacă între timp citești și ziarul. Apoi pleci la muncă sau la școală. Și nu mai mănânci nimic până a doua zi dimineață. Și mai bei un pahar de suc. Și astfel continui să bei un pahar de suc pe zi până când leșini de epuizare.

Așa încearcă mulți creștini să supraviețuiască. Ei își hrănesc credința cu cinci minute de mâncare dimineața sau seara, apoi nu mai mănâncă decât după 24 de ore. Unii chiar sar peste una sau două dimineți, și nu îi dau nimic de mâncare credinței, vreme de zile întregi.

Dar efectul înfometării credinței este că ea slăbește. Și nu este ceva greu de înțeles. Iar când credința este înfometată, ea

devine tot mai slabă și nu mai poate face mare lucru. Îi este greu să aibă încredere în Dumnezeu, să se închine, să se bucure și să se împotrivescă păcatului. Ea gâfâie și se împiedică. Dar cineva ar putea spune: „Cum știi că credința are nevoie de hrana Cuvântului pentru a prospera și a crește?” Ei bine, există numeroase indicii biblice în acest sens.

În primul rând, Romani 10:17 spune: „Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos”. Dacă credința *vine* din Cuvânt, ea *dispare* prin absența Cuvântului.

În al doilea rând, Psalmul 78:5-7 spune că Dumnezeu „a pus o mărturie în Iacov, a dat o lege în Israel, și le-a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii... pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu”. Cu alte cuvinte, scopul de a le da Cuvântul lui Dumnezeu copiilor noștri este să cultivăm încrederea (altfel spus, credința) în Dumnezeu. Astfel, credința se hrănește din Cuvântul lui Dumnezeu.

În al treilea rând, Proverbe 22:18-19 ne învață astfel: „Este bine să le păstrezi [cuvintele lui Dumnezeu] în lăuntrul tău, și să-ți fie toate de odată pe buze. Pentru ca să-ți pui încrederea în Domnul, vreau să te învăț eu astăzi, da, pe tine”. Acest lucru arată că scopul cuvintelor lui Dumnezeu este „ca să-ți pui încrederea în Dumnezeu”. Credința se hrănește din Cuvântul lui Dumnezeu.

În al patrulea rând, compară Psalmul 1:2-3 („Își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui”) cu Ieremia 17:7-8 („Binecuvântat să fie omul, care se încrede în Domnul, și a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde”). Un text spune că *meditarea la Cuvântul lui Dumnezeu* te face ca un pom care rămâne puternic; iar celălalt spune că *a avea încredere în Domnul* te face ca un pom ce rămâne puternic. Cum așa? Ambele afirmații sunt valide. De ce? Pentru că cel ce meditează la Cuvântul lui Dumnezeu zi și noapte își hrănește zi și noapte credința, astfel încât ea să fie puternică.

În al cincilea rând, este pur și simplu logic că credința se hrănește din Cuvânt, deoarece Cuvântul este cel către care credința se îndreaptă. Iar acolo unde nu există cuvinte de încredere, credința nu are din ce să muște. Așa este natura credinței. Ea există prin lucrul în care se încrede. Ea nu are viață decât din adevărul în care crede. Așadar, dacă nu o hrănim cu o dietă substanțială de adevăr dătător de viață, credința se va ofili.

Toate acestea înseamnă că ar trebui să memorăm Scriptura zi de zi, ca să ne putem hrăni credința ceas de ceas pe parcursul zilei. Doar câțiva oameni au luxul de a putea deschide o

Biblie ceas de ceas. Dar toți putem apela la memorie în fiecare ceas. De fapt, așa trebuie să facem.

Așa că, te încurajez din toată inima să faci asta. Când ai devoțiuni din Cuvântul lui Dumnezeu, găsește o frază sau un verset – o bucățică de hrană pentru sufletul tău – și memoreaz-o. Este ca și cum ai pune hrană pentru credință în camera minții tale. Apoi, pe parcursul zilei, întinzi mâna și iei o mușcătură din acea bucată. Totul poate fi atât de simplu pe cât se spune aici: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5). Ia din acea vistierie și hrănește-ți credința ceas de ceas. Acea rezervă îți va hrăni credința, iar credința ta va deveni puternică; te vei ruga pentru roade, iar ele vor veni.

66.

ÎNDRĂGIREA ADEVĂRULUI DE DRAGUL IUBIRII

Sau încețoșarea adevărului de dragul unității

Joel Belz, directorul executiv al revistei *World*, a scris că există „o prezumție ticăloasă în prezent... dominantă printre evanghelici, că sentimentele, atitudinile și relațiile sunt toate mai importante decât adevărul. Unitatea este o prioritate mai mare decât biblicitatea. Dezbinarea, chiar și de dragul adevărului, devine cea mai ofensatoare erezie” (12/19 iul. 1997, 5).

Poate că termenul „ticălos” trebuie clarificat. Eu nu înțeleg că Belz vrea să spună că toți cei care prețuiesc unitatea au motivații rele. Nici nu înțeleg că este întotdeauna rău să ai puncte de orbire neintenționate care te împiedică să vezi o problemă care ține de adevăr în spatele unei probleme ce ține de relații. Ceea ce este rău este să ascunzi intenționat o afirmație care ține de adevăr prin deturnarea atenției către o atitudine, un stil, un sentiment sau motiv perceput. Aceasta este ceea ce pare neobișnuit de răspândit în zilele noastre.

De exemplu, ai putea spune: „Nuditatea, ca parte din industria de divertisment, este contrară voii lui Dumnezeu cu privire la modestie, pentru că nu tratează trupul ca pe ceva

sacru, rânduit pentru slava lui Dumnezeu”. Aceasta este o afirmație care ține de adevăr. Ea îi cheamă pe oameni să se confrunte cu o realitate obiectivă numită „voia lui Dumnezeu”. Ea le cere oamenilor să reflecteze asupra acestei afirmații și să își formeze o judecată despre adevărul ei. De asemenea, ea are implicații pentru felul de divertisment pe care orice om îl va accepta și pentru felul cum fiecare om își va petrece timpul.

La nivelul discuției despre adevăr, cineva ar putea răspunde astfel: „Sunt de acord”. Sau cineva ar putea spune: „Nu sunt de acord, pentru că eu nu cred că Dumnezeu există, așa că nu cred că poți vorbi legitim despre voia Lui”. Sau cineva ar putea spune: „Eu cred că Dumnezeu Se bucură de trupul pe care El l-a creat și nu dezaprobă nuditatea în divertisment”. Toate aceste răspunsuri sunt la nivelul afirmației privitoare la adevăr. Toate părțile pot aduce motive, iar dialogul poate continua. Poate că va avea loc o oarecare convingere și schimbare de gândire la un moment dat.

Dar de obicei nu așa se petrec lucrurile. Mai des întâlnită este o strategie verbală care abate atenția de la afirmația legată de adevăr către o atitudine care anulează abil adevărul pentru ascultătorii care nu se gândesc la adevăr. De exemplu, un răspuns poate fi: „Păcat că nu-ți poți controla propriul libido și trebuie să-ți proiectezi ideile asupra altora”. Sau, „trăiască pudicul victorian!” Sau, „cu optzeci de mii de refugiați dispăruți

în Congo, este meschin să ne preocupăm de probleme morale care țin de lungimea fustei”. Sau, „moralistii de dreapta, care îți dau cu Biblia în cap, care vin mereu cu versete, nu înțeleg natura artei și nu vor aduce niciodată contribuții semnificative în cultură”. Sau, „pot vedea o tânără reprimată și o mamă puritană în spatele tuturor agitațiilor pretențioase legate de trupul omului”. Sau, „este apogeul aroganței să-ți îmbraci moravurile personale în veșmintele absolutelor divine”.

Toate aceste răspunsuri ignoră chestiunea adevărului. Ele sunt toate evazive. Sunt maniera în care oamenii vicleni „câștigă” punând etichete pe cineva. Asta înseamnă „ticălos” în afirmația lui Joel Belz.

Rugăciunea mea pentru biserică este să punem adevărul și dragostea (doctrina biblică și unitatea, faptele și sentimentele, realitatea și relațiile) în ordine biblică. De exemplu, Pavel a spus în 1 Timotei 1:5: „Ținta *poruncii* [învățăturii] este *dragostea*, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută” (subl.). Observă ordinea: „învățătura” este temelia și conduce la „dragoste” prin curăție și credință. Sau, din nou, gândește-te la ordinea din 1 Petru 1:22: „Deci, ca unii care, prin ascultarea de *adevăr*, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o *dragoste* de frați neprefăcută”. Din nou, adevărul precedă și transformă sufletul pentru a produce dragoste. Chiar și în descoperirea spectaculoasă din 1

Ioan 4:8 că „Dumnezeu este dragoste”, „Dumnezeu *este*” oferă temelia pentru „Dumnezeu este *dragoste*”.

Nu te lăsa forțat să adopți această falsă dihotomie. Adevărul și dragostea nu sunt în conflict. Dimpotrivă, prețuiește adevărul de dragul iubirii. Lasă ca această dragoste pentru adevăr și adevărul pentru dragoste să guverneze folosirea limbajului așa cum a făcut-o în cazul lui Pavel: „Noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulți; ci vorbim cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos” (2 Cor. 2:17). „Ca unii care am lepădat meșteșugurile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu” (2 Cor. 4:2). Ține minte că vorbești „înaintea lui Dumnezeu”, și limbajul tău îi va sluji dragostei.

67.

AUGUSTIN DESPRE CE ÎNSEAMNĂ SĂ-L IUBEȘTI PE DUMNEZEU

*Gânduri despre dragoste ca desfătare,
nu doar acțiune și dorință*

Ce este dragostea pentru Dumnezeu? Unii o reduc la a face lucruri în ascultare de Dumnezeu, pentru că Ioan 14:15 spune: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”. Dar nu asta spune textul. El spune că ascultarea va *rezulta din* dragoste. El nu spune că ascultarea *este* dragoste. Nici 1 Ioan 5:3 nu contrazice asta când spune că „dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui”, pentru că următoarea frază trebuie luată odată cu ea: „și poruncile Lui nu sunt grele”. Cu alte cuvinte, dragostea nu este doar a face, ci a face ceva dintr-un anumit fel de inimă, care face ca fapta să nu fie împovăratoare.

Alții reduc totul la acte de voință sau decizii. Motivul dat de obicei pentru această reducere este că dragostea este poruncită în Biblie, iar oamenii spun că, dacă este poruncită, trebuie să poți să o faci indiferent cum te simți. Altfel spus, deoarece dragostea este poruncită (Matei 22:37), atunci trebuie să fie o decizie, nu ceva mai profund și în afara controlului nostru imediat, cum ar fi un simțământ sau o emoție.

Dar problema legată de acest raționament este că el contrazice Biblia. În Biblie sunt poruncite multe lucruri care nu sunt simple decizii și se află, în realitate, în afara controlului nostru imediat. De exemplu, bucuria este poruncită (Ps. 100:2; Fil. 4:4); la fel și nădejdea (Ps. 42:5), frica (Luca 12:5), zelul (Rom. 12:11), întristarea (Iacov 4:9), dorința (1 Petru 2:2), blândețea (Efes. 4:32), zdrobirea și pocăința (Ps. 51:17), dragostea frățască (Rom. 12:10) și recunoștința (Col. 3:15).

Pur și simplu nu este adevărat că, dacă ceva ne este poruncit, trebuie să fie un simplu act de voință aflat în puterea noastră să îl facem. Desigur, acest lucru este ofensator pentru cei care neagă efectele mortale ale păcatului original. Dar pentru cei care cred că păcatul original a adus asupra rasei omenesci o împietrire, moarte și orbire morală îngrozitoare, nu este atât de surprinzător că poruncile lui Dumnezeu le sunt date unor oameni care nu le pot împlini pur și simplu prin puterea lor. Voința noastră este deficitară moral și spiritual. Cu toate acestea, suntem responsabili să împlinim poruncile lui Dumnezeu. Corupția morală care ne paralizează nu ne scutește de responsabilitatea de a face ceea ce este corect și bine să facem. „Moise a chemat pe tot Israelul și le-a zis: „Ați văzut tot ce a făcut Domnul sub ochii voștri, în țara Egiptului, lui Faraon, tuturor supușilor lui, și întregii lui țări... Dar Domnul nu v-a dat minte să pricepeți, nici ochi să vedeți, nici urechi să auziți” (Deut. 29:2, 4). Ei vedeau, dar nu pricepeau. Totuși, în ciuda

acestei orbiri și surdități morale, Israel a fost responsabil să „păzească cuvintele legământului acestuia” (v. 9).

Deci ce este atunci dragostea față de Dumnezeu dacă nu doar acțiune sau voință? Iată cum a definit-o Sf. Augustin în urmă cu peste 1600 de ani: „Eu numesc [dragostea pentru Dumnezeu] mișcarea sufletului către bucuria în Dumnezeu de dragul Lui și pentru bucuria de sine și de aproapele de dragul lui Dumnezeu”.¹ Aceasta, cred eu, este o definiție foarte bună. Spre deosebire de celelalte două definiții sugerate mai devreme, *bucuria în Dumnezeu* este în centrul ei.

Această definiție explică multe pasaje care ne cheamă nu doar să ascultăm de Domnul sau să luăm decizii pentru Domnul, ci și să *ne bucurăm* în Domnul. „Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da tot ce-ți dorește inima” (Ps. 37:4). „Bucurați-vă în Domnul” (Fil. 4:4). „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu; când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?” (Ps. 42:1-2). „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă. Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt, ca să-Ți văd puterea și slava. Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața,

¹ *On Christian Doctrine*, iii, x, 16.

de aceea buzele mele cântă laudele Tale” (Ps. 63:1-3). „Atunci voi merge la altarul lui Dumnezeu, la altarul lui Dumnezeu, care este bucuria și veselia mea, și Te voi lăuda cu arfa, Dumnezeu, Dumnezeul meu!” (Ps. 43:4). „Eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!” (Hab. 3:18).

Care a fost această „mișcare a sufletului” denumită dragoste față de Dumnezeu în viața lui Augustin? Iată unul dintre multe lui răspunsuri:

Dar ce anume iubesc când îmi iubesc Dumnezeul?... Nu melodia dulce a armoniei și cântecului; nu parfumul florilor și mirodeniilor; nu mana sau miera; nu membrele pe care trupul se bucură să le îmbrățișeze. Nu asta este ceea ce iubesc când îmi iubesc Dumnezeul. Și totuși, când Îl iubesc, este adevărat că iubesc o lumină de un anumit fel, o voce, un parfum, o mâncare, o îmbrățișare; dar ele sunt de genul a ceea ce iubesc în sinele meu lăuntric, când sufletul meu este scaldat în lumina care nu este limitată de spațiu; când el ascultă sunete care nu se sting niciodată; când suflă mireasma care nu este purtată departe de vânt; când gustă mâncarea care nu se termină niciodată; când se agață de o îmbrățișare din care nu este desprinsă de împlinirea dorinței. Asta iubesc când îmi iubesc Dumnezeul.²

Nu am nicio îndoială că o dragoste ca aceasta deopotrivă va fi și va face. Dar este mult mai mult decât o simplă acțiune

² *Confessions*, X, 6.

și voință. Când această bucurie lăuntrică în Dumnezeu lipsește, ce poate fi învelișul exterior dacă nu o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor (1 Cor. 13:1)?

68.

„DOMNUL CELOR MORTI”

*Înfruntând moartea când Dumnezeu
este Dumnezeul tău și Isus este Domnul tău*

Meditație asupra pasajului din Romani 14:9

Căci Hristos pentru aceasta a murit și a înviat ca să aibă stăpânire și peste cei morți și peste cei vii.

Isus este Domnul morților. Este ca și cum ai spune că președintele Statelor Unite ale Americii este comandantul suprem al tuturor soldaților din Cimitirul Național Arlington. Aceea nu este o armată foarte impresionantă.

Tocmai m-am uitat în jos pe spatele mâinii mele. Dacă îmi întind degetele drept, pielea de pe spatele mâinii se încrețește, iar cutele care leagă porii, cu forme ca de diamant, sunt mai adânci decât erau acum un an. Asta îmi amintește că nu voi fi mereu în viață. Mai devreme sau mai târziu, voi fi mort. Dar Isus este Domnul meu acum și va fi Domnul meu și atunci.

Ce înseamnă asta?

Era Săptămâna Mare când saducheii L-au ispitit pe Isus. Ei credeau în înviere, așa că au încercat să facă așa încât credința să pară ridicolă: o femeie are șapte bărbați, și unul după

altul, toți mor. A cui soție va fi ea la înviere? Ha ha ha. Dar Isus nu râde. El spune: greșiți, pentru că nu cunoașteți nici Biblia, nici puterea lui Dumnezeu. Saducheii acordau mult mai puțină importanță profețiilor decât credeau în cele cinci cărți ale lui Moise. De exemplu, ei credeau că Daniel trebuie să fi fost dus de val când a scris că „mulți dintre cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică” (Dan. 12:2). Iar Isaia trebuie să-și fi lăsat mintea să rătăcească atunci când a spus: „Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână!” (Isaia 26:19). Saducheii îl preferau pe Moise, cel puternic și cu picioarele pe pământ. El nu a spus niciodată nimic despre înviere. Oare?

Așa că Isus este de acord să joace pe terenul lor. El spune: „În ce privește învierea morților, oare n-ați citit în cartea lui Moise, în locul unde se vorbește despre ‚Rug’, ce i-a spus Dumnezeu, când a zis: ‚Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov?’ Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii. Tare vă mai rătăciți!” (Marcu 12:26-27). Ideea nu este că Dumnezeu a spus: „Eu *sunt* Dumnezeul lui Avraam”, punând accent pe timpul prezent, „sunt”. Saducheii știau că asta ar fi doar un joc de cuvinte. Ideea este că Dumnezeu a spus: „*Eu* sunt *Dumnezeul* lui Avraam”, punând accent pe divinitatea Celui

care vorbește despre această relație cu Avraam. Prezumția este aceasta: Dacă *Dumnezeu* este Dumnezeul tău, atunci există atât de multă putere care lucrează pentru tine, încât nu vei putea fi niciodată lipsit de viață.

Dar acum să revenim la Isus, care este Domnul morților. Nu este ciudat că Isus spune: „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți”, ci Pavel ar spune: „Isus este Domnul morților”? Gândește-te la ce sens are fiecare pasaj în contextul lui. Dumnezeu nu este Dumnezeul morților, pentru că a fi Dumnezeu este ceva atât de grandios, încât cei pentru care El este Dumnezeu nu pot fi morți, sau cel puțin nu pot rămâne morți. Așa este și în cazul lui Isus: dacă El *este* Domnul morților, atunci morții nu pot rămâne morți. Domnia Lui este prea puternică și prea cuprinzătoare pentru ca El să fie Domn peste morți și să-i lase morți. Cei pe care El îi conduce trăiesc! Dacă Isus este Domn peste morți, ei nu sunt morți! Dacă Dumnezeu este Dumnezeul lui Avraam, Avraam nu este mort!

Pe măsură ce mâna mea devine tot mai încrețită, eu nădăjduiesc în acest adevăr: Isus este Domn peste morți. De aceea, ei nu sunt morți. Pentru asta a murit și a trăit El din nou: „Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:25). Slavă Domnului! El este Domn peste morți, care nu sunt morți!

69.

CUM TE FACE UN SINGUR PĂCAT VINOVAȚ DE ÎNTREAGA LEGE?

Gradele de vinovăție înaintea lui Dumnezeu

Meditație asupra pasajului din Iacov 2:10-11

Căci, cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci Cel ce a zis: „Să nu preacurvești”, a zis și: „Să nu ucizi”. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii.

Poate că ai auzit pe cineva argumentând că niciun păcat nu este mai rău decât oricare alt păcat, pentru că orice păcat te face vinovat de încălcarea întregii Legi. Sau poate că ai auzit asta sub altă formă: niciun păcat nu este mai rău decât oricare altul, pentru că fiecare păcat este o crimă împotriva unui Dumnezeu infinit sfânt și, prin urmare, este vrednic de o pedeapsă veșnică. Trebuie să fim atenți aici. Gândirea din spatele acestor afirmații poate fi bine intenționată, dar este distorsionată în raport cu Biblia.

Prima problemă legată de această gândire este că învățăturile lui Isus ne îndreaptă spre o altă direcție. Isus nu pare să susțină ideea că toate formele de vinovăție sunt egale pentru că toate păcatele ar fi la fel de odioase. Mai degrabă El spune

că există grade de vinovăție și grade de severitate în judecată. De exemplu, El a spus o pildă care se încheie astfel: „Robul acela, care a știut voia stăpânului său, și nu s-a pregătit deloc, și n-a lucrat după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n-a știut-o, și a făcut lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu puține lovituri. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult” (Luca 12:47-48).

Din nou, Isus ne învață că, în ziua judecății, va exista un grad mai mare și unul mai mic de suferință. „Vai de tine, Horazine!... Vai de tine, Betsaido! Căci, dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon minunile care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit, cu sac și cenușă. De aceea vă spun că, în ziua judecății, va fi *mai ușor* pentru Tir și Sidon decât pentru voi” (Matei 11:21-22, subl.). „Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va asculta cuvintele voastre, să ieșiți din casa sau din cetatea aceea, și să scuturați praful de pe picioarele voastre. Adevărat vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei și Gomorei decât pentru cetatea aceea” (Matei 10:14, subl.).

Totuși, chiar dacă Isus ne învață că vor exista grade mai mari și mai mici de vinovăție și ticăloșie în judecată, totuși trebuie să înțelegem pasajul care este adus cel mai des în discuție sub pretenția că toate păcatele sunt egale, deoarece toate ne

fac vinovați de întreaga Lege. Acest pasaj este Iacov 2:10-11: „Căci, cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci Cel ce a zis: „Să nu preacurvești”, a zis și: „Să nu ucizi”. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii”.

Observați cu atenție că Iacov *spune* că încălcarea unei porunci a Legii te face „vinovat de toate”, dar el *nu* pune că asta înseamnă că niciun păcat nu este mai rău decât altul. Dar atunci care este ideea?

Să zicem că eviți cinci acte de neascultare: furt, crimă, minciună, înjurături, adulter, dar, când vine vorba de poftă sau dorință sexuală, cedezi și păcătuiești. Apoi să zicem că ești prins și tras la răspundere, și te simți prins la colț. Poate că te-ai apăra spunând: „Ei bine, nu sunt chiar atât de rău pentru că mai sunt 5 porunci pe care le-am respectat, și am eșuat doar în cazul acesteia singure”.

Iacov pare să răspundă la acest fel de gândire. El spune că nu asculți cu adevărat de celelalte 5 porunci. De ce? Pentru că același Dumnezeu care îți spune să nu faci acele 5 lucruri, îți spune și să nu râvnești sau să nu poftesti. Deci știi voia lui Dumnezeu în această chestiune legată de invidie sau poftă, dar respingi voia Lui și urmezi propria ta dorință, contrară voii Lui. Ce spune asta despre „ascultarea” pe care pretinzi că o ai față de celelalte porunci?

Poți fi iubitor, încrezător și supus lui Dumnezeu ca Persoană întreagă, și totuși să nu ai încredere în înțelepciunea și bunătatea Lui în ceea ce El spune (ceea ce este neascultare)? Dacă respingi constant sfatul lui Dumnezeu într-un aspect, poți cu adevărat să spui că inima ta este o inimă ascultătoare, chiar dacă la exterior respecti alte porunci?

Ascultarea adevărată de Dumnezeu (nu doar de listele de porunci) înseamnă mai mult decât performanțe exterioare care pot fi socotite în procente (cum ar fi că ai ascultat 80%). Mai degrabă ascultarea adevărată este să fii atât de transformat, încât te bucuri să faci voia lui Dumnezeu la mai multe niveluri. Noi ne bucurăm de voia Lui ca expresie perfectă a înțelepciunii, dreptății și dragostei Sale. Ne bucurăm de părtășie personală și apropiată cu El ca ghid al nostru, pe care am pierde-o, cel puțin pentru o perioadă, dacă am acționa contrar sfaturilor Lui. Ne bucurăm de darul conștiinței curate, care vine de la El. Ne bucurăm de zâmbetul Său aprobator. Ne bucurăm de Dumnezeu însuși, pe care Îl vedem și Îl cunoaștem mai clar când mergem în părtășie și ascultare neîntreruptă. Ne bucurăm de perspectiva unei siguranțe și nădejdi continue, care sunt amenințate și slăbite dacă ne îndepărtăm treptat de El în nesupunere voită.

Ideea lui Iacov pare să fie că, dacă umblăm după voia noastră în mod conștient într-un aspect al vieții, în timp ce

pretindem că facem voia lui Dumnezeu în mai multe alte aspecte, aceasta o gândire amăgitoare și focalizată pe îndreptățirea de sine. Așa cum spune Alfred Plummer, „a ne vedea echilibrând o abatere într-un aspect prin multe porunci păzite în altul ar trebui să ne sperie imediat și să ne convingă că întregul principiu al vieții noastre trebuie să fie greșit. Scopul nostru în astfel de situații nu este să-L iubim pe Dumnezeu sau să ascultăm de El, ci să ajungem în Cer sau cel puțin să scăpăm de Iad în cele mai ieftine condiții”.¹

O, Doamne, cât de vicleni putem fi! Inimile noastre sunt înșelătoare și căutăm repede motive să credem că neascultarea noastră nu este gravă. Smerește-ne în fața adevărului că există un singur Judecător și un singur Dumnezeu, a cărui părtășie și bucurie părintească sunt mai prețioase decât toate plăcerile păcatului. Ferește-ne să pierdem această avuție – chiar și pentru o vreme – în timp ce ne justificăm păcatul crezând că este mic, parțial și înconjurat de alte fapte bune!

¹ *The Expositor's Bible*, vol. 6, New York: George H. Doran Co., n.d., 588.

70.

UN PERICOL AL NEGĂRII PREȘTIINȚEI DE CĂTRE DUMNEZEU A ALEGERILOR FĂCUTE DE OAMENI

Subminarea noului legământ

O învățătură falsă foarte veche, care reapare periodic în istoria bisericii, este că Dumnezeu nu poate prevedea alegerile responsabile ale omului. Raționamentul este următorul: alegerile omului sunt libere, iar „liber” înseamnă creat de la sine, iar „creat de la sine” înseamnă dincolo de acea cunoaștere înaintea ca alegerile să fie create. Nici măcar Dumnezeu nu poate cunoaște ceva ce nu este nimic. Și, înainte ca alegerile omului să fie făcute, ele nu sunt nimic.

Prezumțiile filozofice din această discuție abundă: (1) că libertatea înseamnă să crezi de la sine sau prin sine; (2) că alegerile omului sunt libere în acest sens; (3) că un Dumnezeu infinit nu poate cunoaște ce este necreat, și așa mai departe. Această învățătură falsă veche pare a fi mânăta de agende filozofice. Ea nu este un rezultat al învățăturii biblice. Un exponent recent al vechii erori a vorbit despre „mișcări doctrinare pe care *logica le impunea*, așa că am crezut că *Scriptura*

mi-a permis să le fac".¹ Sper că ai observat ordinea: *logica* impune, iar *Scriptura* permite. Ceva este în neregulă aici, când logica este regele care impune, iar Scriptura oferă o susținere ca răspuns de supunere.

Negarea preștiinței lui Dumnezeu față de alegerile responsabile ale omului nu a fost afirmată niciodată de biserică de parcă ar fi fost o parte legitimă a învățăturii creștine istorice și biblice. Deopotrivă calviniștii și arminienii au afirmat istoric cunoașterea exhaustivă și definitivă a lui Dumnezeu. Jean Calvin a scris: „[Dumnezeu] vede mai dinainte evenimentele viitoare chiar și doar prin faptul că El a decretat ca ele aibă loc”.² Jacobus Arminius a scris: „[Dumnezeu] a știut din veșnicie care persoane trebuiau să creadă... și care să persevereze prin harul ulterior”.³ Negarea preștiinței alegerilor omului de către Dumnezeu nu a făcut parte din teologia creștină.

Unul din multe motive pentru a evita această veche erezie este faptul că ea tinde să submineze temeliile noului legământ. Noul legământ a fost prevestit de Moise, Ieremia și Ezechiel. El a fost inaugurat și obținut prin moartea lui Isus (Luca 22:20). Iar Pavel a fost un „slujitor al noului legământ” (2 Cor. 3:6).

¹ Clark Pinnock, *The Grace of God, the Will of Man: A Case for Arminianism*, Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1990, 18-19, subl..

² *Institutes of the Christian Religion*, III, 23, 6.

³ Carl Bangs, *Arminius*, Nashville: Abingdon Press, 1971, 219, 352.

Esența noului legământ este că Dumnezeu Se angajează să Se asigure că poporul legământului împlinește condițiile credinței și ascultării. În vechiul legământ, al Legii, instituit la Muntele Sinai, harul a fost oferit (Exod 34:6-7) și ascultarea care vine din credință a fost cerută. Dar majorității oamenilor nu i s-a dat niciun har transformator. „Dar Domnul nu v-a dat minte să pricepeți, nici ochi să vedeți, nici urechi să auziți” (Deut. 29:4).

Dar în noul legământ, făgăduința este aceasta: „Domnul, Dumnezeul tău, îți va tăia împrejur inima ta și inima seminței tale, și Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, ca să trăiești” (Deut. 30:6). „[Eu, Dumnezeu] Le voi da o altă inimă, și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră, și le voi da o inimă de carne, ca să urmeze poruncile Mele, să păzească și să împlinească legile Mele; și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor... Voi pune Duhul Meu în voi, și *vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele*” (Ezec. 11:19-20; 36:27, subl.). „Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor” (Ier. 31:33). „Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine, și *le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine*” (Ier. 32:40, subl.).

Cu alte cuvinte, noul legământ este temelia nădejdiei noastre

că, oricât de fragili și schimbători suntem, vom persevera cu adevărat în credință și vom fi mântuiți. Este temelia siguranței noastre că Dumnezeu ne va „păzi de orice cădere, și ne va face să ne înfățișăm fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (cf. Iuda 1:24).

Dar gândește-te ce s-ar va petrece cu această nădejde prețioasă a noului legământ dacă Dumnezeu nu poate prevedea alegerile responsabile ale omului. Întreaga țesătură a legământului se destramă. Temeliile lui se prăbușesc. Noul legământ este făgăduința că Dumnezeu va lucra pentru a garanta sfințenia poporului Său. Asta înseamnă că El va lucra pentru a produce alegeri sfinte în poporul Său. El lucrează în noi voinea și înfăptuirea voii Sale, și El „lucrează în noi ce-I este plăcut” (Fil. 2:13; Evrei 13:21). Dar vechea erezie subminează această nădejde spunând că Dumnezeu nu poate face asta, pentru că dacă ar face-o, El ar cunoaște alegerile făcute de noi, ceea ce, ni se spune, El nu poate cunoaște.

Prin urmare, deoarece mântuirea noastră finală depinde de împlinirea făgăduințelor noului legământ și deoarece sângele lui Isus a procurat împlinirea acestor făgăduințe, subminarea făgăduinței noului legământ este o rană adusă crucii lui Hristos și o slăbire a lucrării Duhului în viețile noastre. Dumnezeu să ne ferească de trezirea vechii erezii și să ne ajute să prețuim făgăduințele prețioase și puternice ale noului legământ.

71.

HARUL DE A FI NĂSCUT DIN TINE

*Un omagiu adus supremației harului
în viața lui Ruth Piper*

Aceasta este o carte despre savurarea supremației lui Dumnezeu în totalitatea vieții. Mama mea a fost o forță imensă a harului în viața mea. Mai mult decât mă pot gândi. Și ceea ce știu mă face să caut modalități de a aduce un omagiu harului pe care ea mi l-a dat vreme de 28 de ani. Așadar, iată două poezii de ziua mamei, pe care le-am scris în memoria ei. Fie ca ele să te determine să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru persoane de acest fel din viața ta, și să găsești o cale să exprimi asta.

Prefluând de unde m-a lăsat mama

Mama mea, femeie harnică și demnă,
Cu sânge teutonic curgându-i în vene,
Purta pe frunte o trudă solemnă,
Precum trenurile nemțești fără probleme.
La timp își ținea orice datorie,
Și ne-a învățat, pe noi, copiii ei,
Că e greșit - bolnavi sau nu - să fie
Un om lăsat să aștepte în zădărnicii.

Am văzut gospodine prin München, curate,
 Cum spală trotuare cu perii și cizme,
 Și-n felul lor simplu, cu mâini dedicate,
 Am învățat multe despre rădăcini, fără enigme.
 Un savant german mi-a zis odată blând:
 „Fiecare sursă trebuie cercetată”.
 Eu am zâmbit, căci mama, în orice rând,
 Spunea: „Treaba se face corect, niciodată strâmbată”.
 Am citit despre Luther, stând ca o stâncă
 Contra indulgențelor vechi și nedrepte,
 Și mi-am văzut mama, singură, profundă,
 Contra unei biserici ce-alunga negrii incorect.
 Brahms și Schumann, în scrieri, spuneau
 Că tânjeau după Biblie în fiecare zi;
 Iar mama, târziu, când toți adormeau,
 Citea Cartea și se ruga pentru mine - tu știi?
 Cu toată puterea ei, fără odihnă,
 Pentru mine ea se ruga, neconținut.
 Nu voi uita în veci privirea ei senină.
 Dumnezeu să te binecuvânteze acum,
 Tu, mamă trudind, cu ai tăi ochi albaștri,
 Voi duce mai departe lucrarea de-acum.

Despre iar

Unii zic că eram liber, așa au văzut
 Când în Hristos eu am crezut;
 Și că prin puterea mea am biruit,
 Tot ce lumea m-a ispitit.
 Cred că ei nu mi-au știut inima,

Nici pe-a lor. Să spun aici așa,
Că n-am căutat eu, să am parte,
De învierea morților, cum scrie la Carte.
Ei se miră de-acele drepturi de Domn
Ce Împăratului meu i le dau, căci nu-i clown,
Și sunt mirați de-nălțimile închinării
Căreia domnia Lui îi dă aripi în glorii.
Dar azi mă voi odihni în tot harul
Lui Dumnezeu (nu-mi trebuie altul):
El nu mi-a dat niciun drept de-a alege,
Ci mi-ai ales-o pe mama! O, ce Rege!

72.

CÂT DE DISPENSABIL ESTE GENUL?

*Ocrotirea modelelor de viață prețioase
și împlinitoare ale lui Dumnezeu*

Ediția cu Limbaj Incluziv a Bibliei NIV, publicată în Marea Britanie în 1995, spune în prefață: „A fost adesea potrivit să se reducă la tăcere patriarhalismul din societatea scriitorilor biblici printr-un limbaj incluziv cu privire la gen, atunci când acest lucru se putea face fără a compromite mesajul Duhului” (vii). În această frază există două prezumții discutabile. Una este că felul de patriarhalism reflectat în Biblie ar fi ceva rău și că ar trebui redus în tăcere. Cealaltă este că „mesajul Duhului” ar pluti undeva, liber de cuvintele inspirate de Duhul. Eu nu sunt convins că vreuna dintre aceste prezumții este adevărată.

Iată câteva întrebări la care să te gândești în această privință:

1. De ce este Dumnezeu numit predominant Tatăl nostru, nu Mama sau Părintele nostru? (Matei 6:9)

2. De ce este Dumnezeu revelat ca Rege, nu Regină? (Ps. 95:3)

3. De ce a creat Dumnezeu mai întâi omul și apoi femeia? (Gen. 2:7, 22; 1 Tim. 2:13)

4. De ce a creat Dumnezeu femeia ca „ajutor potrivit pentru [bărbat]”? (Gen. 2:18)

5. De ce a îndreptat Satana planul lui înșelător către Eva, nu către Adam? (Gen. 3:1; 1 Tim. 2:14)

6. De ce l-a chemat Dumnezeu mai întâi pe Adam să răspundă pentru neascultarea celor doi? (Gen. 3:9)

7. De ce le-a dat Dumnezeu bărbatului și femeii numele de „om” (*adam*), care în versetul următor este numele propriu al bărbatului, Adam? (Gen. 5:2-3)

8. De ce toți preoții din Vechiul Testament erau bărbați? (Exod 39:41)

9. De ce genealogiile din Biblie sunt aproape în totalitate patrilineare? (Gen. 5; Matei 1:1-16)

10. De ce a fost a doua Persoană a Sfintei Treimi întrupată ca om? (Luca 2:7)

11. De ce alege Ioan pronumele masculine când se referă la Duhul Sfânt? (Ioan 16:7-8)

12. De ce alege Isus ca apostoli doar bărbați? (Matei 10:2-4)

13. De ce nu i-a îngăduit Pavel femeii să dea învățătură sau

să aibă autoritate asupra bărbaților? (1 Tim. 2:12)

14. De ce a folosit Pavel termenul „frați” când se adresa bisericii? (Rom. 1:13)

15. De ce credincioșii sunt numiți „fii ai lui Dumnezeu”, deși în Hristos „nu este nici bărbat, nici femeie”? (Gal. 3:26, 28)

16. De ce este denumit bărbatul capul soției sale? (Efes. 5:23)

17. De ce este soția chemată să se supună soțului ei? (Efes. 5:24)

18. În comparația dintre Hristos și biserică, de ce este soțul comparat cu Hristos și soția cu biserica? (Efes. 5:24-25)

19. De ce spune Pavel despre bărbat că este capul femeii? (1 Cor. 11:3)

20. De ce spune Pavel că „nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat” (1 Cor. 11:8)?

21. De ce spune Pavel că „nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat” (1 Cor. 11:9)?

22. De ce trece Pavel de la a onora atât tații, cât și mamele, la a se adresa bărbaților în special: „Taților, nu vă provocați copiii la mânie” (Efes. 6:2, 4, lit. ESV)?

23. De ce se referă Biblia în repetate rânduri la strămoșii

noștri credincioși ca tați? (Evrei 1:1; 3:9; 8:9; 2 Petru 3:4)

24. De ce spune Ioan că le scrie taților și tinerilor? (1 Ioan 2:13-14)

25. De ce folosește Biblia adesea un „el” generic, dar nicio dată un „ea” generic? (Apoc. 3:20; Ioan 14:23)

26. De ce îndeamnă Pavel întreaga biserică să „fie bărbați” (lit. KJV) sau să „se poarte ca bărbații” (gr: *andrizesthe*, 1 Cor. 16:13)?

Răspunsul la aceste întrebări nu este o veste proastă pentru femei. Dumnezeu este un Dumnezeu al înțelepciunii și dragostei infinite. Ideile Sale pentru noi, ca bărbați și femei, sunt cele mai bune și mai împlinitoare din Univers. Viziunea Sa despre complementaritatea plină de bucurie dintre bărbăție și feminitate este o viziune glorioasă. Păcatul a distorsionat-o de la cădere încoace, iar harul o răscumpără, dar nu o leapădă. Biblia transformă rolul bărbaților de lideri, dar nu o distruge.

Așadar, care este răspunsul la aceste 26 de întrebări? Un răspuns general ar putea suna așa: deoarece, deși bărbatul și femeia au valoare egală în a fi făcuți după chipul lui Dumnezeu și amândoi au roluri esențiale și împlinitoare în drama vieții omului care Îl înalță pe Dumnezeu, totuși bărbații poartă o responsabilitate primară (nu solitară) în conducerea, protecția

și împlinirea nevoilor în rasa omenească. Prin urmare, ei au un rol reprezentativ când vine vorba de responsabilitate (Gen. 3:9; Rom. 5:12-14). Această chemare unică este o *responsabilitate* de purtat în dragoste jertfitoare, nu un *drept* de apucat spre dominație. Acolo unde aceasta este primită cu curajul slujirii, care Îl onorează pe Hristos, și este susținută de femei cu o bucurie plină de credință, neînfricăță și inteligentă, acolo domnește cea mai bună armonie între bărbat și femeie.¹

¹ Am încercat să dezvolt acest adevăr pe larg cu apel la temeiurile biblice în John Piper și Wayne Grudem, eds., *Recovering Biblical Manhood and Womanhood: A Response to Evangelical Feminism* (Wheaton, IL: Crossway Books, 1991).

73.

DIFERENȚĂ PRIN FOC

„Ce faci tu aici, Ilie?” „Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor” (1 Împ. 19:9-10, 13-14)

Te-ai rugat vreodată o rugăciune ca aceasta? „Doamne, fă-mă să trăiesc o viață cu impact pentru Tine, care să fie complet disproporționată cu ceea ce sunt eu”? Aceasta este rugăciunea pe care am scris-o recent pe marginea unei cărți, lângă un citat din David Brainerd. Ar trebui să îți aduci aminte că Brainerd a fost misionar printre indienii din Noua Anglie, în urmă cu 250 de ani. El a scris:

O, ce n-aș da să fiu o flacăra aprinsă în slujba Domnului!
Iată-mă, Doamne, trimite-mă; trimite-mă la capătul Pământului... trimite-mă departe de tot ce se numește mângâiere pământească; trimite-mă chiar la moarte, dacă este în slujba Ta și dacă duce la înaintarea Împărăției Tale.

Brainerd a trăit cu impact pentru Dumnezeu într-un fel complet disproporționat față de ce era el. El a fost un misionar aproape necunoscut în Noua Anglie. A murit la vârsta de 29 de ani și nu era o persoană foarte cunoscută. El era extrem de vulnerabil la depresie, dar viața lui a inspirat mișcarea misionară protestantă modernă, probabil mai mult decât oricine altcineva de la apostoli încoace. De ce?

Un motiv-cheie este că el era *profund înflăcărat față de Dumnezeu*. Marele păstor și teolog Jonathan Edwards a văzut acest zel, cunoașterea în care era înrădăcinat și ascultarea pe care o producea, și a fost călăuzit de Dumnezeu ca să pună într-o carte scurta carieră misionară a lui Brainerd, timp de 5 ani. Acea carte și acea viață au schimbat lumea. Este uimitor ce poate face Dumnezeu printr-o viață scurtă, dar arzând pentru slava Lui. Impactul poate fi disproporționat față de cine este persoana respectivă.

Sper ca mii dintre voi, cititorii, să vă rugați așa: „Doamne, fă-mă să trăiesc cu un impact pentru Tine care să fie complet disproporționat față de cine sunt eu”. Aceasta este o rugăciune pe care așa-ziișii „nimeni” din această lume o pot rosti fără teama de a fi prea îndrăzneți. Formularea rugăciunii conține o precizare: „Nu eu sunt mare, ci Tu, Doamne, ești foarte mare. În suveranitatea Ta uimitoare, Tu poți face ca mica mea viață să aibă un impact mult dincolo de toate puterile mele mici”.

Dar care este cheia pentru a avea un impact de acest fel pentru Dumnezeu? Nu este oare un zel arzător și încărcat de adevăr față de Dumnezeu? Dumnezeu l-a întrebat de două ori pe Ilie în peștera de pe Muntele Horeb: „Ce cauți aici?” Și el a răspuns de fiecare dată: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor” (1 Împ. 19:9-10, 13-14). Pasiunea pentru slava

Domnului este cheia pentru a trăi o viață cu un impact disproporționat față de cine suntem noi. Nu este prerogativa bătrânilor sau tinerilor, a celor inteligenți sau a celor needucați, a bărbaților sau femeilor. Această pasiune poate arde în inima oricărui sfânt. O dorim suficient încât să o căutăm?

Aceasta izvorăște din afundarea în Scriptură cu rugăciune. În Luca 24:32, ucenicii, care vorbisera cu Isus pe drumul către Emaus, au spus: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?” (subl.). Focul zelului pentru Domnul vine din deschiderea Scripturilor în conversație cu Isus (adică în rugăciunea îmbibată de Scriptură).

Iată întrebarea: Dacă nu arzi de zelul pe care îl dorești, ești dispus să faci niște experimente de meditare la adevărurile Bibliei, în doze mari, prelungite, mânate de rugăciune? O spun foarte sincer, în viața mea există o corespondență strânsă între timpul și dimensiunea deschiderii față de Biblie, și profunzimea, puterea și căldura zelului meu pentru Dumnezeu. Fără doze mari și adânci în Cuvântul lui Dumnezeu, eu sunt foarte vulnerabil la gândirea lumească. O biserică din Coreea se așteaptă ca membrii ei să citească 5 capitole din Biblie pe zi, iar păstorii ei să citească 20 de capitole pe zi.

Întrebarea este aceasta: Dacă vrei să ai înflăcărarea ucenicilor de pe drumul către Emaus și a lui Brainerd, ești dispus să faci experimente serioase?

Eu mă rog ca mii dintre cei care citesc această carte să *ardă* pentru slava lui Dumnezeu. Și să se roage împreună cu mine: O, Doamne, fă-mă să trăiesc pentru Tine cu un impact total disproporționat față de cine sunt eu.

74.

CÂND SĂ TE DESPARȚI ȘI CÂND NU

O scrisoare către un cititor sincer

Drag prieten,

Cu privire la necredincioșii care nu emit nicio pretenție de credință.

În ceea ce privește felul de a ne raporta la necredincioși, eu cred că în Noul Testament avem două porunci care se află în tensiune (nu în contradicție) una față de cealaltă. O parte este cea din 2 Corinteni 6:14-15: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?”

De cealaltă parte este 1 Corinteni 5:9-11: „V-am scris în epistola mea să n-aveți nicio legătură cu curvarii. Însă n-am înțeles cu curvarii lumii acesteia, sau cu cei lacomi de bani, sau cu cei hrăpăreți, sau cu cei ce se închină la idoli, fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume. Ci v-am scris să n-aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice ‚frate’, totuși este curvar...”

O poruncă pare să spună că trebuie să fim foarte vigilenți ca să nu fim implicați în relații cu necredincioșii în modalități greșite, iar cealaltă pare să spună că nu trebuie să ducem asta la extrem. Așadar, ne confruntăm cu întrebarea următoare: Ce fel de „înjugare cu cei necredincioși” este greșită? Și ce fel de lucruri sunt necesare și corecte? În ce privește căsătoria, lucrurile sunt clare datorită a ce vedem în 1 Corinteni 7:39. Căsătorește-te doar în Domnul. Dar când vine vorba de un parteneriat de afaceri, o echipă de popice, un club de cartier sau o relație de muncă în care șeful este necredincios?

Principiul meu de aici sună cam așa: *Evită acele relații cu necredincioșii în care relația încurajează necredința sau păcatele rezultate din necredință, și evită tipurile de relații care implică întreteserea de valori personale profunde (cum ar fi căsătoria).*

Pe de altă parte, nu evita relațiile în care poți avea o mărturie clară despre adevăr și în care ți se permite să acționezi pe baza principiilor creștine, chiar dacă ești criticat uneori pentru că te apropii prea mult. Isus a fost criticat astfel, și a fost numit „mâncăcios și băutor de vin” (Luca 7:34).

Cu referire la cei care mărturisesc credința în Hristos, dar nu duc vieți sfinte sau nu susțin învățătura biblică sănătoasă.

În ceea ce îi privește pe cei care se pretind credincioși, dar

trăiesc în păcat fățiș sau susțin învățături false grave (și ai putea auzi deja o parte din ambiguitate în cuvintele „fățiș” și „grav”), pare să existe o despărțire mai clară. Astfel, 1 Corinteni 5:11 spune: „Ci v-am scris să n-aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice ‚frate’, totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau bețiv, sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați”. Eu înțeleg din asta că, dacă o persoană a fost disciplinată sau avertizată potrivit și continuă în păcatul ei, nu trebuie să continuăm să avem relații cu ea ca și cum nimic nu ar fi greșit. Trebuie să-i spunem acelei persoane pretins creștine: „Știi că te iubesc și mi-ar plăcea ca relația noastră să fie mai strânsă, dar atât timp cât trăiești așa (poate că dormi cu iubitul tău, vinzi droguri sau minți în rapoartele de la muncă), nu pot să mă port ca și cum lucrurile ar fi normale. Nu cred că ar trebui să ne mai vedem până nu-ți schimbi comportamentul. Altfel, pare că nu se află nimic în joc”.

Care este principiul de aici pe care îl putem aplica diferitelor tipuri de relații? Acea persoană poate fi șeful meu de la serviciu. Sau poate fi soțul rătăcit, care încă locuiește cu și este căsătorit cu o membră credincioasă a bisericii noastre. Nu funcționează prea bine să spunem că Matei 18:17 ar pune persoana nepocăită în aceeași categorie cu cel necredincios, astfel că același principiu se aplică și necredincioșilor („Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să

asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș”). Dacă ar fi adevărat, atunci 1 Corinteni 5:9-13 nu ar avea sens când spune: nu vă separați de cei din afară, ci de cei din interior. Dacă „din interior” devine identic cu „din afară” în momentul în care vă despărțiți, atunci acea persoană devine și una de care nu trebuie să te desparți astfel.

Principiul pare să fie acesta: *Dacă poți, caută căi răscumpărătoare de a te separa fără a trata acea persoană ca necredincioasă*. Și spun asta din cauza a ce suntem învățați în 2 Tesaloniceni 3:14-15: „Și dacă n-ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă, însemnați-vi-l, și să n-aveți niciun fel de legături cu el, ca să-i fie rușine. Să nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci să-l muștrați ca pe un frate”. Cu alte cuvinte, există o diferență între înstrăinarea de această persoană și cea din 2 Corinteni 6:14 („Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși”).

Nu pot să spun ce formă ar trebui să ia această îndepărtare în fiecare situație. Expresia „cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați” (1 Cor. 5:11) implică faptul că există cel puțin unele situații în care cel mai bun mod de a acționa este să rupi orice relație normală, obișnuită. Presupun că acest lucru ar putea lăsa totuși loc pentru contacte de afaceri sau alte tipuri de „înjugare” care nu implică faptul că totul este bine între voi.

2 Ioan 9-11 ne poate oferi un indiciu despre cum să articulăm acest principiu: „Oricine o ia înainte, și nu rămâne în

învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: „Bun venit!” Căci cine-i zice: „Bun venit!” se face părtaș faptelor lui rele”.

Acest lucru ar sugera că ar trebui să evităm acele gesturi sau relații care implică participarea la erezia sau răul altcuiva. Aici cred că va trebui să învățăm să trăim cu diferențe de opinie cu privire la ce măsuri de interacțiune implică acest tip de participare. Cei care susțin separarea clară văd participarea și susținerea implicate mai devreme decât alții. Dar principiul există.

Știu că mai sunt multe lucruri de văzut. Mi-aș dori să pot alocă zile pentru fiecare problemă care îmi derutează mintea și care mă presează să iau o decizie.

Din păcate, am o singură viață.

Pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile,

John Piper

75.

ÎNTREBĂRI DE PUS CÂND ÎȚI ALEGI UN LOC DE MUNCĂ

Meditând asupra vocației ca slujire pentru Hristos

Libertatea de a-ți alege vocația sau meseria este o noutate istorică. Până în vremuri recente, dacă erai fiu, iar tatăl tău era fermier, fierar, cizmar sau brutar, era aproape sigur că asta aveai să fii și tu. Dacă erai fiică, aproape sigur că ai fost o gospodină harnică și parteneră în treburile casei. Opțiunile erau puține. Iar o lectură precum cea de față ar fi fost aproape de neînțeles.

Dar în zilele noastre, foarte puțini fii pleacă de la prezumția că vor urma vocația sau meseria tatălui lor. Iar fiicele au o gamă largă de trasee profesionale pe care le pot urma în locul sau alături de o carieră mai tradițională în casă. Mai mult, schimbările de la mijlocul carierei nu mai sunt ceva neobișnuit. Ceea ce înseamnă că, pentru mulți oameni, criza alegerii unei vocații nu apare o singură dată, ci de mai multe ori.

Unul dintre lucrurile pe care îmi place să le fac ca păstor este să semăn semințe ale neliniștii pentru Împărăție. Eu imaginez predica mea ca pe o modalitate de a lua copacii de trunchi și a-i mișca înainte și înapoi pentru a le slăbi rădăcinile. Ideea mea

este că asta va duce la coborârea rădăcinilor vieții oamenilor tot mai adânc în voia lui Dumnezeu acolo unde ei se află, sau că va duce la smulgerea rădăcinilor și la plantarea lor într-o altă chemare, pentru o rodnicie mai mare pentru Împărăție. Oricare ar fi situația, eu nu vreau ca oamenii din congregația mea să se lase pur și simplu purtați către un loc de muncă sau să treacă prin el fără să se gândească prea mult la chemarea sau semnificația acelui loc de muncă pentru supremația lui Dumnezeu în ceea ce ei fac.

Așa că le-am pregătit câteva întrebări în speranța că vor fi îndemnați să-și găsească locuri de muncă și să-și facă treaba, așa cum a spus Pavel, „nu numai când sunteți sub ochii lor, ca și cum ați vrea să le plăceți oamenilor, ci ca niște robi ai lui Hristos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu” (Efes. 6:6).

1. Pot să fac cu sârguință toate lucrurile de la acest loc de muncă „spre slava lui Dumnezeu”, adică într-un fel care să evidențieze valoarea Lui superioară față de orice altceva? „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Cor. 10:31).

2. Este acceptarea acestui loc de muncă parte dintr-o strategie de a crește în sfințenia personală? „Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră” (1 Tes. 4:3).

3. Acest loc de muncă mă va ajuta sau îmi va împiedica progresul în aprecierea valorii cunoașterii lui Hristos Isus,

Domnul meu? „Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să Îl câștig pe Hristos” (Fil. 3:8).

4. *Va duce acest loc de muncă la presiuni nepotrivite de a gândi, simți sau acționa împotriva lui Isus, Domnul meu?* „Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor” (1 Cor. 7:23).

5. *Va ajuta acest loc de muncă la stabilirea unui model general de viață care să aducă o implicare semnificativă în împlinirea marelui plan al lui Dumnezeu de a-L înălța pe Hristos printre toate popoarele neevangelizate ale lumii?* „Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: ,Toată puterea Mi-a fost dată în Cer și pe Pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Matei 28:18-20).

6. *Va fi acest loc de muncă demn de cea mai bună energie a mea?* „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta!” (Ecl. 9:10).

7. *Vor tinde activitățile și mediul acestui loc de muncă să mă modeleze, sau voi putea să le modelez pentru scopurile lui Dumnezeu de proslăvire a lui Hristos?* „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre” (Rom. 12:2).

8. *Va oferi acest loc de muncă o circumstanță ca să fiu un creștin radical, așa încât să fac ca lumina să strălucească pentru Tatăl meu, sau participarea mea la viziunea firmei va tinde să-mi stingă flacăra?* „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în Cer” (Matei 5:16).

9. *Scopul de la acest loc de muncă este coerent cu o intensitate tot mai mare în viața mea de a fi radical, public, rodnic și devotat lui Hristos cu orice preț?* „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Marcu 8:34).

10. *Pare acest loc de muncă a fi o investiție bună în viața mea când suflarea vieții, care mă pregătește pentru veșnicie, se va încheia?* „Ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțințel, și apoi pierе” (Iacov 4:14).

11. *Se potrivește acest loc de muncă cu motivul pentru care cred că am fost creat și răscumpărat de Hristos?* „Pe toți cei ce poartă Numele Meu și pe care i-am făcut spre slava Mea” (Isaia 43:7). „Ați fost răscumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Cor. 6:20).

12. *Se potrivește acest loc de muncă cu adevărul suprem că toate lucrurile există pentru Hristos?* „Toate au fost făcute prin El [Hristos] și pentru El” (Col. 1:16).

76.

SUVERANITATEA DULCE ȘI SIGURANȚA MÂNTUIRII

*Ce poate fi mai dulce decât să fii
„păzit de puterea lui Dumnezeu”?*

Când înțelegi corect suveranitatea lui Dumnezeu, totul devine mai clar. Dacă greșești în această privință, asta va duce la greșeli în tot felul de aspecte neașteptate. O, mă rog ca Dumnezeu să ne dea claritate, convingere și bucurie în viziunea noastră despre suveranitatea absolută a lui Dumnezeu asupra vieților noastre fragile și schimbătoare!

Să ne gândim la cheștiunea siguranței veșnice și la posibilitatea de a ne lepăda de Hristos. Într-o duminică, am predicat din textul profund din Evrei 6:4-8. Acolo ni se spune că unii „au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor” și totuși ulterior s-au lepădat de toate acestea și au fost pierduți.¹

În loc să spun că poți să-ți pierzi mântuirea, am spus că sensul din Evrei 6:4-8 este aproape la fel de șocant, anume că poți experimenta toate aceste lucruri (iluminarea, Duhul

¹ www.desiringgod.org/messages/when-is-saving-repentance-impossible.

Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu și minunile) și să *nu fi fost niciodată* mântuit! Acest lucru este șocant, pentru că înseamnă că oamenii se pot înșela crezând că sunt creștini, deși nu sunt.

Prin urmare, textul și mesajul lui pune problema siguranței. Cum putem fi siguri că vom persevera până la capăt și că nu vom cădea și nu vom deveni ca Esau, care a încercat să se întoarcă, dar nu a putut să se pocăiască (Evrei 12:16-17)? Aici suveranitatea lui Dumnezeu devine atât de crucială.

Cartea Evrei jubilează în legătură cu legământul cel nou și mai bun pe care Dumnezeu l-a făcut, prin sângele lui Hristos, cu toți cei care sunt poporul Său. Vechiul legământ făcut pe Muntele Sinai era vulnerabil ca urmare a slăbiciunii poporului (Rom. 8:3). Evrei 8:9 spune: „N-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul”. Dar noul legământ este radical de diferit prin faptul că el *nu este* vulnerabil la slăbiciunea noastră. Mai degrabă, el ne asigură că suveranitatea lui Dumnezeu va învinge slăbiciunea noastră și ne va împiedica să încălcăm legământul.

Astfel, Evrei 8:10 spune: „Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: *voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor*; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu” (subl.). Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu doar ne spune ce trebuie să facem, ci El Se va asigura că împlinim asta prin a lucra în noi. Aceasta

este ceea ce ne spune Evrei 13:21 despre noul legământ: „[Fie ca Dumnezeu] să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin” (subl.). Aceasta este suveranitatea lui Dumnezeu care sfințește, ocrotește și mântuiește. Și ea este mai dulce decât mierea pentru sufletul șovăielnic.

În noul legământ, siguranța noastră se sprijină ferm pe suveranitatea lui Dumnezeu asupra tendinței noastre de a fi rătăcitori. Noi știm că nu vom cădea, pentru că aceasta este o făgăduință a noului legământ pecetluit cu sângele lui Isus. De exemplu, Dumnezeu făgăduiește în Ieremia 32:40: „Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine, și le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine”. Dacă mă întrebi cum știu că mâine voi mai crede în Hristos, răspunsul meu nu este că sunt o persoană disciplinată, că închei ceea ce încep, că voința mea este de încredere, că beneficiile depășesc costurile sau chiar că biserica mea se roagă pentru mine. Răspunsul meu este că Hristos a vărsat sângele Lui ca preț pentru noul legământ (Luca 22:20), iar Dumnezeu făgăduiește în acest legământ: „Nu se vor depărta de Mine”. Dreptul și harul suveran al lui Dumnezeu asupra voinței mele firave sunt singura mea speranță de a persevera până la capăt.

Aceasta este realitatea dulce a suveranității lui Dumnezeu. Mă rog să o înțelegi, să crezi în ea și să te bucuri de siguranța și bucuria ei. Ce poate fi mai dulce decât să fii „păzit de puterea lui Dumnezeu” (1 Petru 1:5)?

77.

MAI MULT, MAI MULT, MAI MULT

Șaptesprezece aspecte ale nemulțumirii sfinte

Un semn al autenticității creștine este nemulțumirea cu orice este mai puțin decât „toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efes. 3:19). A te lăsa purtat de val nu este ucenicie. A pluti în mulțumirea de sine nu se aseamănă cu a te scălda în piscina siguranței, ci cu a pluti, adormit adânc, spre o cascadă. „De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să *nu* fim depărtați de ele” (Evrei 2:1, subl.).

Există o nemulțumire sfântă. Ea nu este o incertitudine care îți mușcă degetele cu privire la statutul nostru înaintea lui Dumnezeu. Este pofta crescândă a celor care au gustat și au văzut că Domnul este bun (1 Petru 2:2-3). Este umblarea celor care au fost căutați și cucerți de brațele puternice ale dragostei. „Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar *alerg înainte*, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus” (Fil. 3:12, subl.).

Prin urmare, pasajele biblice care urmează sunt o modalitate de a trezi sufletele noastre somnoroase pentru a simți o nemulțumire curată și sfântă, și de a ne stârni să căutăm

„toată plinătatea lui Dumnezeu” (subl.).

- „Creșteți în *har*” (2 Petru 3:18). „Dar El ne dă un *har* și mai mare” (Iacov 4:6).
- „Ne rugăm pentru voi... ca să vă umpleți de cunoștința voii *Lui*” (Col. 1:9-10). „Creșteți... în *cunoștința Domnului* și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18)
- „Mărește-ne *credința!*” (Luca 17:5). „Îi mulțumim totdeauna lui Dumnezeu... pentru că *credința* voastră merge mereu crescând” (2 Tes. 1:3; v. și 2 Cor. 10:15).
- „Dumnezeul nădejdi să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă *credința*, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în *nădejde!*” (Rom. 15:13).
- „Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în *dragoste* unii față de alții și față de toți” (1 Tes. 3:12; 4:10; 2 Tes. 1:3; Fil. 1:9).
- „Ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți *plăcuți* lui Dumnezeu... vă rugăm și vă îndemnăm în Numele Domnului Isus, să sporiți tot mai mult în privința aceasta” (1 Tes. 4:1).
- „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în *același chip al Lui*, din *slavă* în *slavă*, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3:18).
- „Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem *sfințirea* până la capăt, în frica de

Dumnezeu” (2 Cor. 7:1)

- „[Dumnezeu] va face să crească roadele neprihănirii voastre” (2 Cor. 9:10). „Dacă *neprihănirea* voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor” (Matei 5:20).
- „Fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în *lucrul* Domnului” (1 Cor. 15:58; 2 Cor. 9:8).
- „Fiți plini de *Dub*” (Efes. 5:18).
- „*Cuvântul lui Dumnezeu* se răspândea tot mai mult” (F.A. 12:24; 6:7).
- „*Numărul ucenicilor* se înmulțea mult în Ierusalim” (F.A. 6:7). „M-am făcut m-am făcut robul tuturor, ca să îi câștig pe *cei mai mulți*” (1 Cor. 9:19; v. și F.A. 16:5).
- „Fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea *zidirii sufletești a Bisericii*” (1 Cor. 14:12).
- „Astfel dar, după cum L-ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El... sporind în ea cu *mulțumiri* către Dumnezeu” (Col. 2:6-7). „*Mulțumiți* totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile” (Efes 5:20; 2 Cor. 4:15).
- „Credincioși adevărului, în dragoste, *să creștem în toate privințele*, ca să ajungem la Cel ce este Capul,

Hristos” (Efes. 4:15).

- „Voi fiți dar *desăvârșiți*, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5:48; Fil. 3:12).

Tată, ne temem de înclinația noastră mortală de a pluti spre cascadă când ar trebui să înotăm împotriva curentului. O, Doamne, ai milă și trezește-ne iar și iar ca să vedem pericolele alunecării în viața creștină. Ajută-ne să ascultăm de Evrei 2:1: „De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile, pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele”. Vai de cei rătăcitori într-o lume în care tot curentul merge spre pierzare! Fă-ne să vedem și să simțim că nu doar viața, ci și bucuria se află în „lupta cea bună” care nu se încheie decât la odihna finală.

78.

DESPRE A-L ÎMPRUMUTA PE DUMNEZEU

Meditație asupra pasajului din Proverbe 19:17

Cine are milă de sărac, Îl împrumută pe Domnul, și El îi va răsplăti binefacerea.

Îmi este foarte greu să mă imaginez ca un creditor al lui Dumnezeu. Cum aş putea îndrăzni să spun că I-am împrumutat lui Dumnezeu din avuția mea, și acum El este datornic față de mine? Nu a spus Dumnezeu: „Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci a Mea este lumea și tot ce cuprinde ea” (Ps. 50:12)? Cu siguranță că L-am insulta pe Dumnezeu dacă presupunem că facem un fel de troc cu El. Uităm că tot ce avem este deja al lui Dumnezeu. Noi suntem doar administratori sau ispravnici ai bunurilor lui Dumnezeu. El este proprietarul legitim a tot ceea ce există. Este imposibil să Îi dai lui Dumnezeu astfel încât El să devină apoi datornic față de noi, nu-i așa? „Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?” (Rom. 11:35). Așadar, cum poate un administrator să-și împrumute stăpânul din ceea ce deja îi aparține acestuia din urmă?

Pentru a înțelege textul din Proverbe 19:17, cred că ar trebui să începem cu o învățătură mai fundamentală a acestei

cărți: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta!” (Prov. 3:5). Singura cale de a avea o viață împlinită ține de a înceta să ne bazăm pe propria noastră inteligență, și să începem să ne bazăm pe Dumnezeu, care ne dă lucrurile necesare. Dar cineva care știe că Dumnezeu vrea să-L binecuvânteze datorită credinței lui, nu datorită „înțelepciunii” sale în a strânge avuții, îi va privi pe cei nevoiași dintr-o perspectivă nouă. El va spune: „Ei bine, iată o persoană foarte asemănătoare cu mine. Acest om nu are putere sau mijloace de a negocia cu Dumnezeu. Tot ce poate face este să aibă încredere în El. Ceea ce este tot ce eu pot face. Așa că mai bine să nu mă laud față de acest om. Și nu doar atât, aici se găsește o oportunitate să-mi exprim încrederea în Dumnezeu. Dacă îi dau acestui biet om o parte din banii mei, din timpul meu sau din energia mea ca să-l ajut să-și găsească un loc de muncă, atunci nu voi mai avea atâția bani, timp sau energie ca să fac lucrurile pe care le plănuiam să le fac ca să mă facă fericit. Asta înseamnă că va trebui să am încredere în Dumnezeu și să nu mă bazez pe propria înțelepciune. Dar acesta nu este un risc mare, pentru că știu cât de mult Îi place lui Dumnezeu să fie crezut. De fapt, Dumnezeu iubește atât de mult să fie crezut, încât îi binecuvântează mereu pe cei care au încredere în El, dându-le o viață mai împlinită decât dacă nu ar fi avut încredere în El. Așa că, evident, îi voi oferi ajutorul meu acestui om sărman”.

Dacă a fi bun cu săracii este un act de încredere în faptul că Dumnezeu are grijă de noi, există un sens în care Dumnezeu devine dator. El este dator propriei Sale slave. Dacă am încredere în El și consider că înțelepciunea, Cuvântul și dragostea Lui sunt demne de a mă bizui pe ele, atunci Dumnezeu este legat de onoarea și slava Sa să susțină valoarea Cuvântului, înțelepciunii și dragostei Sale. Încrederea este singurul lucru care Îl poate face pe Dumnezeu să fie dator față de noi. Motivul pentru care încrederea poate face asta este că ea este singura atitudine a omului care mută privirea de la suficiența noastră spre suficiența lui Dumnezeu. Când suficiența lui Dumnezeu este în joc, El va învinge.

Ceea ce înseamnă că accentul din Proverbe 19:17 nu este pe nevoia Domnului, ci pe certitudinea că primim înapoi de la El ceva potrivit cu ceea ce le-am dăruit săracilor. Dumnezeu tratează darurile noastre față de săraci ca pe o obligație de a ne răsplăti cu propria generozitate divină, cu aceeași certitudine de parcă noi L-am împrumuta cu bani și am face ca integritatea Lui să fie garanția răsplătirii noastre. Când investiția noastră în săraci este o expresie a credinței în providența lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu însuși este hotărât să ne dea acea investiție înapoi cu aceeași certitudine ca și cum ar fi îndatorat financiar față de noi. Isus ne-a învățat ceva asemănător când le-a spus ucenicilor Săi: „Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în Ceruri,

unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia” (Luca 12:33). Dacă vom da milostenie săracilor, aceasta este o modalitate de a pune banii noștri în Cer („împrumutându-L pe Domnul”), ca să zic așa, astfel încât investiția să nu se piardă niciodată, ci să aducă dividende veșnice („El îi va răsplăti binefacerea”). În mod asemănător, Isus i-a spus tânărului bogat: „Du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în Cer! Apoi vino și urmează-Mă” (Matei 19:21). A le da săracilor înseamnă să ai o comoară în Cer.

Așadar, fie că ne gândim să dăruim săracilor ca și cum „L-am împrumuta pe Domnul”, care cu siguranță că ne va răsplăti la vremea potrivită, fie că „ne vom strânge comoara în Cer”, unde va fi sigură pentru noi în veacul viitor, ideea este aceeași: Dumnezeu îi va binecuvânta pe cei care îi binecuvântează pe săraci, cu același angajament pe care îl are față de propria integritate ca Garant al investițiilor noastre alături de El.

Nu trebuie să cauți prea departe pentru a găsi o nevoie mai mare decât tine în această lume. Când o găsești, fă așa încât primul tău act să fie acela de a manifesta încredere în providența lui Dumnezeu, apoi demonstrează acea încredere investindu-ți resursele pământești în acea nevoie. Dumnezeu prețuiește atât de mult încrederea noastră în El, încât nu va lăsa această investiție să fie în zadar.

79.

„GROAZA CARE POARTĂ NUMELE TIMPULUI FUGAR”

În Domnul, osteneala ta nu este în zadar.

Ceasul nu se oprește niciodată din ticăit. Doar Dumnezeu este mai perseverent decât trecerea timpului. Nu poți să oprești sau să încetinești timpul, care este oarecum suveran asupra oricărei împotriviri omenești. El nu poate fi împiedicat, modificat sau făcut să înceteze. El nu știe nimic de tineri și bătrâni, de durere și plăcere, de plâns și râset. Nimic, absolut nimic, nu face vreo diferență în ce privește ticăitul de neoprit și neschimbător al timpului. Anna Akhmatova, o poetă din Rusia, a spus că războiul și molimele trec, dar nimeni nu poate face față „groazei care se numește zborul timpului”.¹

Eu am un obicei neobișnuit când mă duc la culcare. După ce eu și Noël ne rugăm, eu mă bag în pat și mă așez pe partea stângă, cu fața spre lumina roșie a cifrelor de pe ceasul deșteptător cu radio, care stă pe noptieră. Îmi ridic mâinile în față, cam la nivelul feței, și aștept câteva minute în liniște, de obicei rugându-mă în tăcere cu recunoștință pentru soția care stă lângă mine, pentru copiii mei și pentru lucrarea pe

¹ Citat în D. M. Thomas, *Alexander Solzhenitsyn*, New York: St. Martin's Press, 1998, 270.

care Dumnezeu mi-a dat-o. Apoi îmi iau mâna dreaptă și îmi încolăcesc degetele în jurul încheieturii stângi, și îmi iau pulsul. Privesc la cifrele roșii de pe minutar până ce se schimbă, apoi încep să număr. Unu... doi... trei... Când numărul se schimbă și trece un minut, mă opresc.

Eu am început acest obicei ciudat din ideea deșartă că, dacă pulsul meu cardiac este foarte mic, din cauza exercițiilor bune (sau a genelor), asta ar putea însemna că inima mea este sănătoasă și că voi trăi mult. Așa este nebunia gândirii omului. Dar efectul a fost diferit. Acum, pe măsură ce număr bătăile inimii, nu *pulsul* îmi atrage atenția, ci *succesiunea*. O bătaie, apoi alta, apoi alta, pe tot parcursul nopții, de vreo douăzeci și una de mii de ori în timp ce dorm. Efectul acestui mic exercițiu este că adorm aproape în majoritatea nopților, legănat de ritmul constant al inimii mele și de un sentiment sobru al existenței mele foarte fragile. Oricare dintre aceste bătăi ar putea fi ultima. Nu pot să-mi forțez inima să mai bată una. Dacă se oprește, se oprește. Eu și timpul meu pe Pământ se vor încheia atunci. Dacă voi muri în timpul nopții, mă rog Domnului să-mi ia sufletul în grijă.

Timpul este prețios. Noi suntem fragili. Viața este scurtă. Eternitatea este lungă. De aceea, nu ar trebui să ne apucăm de nimic decât cu o vigilență ca a tânărului Jonathan Edwards când a scris a cincea sa hotărâre: „Sunt hotărât să nu

pierd niciun moment de timp, ci să-l folosesc în cel mai folositor fel posibil”; lucru care este, de fapt, un subpunct al celei de-a șasea hotărâri a sa: „Sunt hotărât să trăiesc cu toată puterea mea, cât timp trăiesc”.² Da, acest lucru poate deveni compulsiv și nesănătos. Dar noi, cei care avem nevoie să auzim acest lucru ca antidot față de risipirea timpului prețios și irecuperabil, ar trebui să luăm seama.

Biserica pe care o slujesc este generoasă cu mine dincolo de orice aș merita. În timp ce scriu aceste cuvinte, sunt în concediu de o lună pentru a încheia această carte. Fac pasul înainte în această lună cu sentimentul că fiecare minut contează. O, Doamne, ajută-mă să fiu un ispravnic credincios al suflării pe care Tu mi-a dat-o. Trei pasaje răsună în acest sens în urechile mele. (1) „Răscumpărați vremea” (Efes. 5:16). (2) „Ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui” (1 Cor. 4:2). (3) „Harul Lui față de mine n-a fost zădarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine” (1 Cor. 15:10).

Cu siguranță că Dumnezeu vrea ca minutele noastre pe Pământ să conteze pentru ceva cu semnificație. Pavel a spus: „În ziua lui Hristos să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar” (Fil. 2:16). În același fel, eu am nădejdea bună

² *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 1, ed. Edward Hickman [Edinburgh: The Banner of Truth Trust, 1974], xx.

de la Domnul că „osteneala mea în Domnul nu este zadarnică” (1 Cor. 15:58). Și te îndrept spre această făgăduință. Niciun minut nu trebuie trăit în zadar. Veșnicia va face ca fiecare minut să aibă sens dacă este trăit în credință, spre slava lui Dumnezeu. În cele din urmă, ne odihnim în acest adevăr: „Soarta mea este în mâna Ta” (Ps. 31:15).

80.

TEMELII PENTRU A GÂNDI LEGAT DE RASĂ ȘI CĂSĂTORIA INTER-RASIALĂ

*Reflectând asupra importanța de a fi
creați după chipul lui Dumnezeu*

Dacă credem că problemele legate de rasă și rasism din America au fost rezolvate odată cu mișcarea pentru drepturile civile din anii '60, nu suntem treji față de lumea reală. Iată un singur unghi de vedere: adopția inter-rasială. Oricât de controversate ar fi, cuvintele lui Richard Neuhaus demonstrează cel puțin că problema este vie, sănătoasă și are nevoie de discuție în raport cu învățătura biblică:

În ultimii ani au fost implementate tot felul de politici și proceduri care fac adopția inter-rasială imposibilă sau extrem de dificilă. Astfel de politici trebuie numite așa cum sunt. Ele sunt rasiste. Sute de mii de copii își văd viața afectată fiind mutați dintr-un loc în altul în sistemul de plasament, în timp ce milioane de cupluri americane doresc să-i adopte. Cuplurile plătesc mii de dolari ca să li se găsească copii în Asia și America Latină pentru adopție, în timp ce asistenții sociali și psihologii ideologici din SUA ne spun că este mai bine ca un copil să moară într-un atac armat într-o parcare decât să-i fie făcută confuză „identitatea neagră” doar pentru că este

adoptat de albi. Aceasta este o nebulie și o cruzime de înaltă clasă.¹

Pentru început, să reflectăm la următoarele opt adevăruri biblice:

1. Dumnezeu a creat toate grupurile etnice dintr-un singur strămoș uman.

[Dumnezeu] a făcut ca toți oamenii [*pan ethnos* având sensul de „fiecare grup etnic], ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului (F.A. 17:26).

2. Membrii fiecărui grup etnic sunt creați după chipul lui Dumnezeu.

Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut (Gen. 1:27).

3. În determinarea semnificației a cine ce ești, a fi o persoană creată după chipul lui Dumnezeu se compară cu distincțiile etnice așa cum soarele de la amiază se compară cu lumânarea pe care o aprinzi de ziua de naștere.

A fi o persoană este infinit mai semnificativ decât a fi un persoană albă sau una de culoare. În lumea reală de pe acest Pământ, rasa are importanță, dar în lumea mai reală a Cerului, persoana răscumpărată este de zece mii de ori mai semnificativă decât rasa.

¹ “Counting by Race,” *First Things*, No. 60, February 1996, 78.

4. Prevestirea unui blestem pe care Noe l-a rostit asupra unor urmași ai lui Ham este irelevantă în decizia privitoare la felul în care rasa neagră trebuie privită și tratată.

Noe s-a trezit din amețeala vinului și a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai tânăr. Și a zis: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților lui!” (Gen. 9:24-25).

Predicția este că nativii canaaniți aveau să fie învinși în cele din urmă de urmașii lui Sem și Iafet, ca atunci când evreii au luat posesia țării făgăduinței. Canaan este singurul fiu al lui Ham care *nu este* strămoșul popoarelor africane (Gen. 10:15-18). Așadar, blestemul nu cade asupra popoarelor africane, ci asupra canaaniților.

5. Este planul și porunca lui Dumnezeu să facem ucenici pentru Isus Hristos din fiecare grup etnic din lume, fără deosebire.

Toată puterea Mi-a fost dată în Cer și pe Pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin (Matei 28:18-20).

6. Toți credincioșii în Isus Hristos, din orice grup etnic, sunt uniți unii cu alții nu doar într-o umanitate comună, după chipul lui Dumnezeu, ci mai mult, ca frați și surori în Hristos și membri ai aceluiași trup.

Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și

mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora (Rom. 12:4-5).

Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copiii ai lui Dumnezeu! Și suntem (1 Ioan 3:1)

7. Biblia interzice căsătoriile mixte între credincioși și ne-credincioși, dar nu între membri ai diferitelor grupuri etnice.

O femeie măritată este legată de lege câtă vreme îi trăiește bărbatul; dar dacă-i moare bărbatul, este slobodă să se mărite cu cine vrea; *numai în Domnul* (1 Cor. 7:39, subl.)

Aceasta este maniera de aplicare în noul legământ a avertismentelor din Vechiul Testament despre căsătoriile cu națiunile păgâne. De exemplu, Deuteronom 7:3-4 spune:

Să nu te încuscrești cu popoarele acestea, să nu măriți pe fetele tale după fiii lor, și să nu le iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi; căci ar abate de la Mine pe fiii tăi, și ar slui astfel altor dumnezei; Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră și te-ar nimici îndată.

Problema legată de căsătoriile mixte este fundamental religioasă, nu rasială. Îți vei uni inima și viața cu o persoană care nu-L iubește pe Mântuitorul tău? Aceasta este întrebarea reală.

8. Prin urmare, contrar spiritului indiferenței, alienării și ostilității din țara noastră, să primim supremația dragostei lui Dumnezeu pentru a face pași noi, personal și colectiv, spre

armonia rasială, exprimată vizibil în comunitățile și bisericile noastre.

81.

CONTROVERSA: ESEȚIAL ȘI MORTAL

*Părtășia cu Dumnezeu în doctrinele
pentru care luptăm*

Controversa doctrinară este deopotrivă esențială și mortală. Atitudinea față de controversă în diverse grupuri de creștini depinde în mare măsură de care dintre aceste două este percepută cea mai puternică. Este ceva esențial? Sau este ceva mortal? Pledoaria mea este să credem și să simțim *ambele* aspecte. Controversa este esențială acolo unde adevărul prețios este respins sau distorsionat. Iar controversa este mortală acolo unde disputa *despre* adevăr distruge jubilarea *în* adevăr.

Motivul pentru care controversa este *esențială*, chiar și în fața respingerii și a distorsionărilor, este că Dumnezeu a poruncit ca adevărul să fie păstrat în lume parțial prin apărarea lui de către oameni. De exemplu, Pavel spune în Filipeni 1:7 că el se afla în închisoare pentru „*apărarea și întărirea* Evangheliei” (subl.). Iar Iuda 1:3 spune că ar trebui să „*luptăm* [cu sânguință, lit. ESV] pentru credința, care le-a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (subl.). Iar Faptele Apostolilor 17:2-3 spune că obiceiul lui Pavel din sinagogi era să „dovedească și să lămurească”, pornind de la Scriptură, că Isus era

Hristosul. Astfel, păstrarea și transmiterea adevărului prețios de la o persoană la alta și de la o generație la alta poate necesita controverse atunci când adevărul este respins sau răstălmăcit.

Iar controversa este *mortală* pentru că pare amenințătoare, așa că tinde să stârnească un spirit defensiv și furie. Ea este mortală și pentru că tinde să se concentreze pe *motivațiile* pentru adevăr, nu pe *realitatea* din spatele adevărului, și astfel înlocuiește jubilarea în *adevăr* cu disputa *despre* adevăr. Acest lucru este mortal, pentru că a gândi corect despre adevăr nu este un scop în sine, ci un mijloc către țelul dragostei și al închinării. Pavel a spus în 1 Timotei 1:5 că „ținta poruncii este *dragostea*”. Și el s-a rugat în Filipeni 1:9-11 ca „dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință... spre slava și *lauda* lui Dumnezeu”. Controversa tinde să amenințe atât dragostea, cât și lauda. Este greu să te bucuri de o poezie de dragoste în timp ce te cerți cu cineva dacă iubita ta a scris-o sau nu.

Așadar, controversa este *esențială* în această lume decăzută, și controversa este *mortală* în aceeași lume. Trebuie să facem asta, și trebuie să ne temem să ne implicăm în ea. Un bun sfătuitor pentru noi în această privință este John Owen, păstorul puritan de acum trei secole. El a fost implicat în multe controverse în vremea sa, controverse teologice, denominaționale și politice. Dar el nu a încetat niciodată să fie un

iubitor profund al lui Dumnezeu și un păstor credincios al unei turme. El ne sfătuiește în legătură cu controversele doctrinare în felul următor:

Când inima este într-adevăr modelată după tiparul doctrinei pe care mintea o primește, când dovezile și nevoia adevărului trăiesc în noi, când nu doar sensul cuvintelor este în mintea noastră, ci sensul lucrului în sine rămâne în inimile noastre, când avem *părtășie* cu Dumnezeu în doctrina pentru care luptăm, atunci vom fi îmbrăcați în harul lui Dumnezeu și vom putea sta împotriva tuturor atacurilor din partea oamenilor.¹

Cred că aceasta a fost cheia vieții și slujirii lui Owen: el nu doar a luptat pentru doctrină; el L-a iubit și a avut *părtășie* cu Dumnezeul din spatele doctrinei. Fraza cheie este aceasta: „Când avem *părtășie* cu Dumnezeu în doctrina pentru care luptăm, atunci vom fi îmbrăcați în harul lui Dumnezeu și vom putea sta împotriva tuturor atacurilor din partea oamenilor”. Cu alte cuvinte, nu trebuie să permitem ca disputa să înlocuiască meditarea și jubilarea.

Ca păstor, eu sunt nerăbdător să văd că slujirea mea în predicare evită două mari greșeli: pierderea adevărului în căutarea jubilării și pierderea închinării în zgomotul disputelor. Dumnezeu să ne dea harul de a merge pe această sârmă întinsă biblică, echilibrată de nevoia controversii, pe de o parte, și de

¹ *The Mystery of the Gospel Vindicated* [1655], *Works* I, lxiii–lxiv.

pericolele acesteia pe de altă parte.

82.

„FRAȚILOR, RUGAȚI-VĂ PENTRU NOI”

O rugăciune pentru păstori

Apostolul Pavel a făcut o pledoarie clară și directă către biserica din Tesalonic: „Fraților, rugați-vă pentru noi” (2 Tes. 3:1). Mie îmi place simplitatea ei, și este o afirmație oarecum subestimată emoțional. Poți auzi adâncimea nevoii pe care o simte acest apostol după ajutorul lui Dumnezeu? „Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea paginilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneli și neazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte!” (2 Cor. 11:26-27).

Auzim din nou acest apel al lui cu mai multă vehemență în Romani 15:30: „Luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine”. Iată un om mare. El are daruri mari și experiențe deosebite cu Dumnezeu. El are o minte strălucitoare și este un războinic spiritual viteaz. El este un instrument ales de Dumnezeu. Și totuși

imploră rugăciunea. „Rugați-vă pentru mine”. „Luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine”.

De ce? Două motive:

1. Pentru că ceea ce contează cel mai mult în slujirea creștină nu poate fi realizat de om prin puterile lui.

- N-aș îndrăzni să pomenesc niciun lucru, *pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine*, ca să aducă neamurile la ascultarea de El: fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele (Rom. 15:18, subl.).
- *Prin harul lui Dumnezeu* sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși *nu eu, ci harul lui Dumnezeu*, care este în mine (1 Cor. 15:10, subl.).
- Dacă slujește cineva, să slujească *după puterea pe care i-o dă Dumnezeu*: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos (1 Petru 4:11, subl.)
- Dumnezeuul păcii... să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, *și să lucreze în noi* ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin (Evrei 13:20-21, subl.).

2. Pentru că Dumnezeu a rânduit lumea astfel încât (a) transformarea morală și (b) triumfurile slujirii să vină prin rugăciune.

(a) Transformarea morală:

- Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere (Fil. 1:9, subl.).
- Nu încetăm să ne rugăm pentru voi... *ca să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul*, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: *aducând roade în tot felul de fapte bune* (Col. 1:9-10, subl.).
- Rugați-vă, *ca să nu cădeți în ispită* (Luca 22:40, subl.).

(b) Triumfurile slujirii:

- Luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine, *ca să fiu izbăvit de răzvrătiții din Iudeea, și pentru ca slujba, pe care o am pentru Ierusalim, să fie bine primită de sfinți* (Rom. 15:30-31, subl.).
- Rugați-vă pentru noi ca, *Cuvântul Domnului să se răspândească și să fie proslăvit* (2 Tes. 3:1, subl.).
- Rugați-vă pentru mine, ca, oridecâteori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, *ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei* (Efes. 6:19, subl.).
- Rugați-vă totodată și pentru noi, *ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt*, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care iată, mă găsesc în lanțuri: *ca să o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc despre ea* (Col. 4:3-4, subl.).

Vorbesc în numele a mii de păstori. Te implorăm cu smerenie: roagă-te pentru noi. Lasă aceste texte să îți fie călăuză. Imaginează-ți ce ar putea face Dumnezeu! Visează la efectul de undă în întreaga națiune și de-a lungul deceniilor. „Fraților, rugați-vă pentru noi”.

83.

A FI IUBIT ȘI A FI URÂT

*Cum să ne raportăm la partea
întunecată a lucrării de misiune*

Voi încerca să fiu sensibil în felul în care voi oferi detaliile acestei situații, așa că am schimbat câteva nume și detalii pentru a-i proteja pe cei nevinovați. Totul provine dintr-un mesaj e-mail pe care l-am primit după ce am predicat undeva în afara statului meu.

Terminasem a doua mea prezentare în acest grup, subliniind suveranitatea lui Dumnezeu în suferință și chiar în martiraj. Una dintre femeile de la conferință (numiți-o Mary) a descoperit în acea seară că o prietenă pe care nu o mai văzuse de 10 ani (să-i zicem Rachel) locuia în vecinătatea locului unde stăteau invitații la conferință. Așa că s-au reconectat. Rachel i-a spus lui Mary că, în urmă cu 10 ani, când au luat-o pe căi separate, ea se mutase în Franța (să zicem), a cunoscut un fost musulman devenit creștin (să-i zicem Ahmed) și s-a căsătorit cu el. Ei se întorseseră din Franța în urmă cu 3 ani.

Anul acesta, cu o săptămână înainte de conferința la care vorbeam, Ahmed s-a întors în țara sa natală din Africa de Nord pentru a rezolva o chestiune de familie și, de asemenea, cu niște Biblii pe care voia să le introducă pe ascuns în țară

pentru cei credincioși. Ca să scurtez o poveste complicată, el a fost descoperit, arestat, închis și torturat. Mary mi-a trimis un e-mail spunând: „Procesul lui este astăzi și, dacă este vinovat, va fi executat”. În timp ce scriu aceste rânduri, perspectiva este ceva mai pozitivă, dar acesta nu este subiectul.

Ideea este ceea ce Mary a spus despre Rachel în această criză. Ea a spus că Rachel a fost un exemplu viu de credință în grija suverană a lui Dumnezeu, în timp ce aștepta să afle rezultatul procesului soțului ei de la 3000 de mile distanță. Cuvintele ei au fost acestea: „Ea proclamă suveranitatea lui Dumnezeu doar prin atitudinea ei. Eu sunt atât de smerită să o văd cum trece prin această încercare, doar gândindu-mă că, cel mai probabil, m-aș purta *diferit de ea*. Totuși, prin harul lui Dumnezeu, El mă schimbă ca să-L pot slăvi prin încercările prin care El le rânduiește pentru mine și familia mea”.

De ce să relatez această întâmplare aici? Pentru că mă rog ca Dumnezeu să ridice persoane ca „Rachel” și „Ahmed” prin lecturile devoționale din această carte. O, Doamne, dă-ne bărbați și femei care socotesc totul ca o pierdere pentru valoarea copleșitoare de a răspândi pasiunea pentru supremația Ta spre bucuria popoarelor neevangelizate. Doamne, ridică ucenici radicali, care cunosc „partea întunecată a lucrării de misiune” și care socotesc totul ca o bucurie.

Ce vrei să spui prin „partea întunecată”? Ei bine, să luăm

expresia „toate popoarele” (gr. *panta ta ethne*). De obicei, noi ne gândim la această expresie în legătură cu Marea Trimitere din Matei 28:19: „Duceți-vă și faceți ucenici *din toate neamurile*” (subl.). Dar există o altă utilizare a expresiei în Matei 24:9: „Atunci vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omorî; și veți fi urâți *de toate neamurile* pentru Numele Meu” (subl.). Aceasta este partea întunecată a lucrării de misiune. Ura va fi la fel de răspândită ca secerișul.

În fața acestei realități, fie ca Domnul să ridice creștini adevărați, radicali, care sunt dispuși nu doar să iubească popoarele, ci și să accepte fie urâți de ele. Așa Și-a împlinit Isus misiunea. Aceasta este singura cale prin care misiunea noastră va fi împlinită. „Dacă vă urăște lumea”, a spus Isus, „știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea” (Ioan 15:18-19).

Roagă-te împreună cu mine ca mii de oameni să îmbrățișeze chemarea de a fi urâți de dragul de a-i iubi pe alții. Dacă motivul tău principal în viață este să fii plăcut și iubit, vei descoperi că îți va fi aproape imposibil să fii creștin, și mai ales misionar creștin. Misionarii sunt oameni care au decis că a fi iubiți de Dumnezeu este suficient pentru a-i face în stare să iubească. Noi nu avem nevoie să fim iubiți de alții. Da, a fi

iubiți de alții se simte bine, dar nu este ceva esențial. A iubi este esențial, nu a fi iubit.

O, Doamne, pune Duhul dragostei Tale în inimile a mii de oameni spre binele popoarelor!

PRIMIND UN DUMNEZEU CENTRAT PE DUMNEZEU CU O DRAGOSTE CENTRATĂ PE DUMNEZEU

*O scrisoare către cineva care tânjește
să-L iubească pe Dumnezeu din Romani 9*

I-am scris următoarea scrisoare unei femei care mi-a spus că este convinsă intelectual că Dumnezeu este suveran în mântuire. Ea nu se mai opune forței argumentului din Romani 9:16-20:

Așadar, [alegerea de către Dumnezeu a celor ce vor fi mântuiți] nu atâră nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă... El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea. Dar îmi vei zice: „Atunci de ce mai bagă vină? Căci cine poate sta împotriva voii Lui?” Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: „Pentru ce m-ai făcut așa?”

Acum, a spus ea, liniile de luptă s-au schimbat. Ele sunt în inima ei, nu în mintea ei. Pe scurt, „acum, că înțeleg intelectual că Dumnezeu alege, cum pot iubi un Dumnezeu care reprobă?” Cu alte cuvinte, ea este de acord că, dacă Dumnezeu alege necondiționat cine va fi mântuit de stricăciunea și

condamnarea păcatului (în care El vede toată omenirea chiar înainte de creație, 2 Tim. 1:9), atunci îi trece cu vederea pe mulți și îi lasă în păcat și condamnare cu adevărat meritare (ceea ce se numește reprobare). „Cum să-L iubesc”, se întreabă ea, „în libertatea Sa de a alege și de a reprobă?” Să-i zicem Priscilla.

Dragă Priscilla,

Răspunsul meu simplu, deși sunt sigur că este inadecvat în sine, este că ceea ce experimentezi tu trebuie împărtășit de mii de evanghelici. Cât mi-aș dori să poată trece cineva mai ușor de acest pas, și unii chiar fac asta. Dar mi-e teamă că, pe termen lung, dacă vreodată vom face trecerea de la un Dumnezeu centrat pe om la unul centrat pe Dumnezeu, nu va exista nicio altă cale. Cred că problema este că nu doar că perspectiva noastră despre Dumnezeu trebuie să se schimbe, ci și înțelegerea noastră asupra naturii dragostei trebuie să se schimbe.

Nu este surprinzător că, dacă mintea noastră trece printr-un fel de revoluție copernicană în ceea ce privește locul lui Dumnezeu în universul nostru intelectual, ar putea fi nevoie de un alt tip de revoluție copernicană în însăși experiența de către noi a dragostei lui Dumnezeu, nu-i așa? Nu cred că așa ceva se poate exprima clar în cuvinte, dar bănuiala mea este că o dragoste pentru Dumnezeu supranaturală

și spirituală, centrată pe Dumnezeu, va fi de un fel atât de diferit de dragostea pentru Dumnezeu pe care am experimentat-o înainte ca El să-Și ia locul de drept, încât cele două vor părea aproape opuse.

Eu nu cred că sunt neapărat opuse în cazul celor ce sunt cu adevărat născuți din Dumnezeu. Un mic puiet arată aproape opus când îl compari cu un stejar, dar amândoi împărtășesc aceeași esență. Stejarul are scoarță tare, lemn tare și ramuri foarte groase și grele. Doar luat în ansamblu este un lucru frumos. Privit de aproape, pare un loc pe care furnicile se târăsc și pe care ciocănitorea îl găurește. Dar, privit în ansamblu, de la distanță, este un lucru grandios și glorios.

Există multă încredere în dragostea lui Dumnezeu și multă dragoste în încrederea lui Dumnezeu. El este atât de bun, încât ceea ce revelează va fi întotdeauna parțial minunat, parțial amenințător, parțial fermecător, parțial blând, parțial sever, și ne vom trezi atrași în multe direcții când încercăm să ne apropiem inima de El. Și atunci nu putem începe să ne întindem atât de departe fără să ne frângem, și totuși să avem încredere. El a revelat suficient din Sine în Hristos, mai ales în glorioasa frază paulină: „Trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2:20), încât să ne putem arunca asupra Lui. Putem face asta chiar și atunci când

realitățile uimitoare ale alegerii și ispășirii limitate zgârie simțul nostru finit și limitat despre cum ar trebui să arate cu adevărat înțelepciunea infinită, bunătatea infinită și dreptatea infinită.

Iată un ultim lucru pe care l-aș recomanda cu căldură: de fiecare dată când te gândești la mustrarea lui Dumnezeu, te gândești și la păcătoșenia infinită, adevărată, de care cei care pier se fac vinovați, și la judecata cu adevărat meritată. Dacă mintea noastră strigă că nu înțelegem în ce măsură oamenii pot fi atât de vinovați, să ne odihnim în învățătura Scripturii. Acest lucru este cert în Scriptură: „Orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu” (Rom. 3:19).

Să tremurăm că, fără vreun motiv care să țină de noi, am fost smulși din această stare îngrozitoare și am fost făcuți să ne punem credința în El, și că am fost acoperiți de sângele Său infinit de prețios, astfel încât să-I aducem laude pentru îndurarea Sa în vecii vecilor. Eu știu că, într-un anumit sens, ceea ce am spus aici sunt cuvinte, cuvinte, cuvinte. Dar voi încheia cu rugăciunea ca Duhul Sfânt să vină și să le aprindă cu lumină, pasiune și dragoste.

Pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile,

Păstorul John

85.

ÎNTRE RESEMNARE ȘI TRIUMFALISM

Găsirea căii între îndrăzneală și paralizie

Luni dimineață savuram minutele de lectură a unei cărți deosebite, *Sfințenia*, de J. C. Ryle. În ea am citit aceste cuvinte:

Toate lucrurile îmbătrânesc: lumea îmbătrânește; noi înșine îmbătrânim. Mai trec câteva veri, câteva ierni, câteva boli, câteva dureri, câteva nunți și câteva despărțiri în plus, și apoi ce se va întâmpla? Iarba va crește pe mormintele noastre!

Uneori, acest lucru este o mare alinare, alteori sună ca o mare amenințare. Totul depinde foarte mult dacă suntem copleșiți de poverile vieții sau revigorați de provocările ei.

Noi oscilăm între două greșeli: resemnarea și triumfalismul. Resemnarea are o doză de adevăr în ea, dar nu este calea lui Dumnezeu. Scurtimea vieții, obscuritatea muncii noastre, mica noastră influență, slăbiciunea puterilor noastre, lipsa eforturilor noastre, dezamăgirile viselor neîmplinite, destrăbălarea neîncetată a societății în care trăim – toate acestea ne pot face nostalgici după Cer și după finalul luptei noastre. Așa cădem în resemnare și pierdem energia pentru lucrarea

pe care o avem de făcut.

Triumfalismul are și el o doză de adevăr, dar nici el nu este calea lui Dumnezeu. Un succes al muncii noastre, o încurajare venită la timp din partea unei persoane respectate, apariția unei mișcări bune undeva în lume, apărarea unui lider creștin cunoscut, certificatul de sănătate curat din partea unui doctor, o dimineată luminoasă de primăvară sau o prietenie nouă – toate acestea ne pot umple atât de mult de un simțământ al posibilităților, provocărilor și energiei vieții, încât să cădem într-o uitare triumfalistă că încă suntem țărână. Perspectiva noastră este profund limitată; importanța noastră în lume este relativ mică; timpul nostru este scurt; iar biserica, misiunea și Împărăția pot supraviețui, prin grija lui Dumnezeu, atunci când noi vom dispărea și vom fi uitați.

Nici resemnarea și nici triumfalismul nu este un loc sigur în care să trăiești și să slujești. Rugăciunea mea pentru propria biserică și pentru creștinii din întreaga lume este ca Dumnezeu să ne arate clar unde ne aflăm în această oscilație și să ne ducă acolo unde ar trebui să fim. Și unde se găsește acel lucru? Un loc al credinței profunde în două adevăruri biblice complementare:

Adevărul nr. 1: „Și nu știți ce va aduce ziua de mâine! Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțințel, și apoi piere. Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceți [când

inimile voastre își închipuie că ar exista planuri grandioase în mintea lui Dumnezeu pentru voi]: „Dacă va vrea Domnul, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru” (Iacov 4:14-15).

Adevărul nr. 2: „Toată puterea Mi-a fost dată în Cer și pe Pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Matei 28:18-20). „Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală” (Gal. 6:9)

Între triumfalism și paralizie – acolo trebuie să învățăm să trăim. Toți tindem spre una sau spre alta. Și în diferite momente ale vieții noastre, noi tindem spre extreme diferite. Tinerii au o înclinație, iar bătrânii alta. O cultură înclină de o parte, iar alta de cealaltă. Cunoaște care sunt excesele tale naturale și mergi către cealaltă parte. Dumnezeu te va ajuta. El dă putere și El dă odihnă. El îți dă pasiune și liniște sufletului. „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra” (Ps. 37:5).

86.

CUM SĂ FII TARE ÎN DOMNUL

*Meditând asupra puterii
bucuriei în Domnul*

Biblia ne poruncește să ne „întărim în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Efes. 6:10). Ce înseamnă asta? Cum putem fi puternici în puterea altcuiva? Calea către puterea în Hristos este o cale grea și fericită. Reflectează împreună cu mine la următoarele patru repere biblice pe calea denumită *putere în Domnul*.

1. *Bucuria* Domnului va fi tăria *voastră* (Neem. 8:10, subl.).

Nu este oare bine să aparții unui Dumnezeu care face din bucurie calea spre putere? Satana este un dumnezeu foarte sumbru. Dar Isus a spus: „Bucurați-vă în ziua aceea, și sălțați de veselie; pentru că răsplata voastră este mare în Cer” (Luca 6:23). Satana nu poate suporta cântecele sfinților. (Știind acest lucru, el inventează înlocuitori „muzicali” care nu sunt cântecele inimii oamenilor fericiți, ci mormăiturile, gâfâielile și țipelele oamenilor fără pace.) L-am văzut pe Satana alungat de cântecele creștinilor pline de nădejde, și știu că, în viața mea, a găsi ritmul pentru a încheia alergarea înseamnă să redescopăr iar și

iar bucuria Domnului. Bucuria este o mare putere.

2. [Noi] ne *bucurăm* în nădejdea slavei lui Dumnezeu (Rom. 5:2, subl.).

O oarecare bucurie vine din ceea ce avem acum – iertarea păcatelor, părtășia cu Dumnezeu, vieți trăite cu scop, închinare, părtășie, răsărit, apus, prieteni și familie, toate lucruri prețioase. Dar realitatea simplă și dureroasă este că „omul nostru de afară se trece” (2 Cor. 4:16). „Suntem încolțiți în toate chipurile... în grea cumpănă... prizoniți... trântiți jos” (2 Cor. 4:8-9); iar noi, cei care avem Duhul, „suspınăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru” (Rom. 8:23). Prin urmare, dacă vrem să avem o bucurie neclintită în această viață, ea trebuie să fie „în nădejde”. „Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde: pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui? Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare” – și cu *bucurie* (Rom. 8:24-25). De aceea, „bucurați-vă în nădejde!” (Rom. 12:12). Aceasta se va dovedi a fi tăria voastră în Domnul.

3. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ți păt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut... Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează *slava lui Dumnezeu*, și făclia ei este *Mielul* (Apoc. 21:4, 23, subl.).

Aceasta este nădejdea noastră. Slava lui Dumnezeu va sta într-o zi într-o creație nouă și va șterge tot răul, toată durerea, toată suferința, toată frica și toată vinovăția. Toată ascultarea și credincioșia vor fi răsplătite și apărute. Toată lepădarea de sine și toată suferința în credință vor fi răsplătite de o sută de ori. Cel care nu Și-a cruțat singurul Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, ne va da cu plăcere toate lucrurile împreună cu El (Rom. 8:32). Tot ce deține Dumnezeu va fi moștenirea copiilor Săi spre bucuria lor veșnică. Așadar, pune-ți nădejdea în slava lui Dumnezeu și bucură-te în acea nădejde, și acea bucurie să fie puterea ta pentru lupta de dus în această viață.

4. Eu... nu încetez... să mă rog... să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți (Efes. 1:15-18).

Marea provocare pentru noi este să cunoaștem acum slava nădejzii noastre, să o vedem cu ochii inimii și să nu ne gândim la ea doar cu mintea. Aceasta este marea bătălie spirituală. Și această luptă se duce cu televizorul oprit, pe genunchi, în Cuvânt. Dumnezeu să ne ferească să avem ochi, și totuși să nu vedem, să avem urechi, și totuși să nu auzim (Matei 13:13). Să ne rugăm din toată inima ca Dumnezeu care a zis „să fie lumină!”, să strălucească în inimile noastre și să ne dea „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Hristos” (2 Cor. 4:6). Aceasta este ceea ce Pavel cere în Efeseni 1:16-18,

anume ca un lucru supranatural să se petreacă în inimile noastre – un fel de vedere diferită de cea cu ochi fizici. Aceasta este o teamă spirituală. Aceasta este minunăția a ceea ce Jonathan Edwards a descris ca „o lumină divină și supranaturală conferită imediat sufletului de către Duhul lui Dumnezeu”.¹

Cum vom fi deci puternici în Domnul? Trebuie mai întâi să ne rugăm să ni se dea abilitatea divină a vederii și cunoașterii spirituale. Fără asta, suntem orbi. Avem ochi, dar nu vedem. În al doilea rând, trebuie să vedem cu ochii inimii măreția și slava viitorului nostru alături de Dumnezeu. El va șterge fiecare lacrimă și va fi lumina noastră, iar Mielul va fi sfeșnicul nostru. În al treilea rând, trebuie să ne bucurăm în acea slavă fermă și sigură. Aceasta trebuie să fie bucuria noastră zilnică și comoara noastră statornică. În final, această bucurie va fi puterea noastră. Ea ne va elibera cu putere de toate plăcerile lumii care ne slăbesc și ne fac soldați apatici în loc să fim ostași puternici pentru Dumnezeu.

¹ *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 2, ed. Edward Hickman, Edinburgh: The Banner of Truth Trust, 1974, 12.

87.

„EL S-A FĂCUT SĂRAC PENTRU VOI”

Punând la inimă sărăcia lui Isus

Dacă Hristos i-ar fi evanghelizat doar pe cei care să Îi seamene, nimeni nu ar fi mântuit. Există unul singur care Îi seamănă, și Dumnezeu nu are nevoie să fie evanghelizat. De aceea, „El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Cor. 8:9). În mod asemănător, dacă biserica bine hrănită îi evanghelizează doar pe „ai ei”, părți uriașe din omenirea pierdută ar rămâne neatinse de Evanghelie, pentru că sunt absolut săraci. Și nu doar atât, ci există milioane de creștini printre săraci care sunt frații și surorile noastre.

„Sărăcia absolută nu este totuna cu foametea, dar nu este nici ceva de subzistență. Sărăcia absolută înseamnă să câștigi mai puțin de 370 de dolari pe an. Jumătate dintre toți copiii din acest segment al populației nu vor supraviețui până la vârsta de 5 ani...

Din miliardul de oameni care trăiesc în sărăcie absolută, David Barrett estimează că 200 de milioane dintre ei sunt credincioși în Isus Hristos. Ceva este disperat de greșit în trupul global al lui Hristos când unii dintre noi trăiesc în palate, iar

alții nu-și pot hrăni copiii”.¹

Dar mai importante și mai puternice în viețile noastre decât astfel de statistici sunt viața și învățătura lui Isus Hristos, Domnul nostru. Trebuie să ne ținem ochii ațintiți asupra Lui – adevăratul Isus din istorie, nu doar asupra unei idei vagi despre Dumnezeu care plutește în aer.

Ceea ce El a făcut, cum a trăit și ce a spus ne va schimba, dacă Îl ascultăm cu adevărat și reflectăm asupra scopului predestinării noastre: „Căci pe aceia, pe care [Dumnezeu] i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Rom. 8:29).

1. El S-a făcut sărac.

Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți (2 Cor. 8:9).

2. Mama Lui a fost săracă.

Pentru că [Dumnezeu] a privit spre starea smerită a roabei Sale. Căci iată că de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită (Luca 1:48).

3. El S-a născut într-un grajd pentru vite.

Și ea L-a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu

¹ Tom Sine, “The Demographic Revolution and Whole-Life Stewardship,” *Faces of Poverty and Population* [Monrovia, CA: World Vision, 1992], 18.

era loc pentru ei (Luca 2:7).

4. El a fost consacrat printr-o jertfă a săracilor.

Când s-au împlinit zilele pentru curățirea lor, după Legea lui Moise, Iosif și Maria au adus Pruncul la Ierusalim, ca să-L înfățișeze înaintea Domnului... și ca să aducă jertfă: o pereche de turturele sau doi pui de porumbei, după cum este poruncit în Legea Domnului (Luca 2:22-24; v. și Lev. 12:6-8).

5. El a fost uns să le propovăduiască săracilor.

Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să le vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să îi tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să le propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să le dau drumul celor apăsași (Luca 4:18).

6. El i-a numit pe săraci fericiți și pe bogați ticăloși.

Isus Și-a ridicat ochii spre ucenicii Săi și a zis: „Ferice de voi, care sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră!... Dar, vai de voi, bogaților, pentru că voi v-ați primit aici mângâierea! (Luca 6:20, 24).

7. El a spus că este greu pentru cei bogați să fie mântuiți.

Isus a văzut că s-a întristat de tot, și a zis: „Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții! Fiindcă mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 18:24-25).

8. El i-a chemat pe ucenici să nu se îngrijoreze, ci să vândă avuțiile ca să ducă o viață ca în vremuri de război.

Nu vă îngrijorați cu privire la viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, nici cu privire la trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca... Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția. Vindeți ce aveți și dați milostenie... Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră (Luca 12:22, 31-34).

9. El a chemat ucenicii la o căutare pasionată a celor săraci.

Du-te degrabă în piețele și ulițele cetății, și adu-i aici pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi (Luca 14:21).

Când dai o masă, cheamă-i pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți (Luca 14:13-14).

10. El a trăit fără să aibă măcar o casă.

Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul (Matei 8:20).

În viața și învățăturile lui Isus vedem o tendință necruțătoare spre simplitate. Există un impuls constant al Lui spre a trăi în pericol și un fel de abandonare a Sa în grija Tatălui, care pare ceva ridicol pentru lumea înstărită de azi. Există o neli-niște din altă lume care i-a făcut pe Isus și primii Săi ucenici să fie radical de folositori în această lume deznădăjduită. Există o libertate față de lucruri și pentru Împărăție care încântă inima ucenicilor Săi.

Doamne, dă-ne această libertate! Oricare ar fi prețul, eliberează-ne de robia față de această lume și față de imaginile ei despre succes și putere. Deschide-ne ochii ca să vedem că „ce este înălțat între oameni, este o uriciune înaintea lui Dumnezeu” (Luca 16:15). Fă-ne să trăim ca străini și călători. Și ațintește-ne privirea spre bucuria veșnică și atotputernică de a ajunge în Cer pe calea Calvarului, a dragostei și slujirii.

88.

DE LA UMBRĂ LA SUBSTANȚĂ DE DRAGUL LUI HRISTOS

*Reflectând la trecerea de la
Vechiul la Noul Testament*

Una dintre ideile principale din cartea Evrei este că sistemul de închinare din Vechiul Testament este o umbră înlocuită de realitatea lui Hristos însuși. Astfel, venirea lui Hristos constituie o schimbare masivă în istoria răscumpărării. Multe lucruri se schimbă substanțial odată cu El. Hristos înlocuiește umbrele cu realitatea. Poți vedea acest lucru în Evrei 8:5, unde ni se spune că preoții ofereau jertfe care erau „*chipul și umbra* lucrurilor cerești” (subl.).

Pentru a înțelege cum se raportează creștinismul la iudaismul din Vechiul Testament, trebuie să știm care umbre au fost înlocuite cu ceva substanțial odată cu venirea lui Hristos. Gândește-te la următoarele șase umbre pe care venirea lui Hristos le înlocuiește cu realitatea.

Umbra preoției din Vechiul Testament

Mai mult, acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedica să rămână pururea. Dar El [Hristos], fiindcă *rămâne „în veac”*, are o preoție care nu poate trece de

la unul la altul (Evrei 7:23-24, subl.).

Preoția din Vechiul Testament se încheie cu slujba preoțească desăvârșită a lui Hristos. El este unicul Mijlocitor înaintea lui Dumnezeu (Evrei 8:6; 9:15; 12:24). El intră în Locul Preasfânt din Cer ca singurul nostru Mare Preot (Evrei 4:14; 9:24; 10:21). El pune capăt preoției pentru că El nu moare și nu trebuie înlocuit, ci Își păstrează preoția „prin puterea unei vieți nepieritoare” (Evrei 7:16).

Umbra jertfei de Paști

Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci *Hristos, Paștele noastre*, a fost jertfit (1 Cor. 5:7, subl.).

Hristos este, de fapt, sfârșitul tuturor jertfei de animale, nu doar al Paștelui. Cartea Evrei subliniază acest lucru prin acea expresie minunată – „odată pentru totdeauna”. „[Hristos] n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine însuși” (Evrei 7:27; v. și 9:12, 26).

Umbra Cortului întâlnirii și a Templului

Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în Ceruri, ca slujitor al Locului preasfânt și al *adevărului cort*, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul

(Evrei 8:1-2, subl.).

Într-un anumit sens, însuși Hristos înviat este cortul nostru, în sensul că avem acces la Dumnezeu în El, nu prin sfințenia vreunei clădiri (Ioan 2:19-21). Dar, într-un alt sens, Cercul în sine este „adevăratul cort” în care Hristos însuși intră, unde Dumnezeu locuiește și unde Hristos mijlocește pentru noi așa cum au făcut odinioară preoții în vechiul Cort al întâlnirii de pe Pământ.

Umbra tăierii împrejur

Tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu (1 Cor. 7:19, subl.).

În Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste (Gal. 5:6).

În Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă (Gal. 6:15).

Umbra legilor alimentare

El le-a zis: „Și voi sunteți așa de nepricepuți? Nu înțelegeți că nimic din ce intră în om de afară, nu-l poate spurca? Fiindcă nu intră în inima lui, ci în pântece, și apoi este dat afară în hazna?” A zis astfel, *făcând toate bucatele curate* (Marcu 7:18-19, subl.).

Umbra sărbătorilor

Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună

nouă, sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar *trupul* [*substanța, lit. ESV*] este al lui Hristos (Col. 2:16-17, subl.).¹

Tăierea împrejur, legile alimentare și zilele de sărbătoare făceau parte din vechea constituție a Israelului, care îi diferenția de alte popoare și ilustra punerea lor deoparte pentru Dumnezeu. Odată cu Hristos, în istoria răscumpărării a avut loc o schimbare decisivă de la separare („vino să vezi”) la declarație („du-te și spune”). Acest lucru a făcut ca multe dintre semnele separării culturale și ceremoniale să nu mai fie potrivite, deoarece creștinismul trebuie să fie înrădăcinat acum în multe popoare, nu doar într-unul singur.

Iată de ce este atât de importantă cheștiunea umbrei și a substanței ei. Ce tragedie ar fi să rămâi la ritual și formă, când Noul Testament este orientat pe substanța spirituală, anume pe Hristos. Așadar, fugi din umbră către Substanță și de la modelele tipologice către Persoana care le împlinește. Privește către Persoana lui Hristos, așa cum spune în 2 Corinteni 3:18: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”. Unde Îl vei găsi,

¹ Traducerea Cornilescu este neclară, contrastul real fiind făcut de Pavel între lucrurile din trecut, care erau umbre ale realității mai bune care avea să vină, iar acea realitate sau substanța ei este Hristos. Astfel, expresia „lucrurilor viitoare” nu face referire la ceva din viitor raportat la momentul prezent sau la cel în care apostolul vorbește, ci raportat la momentul când acele lucruri erau umbre, substanța lor – adică Hristos – fiind la acel moment o realitate de domeniul viitorului. – n.tr.

ca să-L privești? În Evanghelie, pe care Pavel o descrie ca „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Hristos” (2 Cor. 4:6).

89.

SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU: O DOCTRINĂ PREȚIOASĂ ȘI PRACTICĂ

*Savurând suveranitatea lui Dumnezeu
în viața lui George Mueller*

Una dintre marile bucurii de a sluji într-o biserică timp de 20 de ani este că poți vedea oameni trecând prin cele mai întunecate perioade ale vieții, sprijinindu-se pe bunătatea suverană a lui Dumnezeu și ieșind de cealaltă parte cu o credință și o bucurie de neclintit. Suveranitatea lui Dumnezeu este o doctrină extrem de prețioasă. Ea este ca lemnul puternic al copacului, care ne împiedică viețile să fie dărâmate de vânturile necazurilor. Ea este stânca ce se ridică pentru noi din poporul incertitudinii și confuzii. Este ochiul uraganului unde stăm alături de Dumnezeu și privim spre cerul albastru al domniei Sale când totul în jur este distrus. „Când totul în jurul sufletului meu cedează”, aceasta este toată nădejdea și sta-tornicia mea.

Cuvântul „suveranitate” (ca și „Sfânta Treime”) nu apare în Biblie. Eu îl folosesc cu referire la următorul adevăr: Dumnezeu are control suprem asupra lumii, de la cea mai

mare intrigă internațională până la cea mai neînsemnată pasăre din pădure. Iată cum exprimă Biblia acest lucru: „Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine... Hotărârile Mele vor rămânea în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea” (Isaia 46:9-10). „[Dumnezeu] face ce vrea cu oastea Cerurilor și cu locuitorii Pământului, și nimeni nu poate să stea împotriva mâniei Lui, nici să-I zică: ,Ce faci?’” (Dan. 4:35). „Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, niciuna dintre ele nu cade la Pământ fără voia Tatălui vostru” (Matei 10:29). „El este neschimbător, și cine Îl va întoarce? Ce-I dorește sufletul, aceea face. Căci El va desăvârși ce rânduieste pentru mine” (Iov 23:13-14). „Dumnezeul nostru este în Cer; El face tot ce vrea” (Ps. 115:3). „[El] face toate după sfatul voii Sale” (Efes. 1:11). „Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur” (Rom. 9:15). „Ar trebui să ziceți: ,Dacă va vrea Domnul, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru’” (Iacov 4:15).

Unul dintre motivele pentru care această doctrină este atât de prețioasă pentru cei credincioși este că noi știm că marea dorință a lui Dumnezeu este să manifeste milă și bunătate față de cei ce își pun credința în El. „Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine, și le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine. Mă voi bucura să le fac bine, îi voi sădi cu adevărat în

țara aceasta, din toată inima și din tot sufletul Meu” (Ier. 32:40-41). Suveranitatea lui Dumnezeu înseamnă că acest plan pentru noi nu poate fi zădărnicit. Nimic, absolut nimic, nu li se întâmplă celor care Îl iubesc pe Dumnezeu și sunt chemați după planul Lui, decât ceea ce este spre binele nostru cel mai profund și înalt (Rom. 8:28; Ps. 84:11).

Prin urmare, îndurarea și suveranitatea lui Dumnezeu sunt cei doi piloni ai vieții mele. Ele sunt nădejdea viitorului meu, energia slujirii mele, centrul teologiei mele, legătura căsniciei mele, cel mai bun leac în orice boală, soluția la toate descurajările mele. Când va veni vremea să mor (fie curând, fie târziu), aceste două adevăruri vor sta lângă patul meu și, cu mâini infinite de puternice și infinite de blânde, mă vor înălța către Dumnezeu.

George Mueller a fost admirat mult timp ca un mare om al credinței datorită lucrării pe care a făcut-o, mai ales cu orfanii din Londra. Nu la fel de mulți știu că el și-a trăit viața minunată bazându-se pe adevărul prețios al suveranității lui Dumnezeu. Când soția lui Mueller a murit, după o căsnicie de 39 de ani, el a ținut predica de înmormântare din pasajul din Psalmul 119:68: „Tu ești bun și binefăcător” (Ps. 119:68). El povestește cum s-a rugat când a descoperit că ea avea febră reumatică:

Da, Tată, viața soției mele dragi este în mâinile Tale. Vei face

tot ce este mai bun pentru ea și pentru mine, fie că este viață, fie că este moarte. Dacă se poate, ridică-mi din nou soția dragă. Tu poți face asta, chiar dacă ea este bolnavă; dar oricum ai vrea să procedezi cu mine, ajută-mă doar să rămân perfect mulțumit cu voia Ta sfântă.¹

Și voia Domnului a fost să o ia. Prin urmare, cu mare încredere în îndurarea suverană a lui Dumnezeu, Mueller a spus:

Mă înclin, sunt mulțumit cu voia Tatălui meu ceresc, și caut să-L slăvesc cu supunere perfectă față de voia Lui sfântă, sărutând mereu mâna care m-a adus aici... Fără vreun efort, profunzimile sufletului meu se bucură ca de obicei de bucuria celui iubit care a plecat. Fericirea ei îmi aduce bucurie. Eu și draga mea fiică nu am fi primit-o înapoi dacă ar fi fost posibil să o căpătăm cu o simplă întoarcere a mâinii. Dumnezeu însuși a luat-o, iar noi suntem mulțumiți de ceea ce El a făcut.²

Aceasta este valoarea prețioasă a doctrinei suveranității lui Dumnezeu.

¹ *Autobiography of George Müller* [London: J. Nisbet and Co., 1906], 442.

² *Autobiography*, 444, 440.

90.

CUM ESTE DESCOPERITĂ ACUM MÂNIA LUI DUMNEZEU?

Meditația asupra pasajului din Romani 1:18

Mânia lui Dumnezeu se descoperă din Cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor.

Ești obiectul mâniei lui Dumnezeu? Puține întrebări sunt mai importante decât aceasta. Pentru a răspunde, trebuie să știm unde și cum se descoperă acum mânia lui Dumnezeu și dacă suntem sub ea. Romani 1:18 spune că „mânia lui Dumnezeu se descoperă din Cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor”. Unde și cum se petrec aceste lucruri în lume? Cartea Romani răspunde în trei modalități.

Mai întâi, din Romani 5 vedem că natura universală a *morții* omului este o manifestare a mâniei lui Dumnezeu. La mijlocul versetului 15 citim că „prin greșeala unuia singur [adică Adam], cei mulți au fost loviți *cu moartea*”. Apoi, la mijlocul versetului 16, moartea este descrisă ca judecată și condamnare: „Căci judecata venită de la unul, a adus

osânda”. Apoi, la mijlocul versetului 18, vedem din nou același lucru: „Printr-o singură greșeală, a venit o *osândă*, care i-a lovit pe toți oamenii” (subl.). Așadar, primul răspuns este că mânia lui Dumnezeu este descoperită împotriva păcatului omului în moartea universală a acestuia.

În al doilea rând, din Romani 8 vedem că zădărnicia și ticăloșia universală sunt dovezi ale mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatului omului. Să ne uităm la versetele 18-20: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi. De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci *firea [creația] a fost supusă deșertăciunii*” (subl.). Ce înseamnă asta?

Înseamnă că „suferințele” din versetul 18 sunt inevitabile în această lume decăzută. Îți poți planifica bine pensionarea, dar cu un an înainte de a începe să te bucuri de ea, ai un accident vascular cerebral. Lucrezi cu propriile mâini timp de ani de zile pentru a construi o casă simplă, dar în săptămâna dinaintea mutării, fulgerul lovește în ea și o arde până la temelii. Muncești toată primăvara pentru a-ți planta culturile, dar când ești tocmai gata să seceri, un potop sau o secetă le ia pe toate. Creația a fost supusă deșertăciunii. În versetul 21, ea este denumită „robia stricăciunii”.

Acum să citim mai departe în Romani 8:20 pentru a vedea

de unde a venit această expunere la deșertăciune: „Căci firea a fost supusă deșertăciunii – nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o – cu nădejdea însă”. Asta înseamnă că Dumnezeu a supus creația la deșertăciune. Satana și Adam nu puteau fi cei care au făcut asta, pentru că Pavel a spus că s-a făcut „cu nădejde”. Nici Satana și nici Adam în grădina Eden nu au plănuit nădejdea rasei omenești. Pur și simplu ei au păcătuit. Dar Dumnezeu Și-a arătat mânia împotriva păcatului și a supus creația la deșertăciune, dar nu ca ultim cuvânt al Său, ci *cu nădejde*. Avea să vină o zi când sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui (Gen. 3:15). Dar ticăloșia și deșertăciunea lumii în care trăim au la origine faptul că Dumnezeu supune creația la deșertăciune, și aceasta este o mărturie a mâniei Sale împotriva păcatului.

Al treilea fel în care mânia lui Dumnezeu este descoperită împotriva păcatului omului este cel imediat din mintea lui Pavel din Romani 1, anume degradarea profundă a gândirii și purtării omului. Poți vedea acest lucru de trei ori în versetele 24-28.

După ce descrie neevlavia și nelegiuirea omului în versetele 19-23, Pavel spune în versetul 24: „De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile”. Cu alte cuvinte, Dumnezeu Își arată mânia împotriva păcatului îngăduind ca oamenii să fie

mai păcătoși. Apoi vedem din nou asta în versetul 26: „Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase”. Și apoi iar în versetul 28: „Fiindcă n-au căutat să Îl păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestемate, ca să facă lucruri neîngăduite”.

Așadar, acestea sunt trei dintre modalitățile prin care mânia lui Dumnezeu este descoperită acum, în această epocă, împotriva nelegiurii și a nedreptății omului. El i-a condamnat pe toți la moarte, i-a supus pe toți deșertăciunii și i-a abandonat pe mulți degradării propriilor minți și inimi. Dar acum ce facem cu întrebarea cu care am început: Ești tu obiectul mâniei lui Dumnezeu? Este mânia singurul lucru pe care necredincioșii îl primesc de la Dumnezeu în acest veac? Următoarea lectură tratează aceste întrebări.

91.

MÂNIA LUI DUMNEZEU DE ACUM ASUPRA CREDINCIOȘILOR ȘI NECREDINCIOȘILOR

Ce devine mânia în viața credincioșilor

În lectura devoțională precedentă am văzut că „mânia lui Dumnezeu se descoperă din Cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor” (Rom. 1:18). Acea mânie se vede în moartea universală, în suferința deșertăciunii și în degradarea moralității omului. Am rămas însă cu întrebarea arzătoare următoare: Este acesta singurul răspuns al lui Dumnezeu la nelegiuirea și nedreptatea oamenilor? Răspunsul la această întrebare este nu – nici în cazul necredincioșilor, nici al credincioșilor.

Să luăm mai întâi cazul *necredincioșilor*. Mânia este mereu amestecată cu îndurarea în acest veac al nădejdi. În Romani 2:4-5, Pavel le vorbește celor care ratează acest mare adevăr: „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu”.

Da, există bunătate în mijlocul mâniei. Dumnezeu face întotdeauna mai mult de un lucru. Isus a spus: „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreapți și peste cei nedrepți” (Matei 5:45). Pavel le-a spus păgânilor din Listra: „[Dumnezeu] nu S-a lăsat fără mărturie, întrucât v-a făcut bine, v-a trimis ploi din Cer și timpuri roditoare, v-a dat hrană din belșug, și v-a umplut inimile de bucurie” (F.A. 14:17).

Dumnezeu avertizează cu mânia Lui și curtează cu bunătatea Sa. El vorbește ambele limbi: severitate și blândețe. Îți amintești cum Isus a interpretat venirea lui Ioan Botezătorul ca a unui profet sever, încins cu cingătoare de piele, care mânca lăcuste, trăia în pustie, condamna curvia, și prevestea venirea lui Isus ca un Mântuitor ce avea să Se apropie de păcătoși, ca să îi vindece și să îi ierte? El a spus: „V-am cântat din fluier, și n-ați jucat; v-am cântat de jale, și nu v-ați tânguit”. În schimb ați spus: Ioan are un demon și Isus este un gurmănd (Matei 11:17-19).

O, necredinciosule, Dumnezeu îți vorbește în durerea ta ca să te avertizeze, iar El îți vorbește în plăcerea ta ca să te atragă. Nu interpreta greșit glasul lui Dumnezeu.

În al doilea rând, să luăm în discuție cazul *credincioșilor*. Care este situația noastră? Conform cu Romani 1:17, noi avem darul neprihănirii lui Dumnezeu prin credință. Pedepsa

lui Dumnezeu asupra noastră a fost revărsată asupra lui Isus, care a murit în locul nostru. Romani 8:1 spune: „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus”. 1 Tesaloniceni 5:9 afirmă că „Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie”. Ce facem atunci cu moartea, suferința și păcatul nostru? Sunt ele încă expresia mâniei lui Dumnezeu împotriva noastră? Dacă nu, de ce mai avem parte de ele?

Răspunsul este că moartea, suferința și păcatul nu sunt expresia mâniei aducătoare de condamnare din partea Tatălui nostru ceresc. Fiecare dintre acestea este schimbată fundamental de Evanghelia lui Hristos, care a fost răstignit în locul nostru.

Pentru cei credincioși, țepușul și biruința *morții* au fost înlăturate. „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?’ Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1 Cor. 15:55-57). Pentru cei credincioși, moartea nu este expresia mâniei aducătoare de condamnare a lui Dumnezeu asupra lor, ci ultimul suflu al unui dușman învins, care deschide o ușă spre Paradis.

Pentru cei credincioși, *deșertăciunea* este îndepărtată din suferință. Pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și sunt chemați după planul Său, „toate lucrurile lucrează împreună

spre bine” (Rom. 8:28). Pedeapsa se transformă în purificare. Forțele distructive devin disciplinare. Iar haosul și deșertăciunea aparentă din necazurile vieții devin mâna severă, dar iubitoare, a Tatălui nostru din Cer (Evrei 12:3-11).

În final, nu doar că boldul morții este înlocuit cu nădejde, iar deșertăciunea suferinței cu sens, ci stăpânirea *păcatului* este înlocuită de dragostea neprihănirii (ideea din Romani 6). Dumnezeu nu ne abandonează în mâna unei minți depravate, ci ne dă darul Duhului Sfânt.

Așadar, să ne trezim față de adevărul din Romani 1:18 care ne învață că mânia lui Dumnezeu din acest veac se descoperă împotriva nelegiuirii și a nedreptății omului. Dar să ne trezim și față de adevărul că Dumnezeu descoperă altceva în același timp. El descoperă darul neprihănirii pentru toți cei care cred în Hristos. Și, odată cu această neprihănire, nu mai există mânie sau condamnare peste noi. Pentru noi, cei care credem, moartea devine o poartă spre Paradis, suferința devine o cale spre sfințenie, iar păcatul devine un dușman detronat cu care ne luptăm prin puterea Duhului lui Dumnezeu.

Așadar, să fugim de mânia lui Dumnezeu și să ne refugiem în puterea prețioasă a Evangheliei lui Dumnezeu.

92.

CE ÎNȚELES ARE MĂCELĂRIREA AMORIȚILOR?

Când să lași judecata pe mâna lui Dumnezeu

Pentru a înțelege ce se întâmpla când poporul Israel a luat cu asalt cetățile din Canaan și le-a măcelărit locuitorii, trebuie să ne întoarcem cu aproximativ 500 de ani înainte de invazia evreilor. În Geneza 15:13, 16, Dumnezeu îi spune lui Avraam: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară [Egipt], care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani... În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; *căci nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă vârful*” (subl.).

Întoarcerea Israelului în țara promisă din Egipt corespunde „atingerea vârfului” nelegiuirii amoriților. Aceasta este semnificația măcelăririi popoarelor din Canaan. Dumnezeu a sincronizat venirea judecății Sale cu plinătatea păcatului care avea să fie judecat. Nu înainte. Dumnezeu nu S-a grăbit. De fapt, El a fost îndelung răbdător și a îndurat idolatria și păcatele popoarelor respective vreme de secole, dându-le „ploi din cer și timpuri roditoare,... hrană din belșug, și... inimile pline de bucurie” (F.A. 14:17). Așa cum spune Derek Kidner, „până ce a

fost *drept* ca evreii să invadeze acea zonă, poporul lui Dumnezeu trebuia să aștepte, chiar dacă asta i-a costat secole de suferințe și necazuri. [Geneza 15:16] este una dintre afirmațiile pivotale ale Vechiului Testament”.¹

Dar vine un moment când păcatele unui popor ajung „la vârf”. Acela este momentul pentru judecata decisivă. Instrumentul rânduit de Dumnezeu pentru judecata Lui a fost armata Israelului. Dar Dumnezeu Se vede *pe Sine* ca războinicul și judecătorul eficace din spatele înfrângerii amoriților. El îi spune lui Iosua: „V-am adus în țara amoriților, care locuiau dincolo de Iordan, și ei au luptat împotriva voastră. [Eu] i-am dat în mâinile voastre; ați pus stăpânire pe țara lor, și [Eu] *i-am nimicit* dinaintea voastră” (Ios. 24:8, subl.). *Dumnezeu* a făcut distrugerea. Ea a venit prin mâna lui Israel, dar judecata a fost a lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă că motivațiile Israelului au fost întotdeauna sfinte. Uneori nu au fost. Dar planurile drepte ale lui Dumnezeu au fost împlinite, chiar dacă Israelul avea uneori motivații greșite.

De fapt, Dumnezeu a avertizat poporul Său împotriva mândriei nemiloase în Deuteronom 9:4-5: „Când îi va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, dinaintea ta, să nu zici în inima ta: ‚Pentru bunătatea mea m-a făcut Domnul să intru în stăpânirea țării acesteia’. Căci din pricina răutății neamurilor acelora

¹ Derek Kidner, *Genesis*, Downers Grove: InterVarsity Press, 1967, 125.

le izgonește Domnul dinaintea ta. Nu, nu pentru bunătatea ta, nici pentru curăția inimii tale intri tu în stăpânirea țării lor; ci din pricina răutății acestor neamuri le izgonește Domnul, Dumnezeuul tău, dinaintea ta, și ca să împlinească astfel cuvântul prin care Domnul S-a jurat părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov”. Cu alte cuvinte, acest carnagiu nu are legătură cu dreptatea omenească, ci cu judecata divină. Amoriții L-au provocat pe Dumnezeu la mânie timp de secole la rând prin idolatria lor, atât de mult încât, secole mai târziu, regele rău Ahab a fost comparat cu amoriții: „El a lucrat în chipul cel mai urâcios, mergând după idoli, cum făceau amoriții, pe care-i izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel” (1 Împ. 21:26).

O implicație a acestui lucru pentru noi este că noi, ca biserică a lui Isus Hristos, *nu* putem imita Israelul. Biserica nu este instrumentul judecății lui Dumnezeu în lume, ci instrumentul Lui de evanghelizare și reformare. Noi nu avem identitate etnică, geografică sau politică. Noi suntem „străini și călători” (1 Petru 2:11). Felul în care Dumnezeu a tratat Israelul a fost unic în istoria răscumpărării. El i-a ales și i-a condus ca o demonstrație a sfințeniei și dreptății Sale, și a harului electiv între neamuri. Dar El îi spune bisericii: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici” (Ioan 18:36).

De aceea, să tremurăm înaintea prerogativelor lui Dumnezeu de a judeca și de a distruge. Să ne iubim vrăjmașii și să ne rugăm pentru cei ce ne prigonesc. Și să mărturisim că, dacă este necesar să ne pierdem viața, „noi n-avem aici o cetate stă-tătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare” (Evrei 13:14).

93.

O VIAȚĂ TRĂITĂ CU SENS
SEAMĂNĂ CU A SCRIE
O POEZIE BUNĂ

*Meditație asupra pasajului din 1 Corinteni 15:10
și asupra procesului de a scrie și a trăi*

Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine.

Pentru mine, este mai clar ca niciodată că a trăi viața creștină așa cum a trăit-o Pavel este ca și cum ai scrie un poem despre întruparea lui Hristos. Pavel a spus: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine” (1 Cor. 15:10). Harul foarte mare produce o lucrare foarte laborioasă.

Ce este un poem despre întrupare? La biserica noastră există o tradiție. Începând de la Crăciunul din anul 1982, am scris patru poezii, câte una pentru fiecare duminică a fiecărui an, în apropierea Crăciunului, și le-am citit înaintea bisericii ca un fel de cadou de Crăciun. De obicei, ele sunt o reinterpretare

imaginativă a unei povestiri biblice, cu scopul de a ajuta membrii bisericii noastre să savureze dulceața suveranității lui Dumnezeu.

Aceasta este o muncă foarte grea. Citirea lor duminică dimineța este adesea un moment spiritual emoționant (cel puțin pentru mine), dar scrierea poeziilor este o trudă și nu poate fi ridicată la nivelul unui moment mistic de revelație. Când scriu, eu mă tot lovesc de ziduri, fiind incapabil să fac rima să funcționeze astfel încât să nu fie banală sau să sune nenatural. Sau nu găsesc o modalitate de a exprima un gând complex într-un limbaj ușor de înțeles pentru cei care trebuie să-l înțeleagă prima dată când îl aud. Apoi este factorul de pură epuizare: cum să rămâi treaz, gândind și compunând la ora 2 dimineța timp de două nopți la rând. Nu întotdeauna, dar uneori este nevoie de așa ceva. Așa că, în acele momente, eu exclam: „Doamne, am nevoie de o descoperire. Te rog, ajută-mă!”

Și iată ce am învățat. În acel moment, după acea rugăciune, nu ar trebui și nu trebuie să stau acolo cu mintea goală, așteptând ca un lucru să apară de la sine într-o minte neîndemânică. Nu așa se întâmplă lucrurile. Pur și simplu Dumnezeu nu acționează așa. Nici în scris, nici în viață. Am demonstrat asta de zeci de ani, și de aproape 20 de ani de scris poezii de Crăciun în particular. Nici nu există vreun motiv biblic să

cred că se va întâmpla așa ceva. Nu, ci regula biblică este: „Am lucrat mai mult decât oricare dintre ei”.

În loc să las mintea inactivă, eu mă rog, apoi întind fiecare fibră a efortului din mintea și trupul meu pentru a gândi și pentru a compune. Și așa vin descoperirile. Ele nu par miraculoase, ci chinuitor de naturale. Dar vin. Și pentru că i le-am cerut lui Dumnezeu, eu Îi mulțumesc. „Totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine”.

Fiecare poezie îmi ia între 15 și 18 ore să o compun. Am încercat în repetate rânduri să scurtez această durată, dar acesta pare a fi un minim ireductibil. Dumnezeu a rândui, cred eu, ca lucrurile bune să fie rezultatul trudei. Eu văd acest lucru în Filipeni 2:12-13 („duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur”), în 1 Corinteni 15:10 („am lucrat mai mult decât toți”), în 2 Timotei 2:15 („caută să te înfățișezi... ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine”) și în multe alte locuri. Munca este rânduită pentru noi. Rugăciunea nu este un înlocuitor pentru muncă. Ea este atmosfera muncii. Ea este ceea ce îi dă muncii eficacitatea ei supranaturală.

La fel stau lucrurile și în celelalte slujiri pastorale ale mele. Și la fel este și în viața și munca ta. „Doamne, am nevoie de o descoperire. Vreau ca viața mea, lucrarea mea, să fie adevărată, frumoasă și să schimbe viețile oamenilor”. Și descoperirile vin. Nu

imediat. Nu fără gândire serioasă și fără multe ciorne.

Când este bine trăită, viața este ca și cum ai scrie o poezie. Și acesta este motivul pentru care este grea, foarte grea. O viață cu proză neglijentă sau o viață cu versuri fără rimă, neinteligibile, nu ar fi la fel de grea. Iar efectul nu ar fi la fel de mare. Dumnezeu este frumos, iar viața care exprimă slava Sa ar trebui să fie frumoasă. Și, dacă am învățat ceva în acești 20 de ani de efort în perioada de Crăciun, este că frumusețea și adevărul nu vin prin revelații și inspirații mistice într-un moment de așteptare mentală nemișcată. Frumusețea, adevărul și profunzimea convingătoare vin prin gândire minuțioasă, încercare, rugăciune și corecție de sine.

Așadar, Doamne, mă întorc acum la lucrarea mea și mă rog să scrii o poezie în toate mesajele și lucrările vieții mele. „Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cel ce o păzește” (Ps. 127:1). „Am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine”.

94.

REGULILE LUI MARTIN LUTHER PENTRU A DEVENI TEOLOG

*Rugăciune, meditare și suferință
– calea către pricepere*

Martin Luther s-a născut la 10 noiembrie 1483, la Eisleben, Germania, și a murit la 18 februarie 1546. Până la moartea sa, el a avut peste 3000 de predici și a scris peste 50.000 de pagini. Din rolul său de profesor de teologie la Universitatea din Wittenberg, Luther a jucat rolul omenesc decisiv în apariția Reformei.

El ne oferă sfaturi profunde despre cum să ne alegem cu maximum din Biblie. Nu te lăsa descurajat de cuvântul „teologie”. Ceea ce are Luther în minte este o lectură solidă și o gândire solidă despre ceea ce Dumnezeu spune. Ea este pentru orice om: „Vreau să știi cum să studiezi teologia cum trebuie. Eu însumi am practicat această metodă... Metoda despre care vorbesc este cea pe care sfântul rege David ne-o prezintă în Psalmul 119... Aici vei găsi trei reguli. Ele sunt propuse adesea pe tot parcursul psalmului și urmează această succesiune: *Oratio, meditatio, tentatio* [rugăciune, meditare, încercare]”.¹

¹ Citate din Ewald M. Plass, ed., *What Luther Says: An Anthology* [St. Louis: Concordia Publishing

1. *Rugăciunea*

„Ar trebui să fii cu totul disperat cu privire la propriul simț și propria rațiune, căci nu prin acestea vei atinge țelul... Mai degrabă îngenunchează în odăița ta și, cu sinceră smerenie și seriozitate, roagă-te lui Dumnezeu prin preaiubitul Său Fiu să-ți dea cu îndurare pe Duhul Său Sfânt ca să te ilumineze, să te călăuzească și să-ți dea pricepere. După cum vezi, David se roagă mereu în acest psalm...”

Psalmul 119

Versetul 18: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!”

Versetele 27, 33: „Fă-mă să pricep calea poruncilor Tale... Învăță-mă, Doamne, calea orânduiriilor Tale”.

Versetele 34-37: „Dă-mi pricepere, ca să păzesc Legea Ta... Povățuiește-mă pe cărarea poruncilor Tale, căci îmi place de ea. Pleacă-mi inima spre învățăturile Tale, și nu spre câștig!... înviorează-mă în calea Ta!”

„El folosește mult mai multe cuvinte de acest fel, deși cunoștea bine textul lui Moise și pe cel al altor cărți, și le auzea și le citea zilnic. Totuși, el dorește ca adevăratul Domn al Scripturii să îi dea, prin toate mijloacele, siguranța că nu se apropia de Scriptură cu rațiunea proprie și că nu devine propriul său stăpân”.

2. *Meditarea*

„În al doilea rând, ar trebui să meditezi. Asta înseamnă că nu

doar în inima ta, ci și în exterior trebuie să mânuiești și să compari, să citești și să recitești Cuvântul neîncetat, așa cum este predicat, cuvintele scrise în Scriptură, observând cu sârguință și meditănd asupra sensului Duhului Sfânt... Prin urmare, observă felul cum David spune mereu în acest psalm că va vorbi, va gândi, va auzi, va citi, zi și noapte și neîncetat, numai și numai Cuvântul și poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea să îți dea Duhul Său doar prin Cuvântul exterior”.

Psalmul 119

Versetul 11: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!”

Versetul 15: „Mă gândesc adânc la poruncile Tale, și cărările Tale le am sub ochi”.

Versetul 48: „Îmi întind mâinile spre poruncile Tale, pe cari le iubesc, și vreau să mă gândesc adânc la orânduirile Tale”.

Versetul 24: „Învățăturile Tale sunt desfătarea mea și sfătuitoarii mei”.

Versetul 47: „Mă desfăt în poruncile Tale, căci le iubesc”.

Versetul 93: „Niciodată nu voi uita poruncile Tale”.

Versetul 97: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea”.

3. Încercarea

„În al treilea rând, există *tentatio*, încercarea [Anfechtung]. Aceasta este piatra de încercare. Ea te învață nu doar să cu-

noști și să înțelegi, ci și să experimentezi cât de drept, adevărat, dulce, frumos, puternic și mângâietor este Cuvântul lui Dumnezeu: el este înțelepciunea supremă. De aceea, observă că, în psalmul indicat, David se plânge atât de des de tot felul de vrăjmași... căci, de îndată ce Cuvântul lui Dumnezeu va fi cunoscut prin tine, diavolul te va lovi și va face din tine un adevărat [teolog]”.

Psalmul 119

Versetele 67-68: „Până ce am fost smerit, rătăceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău. Tu ești bun și binefăcător: învață-mă orânduirile tale!”

Versetul 71: „Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduirile Tale”.

Poate că tu spui că nu vrei să fii teolog. Nu te împiedica de acest cuvânt. Luther vrea să se înțeleagă că face referire la un adevărat cunoscător al lui Dumnezeu. Vrei să-L cunoști pe Dumnezeu? Vrei să-I cunoști căile în lume și în viața ta? Vrei să poți înțelege și aplica Biblia în situația ta? Vrei să fii un bun doctor de suflete pentru rănile altora? Atunci acesta este un sfat bun. Meditează la Cuvântul lui Dumnezeu zi și noapte. Revarsă-ți inima în rugăciune, cerând lumină și dragoste. Fii răbdător în suferință. Nu lăsa lecțiile ei să cadă la pământ în timp ce te plângi de darurile grele ale lui Dumnezeu. Ai încredere în El și învață cele mai profunde lucruri din toate.

95.

ESTE DUHUL SFÂNT UN FEL DE FAZĂ A TREIA A CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU?

Păstrând finalitatea fazei a doua

Meditație asupra pasajului din Evrei 2:3-4

Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întârea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa!

Ideea din Evrei 1 este să ne facă să conștientizăm valoarea enormă a faptului că Dumnezeu ne vorbește prin Fiul Său și ne descoperă calea mântuirii. Știm acest lucru pentru că acest capitol începe cu laudarea valorii superioare a faptului că Dumnezeu ne vorbește „la sfârșitul acestor zile... prin Fiul”, și deoarece capitolul 2 începe prin a spune: „De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile, pe care le-am auzit”. Cu alte cuvinte, întregul capitol 1 are rolul de a ne ajuta să îi acordăm atenție Cuvântului lui Dumnezeu rostit prin Fiul.

Pe de altă parte, în Evrei 2:2-3, acest mare Cuvânt al mântuirii este pus în contrast cu ceea ce spun îngerii: „Căci, dacă

Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit, și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” Prin urmare, ideea este din nou superioritatea Cuvântului pe care Dumnezeu l-a rostit prin Isus cu privire la mântuirea noastră. Ascultați! Ascultați! Luați seama! Nu-l tratați ca pe un lucru banal! Acesta este mesajul.

Apoi, în Evrei 2:3, scriitorul ne spune cum ajunge acest Cuvânt la generațiile care nu au fost acolo ca să-l audă de la Isus însuși sau ca să-L vadă cu ochii lor când El a murit și a înviat. Există trei etape. Caută-le în acest pasaj: „După ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o”.

Cele trei etape din acest verset sunt: (1) Domnul a vorbit, odată pentru totdeauna, prin viața și învățăturile Lui, prin moartea și învierea Sa; (2) cei care L-au auzit și L-au văzut (apostolii) mărturisesc și confirmă veridicitatea Cuvântului Domnului; iar în final, (3) alții ascultă sau citesc mărturia adevărată a apostolilor.

Dar care este rolul Duhului Sfânt în relație cu aceasta? Răspunsul ne este dat în versetul 4: „Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa!” Acest verset spune că Dumnezeu însuși a mărturisit Cuvântul în trei modalități:

(1) prin semne și puteri, (2) prin felurite minuni și (3) prin daruri ale Duhului Sfânt.

Rolul „darurilor Duhului Sfânt” a fost să mărturisească despre Cuvânt, adică despre „mântuirea atât de mare” care a fost „a fost vestită întâi de Domnul” (v. 3). Cu alte cuvinte, rolul Duhului Sfânt este să îndrepte atenția și convingerea către Cuvântul Fiului lui Dumnezeu, care a fost rostit „în zilele de pe urmă”. Asta ne învață că lucrarea Duhului Sfânt nu este o „a treia fază” a comunicării divine după prima fază (Vechiul Testament) și faza a doua (întruparea Fiului lui Dumnezeu). Lucrarea Duhului Sfânt este o clarificare, aplicare și certificare a fazei a doua.

Astfel, un test al glasului Duhului este dacă acel glas ne orientează tot mai mult către Cuvântul lui Dumnezeu rostit odată pentru totdeauna „în zilele de pe urmă” prin Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, în lucrarea Sa decisivă de mântuire. Dacă o pretenție de revelație spirituală ne face să depindem mai puțin de Cuvântul istoric dat odată pentru totdeauna și care ne vine prin Isus Hristos, prin apostoli (2:3), atunci acea pretenție este îndoielnică.

„La sfârșitul acestor zile, *ne-a* vorbit prin Fiul” (Evrei. 1:2, subl.). „Ne-a” din acest verset face referire la o a treia generație de creștini, cei cărora apostolii le-au transmis mesajul în Evrei 2:3. Asta înseamnă că, în principiu, oricare dintre noi,

cei de după apostoli, fie generația a treia, fie generația a 50-a, Îl poate auzi pe Dumnezeu în Fiul. El *ne-a* vorbit. Aici Îl auzim pe Dumnezeu. El nu este tăcut. Niciunul dintre noi nu a epuizat acest Cuvânt. O, să citim, să medităm, să memorăm și să ne îmbibăm mințile în acest mare și ultim Cuvânt, pe care Duhul Sfânt îl slujește prin toate darurile Sale!

96.

CINE STĂPÂNEȘTE PESTE GÂND ȘI LIMBĂ?

Meditație asupra pasajului din Proverbe 16:1

Planurile pe care le face inima atârnă de om, dar răspunsul pe care-l dă gura vine de la Domnul.

Pe măsură ce meditez la această afirmație remarcabilă, întrebarea care mă apasă nu este dacă Dumnezeu domnește asupra a ceea ce oamenii spun. Acest lucru pare clar din a doua jumătate a versetului: „Răspunsul pe care-l dă limba vine de la Domnul”. Lucrarea limbii nu este în afara domniei lui Dumnezeu. La fel ca piciorul, limba este stăpânită în cele din urmă de Dumnezeul suveran, deși fără a elimina responsabilitatea omului: „Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă” (Ier. 10:23). Pasul piciorului și răspunsul limbii sunt, în cele din urmă, „de la Domnul”.

Mai degrabă întrebarea care mă apasă este aceasta: vrea să spună prima jumătate a acestui verset că Dumnezeu nu guvernează peste planurile inimii? „Planurile pe care le face inima atârnă de om”. Stăpânește Dumnezeu doar peste cuvintele

limbii sau și peste planurile inimii? Dacă Dumnezeu stăpânește peste răspunsul limbii, dar nu și peste planurile inimii, acest lucru ar fi ciudat din perspectiva experienței noastre. Singurul lucru asupra căruia simțim că avem cel mai mare control nu este fluxul și refluxul felului în care mintea noastră caută adevărul, ci alegerea finală de a ne exprima concluzia. Dar acest verset pare să pună în mâinile lui Dumnezeu alegerea pe care simțim că este a noastră, și să pună în mâinile noastre procesul care pare atât de necontrolat.

Cred că răspunsul la această nedumerire este că deopotrivă planurile inimii și răspunsul limbii implică atât domnia lui Dumnezeu, cât și alegerile noastre responsabile. Pentru a ilustra acest lucru, să ne întrebăm aceasta: A doua jumătate a versetului („răspunsul pe care-l dă limba vine de la Domnul”) înseamnă că răspunsul limbii nu este în niciun sens opera omului, ci doar a lui Dumnezeu?

Ei bine, experiența, ca și alte versete ale Scripturii, ne învață că, într-un fel, răspunsul limbii este și al nostru, și suntem responsabili pentru greșelile pe care le facem și pentru cuvintele prost alese, pe care le rostim. Mai mult, ni se poruncește: „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură” (Efes. 4:29). Isus spune: „Din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12:37). Iar Proverbe 21:23 spune: „Cine își păzește gura și limba, își

scutește sufletul de multe necazuri”. Este clar că noi suntem responsabili pentru „răspunsul limbii”, chiar dacă, în cele din urmă, el este „de la Domnul”.

Așadar, dacă acest lucru a fost prezumat și lăsat nespus în legătură cu a doua jumătate a versetului, nu am putea afirma că același lucru a fost prezumat și lăsat nespus în legătură cu prima jumătate? Cu alte cuvinte, când ni se spune că „planurile pe care le face inima atârnă de om”, înseamnă că Domnul nu are cuvântul decisiv în modelarea acelor planuri ale omului? Sau nu este mai probabil ca, deoarece autorul nu a intenționat să excludă responsabilitatea omului în ceea ce privește răspunsul limbii, este posibil să nu excludă suveranitatea lui Dumnezeu în ceea ce privește planurile inimii?

Acest lucru este cu atât mai probabil în privința textului din Proverbe 21:1: „Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea”. Aici nu doar limba împăratului este „de la Domnul”, ci și inima lui. Acest lucru este ilustrat de cei zece împărați din Apocalipsa 17:16-17: „Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, și fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii... Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-i aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu”. Așadar, nu doar răspunsurile limbii sunt cele peste care Dumnezeu stăpânește, ci și

planurile inimii – dar asta nu (oricât de tainic ar părea) subminează responsabilitatea omului.

Deci care ar fi rostul să spunem că răspunsul limbii vine de la Domnul, în timp ce gândurile minții ar fi ale omului? În primul rând, sensul este că raționamentele minților noastre sunt într-adevăr ale noastre, suntem responsabili pentru ele și ar trebui să luăm seama la felul în care gândim. Dar, în al doilea rând, sensul este că, după ce omul a făcut tot ce trebuia și putea face în gândirea lui, rezultatul va fi planul suveran și rezultatul lui Dumnezeu.

Poate că ideea poate fi evidențiată cel mai bine înțelegând un „deși” înaintea versetului: „[Deși] planurile pe care le face inima atârnă de om, dar [totuși] răspunsul pe care-l dă gura vine de la Domnul”. Cu alte cuvinte, faptul că gândurile și planurile tale sunt responsabilitatea ta nu spune că Dumnezeu nu ar controla rezultatul. Fă tot ce poți cu ceea ce ține de tine, și Dumnezeu va aduce planul Său suveran la îndeplinire.

Și în cazul pașilor noștri este la fel ca în cel al cuvintelor noastre: „Inima omului se gândește pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă pașii” (Prov. 16:9). „Domnul îndreaptă pașii omului, dar ce înțelege omul din calea sa?” (Prov. 20:24). El putea spune la fel de bine: „Promisiunile limbii îi aparțin omului, dar pașii pe care el îi face sunt de la Domnul”. Scopul nu este să negăm responsabilitatea omului în gândire,

vorbire sau acțiune; ideea este să spunem că, după ce ți-ai folosit puterile date de Dumnezeu pentru a planifica, să nu crezi că rezultatul limbii este creația ta suverană: nu, ci ea este „de la Domnul”. Iar după ce limba ta a rostit toate planurile și promisiunile tale, să nu crezi că rezultatul pașilor tăi este creația ta suverană: nu, ci este „de la Domnul”. Toate acestea sunt spre smerenia și încurajarea noastră (Iacov 4:13-16; 2 Sam. 10:12).

97.

RĂSPUNSURI LA RUGĂCIUNE ÎN MIJLOCUL ABSENȚEI RĂSPUNSURILOR

Meditație despre detururile lui Dumnezeu

Pe drumul spre Carolina de Sud, în căldura lunii iunie, pompa noastră de apă s-a blocat la circa 16 mile est de Knoxville, în plină autostradă. Mașina s-a supraîncălzit imediat, astfel că a trebuit să oprim. Cea mai apropiată localitate era la 15 mile distanță, și era duminică dimineăta. Un context destul de trist. Soarele ardea puternic, ridicând temperatura la circa 32 de grade, și nu aveam nicio idee ce să fac. Ne grăbeam să ajungem la Myrtle Beach pentru a petrece cinci zile unice în viață alături de tatăl meu. El și singurii lui nepoți (fiii mei) plănuiau să meargă la pescuit pe mare, ieșire care era programată.

După ce m-am jucat cu motorul vreo 20 de minute, am știut că nu pot face nimic. Nicio mașină nu se oprea să ne ajute, dar aveam nevoie de ajutor. Îți poți imagina cât de greu mi-a fost să încerc să opresc o mașină pe acea autostradă? Mi-a luat zece minute de mers în cercuri ca să-mi fac curaj (sau să scap de mândrie) și să încerc să opresc o mașină.

În cele din urmă, am scos o cârpă de sub scaunul din față și am ieșit în spatele remorcii pe care o trăgeam, ridicând-o în aer ca să semnaleze problema noastră. Am stat acolo două, trei sau patru minute, iar mașinile treceau în viteză. Nu-mi venea să cred. Iată-mă în genunchi, ca să zic așa, cu un steag în mână, stând ca Statuia Libertății, și totuși nimeni nu se oprea. A fost ceva umilitor. (Nu este greu de înțeles de ce armistițiul cu steagul alb al pocăinței și credinței mântuitoare este atât de greu pentru oameni.)

Abraham (care avea 10 ani pe atunci) a venit la mine și a spus: „Cred că trebuie să ne rugăm”. I-am spus: „Ai dreptate”. Așa că am lăsat steagul jos pentru o clipă. Eu și Abraham ne-am rugat chiar acolo, lângă remorcă. Când ne-am deschis ochii, două vehicule opriseră deja pe dreapta. În unul dintre ele era un mecanic, care s-a uitat la mașină, a diagnosticat problema și a spus: „Să știi că azi, totul este închis. Dacă mergi în oraș, va trebui să aștepti până luni. Pot să merg să iau piesa și să o repar aici, pe drum, pentru tine”. Ei bine, asta s-a întâmplat, și am pornit din nou pe drum în aproximativ 4 ore.

Dar iată ce era ciudat. Eu cred din tot sufletul că Dumnezeu a răspuns la rugăciunea lui Abraham, și că El a răspuns cu ceva ce părea o probabilitate de unu la o mie – un mecanic, într-o duminică dimineața, la 16 mile de casă, lucrând pentru

o firmă de transport care era deschisă pentru camioane duminică și care să fie dispus să se ducă până în oraș și înapoi doar ca să ne ajute. Incredibil! Cred că acela a fost darul lui Dumnezeu. *Dar* scepticul ar spune: „Dacă Dumnezeuul vostru este atât de puternic și atât de minunat, de ce nu a ținut pompa de apă funcțională?” Mai mult, noi Îi ceruserăm Domnului ajutorul mai devreme în acea dimineață. Cerusem de la El o mașină care să funcționeze toată ziua.

Dar Dumnezeu nu ne-a dat o zi fără probleme. În schimb, El a îngăduit să dăm de necaz (ceea ce, desigur, ar fi putut să nu se petreacă), apoi ne-a ajutat în modalități uimitoare în mijlocul fricii, frustrării, transpirației și dezamăgirii. Așadar, ca în alte mii de ori din viața mea, noi I-am mulțumit Domnului pentru harul Său, nu ca să ne ferească de necazuri, boală, frustrare și dezamăgire, ci ca să ne ofere un ajutor uimitor în mijlocul lor.

De ce lucrează El în felul acesta? Patru răspunsuri (pentru început):

1. Dumnezeu știe mai bine decât mine cum să conducă Universul, inclusiv momentul sosirii mele la Myrtle Beach (sau nu!): „Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul... Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămânea în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea” (Isaia 46:9-10).

2. Dumnezeu găsește plăcut să le dea copiilor de 10 ani (și

celor de 43 de ani!) lecții despre credință și rugăciune. „Necazul... ne-a lovit... ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții” (2 Cor. 1:8-9). „Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduirile Tale” (Ps. 119:71).

3. Dumnezeu prețuiește disciplina smereniei mai mult decât viața fără necazuri. „Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii... și... lucrurile slabe ale lumii... pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1:27-29).

4. Dumnezeu avea un cuvânt despre Evanghelie pentru acel mecanic. I-am dat o broșură evanghelistică și, pe drumul cu el spre Knoxville pentru a lua o pompă nouă de apă, i-am vorbit despre credința în Hristos.

Doar veșnicia va arăta înțelepciunea și îndurarea deplină a lui Dumnezeu în deturnarea ciudată a planurilor noastre și în „reinterpretarea” rugăciunilor noastre pentru o zi „bună”. Acestea sunt planurile bune ale lui Dumnezeu în detururile vieții noastre. Cu un astfel de Dumnezeu, cu siguranță că ar trebui să fim oamenii cei mai încrezători și lipsiți de nemulțumire din lume.

98.

CINE A FOST BUNICUL LUI ISUS?

Cum să tratezi aparentele contradicții din Biblie

Îndoielile legate de Cuvântul lui Dumnezeu pot apărea atunci când găsim contradicții aparente și nu vedem soluții imediate. De exemplu, cine a fost bunicul lui Isus? Noi știm că, deși Isus a fost conceput supranatural de Duhul Sfânt (Luca 1:34-35), tatăl Său pământesc, legal vorbind, a fost Iosif. Dar Luca spune că Iosif este fiul lui *Eli* (3:23), în timp ce Matei spune că el a fost fiul lui *Iacov* (1:16).

Una dintre cele mai bune rezolvări a acestei probleme este cea prezentată în cartea lui Machen.¹ Soluția pe care Machen o susține este că, „în timp ce genealogia lui Matei urmărește moștenitorii succesivi ai tronului lui David de la acesta la Iosif, genealogia lui Luca urmărește strămoșii lui Iosif [fără a avea în vedere moștenirea regală] până la David”.

El explică faptul că „genealogia lui Luca începe cu întrebarea: ‚Cine a fost tatăl lui Iosif?’, răspunsul la această întrebare fiind: ‚Heli’ [Eli]... În genealogia lui Matei, pe de altă parte, începem cu întrebarea: ‚Cine a fost moștenitorul tronului lui

¹ J. Gresham Machen, *The Virgin Birth of Christ*, New York: Harper Brothers, 1930, 206.

David?’ Răspunsul este: ‚Solomon’ și așa mai departe, până la Iosif”.²

Poți vedea semnalul că ceva de genul acesta se petrece comparând felul în care cele două genealogii sunt aceleași de la Avraam până la regele David, iar apoi ele merg pe linii diferite. De exemplu, în Luca 3:31 se spune că *Natan* este fiul lui David, în timp ce în Matei 1:6 se spune că David a fost tatăl lui *Solomon*. Noi știm din 2 Samuel 5:14 că Natan și Solomon au fost amândoi fii ai lui David. Dar doar Solomon a fost moștenitorul tronului (1 Împ. 1:13).

Așadar, soluția posibilă pentru care genealogiile sunt diferite de la David până la Iosif este că Luca dă atenție strămoșilor fizici (sau, în unul sau două cazuri, unei relații adoptive foarte apropiate), în timp ce Matei este mai interesat să arate că tatăl lui Isus este moștenitorul legal al tronului lui David.

Corectitudinea acestei perspective asupra scopului și semnificației fiecărei genealogii este confirmată de faptul că genealogia din Luca începe de la final și merge înapoi, în timp ce genealogia din Matei o ia de la început și merge către final. Dacă scopul ar fi fost doar să urmărească descendența lui Iosif până la David, acest lucru se putea face prin înregistrarea tradiției familiei în legătură cu tatăl lui real, Eli, și apoi să ia urmărească descendența tatălui lui Eli, și tot așa, până la Natan,

² Ibid., 207.

al cărui tată era David. Dar acolo unde scopul a fost să se menționeze moștenitorii succesivi ai tronului davidic, a fost firesc să se înceapă de la David și să se meargă înainte pe această linie.³

Ce s-a petrecut de fapt în generațiile imediat înaintea lui Isus? Iată un scenariu posibil, și tot ce putem face este să oferim soluții plauzibile, deoarece unele dintre lucruri nu ne sunt revelate.

Genealogia lui Matei

Eleazar > Matan > Iacov > Iosif

Genealogia lui Luca

Levi > Matat > Eli > Iosif

Să zicem că Eleazar, moștenitorul legal al tronului lui David, ar fi murit fără văduvă sau fiu. În mod obișnuit, un rudă apropiată ar fi considerată urmașul lui legal, și s-ar spune că a fost „născut” de el. Să zicem, de asemenea, că Matan este aceea rudă și este aceeași persoană cu Matat (în Luca), folosind doar o ortografie alternativă. Asta ar însemna că Iacov și Eli sunt frați. Atunci să zicem că Iacov moare înainte să aibă fii. Conform obiceiului căsătoriei levitice (v. Matei 22:25), fratele bărbatului decedat trebuie să se căsătorească și să ridice urmași pentru numele fratelui decedat. Astfel, Eli se căsătorește cu soția lui Iacov și ei îl nasc pe Iosif, tatăl lui Isus. În acest fel, Iosif este moștenitorul legal pe linia lui Iacov, dar fiul fizic al lui Eli.

Poate că cea mai bună lecție pe care o învățăm din acest caz

³ Ibid., 207.

ipotetic complicat este pur și simplu că contradicțiile aparente din Biblie au soluții plauzibile și posibile, iar noi ar trebui să nu ne grăbim să lepădăm o carte care s-a dovedit mii de ani ca fiind Cuvântul puternic, mântuitor și transformator al lui Dumnezeu.

99.

„EI ÎI IUBESC PE TOȚI OAMENII”

*Gânduri despre cum
să Îl cinstești pe Hristos*

Cel mai bun mod de a începe această lectură ar fi să pui deoparte 5 secunde și să te rogi: „Tată ceresc, fă ca dragostea Ta în viața mea să fie așa cum este în Ceruri!” Cu toată *învățătura* lui despre dragoste, apostolul Pavel s-a și *rugat* ca Dumnezeu să facă dragostea să crească în inimile creștinilor. „Mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere” (Fil. 1:9). „Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți, cum facem și noi înșine pentru voi” (1 Tes. 3:12). „[Mă rog ca] Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste” (Efes. 3:17).

Când Pavel s-a rugat astfel, acelea au fost pledoarii urgente. De ce? Pentru că ceea ce este în joc în a „crește tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți” oamenii este ceva foarte important. În joc este o demonstrație convingătoare a realității lui Dumnezeu în lume. Isus a descris impac-tul unității în dragoste în felul următor: „[Mă rog, Tată] ca

toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una, - Eu în ei, și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17:21-23). Poate că nu înțelegem pe deplin acest lucru, dar este clar că ceva extraordinar este în joc în unitatea practică a dragostei în trupul lui Hristos.

Sau să ne gândim la Ioan 13:34-35, unde Isus spune: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”. Un semn public indispensabil al unui creștin este dragostea față de ceilalți creștini. Isus spune că lumea se uită la acest lucru și se fac judecăți. El vrea ca lucrurile să fie așa.

Sau gândește-te la Matei 5:16: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să Îl slăvească pe Tatăl vostru, care este în Ceruri”. Slava Tatălui nostru ceresc este în joc în faptele bune care curg din viețile noastre.

Pe baza tuturor acestor texte, eu deduc că a crește în dragoste înseamnă și a crește în evanghelizare, misiune, grijă pastorală, căsnicie și cum să te înțelegi cu oamenii cu care nu ești de acord

– și practic în orice altceva. Nu este de mirare că Pavel numește dragostea „cea mai mare dintre acestea” (1 Cor. 13:13).

În primele secole ale bisericii creștine, creștinii trăiau un fel de dragoste care nu câștiga întotdeauna aprobarea din partea altora, dar în realitate mărturisea despre Hristos. *Epistola către Diognet* din secolul al II-lea consemnează aceasta: „Ei îi iubesc pe toți oamenii și sunt persecutați de toți... Sunt săraci, dar îi îmbogățesc pe mulți; le lipsește totul, și în toate au din belșug... Sunt abuzați, dar ei binecuvântează; sunt insultați, dar răsplătesc insulta cu cinste. Ei fac binele, dar sunt pedepsiți ca răufăcători; iar în pedepsirea lor, ei se bucură că au câștigat o viață nouă”.¹

Iustinul Martirul, scriind cam în aceeași perioadă, i-a descris pe creștinii vremii sale în felul acesta: „Noi, cei care ne-am urât și ne-am distrus unii pe alții, și din cauza obiceiurilor diferite, nu am vrut să trăim laolaltă cu oameni dintr-un alt trib, acum, de la venirea lui Hristos, trăim în dragoste cu ei, ne rugăm pentru vrăjmașii noștri și să ne străduim să-i convingem pe cei care ne urăsc pe nedrept să trăiască după poruncile bune ale lui Hristos, pentru ca și ei să devină părtași aceleiași nădejdi bucuroase a răsplății de la Dumnezeu, Domnul peste toți”.²

¹ Citat în J. Stevenson, ed., *A New Eusebius* [Londra: SPCK, 1968], 59.

² *First Apology*, cap. 13.

Nu te umplu aceste mărturii ale bisericii primare de dorința de a iubi așa cum iubeau ei? O, să-I facem cinste lui Hristos prin felul radical de diferit al dragostei noastre – față de vrăjmași și față de prieteni. Pentru asta mă rog eu folosind cuvintele lui Pavel: „Domnul să vă [mă] facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți” (1 Tes. 3:12). Aceasta este marea lucrare a lui Dumnezeu. Acesta este marele și primul rod al Duhului Sfânt (Gal. 5:22). „Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea” (1 Cor. 13:13).

100.

NOI TOȚI AM FOST PLURALIȘTI

*Meditație asupra motivului
pentru care suntem aici*

„Voi sunteți martorii Mei”, zice Domnul, „voi și Robul Meu pe care L-am ales... Eu, Eu sunt Domnul, și afară de Mine nu este niciun Mântuitor!... voi Îmi sunteți martori”, zice Domnul, „că Eu sunt Dumnezeu” (Isaia 43:10-12).

An de an, cartierele noastre sunt tot mai neuniforme și mai diverse din punct de vedere social. De exemplu, în cartierul unde se află biserica noastră, sosirea somalezilor în ultimii ani a schimbat fața străzii. Mulți dintre ei sunt musulmani. Oamenii de origini hinduse așteaptă împreună cu afro-americanii și cu mamele anglo-americane pentru a-și urca și ele copiii în autobuz dimineața. Și nu este nicio problemă în asta. „Nativii” locali, seculari, susțin cu ușurință relativismul: ceea ce este adevărat pentru tine este dumnezeul tău, iar ceea ce este adevărat pentru mine este dumnezeul meu, astfel că orice funcționează este considerat în regulă.

Ar fi o greșeală să facem pasul înapoi, ca și cum buna și vechea Americă albă și protestantă ar fi primit o lovitură în

bărbie. Mai degrabă creștinii ar trebui să creadă că Dumnezeu dă naștere unei situații ca în primele trei secole din Imperiul Roman, când creștinismul a prins rădăcini și s-a răspândit atât de dramatic. Nu exista niciun consens creștin. Nu exista o etică iudeo-creștină dominantă. Nu exista statutul de cea mai favorizată religie. De fapt, nu existau drepturi garantate pentru creștini sau libertăți constituționale. Nu existau idei recunoscute de monoteism, păcat sau eternitate pe care martorii creștini să le poată trata ca lucruri de la sine înțelese. Nu existau televiziuni, nici radio, nici revista *Time* care să îi ofere imperiului uniformitate culturală. Nu existau cărți foarte bine vândute care să lege Spania de Egipt într-un fel comun de a gândi.

În schimb, exista un pluralism omniprezent. Existau mulți zei și multe filozofii. Existau stiluri de viață stoice și stiluri senzuale. Existau rute comerciale din Est și Vest, cu perspective religioase și filosofice din toate părțile, care își răspândeau convingerile. Existau practici religioase populare, asemănătoare cu New Age, care nu țineau cont de adevărul obiectiv, ci doar de experiența subiectivă și de pretențiile de iluminare lăuntrică. Și asemănările cu vremurile noastre ar putea fi enumerate la nesfârșit.

În acel pluralism omniprezent, creștinii nu veneau în primul rând cu o idee nouă la care oamenii să se gândească, ci cu

o veste despre ceva ce *s-a petrecut*. Ea era neobosită obiectiv, istoric și specific, și, de aceea, era absolută și ofensatoare în pretenția ei asupra vieților oamenilor. Dumnezeu Și-a trimis Fiul în lume să moară pentru păcat. El a trăit în Palestina și a dat învățătură timp de câțiva ani, a fost ucis ca un criminal, deși era nevinovat, apoi a înviat din morți pentru a arăta că moartea Lui a fost o răscumpărare pentru păcat, și S-a înălțat la Cer, de unde stăpânește peste lume până când va veni și va instaura Împărăția Lui pentru toți cei care și-au pus viața în mâinile Sale. Acesta a fost un mesaj șocant. Nimic de felul acesta nu fusese spus sau auzit până atunci.

În acest proces, creștinii au avut multe explicații de dat. Există un Dumnezeu. Există adevăr. Există păcat. Există mânie și judecată. Există dragoste și răscumpărare. Există Isus și Duhul Sfânt. Există credință. Există Rai și Iad. Nu este de mirare că, atunci când Pavel a evanghelizat marele centru păgân din Efes, el a stat doi ani acolo *predicând* (posibil) cinci ore pe zi (F.A. 19:9-10). Erau atât de multe lucruri de explicat.

Astăzi, Dumnezeu are o mare lucrare și pentru noi. Noi suntem martorii Lui. Nu te lăsa descurajat de evoluțiile pluralismului. Cere înțelepciunea, îndrăzneala și dragostea care i-au mânat pe primii credincioși și le-au adus astfel de biruințe uimitoare. Nu te plânge de dispariția unei Americi ușor creștinate. Bucură-te de Cuvântul lui Dumnezeu care a înaintat și a

triumfat anterior (2 Tes. 3:1), chiar în circumstanțe asemănătoare celor în care ne aflăm astăzi. „Voi sunteți martorii Mei”, zice Domnul”. Și El nu trimite martorii Săi în zadar.

101.

DUMNEZEU I-A RÂNDUIT FIECĂRUIA O MĂSURĂ DE CREDINȚĂ

*Meditație asupra pasajului
din Romani 12:3*

Prin harul care mi-a fost dat, eu îi spun fiecăruia dintre voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia.

Conform cu Romani 12:3, Dumnezeu le dă copiilor Săi măsuri diferite de credință. Pavel spune că ar trebui „să avem simțiri cumpătate despre noi înșine, *potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia*” (subl.). În contextul de față, aceasta nu este o referire limitată la darul spiritual unic al credinței pe care doar unii credincioși l-ar avea (1 Cor. 12:9). Pavel spune: „Eu îi spun *fiecăruia* dintre voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă de-cât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu *fiecăruia*” (subl.). „*Fiecăruia*” se referă la „*fiecăruia dintre voi*”. Dumnezeu le-a dat *tuturor* creștinilor măsuri diferite de credință. Aceasta

este credința cu care primim și folosim darurile noastre variate. Este încrederea obișnuită zilnică în Fiul lui Dumnezeu (Gal. 2:20) prin care trăim și slujim.

În acest context, Pavel este îngrijorat că oamenii „aveau despre ei înșiși păreri mai înalte decât se cuvenea”. Remediuul său final la această mândrie este să spună nu doar că darurile spirituale sunt o lucrare a harului liber al lui Dumnezeu în viețile noastre, ci și credința cu care folosim aceste daruri este la fel. Asta înseamnă că orice motiv posibil de laudă al omului este eliminat. Cum ne putem lăuda, dacă chiar și calificarea pentru a primi daruri este și ea un dar?

Iată cât de importantă este smerenia în ochii lui Dumnezeu. Acesta este exact același scop al lui Dumnezeu menționat în Efeseni 2:8-9, unde Pavel subliniază credința mântuitoare ca un dar: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta *nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu*. Nu prin fapte, *ca să nu se laude nimeni*” (subl.). Credința este un dar de la Dumnezeu, pentru ca *nimeni să nu se poată lăuda*. Sau, cum spune Romani 12:3, ca să nu avem o părere prea înaltă despre noi înșine. Ultimul bastion al mândriei este credința că noi am sta la originea credinței noastre.

Pavel știa că harul abundent al lui Dumnezeu era sursa credinței sale. El a spus în 1 Timotei 1:13-14: „Mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și batjocoritor. Dar am căpătat îndurare,

pentru că lucram din neștiință, în *necredință*! Și harul Domnului nostru s-a înmulțit peste măsură de mult [pentru mine] împreună cu *credința* și cu dragostea care este în Hristos Isus” (subl.). El fusese necredincios, dar apoi harul a revărsat asupra lui cu credință.

Astfel, el știa că așa era în cazul tuturor celorlalți credincioși. El le-a spus filipenilor: „Căci cu privire la Hristos, vouă *vi s-a dat* harul nu numai *să credeți în El*, ci să și pătimiți pentru El” (Fil. 1:29, subl.). Iată de ce el Îi mulțumea lui *Dumnezeu*, nu ingeniozității omenești, pentru credința pe care o vedea în bisericile slujite de el: „Trebuie *să Îi mulțumim* totdeauna *lui Dumnezeu* pentru voi, fraților, cum se și cuvine, pentru că *credința voastră* merge mereu crescând” (2 Tes. 1:3, subl.). Noi Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru creșterea credinței, deoarece „*Dumnezeu i-a dat fiecăruia [măsura proprie de credință]*” (Rom. 12:3, lit. ESV, subl.).

Acest adevăr are un impact profund asupra felului în care ne rugăm. Isus ne dă exemplul din Luca 22:31-32. Înainte ca Petru să se lepede de El de trei ori, Isus îi spune: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar *Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta*; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să îi întărești pe frații tăi” (subl.). Isus *Se roagă* pentru susținerea credinței lui Petru chiar și când Petru a păcătuit, pentru că Isus știe că Dumnezeu este

Cel care susține credința.

Așadar, ar trebui să ne rugăm în felul acesta pentru noi înșine și pentru ceilalți. Astfel, omul cu băiatul epileptic a exclamat: „Cred, Doamne! *Ajută necredinței mele*” (Marcu 9:24, subl.). Aceasta este o rugăciune bună. Ea recunoaște că, fără Dumnezeu, nu putem crede așa cum ar trebui să credem. În mod asemănător, apostolii se roagă lui Isus: „Mărește-ne credința!” (Luca 17:5). Ei se roagă așa, pentru că Isus este Cel care poate face ceea ce ei cer.

Această învățătură despre credință ca dar de la Dumnezeu ridică multe întrebări. Dumnezeu are răspunsuri pentru toate, chiar dacă noi nu le avem. Să căutăm să folosim învățătura aceasta în practica biblică, și anume spre smerirea mândriei noastre și spre stimularea rugăciunilor noastre. Cu alte cuvinte, să ne rugăm zilnic: „O, Doamne, îți mulțumesc pentru credința mea. Susține-o. Întărește-o. Adâncește-o. Nu o lăsa să eșueze. Fă din ea puterea vieții mele, astfel încât, în tot ce fac, Tu să primești slava ca marele Dătător al ei. Amin”.

102.

SĂ STĂM NEPĂSĂTORI CA SĂ SE ÎNMULȚEASCĂ HARUL?

De ce darul credinței nu produce pasivitate

În lectura anterioară am văzut din Romani 12:3 că Dumnezeu le dă copiilor Săi credință în măsuri diferite. Când credem adevărul acesta, el ar trebui să aibă efectele bune ale smereniei în slujire și rugăciunii pentru harul care să ne susțină. Dar când privim credința ca pe un dar, ne poate fi ușor să o pervertim în pasivitate. Pericolul este că vom deveni pasivi și vom spune: „Ei bine, dacă trebuie să-mi fac slujirea prin credință, iar credința este o lucrare a harului lui Dumnezeu, atunci nu am nimic de făcut. Voi sta liniștit și mă voi uita la televizor”. Acesta este un răspuns nebiblic și irațional față de învățătura din Romani 12:3.

Știm că este nebiblic pentru că, chiar acolo, în textul respectiv, întreaga idee din Romani 12:6-8 este să îi îndemne pe creștini într-un fel cu totul contrar, și anume ea îi îndeamnă să *facă* ceva. „Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul prorociei, *să-l întrebuințeze după măsura credinței lui*. Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine îi învață pe alții, să se țină de învățatură.

Cine îi îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cârmuiește, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie” (subl.). Cu alte cuvinte, exercită-ți darul. Nu-l lăsa să zacă dormind. Apucă-l prin credință și folosește-l.

Împotrivește-te pasivității și privește la Dumnezeu spunând: „Doamne, știu că mi-ai dat un dar pentru un fel de slujire. Sunt obosit și sunt îngrijorat că nu voi face o treabă bună. Dar, Doamne, eu am încredere *în Tine*, nu în mine și în darul meu. Am încredere în harul Tău care mă face în stare să slujesc. De fapt, am încredere chiar în Tine că mă vei ajuta să am încredere în Tine, pentru că Tu ai spus că credința este darul Tău. Și voi merge la lucrarea mea (să zicem conducerea grupului meu de studiu) în această seară, în puterea pe care *Tu* o dai, pentru ca în toate Tu să primești slavă”. Aceasta este ideea din 1 Petru 4:11: „Dacă slujește cineva, să slujească *după puterea pe care i-o dă Dumnezeu*, pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos”.

Darul credinței nu înlocuiește slujirea; el are încredere în puterea de a sluji. Noi știm, de asemenea, că pasivitatea este nebiblică pentru că avem mărturia lui Pavel din 1 Corinteni 15:10: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în

mine”. El *a lucrat* mai mult decât toți ceilalți! Aceasta nu este pasivitate! Dar privește la convingerea care stă la bază: „Totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine”.

Marile cuvinte, „nu eu, ci harul”, nu sunt cuvinte care să distrugă energia, ci care produc energie. Ascultă-l din nou pe Pavel în Coloseni 1:28-29: „Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce *lucrez* eu, și *mă lupt* după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (subl.). Pavel lucrează. Pavel se luptă. Dar totul este prin puterea lui Hristos care lucrează în El, făcându-l capabil de lucrare și luptă.

Ideea este următoarea: Dumnezeu nu va voi *în locul* voinței noastre; El voiește în și *prin* voința noastră. Dumnezeu nu lucrează în locul muncii noastre, ci prin munca noastră. Dumnezeu nu energizează în loc ca noi să manifestăm energie; El ne energizează energia. Prin urmare, este nebiblic și irațional să spunem că, deoarece harul lui Dumnezeu produce o încredere activă în Dumnezeu, nu trebuie să exercităm o încredere activă în Dumnezeu.

La sfârșitul vieții tale, după decenii de slujire plină de dragoste, oricât de mult te-ar fi folosit Dumnezeu pentru a stârni ascultarea credinței în alții, ce vei spune despre harul lui Dumnezeu și lucrarea ta de o viață? O să te lauzi? Nu. Vei

folosi cuvintele lui Pavel din Romani 15:18: „N-aș îndrăzni să pomenesc niciun lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine, ca să aducă neamurile la ascultarea de El”. Vei spune ceva de genul unei parafraze la 1 Corinteni 4:7: „Ce am avut și să nu fi primit? Dacă am primit, de ce să mă laud ca și cum nu ar fi fost un dar?”

Domnul îi dă fiecărui creștin daruri spirituale, inclusiv credința de a le folosi. Să ne rugăm ca El să ne dea măsuri mari de credință. Identifică-ți darul. Primește-l prin credință. Folosește-l în puterea pe care Dumnezeu ți-o dă, astfel încât Dumnezeu să primească slava și tu (și cei dragi ție) să primești bucuria.

103.

UN ALT PARADOX AL RUGĂCIUNII: REPETIȚII DEȘARTE VERSUS VENIRE CONTINUĂ

*Meditând la pasajele din Matei 6:7,
Luca 11:8 și Luca 18:5*

Care este diferența dintre repetițiile zadarnice ale neamurilor, care vor ca rugăciunile lor să fie ascultate „dacă spun o mulțime de vorbe” (în Matei 6:7) și venirea continuă a văduvei să-l tot bată la cap pe judecător și să capete protecție legală (în Luca 18:5), sau „stăruința” omului de la miezul nopții care își convinge prietenul să se ridice și să-i dea o pâine (în Luca 11:8)?

- În Matei 6:7-8, Isus face introducerea Rugăciunii Domnului spunând: „Când vă rugați, să nu *bolborosiți aceleași vorbe*, ca paginii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați” (subl.).
- În Luca 11:5-8, Isus vine după Rugăciunea Domnului cu o pildă despre un prieten insistent la miezul nopții: „Vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea, pentru că-i este prieten, totuși, măcar pentru *stăruința* lui supărătoare,

tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie” (v. 8, subl.).

- În Luca 18:1-5, Isus spune o pildă despre o văduvă care imploră un judecător nedrept. El spune că scopul pildă este ca ucenicii să învețe „că trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase” (v. 1). Descoperirea vine prin aceste cuvinte: „Totuși, pentru că văduva aceasta *mă tot necăjește*, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul” (v. 5, subl.).

Chiar dacă Matei 6:7 avertizează împotriva „bolborosirii aceluiași vorbe”, toate aceste texte au cel puțin un lucru în comun: toate încurajează rugăciunile repetate înaintea lui Dumnezeu. În textul din Matei, după avertismentul despre „bolborosirea aceluiași cuvinte”, Isus spune: „Iată dar cum trebuie să vă rugați:... Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă *astăzi*” (6:9, 11, subl.). Observă cuvântul „astăzi”. Asta înseamnă că Isus Se așteaptă să ne rugăm așa cel puțin zilnic. El nu vrea să ne rugăm pe 1 ianuarie: „Dă-ne în acest an pâine suficientă pentru fiecare zi”, apoi să nu ne mai rugăm pentru pâine în acel an. Nu, ci El spune să ceri pâine zilnică „astăzi”. Așadar, chiar dacă repetițiile zadarnice sunt rele, a cere pâinea zilnică de cel puțin 365 de ori pe an nu este ceva rău.

Iar dacă cererea pâinii trebuie repetată zilnic, atunci probabil că același lucru se aplică și celorlalte cereri din Rugăciunea Domnului. În fiecare zi ar trebui să ne rugăm pentru sfințirea

Numelui lui Dumnezeu, pentru venirea Împărăției Sale, pentru a face voia Lui ca în Cer și pentru iertarea păcatelor. Astfel, învățătura din Matei 6 este în acord cu cea din Luca 11 și 18, în sensul că rugăciunea „continuă” sau „insistentă” este un lucru bun.

Astfel, întrebarea esențială este aceasta: De ce pericol ne avertizează Matei 6:7-8 în acest fel continuu și perseverent de rugăciune, care nu renunță, ci continuă să întrebe, să caute și să bată la ușă (Matei 7:7; Luca 11:9)? Există două clauze în Matei 6:7-8 care ne oferă indiciile: „Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, *căroră li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați*. Să nu vă asemănați cu ei; căci *Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi*” (subl.).

1. „*Li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați*”.

Avertismentul de aici pare să fie legat de a ne gândi la rugăciunea noastră ca fiind impresionantă sau că ea ar putea să-I forțeze mâna lui Dumnezeu. Este ca și cum Isus ar vrea să spună: „Da, ai putea interpreta pildele despre prietenul insistent sau despre văduva perseverentă ca și cum Dumnezeu ar fi impresionat de multe cuvinte sau alte resurse omenești. Dar, de fapt, nu la asta vreau să vă atrag atenția. Vreau să atrag atenția asupra absenței resurselor în om, căci ele nu se găsesc

nicăieri altundeva decât în Dumnezeu”. Rugăciunea corectă pare că exprimă nevoi, dar ea nu este lipsită de resurse. Dacă ne regăsim căutând expresii mai multe și mai bune pentru a-I spune lui Dumnezeu ce vrem să spunem, riscăm să bolborosim aceleași cuvinte. Dacă căutăm mai multe cuvinte pentru a-I arăta lui Dumnezeu că suntem mai vrednici decât dacă am avea un simplu strigăt de ajutor către El, riscăm să facem repetiții zadarnice.

2. „Căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi”.

Avertismentul de aici este că există un fel de rugăciune care Îl face pe Dumnezeu să pară neștiutor și nepăsător. Isus spune: „El știe de ce aveți trebuință” și, astfel, nu este neștiutor; apoi El este „Tatăl vostru”, deci nu este nepăsător. Prin urmare, nu te ruga într-un fel care să-L facă să pară neștiutor sau apatic.

Da, dar de ce insistența și tenacitatea rugăciunii continue nu-L fac pe Dumnezeu să arate așa? Ar putea, dar suntem chemați de Isus să găsim echilibrul. Există un motiv pentru care Isus nu ne cheamă doar la simplitate și concizie, ci și la perseverență și insistență. Chemarea la rugăciune convingătoare îi scoate la lumină pe cei care se roagă într-o manieră trecătoare, ca și cum ar încerca doar să acopere toate opțiunile la dispoziție. Ei nu privesc către Dumnezeu ca singura lor speranță. Ei Îl

încearcă pe Dumnezeu alături de alte resurse. O astfel de rugăciune nu convinge.

Altfel spus, există pericole de ambele părți; un pericol are nevoie de avertismentul de a te „ruga necurmat, și să nu te lași” (Luca 18:1), iar celălalt pericol are nevoie de avertismentul de a evita să „bolborosești aceleași cuvinte” (Matei 6:7). Să nu ne temem mai mult de perseverență decât S-a temut Isus când S-a rugat toată noaptea (Luca 6:12), nici să fim mai temători de repetiții decât a fost Isus când S-a rugat de trei ori același lucru: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!” (Matei 26:39, 42, 44). Dacă ne rugăm în Duhul și simțim că Dumnezeu este singura noastră nădejde, vom găsi calea către El.

104.

IDEEA DE NECONDIȚIONAT ASCUNDE REMEDIUL REAL?

Înțelepciune dintr-un alt secol

Cartea *Sfințenia* scrisă de J.C. Ryle în secolul al XIX-lea este plină de remedii pentru problemele secolului al XX-lea. De exemplu, mie mi se pare că următoarele cuvinte sunt un antidot foarte necesar pentru multa vorbire neglijentă de astăzi despre „necondiționalitatea” dragostei lui Dumnezeu, în contextul vindecării simțământului nostru de îndepărtare și dizarmonie față de El:

Mai presus de orice, nu stinge Duhul. Nu întrista Duhul. Nu te lupta cu Duhul Sfânt. Nu Îl ții la distanță tolerând micile obiceiuri rele și micile păcate. Micile tachinări dintre soți și soții ajung să transforme căminele în niște locuri nefericite. Tot așa, micile inconsecvențe, cunoscute și tolerate, vor aduce o înstrăinare între tine și Duhul Sfânt... Omul care umblă cel mai îndeaproape cu Dumnezeu, în Hristos, va fi păstrat în cea mai mare pace. Credinciosul care Îl urmează cel mai mult pe Domnul său și care țintește la cel mai înalt standard al sfințeniei, va fi cel care se va bucura în mod obișnuit de cea mai sigură nădejde și va avea cea mai clară convingere cu privire la mântuirea sa!¹

¹ J.C. Ryle, *Sfințenia*, Dascălu: MAGNA GRATIA, 2018, p. 238-239.

Poți cu adevărat să „Îl ții pe [Dumnezeu] la distanță tolerând micile obiceiuri rele”? Aduc „micile inconsecvențe... înstrăinare între tine și Duhul”? Se bucură cu adevărat de cea mai mare pace acela care „umblă cel mai îndeaproape cu Dumnezeu”? Este cea mai mare asigurare cunoscută de cel care „țintește la cel mai înalt standard al sfințeniei”?

Da. Învățăm clar acest lucru din Scriptură: „Apropiati-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi” (Iacov 4:8).

Asta înseamnă că există o experiență prețioasă a păcii și siguranței, a armoniei și intimității, care nu este *necondiționată*. Ea depinde de noi în aceea că nu Îl întristăm pe Duhul. Ea depinde de a abandona obiceiurile proaste. Ea depinde de a renunța la micile inconsecvențe ale vieții noastre creștine. Ea depinde de a umbla îndeaproape cu Dumnezeu și de a ținti la cel mai înalt standard al sfințeniei.

Dacă acest lucru este adevărat, mă tem că reasigurările nepăzite de astăzi cum că dragostea lui Dumnezeu ar fi necondiționată pot să împiedice oamenii să facă exact lucrurile pe care Biblia spune că ei trebuie să le facă pentru a se bucura de experiența deplină a păcii pe care ei o doresc cu disperare. În încercarea de a oferi pace prin „necondiționalitate”, am putea despărți oamenii de remediul pe care Biblia îl prescrie.

Haideți să proclamăm neobosit vestea bună că îndreptățirea noastră se bazează pe valoarea ascultării și jertfei lui Hristos,

nu pe a noastră (Rom. 5:19, „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți”). Să proclamăm că alegerea și chemarea noastră sunt total necondiționate (Rom. 9:11; 11:5-6; Efes. 2:5). Dar să spunem și adevărul biblic că bucuria în acea îndreptățire, în efectul ei asupra bucuriei, încrederii și puterii noastre de a crește în asemănare cu Isus, este condiționată de a renunța activ la păcate, de a renunța la obiceiurile rele, de a omorî poftele, de a căuta apropierea de Hristos și de a nu-L întrista pe Duhul.

Este adevărat că Dumnezeu este inițiatorul și Cel ce abilitază îndeplinirea acestor condiții. „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Fil. 2:12-13). „Am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine” (1 Cor. 15:10). Da, așa este. Dar condițiile sunt încă acolo, ele rămân reale și încă țin de mine să le împlinesc – cu abilitarea dată de Dumnezeu.

A nu le spune oamenilor adevărul pe care Ryle îl susține înseamnă să îi inducem în eroare, îndreptându-i spre un creștinism superficial și slab. De fapt, eu mă întreb: Oare tehnica vindecării de astăzi (care pune accent pe „necondiționalitatea” absolută) produce oameni profunzi, puternici, durabili

și înțelepți? Sau ajută la formarea unei generații de oameni fragili, a căror prindere de realitate este firavă pentru că se bazează pe o înțelegere prea simplificată a felului în care ne raportăm la Dumnezeu cu bucurie și fermitate?

105.

DE UNDE IZVORĂȘTE VIAȚA CREȘTINĂ?

Reflecții asupra puterii cunoașterii corecte

Este remarcabil că apostolul Pavel înfruntă iar și iar eșecul de a *face* ceea ce este corect cu eșecul de a *ști* ce este corect. De exemplu:

Cunoașterea corectă împiedică trăirea continuă în păcat.

Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? *Nu știți* că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? (Rom. 6:1-3, subl.).

Cunoașterea corectă previne denaturarea harului.

Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege ci sub har? Nicidecum. *Nu știți* că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? (Rom. 6:15-16, subl.).

Cunoașterea corectă previne lauda greșită.

Nu vă lăudați bine. *Nu știți* că puțin aluat dospește toată plămădeala? (1 Cor. 5:6, subl.).

Cunoașterea corectă permite o bună soluționare a disputelor.

Nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri de foarte mică însemnătate? *Nu știți* că noi îi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult lucrurile vieții acesteia? (1 Cor. 6:2-3, subl.).

Cunoașterea corectă previne desfrânarea.

Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Voi lua eu mădularele lui Hristos, și voi face din ele mădulare ale unei curve? Nicidecum! Nu știți că cine se lipește de o curvă, este un singur trup cu ea? Căci este zis: „Cei doi se vor face un singur trup”... Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? (1 Cor. 6:15-19, subl.).

Pavel continuă pur și simplu accentul pus de Isus pe acest adevăr, care a spus: „Veți cunoaște adevărul, și *adevărul vă va face slobozi*” (Ioan 8:32, subl.). „*Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul*” (Ioan 17:17, subl.).

Așadar, nu fi superficial în gândire. Nu fi pasiv în ce privește mintea ta. În schimb...

Dacă vei lua aminte la înțelepciune și dacă-ți vei pleca inima la pricepere; dacă vei cere înțelepciune și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul și vei umbla după ea ca după o comoară... (Prov. 2:2-4).

106.

POȚI FI VREDNIC DE DUMNEZEU?

*Găsirea a ceea ce se potrivește
cu credincioșia lui Dumnezeu*

Adverbul *aksios* din greacă este tradus ca „vrednic de” în toate cele șase utilizări ale lui din Noul Testament [cf. trad. NASB]. Cinci dintre aceste utilizări se referă la felul nostru de a acționa „vrednic de Dumnezeu”, la Evanghelie sau la chemarea noastră cerească. Ce înseamnă asta? Înseamnă că trebuie să devenim „vrednici” de favoarea lui Dumnezeu? Altfel spus, expresia „vrednic de” înseamnă că trebuie să merităm sau să câștigăm favoarea lui Dumnezeu? Atrage ea atenția asupra valorii noastre, pe care Dumnezeu este obligat să o recunoască pentru că ea îmbogățește vrednicia Lui, așa cum un mare programator de calculatoare ar putea merita un salariu uriaș din partea unei companii IT de top?

Iată aceste cinci utilizări ale termenului *aksios*:

3 Ioan 6: „Ei au mărturisit despre dragostea ta înaintea Bisericii. Vei face bine să îngrijești de călătoria lor, într-un chip *vrednic* de Dumnezeu” (subl).

1 Tesaloniceni 2:12: „Să vă purtați într-un chip *vrednic* de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și slava Sa”.

Coloseni 1:10: „Să vă purtați într-un chip *vrednic* de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu”.

Filipeni 1:27: „Purtați-vă într-un chip *vrednic* de Evanghelia lui Hristos”.

Efesenii 4:1: „Să vă purtați într-un chip *vrednic* de chemarea pe care ați primit-o” (subl.).

Eu nu cred că aceste texte vor să spună că noi Îl merităm pe Dumnezeu, Evanghelia sau chemarea noastră, ci că ele merită sau cer ceva din partea noastră. Altfel spus, a „umbla vrednic de Domnul” înseamnă să trăiești într-un fel care este vrednic de Domnul. Să trăiești astfel încât să arăți ce merită Domnul să primească din partea noastră, nu pentru a arăta ce merităm noi de la Domnul. Un indiciu în acest sens se găsește în Coloseni 1:10, care spune: „Să vă purtați într-un chip *vrednic* de Domnul, *ca să-I fiți plăcuți*” (subl.). Dar Evrei 11:6 spune: „Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!” Așadar, chemarea de a umbla „vrednic de Domnul” este cel puțin o chemare de a umbla prin credință.

Dar *credința* privește departe de ea însăși, către valoarea, abilitatea, harul și puterea altcuiva. Așadar, a umbla „vrednic de Domnul” înseamnă să acționezi într-un fel care să arate cât de vrednic, capabil, milostiv și puternic este Domnul. Credința atrage atenția asupra valorii și abilității Celui în care ai

încredere. Prin urmare, a trăi prin credință este dovada că Domnul este vrednic de încrederea și ascultarea noastră. „Purtați-vă într-un chip vrednic de Domnul” – oricât de ciudat ar suna (ceea ce se întâmplă adesea când ai de-a face cu unicitatea absolută a harului lui Dumnezeu) – înseamnă că Domnul merită sau este vrednic să fie crezut.

Un alt indiciu al acestei interpretări este Matei 3:8, unde Ioan Botezătorul spune: „Faceți dar roade vrednice [*aksios*] de pocăința voastră”. Cu siguranță că asta nu înseamnă să acționăm într-un fel care să merite să te pocăiești. Nici măcar nu ar avea sens ideea că eu aș fi vrednic de pocăință. Mai degrabă expresia „faceți roade vrednice de pocăință” presupune că pocăința există ca un lucru extrem de valoros și că ne cheamă să acționăm într-un fel *care se potrivește valorii și naturii pocăinței*. Astfel, unele traduceri [NASB] redau acest pasaj prin „faceți roade *în acord cu* pocăința”, iar altele [RSV] prin „faceți roade *care se potrivesc* pocăinței”.

Așa este și în cazul expresiilor „vrednic de Dumnezeu”, „vrednic de Domnul”, „vrednic de Evanghelie” și „vrednic de chemare”. Sensul este acesta: acționează într-un fel care se potrivește cu marea valoare și cu natura glorioasă a lui Dumnezeu, a Evangheliei și a chemării tale. Și ce anume se potrivește cu această mare valoare? Credința. Mai presus de toate, credința și rodul ei în dragoste se potrivesc cu valoarea

și vrednicia lui Dumnezeu și a Evangheliei.

Așadar, gândește în acest fel. *Nu spune:* trebuie să am credință și dragoste pentru a merita favoarea lui Dumnezeu; *ci mai degrabă* că favoarea lui Dumnezeu este fără plată și este infinit de vrednică de încredere. A umbla *vrednic* de această favoare înseamnă să umbli prin credință, deoarece credința este singurul lucru care este în acord (și se potrivește) cu falimentul nostru și cu „vrednicia” infinită a lui Dumnezeu. A privi la vrednicia infinită a lui Dumnezeu ca ajutorul și împlinirea noastră înseamnă să „umblăm vrednic de Dumnezeu”.

Îndreaptă-ți mintea către această măreție. Savurează vrednicia de încredere inegalabilă a făgăduințelor lui Dumnezeu. Gândește-te la ce acțiuni se potrivesc cu ea. Apoi ridică-te și fă-le – „vrednic de Domnul”.

107.

DACĂ AM GĂSIT FAVOARE, O, DOAMNE, DĂ-MI FAVOARE

*Meditație despre cunoașterea
lui Dumnezeu din Exod 33:13*

Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște, și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul aceasta este poporul Tău!

Lucrul remarcabil la acest pasaj biblic este că el clarifică ceea ce este doar implicit în multe alte texte ale Bibliei, anume că condițiile impuse pentru a primi binecuvântări de la Domnul sunt ele însele împlinite ca binecuvântări de la Domnul. Îndeplinirea condițiilor pentru a primi harul este în sine un dar al harului.

În primul rând, Moise găsește har înaintea Domnului. Acest lucru a fost spus de Domnul în versetul 12, fără referire la vreo condiție anterioară. Domnul îi spusese: „Eu te cunosc pe nume, și ai căpătat trecere înaintea Mea!” Vedem în versetul 19 că Dumnezeu este complet liber în dăruirea favorii (har): „Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur, și am milă de cine vreau să am milă!” Așadar, Moise se știe un beneficiar al harului liber și necondiționat în sensul că Dumnezeu l-a „cunoscut

pe nume” și că Moise a găsit har în ochii lui Dumnezeu.

Pe baza acestui har minunat, Moise strigă către Dumnezeu cerând privilegiul de a cunoaște căile lui Dumnezeu: „Dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale” (Exod 33:13). Sau, așa cum îl parafrazează pe Moise un vechi comentator, „Arată-mi perspectiva și scopurile Tale, modalitățile *Tale* de a acționa și cerințele Tale față de mine în legătură cu acest mare țel”.¹

Mai important, țelul lui Moise în cunoașterea căilor lui Dumnezeu este ca să-L cunoască pe Dumnezeu însuși. „Arată-mi căile Tale; atunci *Te voi cunoaște*”. A vedea scopurile și planurile lui Dumnezeu este un mijloc prin care Îl vedem și cunoaștem personal pe Dumnezeu. Iată de ce există o istorie a răscumpărării: ca să Îl vedem și să Îl cunoaștem pe Dumnezeu în căile Sale. Trebuie să-L citim pe Dumnezeu din calea Lui în istoria poporului Său și din căile Sale în lume. Aceasta nu este o simplă cunoaștere academică. Există o cunoaștere a lui Dumnezeu în lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta este cunoaștere personală reală, dacă vrem ca Dumnezeu, prin harul Său, să ne dea o înțelegere spirituală a slavei Sale și a persoanei Sale în căile Lui. Asta cere Moise. „Arată-mi căile Tale, ca să Te pot cunoaște”.

¹ George Bush, *Notes on Exodus*, vol. 2, 234, subl.

Dar apoi el spune că motivul pentru care vrea să-L cunoască pe Dumnezeu este ca „să aibă trecere înaintea lui [Dumnezeu]”. „Arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște, și voi avea trecere înaintea Ta”. Așa că vedem că binecuvântarea cunoașterii lui Dumnezeu este condiția pe care Moise spune că trebuie împlinită pentru a veni o binecuvântare suplimentară. Prin urmare, când iei în considerare întregul verset, cunoașterea lui Dumnezeu este, în primul rând, *rezultatul* faptului că Dumnezeu a fost milostiv față de Moise, iar apoi, în al doilea rând, este și *cauza* pentru care Dumnezeu este și mai milostiv față de Moise. „Dacă am *căpătat trecere în ochii Tăi*, fă-mă să știu căile Tale, ca să Te cunosc și ca să capăt trecere *în ochii Tăi*”. Cunoașterea lui Dumnezeu este rezultatul harului și cauza harului. Sau am putea spune că harul este cauza faptului că Moise Îl cunoaște pe Dumnezeu și rezultatul faptului că Moise Îl cunoaște pe Dumnezeu.

harul liber -> cunoașterea lui Dumnezeu -> mai mult har

Astfel, dacă citim undeva, în Scriptură, că harul este condiționat de cunoașterea din partea omului sau de un alt act omenesc, nu trebuie să presupunem că voința omului ar fi esențială în ceea ce privește darea sau nu a harului. Poate exista un har în spatele actului de a voi sau a face, care pur și simplu nu este menționat. Aici este menționat, și suntem învățați că, atunci când harul este *răspunsul* lui Dumnezeu la cunoașterea Sa de către om, harul a fost și *cauza* antecedentă

acelei cunoașteri, astfel încât condiția *supremă* a harului este harul.

Și în ce constă acest har suplimentar pe care Moise îl dorește? Cel mai simplu răspuns este că acest har este mai mult din același har. Dacă primul har arătat lui Moise îl umple de dorința de a cunoaște căile lui Dumnezeu și de a-L cunoaște pe Dumnezeu însuși, atunci noul har pe care el îl dorește ar fi să-L cunoască mai mult pe Dumnezeu, și de data aceasta poate fără a fi *mediat* de căile lui Dumnezeu, ci *nemijlocit*, printr-o revelație mai directă. Ceea ce, de fapt, este exact ceea ce Moise cere în versetul 18: „Arată-mi slava Ta!”

Dar înainte să ceară asta, Moise cere ca Dumnezeu să meargă în Canaan alături de poporul Lui, ca acesta să fie deosebit de toate celelalte popoare, prin prezența lui Dumnezeu printre ei (v. 16). Așadar, harul mai mare pe care Moise îl dorește, după ce a cunoscut căile Domnului și pe Domnul însuși, este ca poporul să fie deosebit prin prezența Domnului printre ei – ca acea cunoaștere a Domnului și manifestarea căilor Sale să fie clare în mijlocul poporului Său.

Altfel spus, Moise este preocupat nu doar de experimentarea personală a căilor lui Dumnezeu și a slavei lui Dumnezeu. El dorește, de asemenea, ca aceasta să fie o experiență publică, o experiență împărtășită. Harul mai mare este deopotrivă o mai mare revelare a slavei lui Dumnezeu față de Moise însuși

(v. 18), și o manifestare a acelei prezențe glorioase printre oameni, atât spre binele lor, cât și pentru lauda Numelui lui Dumnezeu printre popoare.

Aceasta este marea pasiune a vieților noastre: să-L cunoaștem pe Dumnezeu însuși prin har și să-L facem cunoscut prin har. Să-L vedem în căile Sale în poporul Său și să-L vedem pe cât de nemijlocit îngăduie El în această lume decăzută și în cealaltă lume glorioasă. Să ne rugăm și să slujim astfel încât să răspândim înaintea altora o pasiune pentru slava acestui mare Dumnezeu, spre bucuria tuturor popoarelor.

108.

SUNT CREȘTINII ÎMPLINIȚI PE DEPLIN?

*Reflectând (din nou) la calea de mijloc
între paralizie și triumfalism*

Așteptările false pot transforma o relație bună într-una rea. Isus a spus: „Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete” (Ioan 4:14). Dar cineva ar putea sări cu entuziasm la concluzia că, odată ce ajungi la Isus, toate dorințele tale sunt împlinite pe loc. Nu mai există nemulțumire.

Dar ține cont de următoarele indicii biblice care spun că o anumită nemulțumire nu doar că este, ci *ar trebui* să facă parte din experiența noastră creștină.

- „Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus” (Fil. 3:12).
- „Plângeți cu cei ce plâng” (Rom. 12:15).
- „Dumnezeu nu le va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei?” (Luca 18:7).
- „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7:24).

- „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi... Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi” (1 Ioan 1:8, 10).
- „Noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru” (Rom. 8:23).

Când invităm o persoană să vină la Hristos, la izvorul apei vii, îi oferim satisfacție. Hristos este sursa tuturor satisfacțiilor adânci și durabile. Ni se spune chiar să ne rugăm ca relația noastră cu Dumnezeu să fie plină de satisfacție: „*Satură-ne în fiecare dimineață de bunătatea Ta, și toată viața noastră ne vom bucura și ne vom veseli*” (Ps. 90:14, subl.). Dar profunzimea acestei satisfacții nu este consumată dintr-o dată.

De exemplu, trupurile noastre se vor degrada în această viață, ne vor aduce durere și, în final, vor muri. Așa cum spune Pavel, „omul nostru de afară se trece” (2 Cor. 4:16). Este adevărat că această experiență a descompunerii este transformată de nădejde și de folosirea ei de către Dumnezeu spre binele nostru (Rom. 8:24, 28). Dar tot nu suntem mulțumiți cu această stare dureroasă. Noi știm că Dumnezeu făgăduiește ceva mai bun, iar Romani 8:23 este un pasaj dureros de realist: „Noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, *suspina în noi*, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru” (subl.).

Un alt exemplu al împlinirii noastre parțiale în viața aceasta este corupția remanentă din inimile noastre. Noi încă păcătuim și avem nevoie de iertare. „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1:8). Într-adevăr, noi păcătuim în fiecare zi, motiv pentru care Domnul ne-a învățat să ne rugăm zilnic nu doar, „pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă *astăzi*”, ci și, „ne iartă nouă greșelile noastre” (Matei 6:12). Da, iar această imperfecțiune este transformată de nădejde și de curățarea zilnică pe care o putem primi de la Isus! Dar tot nu suntem mulțumiți de această păcătoșenie și strigăm cerând să fim mai curați, mai sfinți și mai iubitori. „Mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult” (Fil. 1:9).

Un alt exemplu este simpla slăbiciune a trupului. Isus le-a spus ucenicilor adormiți: „Duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă” (Matei 26:41). Noi vrem să ne închinăm, să ne rugăm și să slujim, dar descoperim că slăbiciunea ne face leneși. Trebuie să fim îndemnați să ieșim din această stare: „Să nu vă *leneviți*... Întăriți-vă dar mâinile obosite și genunchii slăbănogiți” (Evrei 6:12; 12:12). Noi slăbim când dorim să experimentăm doar un zel arzător. Așadar, suntem nemulțumiți chiar și cu cele mai bune eforturi ale noastre de închinare și ascultare. Și acest lucru este schimbat de Hristos, pentru că El este dispus să accepte jertfe de laudă și ascultare mai puțin desăvârșite, dar

care vin din inimi pline de credință. „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită” (Ps. 51:17).

Așadar, da, Hristos oferă satisfacție *totală*, mare parte din ea acum în nădejde, în iertare și în puterea tot mai mare de a iubi, dar *toate* acestea se vor împlini doar în veacul viitor, când vom fi desăvârșiți într-o lume perfectă. Atunci nu va mai exista niciun sens în care să fim dezamăgiți de noi înșine sau de circumstanțele noastre.

Trebuie să învățăm să mergem pe calea îngustă dintre disperare și triumfalism. Pe de o parte se află capcana paraliziei deznădăjduite, iar pe de altă parte capcana triumfului prematur. „Cine încinge armele, să nu se laude ca cel ce le pune jos!” (1 Împ. 20:11). Între ele se află încrederea smerită, plină de energie, veselă, care se pocăiește mereu în puterea și făgăduința harului.

109.

DINCOLO DE LIMITELE ISPĂȘIRII NELIMITATE

*Hristos a murit pentru toți,
dar mai ales pentru mireasa Sa*

Arminienii iau toate pasajele care spun că moartea lui Hristos este „pentru noi” (Rom. 5:8; 1 Tes. 5:10), pentru „oile Sale” (Ioan 10:11, 15), pentru „biserica” (Efes. 5:25; F.A. 20:28), pentru „copiii lui Dumnezeu” (Ioan 11:52) sau pentru „cei ce sunt sfințiți” (Evrei 10:14), și spun că sensul lor ar fi acesta: Dumnezeu vrea și plănuiește ispășirea pentru toți oamenii, dar o aplică eficace și spre mântuire doar în cazul acelor care cred și devin parte din „noi”, „oile”, „biserica” și „copiii lui Dumnezeu”.

În această perspectivă, deci, propoziția „Hristos a murit pentru tine” înseamnă că Hristos a murit pentru toți păcătoșii, astfel încât, *dacă* te vei pocăi și vei crede în Hristos, atunci moartea lui Isus va deveni eficace în cazul tău și îți va lua păcatele. „El a murit pentru tine” înseamnă că, dacă crezi, moartea lui Isus îți va acoperi păcatele.

Exprimată în acest fel, aceasta este o învățătură biblică. Dar apoi arminienii *neagă* ceva ce eu cred că Biblia ne învață.

Ei neagă că textele despre moartea lui Hristos pentru „noi”, pentru „oile Sale”, pentru „biserica” Lui sau pentru „copiii lui Dumnezeu” au fost rânduite de Dumnezeu să obțină ceva *mai* mult pentru poporul Său decât beneficiile pe care le obțin ei *după ce cred*. Arminienii neagă, mai specific, adevărul că moartea lui Hristos a fost menită de Dumnezeu nu doar să obțină beneficii pentru oameni *după ce ei cred* (ceea ce este adevărat), ci, mai mult, moartea lui Hristos a fost menită de Dumnezeu să obțină *chiar dorința lor de a crede*. Cu alte cuvinte, harul divin necesar pentru a birui împietrirea inimii noastre astfel încât să devenim credincioși a fost și el *obținut* prin sângele lui Isus. Arminienii neagă acest lucru.

Nu există nicio îndoială că Hristos a murit pentru a obține mari beneficii mântuitoare pentru toți cei care cred. Mai mult, nu există niciun element de dispută cu privire la faptul că Hristos a murit pentru ca noi să le putem spune tuturor oamenilor, pretutindeni, fără excepție: Dumnezeu Și-a dat unicul Fiu să moară pentru păcat, astfel încât, dacă crezi în El, să ai viața veșnică. Ioan 3:16 este confirmat aici. Amin.

Disputa este dacă Dumnezeu a intenționat ca moartea lui Hristos să obțină *mai* mult decât aceste două lucruri: 1) beneficiile mântuitoare după credință și 2) o chemare *autentică* ce poate fi făcută oricărei persoane să creadă în Hristos spre mântuire. Mai exact, a vrut Dumnezeu ca moartea lui Hristos

să obțină darul fără plată al credinței (Efes. 2:8) și al pocăinței (2 Tim. 2:25)? A obținut sângele lui Isus *atât* beneficiile de după credință, *cât și* beneficiul credinței în sine?

Interpretarea istorică arminiană a oricăruia dintre textele „universale” despre ispășire contrazice în mod necesar acest „mai mult” pe care eu îl afirm despre intenția lui Dumnezeu cu privire la moartea lui Hristos? Aici ne gândim la texte biblice precum 1 Timotei 2:6, 1 Ioan 2:1-2, Evrei 2:9, 2 Corintheni 5:19 și Ioan 1:29.

Eu nu cred că contrazice, cel puțin nu trebuie să fie așa. Istoric vorbind, arminienii sunt la fel de dornici ca și calviniștii să evite să spună că aceste pasaje susțin o „mântuire universală”. Așadar, ei nu susțin că moartea lui Hristos „pentru toți” îi mântuiește pe toți. Mai degrabă ei spun, ca să folosesc exprimarea lui Millard Erickson, că „Dumnezeu a vrut ca ispășirea să facă *posibilă* mântuirea pentru toate persoanele. Hristos a murit pentru toate persoanele, dar această moarte ispășitoare devine *eficace* doar atunci când este acceptată de fiecare om în parte”. Erickson spune apoi: „Aceasta este opinia tuturor arminienilor”.¹

Este esențial să vedem ce *nu* spun arminienii. Ei *nu* spun că, prin moartea lui Hristos, Dumnezeu vrea să îi mântuiască *eficace* pe toți cei pentru care a murit Hristos. Ei spun doar că

¹ *Systematic Theology*, Grand Rapids: Baker Book House, 1985, 829, subl.

Dumnezeu vrea să facă *posibilă* mântuirea tuturor celor pentru care Hristos a murit. Dar această interpretare a acestor texte „universale” *nu* contrazice afirmația calvinistă că Dumnezeu *intenționează* să obțină harul credinței și pocăinței pentru un grup anume, prin moartea lui Hristos.

Arminienii pot nega acest lucru, dar nu îl pot nega pe baza interpretării date de ei textelor „universale” despre ispășire. Acea interpretare afirmă pur și simplu că toți pot avea mântuirea *dacă* cred. Iar eu nu contest asta, ci doar trec dincolo de ea.

Iată care este ideea: dacă Dumnezeu a făcut acest „mai mult” în moartea lui Hristos, El nu l-a făcut pentru toți oamenii; astfel, la acest nivel, ispășirea devine „limitată”. Și acesta este lucrul de care arminienii se împiedică: Există ceva ce ar face Dumnezeu pentru a mântui unii necredincioși, lucru pe care nu l-ar face pentru toți? O astfel de „limitare” a acestui „mai mult har” pentru unii implică o alegere făcută de Dumnezeu de a interveni decisiv și de a-i mântui eficace pe unii, dar nu pe toți. Aceasta este adevărata piedică pentru cei care îi dau omului, nu lui Dumnezeu, decizia finală cu privire la cine este mântuit.

Dar cât schimbă practic lucrurile toate acestea? Foarte mult. Când afirmăm nu doar esența a ceea ce cred arminienii (vezi citatul lui Erickson de mai sus), ci și acel „mai mult” pe

care calviniștii îl cred (că sângele lui Hristos obține credința și perseverența aleșilor), creștinii pot prețui moartea lui Hristos ca pe un act de dragoste atotputernică, prin care Hristos, Mirele nostru, plătește pentru noi, ne caută, ne copleșește cu dragoste și ne păstrează ca mireasa Sa preaiubită și unică pentru totdeauna. Preaiubitul sufletelor noastre a plătit cu propriul sânge nu doar pentru a face posibilă căsătoria, ci pentru a sparge ușile temniței și a lua mireasa Lui la Sine. Puterea, stabilitatea, bucuria și curajul decurg din a ști că suntem iubiți în felul acesta.

110.

CÂND CURVARII SUNT BĂRBAȚI

Implicațiile unei predici despre avort

Meditația asupra pasajului din Iacov 4:2-4

În Iacov 4:4, „suflete preacurvare” se referă la bărbați (și femei). Expresia se referă la creștini nominali sau foarte imaturi care fac ca Dumnezeu să pară trădat sau înșelat. „Trădat” este un termen un pic demodat, care are sensul de „bărbat a cărui soție este infidelă”. Este un lucru groaznic să faci ca Dumnezeu să pară un trădat. Ar trebui să fim conștienți de cum fac unii acest lucru. Versetele cheie sunt Iacov 4:2-4:

Voi poftiți, și nu aveți; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să căpătați; vă certați, și vă luptați; și nu aveți, pentru că nu cereți. Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre. *Suflete preacurvare!* Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu (subl.).

Iacov are în minte imaginea oamenilor care folosesc rugăciunea pentru a încerca să obțină de la Dumnezeu ceva ce își doresc mai mult decât pe Dumnezeu. El îi numește pe acești oameni – bărbați și femei – „suflete preacurvare”. De ce? Pentru că, în mintea lui, Dumnezeu este ca soțul nostru, care

este gelos să fie cea mai mare plăcere a noastră. Dacă noi încercăm să facem din rugăciune un mijloc de a obține de la El ceva ce ne dorim mai mult decât să-L dorim pe El, am fi ca o soție care îi cere soțului bani pentru a se duce să iasă cu un alt iubit.

Ca și cum acest lucru nu ar fi destul de clar, Iacov explică în versetul 5 de ce acest lucru este ofensator pentru Dumnezeu: „Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine”. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este gelos să fie obiectul celei mai mari bucurii a sufletelor noastre. Iar versetul 4 spune că, dacă devenim „prieteni” cu lumea, devenim „vrăjmași” față de Dumnezeu. Asta înseamnă că, dacă simțim că cele mai satisfăcătoare relații sunt cele cu alții, nu cu Dumnezeu, facem din El vrăjmașul nostru. Dumnezeu este ori prima și cea mai mare bucurie a noastră, ori vrăjmașul nostru.

Iacov spune apoi că aceasta este explicația de unde vine uciderea: dorești și nu ai, deci comiți crimă. Dacă Dumnezeu ar fi dorința ta, ai *avea* ceea ce dorești, adică pe Dumnezeu, și astfel nu ai ucide. Crimă, ca în avort. Tații nu ar presa fiicele să facă avort, dacă ei s-ar bucura în Dumnezeu. Dacă s-ar bucura în Dumnezeu, prietenii nu ar presa prietenele să avorteze propriii copii. Bărbații nu ar fi doctorii care fac avorturi – dacă ei s-ar bucura de Dumnezeu. Bărbații, nu doar femeile,

sunt „suflete preacurvare”. Ei folosesc însăși viața și darurile pe care Dumnezeu le-a dat pentru a umbla cu un alt iubit. Și la mijloc pot fi banii, libertatea sau buna reputație în comunitate. Aceștia sunt amantele lor.

Bărbații sunt suflete preacurvare atunci când exploatează harul lui Dumnezeu pentru a câștiga pe rivalul Lui. Prin urmare, o mare lucrare necesară în cauza vieții – și în lupta împotriva oricărei alte forme de abuz asupra femeilor și copiilor – este ca bărbații să se pocăiască și să-și caute bucuria deplină și finală în Dumnezeu. Când se va petrece acest lucru, va fi imposibil ca ei să atace chipul lui Dumnezeu în pânțelele fiicelor lor, ale soțiilor și iubitelor lor. De fapt, chiar dorința de satisfacție sexuală nerăbdătoare care naște atât de mulți copii în afara căsătoriei va fi mistuită de flăcările unei pasiuni superioare și va fi consumată fie în munci nobile, fie va fi sfințită în legământul dragostei din căsnicie.

Îi chem astfel pe bărbați să înceteze să mai fie suflete preacurvare și să caute plăcerea pentru care au fost creați: să Îl cunoască, să Îl iubească și să fiți transformați după chipul lui Dumnezeu. Luptați pentru aceasta împotriva tuturor obstacolelor. Nu cedați în fața a nimic până nu găsiți aceasta. Nu fiți fataliști și să spuneți: „Asta este pentru mistici, nu pentru mine”. Nu, este chemarea pentru bărbații creați după chipul lui Dumnezeu. Iar când destui dintre noi Îl găsim astfel, practic avortul va

dispărea.

111.

CÂND ISUS NU RĂSPUNDE LA ÎNTREBARE

Cum să nu fii porc sau câine

*Meditație asupra pasajului
din Marcu 11:27-33*

Cărturarii și bătrânii L-au întrebat pe Isus: „Cu ce putere faci Tu aceste lucruri? Și cine Ți-a dat puterea aceasta ca să le faci?” În loc să răspundă imediat, Isus a spus: „Am să vă pun și Eu o întrebare; răspundeți-Mi la ea, și apoi vă voi spune și Eu cu ce putere fac aceste lucruri” (Marcu 11:28-29).

Aceasta ar putea fi o ilustrare a poruncii lui Isus: „Să nu le dați câinilor lucrurile sfinte, și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor” (Matei 7:6). Cu alte cuvinte, ceea ce Isus face este să-i testeze pe cărturari și farisei cu întrebarea Sa. El vrea ca ei să arate dacă sunt sau nu „porci”. Dacă sunt, El nu le va răspunde la întrebare. El nu le va da câinilor ceea ce este sfânt și nu va arunca mărgăritarele în fața porcilor.

Așa că Isus i-a întrebat: „Botezul lui Ioan venea din Cer ori de la oameni?” (Marcu 11:30).

Cărturarii și fariseii au fost puși la colț prin această întrebare. Ei au raționat (dacă se poate numi așa): „Dacă răspundem: „Din

Cer', va zice: „Dar de ce nu l-ați crezut?” Și dacă vom răspunde: „De la oameni...”, se temeau de norod, căci toți socoteau că Ioan a fost în adevăr un proroc” (Marcu 11:31-32).

Ce este acest așa-numit raționament? Este o postură, nu o căutare a adevărului. Este fugă de adevăr și preludiul pentru amăgire. Să trăiești după cartea oportunității, nu după integritate.

Așa că ei Îi răspund lui Isus: „Nu știm”. Acesta este un răspuns politic, fără loialitate față de adevăr. Și este exact opusul a ceea ce Pavel le-a prezentat ca model de urmat credincioșilor din Corint: „Vorbim cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos” (2 Cor. 2:17). Pentru Pavel, comunicarea între oameni avea legătură în primul rând cu Dumnezeu. Cărturarii și bătrânii se strângeau și calculau în întuneric ca și cum Dumnezeu nu ar fi ascultat – ca și cum Persoana principală din Univers nu ar conta în felul lor de a se confrunta cu adevărul.

Prin urmare, Isus le-a spus: „Nici Eu n-am să vă spun cu ce putere fac aceste lucruri” (Marcu 11:33). Cu alte cuvinte, nu le voi răspunde oamenilor cum faceți voi. Nu voi arunca mărgăritarul adevărului înaintea celor care călcă adevărul în picioare prin șoaptele în fața oportunității. Nu voi răspunde la întrebări care vin din inimi care ridică conservarea de sine deasupra onestității. Căinii și porcii nu se interesează de adevăr. Lor

le pasă doar să nu fie omorâți cu pietre de mulțime.

Când Pavel le-a spus credincioșilor din Filipi: „Păziți-vă de câinii aceia” (3:2), el le-a explicat cum erau acei câini: oameni „al căror... dumnezeu... este pânțele și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe Pământ” (Fil. 3:19). Asta fac porcii și câinii: își îndreaptă gândurile către răzbunarea imediată a lăturilor și a animalelor ucise pe șosea. Acesta este dumnezeul lor.

Onestitatea și adevărul, care i-ar putea costa puțin confort, nu sunt parte din lucrurile de care câinilor și porcilor să le pese. Când bătrânii și cărturarii (sau tu și eu) ne comportăm în felul acesta, ne câștigăm numele de „porc” și „câine”.

Dacă vrei să umbli cu Isus, nu poți fi porc sau câine. El nu-ți va vorbi dacă te joci cu cuvintele și îți ascunzi sensul prin exprimări evazive corecte politic. Așa că haideți să ne apropiem de Hristos și să vorbim „cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos” (2 Cor. 2:17).

112.

ÎN CĂUTAREA ODIHNEI

*Reflectând asupra scopului
somnului centrat pe Dumnezeu*

În această perioadă a anului, la ora 5:00 dimineața într-o zi de duminică, lumea nu este întunecată, dar încă nu are culoare. Totul este alb-negru și gri, cu excepția luminii portocalii de pe garajul de peste stradă, care pătrunde prin fereastra dormitorului meu. Vântul nu bate, iar frunzele de plop sunt prinse ca într-un instantaneu în liniște. Stelele au dispărut, dar soarele încă nu a răsarit, așa că nu poți spune dacă cerul gri este acoperit sau senin. Dar foarte curând vom ști.

Stau pe marginea patului încercând să dezvolt o teologie a somnului. De ce ne-a creat Dumnezeu în așa fel încât să avem nevoie de somn? Noi dormim o treime din viața noastră. Gândește-te la asta: o treime din viața noastră este petrecută ca niște morți. Gândește-te la tot ce este lăsat nefăcut și ar putea fi făcut dacă Dumnezeu nu ne-ar fi creat așa încât să avem nevoie de somn. Cu siguranță că nu există nicio îndoială că El ne-ar fi putut crea fără să avem nevoie de somn. Și ce lucru uimitor ar fi fost ca oricine să poată avea două locuri de muncă fără să se simtă obosit. Fiecare ar putea fi un „lucrător creștin cu normă întreagă”, și totuși să-și păstreze locul de

muncă. Există atât de multe treburi ale Tatălui nostru în care am putea fi implicați.

De ce a conceput Dumnezeu somnul? *El* nu doarme niciodată! El a inventat ideea aceasta din nimic, și a inventat-o pentru creaturile Sale pământești. De ce? Psalmul 127:2 ne spune: „Degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați târziu, ca să mâncați o pâine câștigată cu durere; căci preaiubiților Lui, El le dă pâine ca în somn”. Conform acestui pasaj, somnul este un dar al dragostei, însă darul este adesea respins de truda anxioasă. Somnul liniștit este opusul anxietății. Dumnezeu nu vrea ca noi, copiii Săi, să fim anxioși, ci să avem încredere în El. Prin urmare, eu concluzionez că Dumnezeu a creat somnul ca o amintire continuă că nu trebuie să fim anxioși și îngrijorați, ci să ne odihnim în El.

Somnul este o amintire zilnică de la Dumnezeu că nu suntem Dumnezeu. „Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel” (Ps. 121:4). Dar noi vom dormi, căci nu suntem Dumnezeu. Dumnezeu ne trimite o dată pe zi la culcare ca pe niște pacienți bolnavi. Iar boala despre care vorbim este o tendință cronică de a crede că noi deținem controlul și că munca noastră este indispensabilă. Pentru a ne vindeca de această boală, Dumnezeu ne transformă o dată pe zi ca să fim asemenea unor saci neajutorați de nisip. Cât de aducător de smerenie trebuie să fie pentru managerul

corporatist autodidact faptul că este nevoit să renunțe la orice control și să devină zi de zi moale ca un sugar.

Somnul este o pildă în care Dumnezeu este Dumnezeu și noi suntem oameni. Dumnezeu gestionează lumea foarte frumos în timp ce o întreagă emisferă doarme. Somnul este ca un disc stricat, care vine zi de zi cu același mesaj: omul nu este suveran.... omul nu este suveran.... omul nu este suveran. Nu lăsa să-ți scape lecția aceasta. Dumnezeu vrea să fie tratat ca vrednic de încredere, El, marele Lucrător care nu obosește niciodată și care nu doarme niciodată. El nu este nici pe departe atât de impresionat de nopțile noastre târzii și nici de sculatul nostru dimineața devreme, pe cât este de încrederea liniștită care aruncă toate grijile asupra Lui și doarme. „Nu de puterea calului Se bucură El, nu-Și găsește plăcerea în picioarele omului. Domnul îi iubește pe cei ce se tem de El, pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui” (Ps. 147:10-11).

113.

ÎL VOM IUBI PE HRISTOS LA FINAL DE AN?

Meditație despre 1 Corinteni 16:22

Dacă nu-L iubește cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema!

Îl vom iubi pe Hristos la sfârșitul anului? Aceasta este o întrebare absolut crucială, pentru că Pavel spune în 1 Corinteni 16:22 că, „dacă nu-L iubește cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema!” Dacă nu-L iubim pe Hristos, vom fi blestemați, nu mântuiți. Aceeași urgență a dragostei este exprimată în Matei 24:12-13: „Din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”. Unele tipuri de dragoste se pot răci și pot muri. Aceasta nu este o dragoste care „va răbda până la sfârșit” și nu este mântuire. Așadar, trebuie să-L iubim pe Hristos pentru a fi mântuiți. Este ceva serios și esențial. Nu este o chestiune de opțiuni sau de genul cireșei de pe tortul creștinismului. Veșnicia este în joc. Dar cum știi că Îl vei iubi pe Hristos până la sfârșitul acestui an, ca să nu mai vorbim de sfârșitul vieții tale? Care este nădejdea și planul tău de a susține dragostea ta față de Hristos?

Am găsit ajutor în această privință într-o carte veche de 350 de ani scrisă de Thomas Shepard, fondatorul Universității Harvard și păstor în Cambridge, Massachusetts, și care fusese exilat din Anglia ca puritan. Cartea lui Shepard conține 635 de pagini de meditații biblice bogate despre diferența dintre două tipuri de creștini – cel autentic și cel fals: fecioarele cu untdelemn, care intră în odaia Marelui, și fecioarele fără untdelemn, care sunt excluse de la ospățului nunții veșniciei.¹

O secțiune se intitulează, „Adevăratul har mântuitor în inimile credincioșilor nu poate da greș niciodată”. Partea minunată a acestei cărți și a acestei secțiuni este că ea este puternic îmbibată în Scriptură. Să citești o carte ca aceasta este ca și cum ai citi Biblia prin ochii unui mare sfânt, care a învățat să lupte cu necredința folosind arma Bibliei, și care a câștigat o mie de bătălii.

Iată un crâmpei al felului în care el răspunde la întrebarea noastră. El abordează o temere după alta, care ne-ar putea fura încrederea în perseverența dragostei noastre pentru Hristos. „Îți este frică de Satana?”, întreabă el. „Gândește-te la Matei 16:18 (Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și *porțile Locuinței morților nu o vor birui*’ [subl.]). Iadul nu va învinge, ci tu îi vei da lovitura și rana finală” (p. 357).

¹ Thomas Shepard, *The Parable of the Ten Virgins*, Morgan, Pa.: Soli Deo Gloria Publications, 1997.

Îți este frică de lume, de vicleniile ei? El te sfătuiește să te gândești la Matei 24:24 („Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, *dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși*” [subl.]). Prinde curaj, căci nu este posibil. Te temi de lucrurile rele sau bune din lume? Atunci gândește-te la Ioan 17:15 („Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău”). Isus S-a rugat pentru tine ca Tatăl să te păzească de răul din lume. Cu cât mai mult vei fi ocrotit de binele periculos!

Îți este teamă că păcatul tău te va despărți de Dumnezeu? Gândește-te la Romani 6:2 („Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?”). „El este un vrăjmaș puternic, dar rănit, muribund” (358). Te temi de Domnul că ai umblat nevrednic de El? Gândește-te la Matei 12:20 („Nu va frânge o trestie ruptă, și nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să biruie judecata”). „O, așadar, mângâie-te împotriva acestor temeri în aceste vremuri, care sunt zile rele, și binecuvântează-L pe Domnul” (358).

Aceasta este o chestiune foarte serioasă. „Dacă nu-L iubește cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema!” Îl iubești pe Domnul? Nu doar să crezi lucruri despre El, ci să-L iubești. Familia ta Îl iubește pe Domnul? Prietenii tăi creștini Îl iubesc pe Hristos? La fel de importantă este întrebarea aceasta: Vei continua să-L iubești? Ce ne învață

Thomas Shepard este că cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu este esențială în lupta de a rămâne în dragostea față de Isus. De aceea, eu vă implor pe toți: nu presupune că dragostea pentru Hristos se perpetuează de la sine. Nu așa stau lucrurile, ci ea trebuie să fie hrănită iar și iar din Cuvânt. Dușmanii tăi în această lume sunt nenumărați. Dar „Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4:4). Iar Cuvântul lui Dumnezeu este mai mare decât toate promisiunile păcatului, careucid dragostea. Să-l citim des, să-l studiem în profunzime, să-l memorăm cu înțelepciune și să-l folosim decisiv împotriva oricărui vrăjmaș al dragostei pentru Hristos. Îndeamnă-te cu avertismente ca acela din 1 Corinteni 16:22 și cu făgăduințe precum cea din 1 Corinteni 2:9: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”. Iubește-L. Iubește-L.

114.

„LUAȚI SEAMA LA FELUL CUM ASCULTAȚI!”

*Zece pregătiri practice pentru a auzi
Cuvântul lui Dumnezeu duminică dimineața
O meditație asupra pasajului din Luca 8:18*

Luați seama dar la felul cum ascultați; căci celui ce are, i se va da; dar celui ce n-are, i se va lua și ce i se pare că are.

1. Roagă-te ca Dumnezeu să-ți dea o inimă bună și cinstită.

Inima de care avem nevoie este o lucrare a lui Dumnezeu. De aceea ne rugăm pentru ea. „Vă voi da o inimă nouă” (Ezec. 36:26). „Le voi da o inimă ca să înțeleagă” (Ier. 24:7). Să ne rugăm: „Doamne, dă-mi o inimă pentru Tine! Dă-mi o inimă bună și cinstită! Dă-mi o inimă blândă și receptivă! Dă-mi o inimă smerită și blândă! Dă-mi o inimă rodnică!”

2. Meditează asupra Cuvântului lui Dumnezeu.

„Gustați și vedeți ce bun este Domnul!” (Ps. 34:8). Citește sâmbătă seara o parte delicioasă din Biblie pentru a-ți stârni foamea după Dumnezeu. Acesta este aperitivul pentru masa de duminică dimineața.

3. *Purifică-ți mintea îndepărtându-te de divertismentul lumesc.*

„*Lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate, și primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele*” (Iacov 1:21, subl.). Pe mine mă uimește câți creștini urmăresc aceleași emisiuni TV banale, goale, ridicole, triviale, incitante, sugestive și necurate pe care le urmăresc majoritatea necredincioșilor. Acest lucru ne face mici, slabi, lumești și neautentici în închinare. În schimb, oprește televizorul sâmbătă seara și citește ceva adevărat, vrednic de cinste, drept, curat, vrednic de iubit, vrednic de primit și de laudă (Fil. 4:8). Inima ta se va scutura de astfel de lucruri și va putea simți din nou măreția.

4. *Ai încredere în adevărul pe care îl ai deja.*

Auzirea Cuvântului lui Dumnezeu care eșuează în încercare nu are rădăcini (Luca 8:13). Care este rădăcina de care avem nevoie? Încrederea. Ieremia 17:7-8 spune: „*Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul, și a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei, nu se teme, și nu încetează să aducă roade*” (subl.). A avea încredere în adevărul pe care îl cunoști deja este cea mai bună cale de a te pregăti ca să primești mai mult.

5. Odihnește-te suficient de mult sâmbătă seara ca să fii alert și plin de nădejde duminică dimineața.

„Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine” (1 Cor 6:12). Aici nu impun nicio lege, ci spun că există modalități de a petrece serile de sâmbătă care strică închinarea de duminică dimineața. Nu te lăsa înrobit de ele. Fără suficient somn, mințile noastre sunt amorțite, emoțiile noastre sunt aplatizate, tendința spre depresie este mai mare, iar fitilurile noastre sunt scurte. Sfatul meu este acesta: decide la ce oră trebuie să te trezești duminica pentru a avea timp să mănânci, să te îmbraci, să te rogi și să meditezi asupra Cuvântului, să îți pregătești familia și să mergeți la biserică; apoi calculează înapoi 8 ore și asigură-te că ești în pat cu 15 minute înainte. Citește-ți Biblia în pat și adormi cu Cuvântul lui Dumnezeu în minte. Eu îi îndemn în special pe părinți să-i învețe pe adolescenți că sâmbăta *nu este* seara potrivită să stea până târziu cu prietenii. Dacă există o noapte specială târzie, să fie cea de vineri. Este un lucru groaznic să îți înveți copiii că închinarea este atât de opțională, încât nu contează dacă ești epuizat când vii la biserică.

6. Tolarează-i pe ceilalți duminică dimineața fără cârteli și critici.

„Au cârtit în corturile lor, și n-au ascultat de glasul Lui” (Ps. 106:25). Cârtelile de duminică dimineața, controversale

și certurile pot strica o slujbă de închinare pentru o familie. Când există ceva de care ești supărat, sau un conflict despre care crezi cu adevărat că trebuie discutat, treci peste asta. Desigur, dacă *tu* ești în mod clar problema și trebuie să-ți ceri iertare, fă asta cât de repede poți (Matei 5:23-24). Dar dacă ești mânios din cauza neascultării copiilor sau a soției/soțului, tolerează, adică păzește-te de mânie și fii grabnic la ascultare (Iacov 1:19). În închinare, deschide-te către faptul că Dumnezeu îți va scoate la lumină bârna din propriul ochi. Este posibil ca toți să fiți smeriți și muștrați, astfel că niciun conflict serios nu este necesar.

7. Fii blând și dispus să înveți când vii la biserică.

„Primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele” (Iacov 1:21). Blândețea și dispoziția de a te lăsa învățat nu sunt totuna cu naivitatea. Tu ai Biblia ta și creierul tău. Folosește-le. Dar dacă venim cu încăpățănare și suspiciune față de predică săptămână după săptămână, nu vom auzi Cuvântul lui Dumnezeu. Blândețea înseamnă o deschidere smerită către adevărul lui Dumnezeu, cu dorința de a fi schimbați de el.

8. Fii liniștit când intri în biserică și concentrează-ți atenția minții și afecțiunea inimii pe Dumnezeu.

„Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Ps. 46:10). Pe măsură ce intrăm în biserică, să venim în căutarea lui

Dumnezeu și să plecăm în căutarea oamenilor. Vino cu o pasiune tăcută de a-L căuta pe Dumnezeu și puterea Lui. Nu vom fi o biserică neprietenoasă dacă vom fi agresivi în căutarea lui *Dumnezeu* în timpul de dinaintea predicii și agresivi în căutarea *vizitatorilor* în perioada de după ea.

9. Gândește-te cu seriozitate la ceea ce se cântă, se spune în rugăciune și se predică.

„Fraților, nu fiți copii la *minte*; ci, la răutate, fiți prunci; iar la *minte*, fiți oameni mari” (1 Cor. 14:20, subl.). Tot așa, Pavel îi spune lui Timotei: „*Gândește-te* la ce îți spun, căci Domnul îți va da pricepere în toate lucrurile” (2 Tim. 2:7, lit. ESV, subl.). Orice merită auzit, merită să fie în gândurile tale. Dacă ai grijă de felul cum auzi, gândește-te la ceea ce ai auzit.

10. Dorește adevărul Cuvântului lui Dumnezeu mai mult decât dorești bogățiile sau hrana.

„Ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire” (1 Petru 2:2). În timp ce stai liniștit și te rogi și meditezi la textul biblic și la cântări, amintește-ți ce spune Psalmul 19:10-11 despre cuvintele lui Dumnezeu: „Ele sunt *mai de preț* decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri. Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare”.

115.

„DE CE MĂ NUMEȘTI BUN? DOAR DUMNEZEU ESTE BUN”.

*De ce avea nevoie fruntașul bogat pentru
a învăța despre bunătatea lui Dumnezeu*

În Luca 18:18-19 citim următoarele: „Un fruntaș L-a întrebat pe Isus: ‚Bunule Învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?’ ‚Pentru ce Mă numești bun?’ , i-a răspuns Isus. ‚Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu”.

De ce spune Isus acest lucru? Întrebarea nu este doar de ce ar devia Isus atribuirea binelui de la Sine către Dumnezeu, ci de ce ar adopta această direcție a discuției? De ce să aleagă ceea ce pare a fi un cuvânt incidental din fraza celui om și să Se concentreze pe ea, în loc să abordeze imediat întrebarea celui om despre viața veșnică? În această discuție există mai multe lucruri decât pare la prima vedere. Gândește-te împreună cu mine la ce vrea să spună Isus când îi zice acestui lider bogat: „Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu”.

1. Isus vrea să spună că „tu nu ești bun. Dacă doar Dumnezeu este bun, iar tu nu ești Dumnezeu, atunci nu ești un om bun. Iar căutarea ta după viața veșnică nu va găsi împlinire dacă te uiți după bunătate în tine. A fi bun este ceea ce

este Dumnezeu. Tu ești rău (Matei 7:11). Ferește-te, atunci, de ceea ce urmează să spui: ‚Toate aceste lucruri le-am păzit din tinerețea mea’ (Luca 18:21)”.

2. Isus vrea să spună că „bunătatea lui Dumnezeu este singura ta speranță pentru viața veșnică. De aceea am menționat bunătatea lui Dumnezeu încă de la început. Nu Mă refer la un cuvânt incidental în întrebarea ta către *Mine* („*Bunule* Învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?”). Îți concentrez atenția pe sursa a ceea ce îți dorești, anume viața veșnică. Bunătatea lui Dumnezeu, nu a ta – sau a oricărui alt om (așa cum Mă vezi tu) – te va ajuta. Știi că nu Mă vezi ca Dumnezeu, ci doar ca pe un simplu om. De aceea abat termenul *bunătate* de la Mine către Dumnezeu. Punctul tău de vedere, nu al Meu, este ceea ce Mă determină să fac asta. Atât timp cât Mă vezi ca pe un simplu om, Mă voi împotrivi ideii ca tu să Mă numești bun”.

3. Isus vrea să spună că „singura ta speranță nu este să vorbești cu învățătorii buni, ci să strigi către Dumnezeu și să spui: ‚Bun Mântuitor, satură-mă dimineața cu bunătatea Ta (Ps. 90:14) și arată-mi bunătatea Ta dându-mi viața veșnică, căci nu mă uit la mine sau la vreun om, ci de la Tine aștept bunătatea”.

4. Isus vrea să spună că „concentrarea Mea pe bunătatea atotîmplinitoare a lui Dumnezeu este scopul primelor patru

dintre Cele Zece Porunci, motiv pentru care nu le menționez în poruncile Mele către tine („Știi poruncile: Să nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta’, Luca 18:20). Numai Dumnezeu este bun. Acesta este scopul primei table a Legii. Să nu ai alt dumnezeu acestui Dumnezeu cu totul bun, să nu iei Numele Lui în deșert, să sfințești bunătatea Lui minunată la fiecare șapte zile cu bucuria darului Său bun al odihnei, și nu încerca să faci un idol la care să te închini, pentru că Dumnezeu și numai Dumnezeu este bun”.

5. Isus vrea să spună că „poruncile pe care le citez sunt cele care vor arăta că nu ai ajuns să-L prețuiești doar pe Dumnezeu ca binele atotîmplinitor din viața ta. Dacă ucizi, minți, comiți adulter sau furi, este evident că prețuiești un alt lucru mai presus de Dumnezeu”.

6. Isus vrea să spună că, „atunci când citez a doua tablă a Celor Zece Porunci, am omis porunca de a nu *râvni*, pentru că vreau să o fac mai clară și să-ți arăt că nu ai respectat-o: du-te și vinde ce ai, dăruiește săracilor și vino după Mine! Altfel spus, încetează să râvnești după bogăție și siguranță. În schimb, începe să te odihnești doar în bunătatea lui Dumnezeu. Nu mai lăsa ca dragostea ta pentru statut, putere și ușurare să te facă insensibil față de săraci. Problema din viața ta este eșecul de a vedea și de a te bucura de cât de bun este Dumnezeu”.

7. Isus vrea să spună că, „atunci când spun, „vino după Mine!”, sensul este: „Alătură-te celor gata să abandoneze totul și găsesc totul în prezența Mea și în părtășia bunătății lui Dumnezeu”. Dacă Mă urmezi, vei ști mai devreme sau mai târziu cât de aproape și cât de departe ai fost de Împărăție spunând despre Mine că sunt bun”.

O, Tată milostiv, Tu ești bun! Noi venim la Tine ca să învățăm despre bunătate și ca să gustăm bunătatea. Niciun om nu este bun. Iar dacă Isus nu ar fi unul cu tine în taina întrupării, El ar fi un simplu om, nu bun. El este bun pentru că este una cu Tine, iar Tu ești bun. Inima Ta este bună, făgăduințele Tale sunt bune, avertismentele Tale sunt bune și poruncile Tale sunt bune. Noi nu avem niciun bine în afara Ta. Noi ne îndepărtăm de la tot „binele” lumii și de toate lucrurile așa-zis „bune” ale lumii. Comoara noastră este în Tine. Ține-ne pe această cale îngustă care duce la viață. Și fă ca libertatea noastră față de această lume să dea slavă bunătății inimii Tale. Pe Pământ nu există nimic ceea ce să ne dorim în afară de Tine.

116.

APROAPE CĂ NU POȚI ÎNVĂȚA UN CÂINE BĂTRÂN TRUCURI NOI

Gânduri despre posibilitățile schimbării

După ce am predicat din Luca 5:39 („Nimeni, după ce a băut vin vechi, nu vrea vin nou, căci zice: „Este mai bun cel vechi””), cineva mi-a sugerat următorul lucru: „Poate că ceea ce a vrut să spună textul este că nu poți învăța un câine bătrân trucuri noi”. Acest lucru este aproape corect. Ideea era că Isus și învățătura Lui erau vinul nou care venea în lume, dar cărturarii și fariseii nu puteau să se mobilizeze măcar să încerce vinul nou, cu atât mai puțin să se bucure de el.

Când vine vorba de schimbarea convingerilor religioase vechi, aceasta este aproape imposibilă. Să zicem că ai avut o convingere doctrinară timp de 50 de ani, ai predat-o la cursurile de școală duminicală și te-ai bucurat de ea în meditațiile tale personale. Și să zicem că ai greșit. Apare cineva și îți oferă vinul nou al unei viziuni doctrinare contrare, și acea persoană are un sprijin biblic cu totul convingător, plus o mare tradiție istorică în spate. Poți tu, „câinele bătrân”, să înveți „un truc nou”? Obstacolele sunt uriașe.

În primul rând, pentru a-mi schimba convingerea la 65 de

ani, trebuie să recunosc că am gândit și am crezut greșit timp de zeci de ani. Acest lucru este foarte greu pentru ego-ul meu. Cum am putut să trec cu vederea dovezile adevărate atât de mult timp? Cum am putut fi illogic în tot acest timp? Sau am închis ochii în mod voit, fiind indiferent față de adevăr? Natura noastră omenească se revoltă atât de mult împotriva admiterii acestor greșeli, că aproape întotdeauna găsim scuze să nu acceptăm „noul truc”, oricât de convingătoare ar fi susținerea lui biblică.

În al doilea rând, în toți acești ani mi-am modelat relația cu Dumnezeu pe baza unei gândiri greșite. M-am bucurat de o perspectivă care nu era adevărată. Acest lucru nu este doar greu pentru ego-ul meu, ci amenință să facă relația mea cu Dumnezeu să pară artificială și ireală.

În al treilea rând, dacă greșesc în această privință, atunci i-am indus în eroare pe alți oameni atâtă ani la rând. Mi-am învățat copiii greșit, am predicat lucruri greșite la clasele de școală duminicală și în congregația mea. Tendința de a respinge o astfel de acuzație la adresa slujirii mele față de alții este atât de puternică, încât subconștientul meu pornește într-o campanie de denigrare totală pentru a discredita „vinul cel nou”.

Dar eu încă spun: *aproape* că nu poți învăța un câine bătrân trucuri noi. Există motive pentru care schimbarea este

posibilă. Cel mai important este că Duhul Sfânt dă rodul smereniei, astfel încât amenințările la adresa ego-ului nostru sunt învinse. El ne deschide inimile ca să ascultăm de adevărul pe care l-am respins (F.A. 16:14). Ceea ce carnea și sângele nu pot face, Dumnezeu poate face: „Nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în Ceruri” (Matei 16:17). Pavel avea multă încredere în această lucrare a lui Dumnezeu. El a exprimat-o în Filipeni 3:15: „Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință sunteți de altă părere, *Dumnezeu vă va lumina și în această privință*” (subl.). Căinii bătrâni din Filipi urmau să fie schimbați la vremea potrivită.

Una dintre modalitățile în care Duhul ne ajută să ne schimbăm constă din a ne învăța că Dumnezeu este milostiv cu ideile noastre inadecvate despre El, și este dispus nu doar să comunice cu noi, ci și să-i binecuvânteze pe alții, în ciuda concepțiilor noastre greșite. Pavel ne aduce aminte de asta: „Căci cunoaștem în parte, și prorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârșit, acest ‚în parte’ se va sfârși. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (1 Cor. 13:9-12). Astfel, putem fi ușurați la gândul

că umblarea noastră cu Dumnezeu a fost autentică și că oamenii au fost binecuvântați de slujirea noastră, chiar dacă am avut idei greșite despre Dumnezeu și despre căile Lui.

Asta nu înseamnă că adevărul nu contează. Teologia rea va răni în cele din urmă oamenii și Îl va dezonora pe Dumnezeu proporțional cu răul din ea. J. I. Packer ne aduce aminte de acest lucru: „Teologia evanghelică este precisă și ascuțită, șlefuită ca rezultat al secolelor de controverse care reflectă convingerea că, *acolo unde adevărul eșuează, viața practică va eșua și ea*”.¹ Cu toate acestea, Dumnezeu este răbdător și milostiv pe măsură ce credința își croiește drum spre o înțelegere mai bună. Iar acest lucru, mai mult ca orice, ne eliberează pe noi, câinii bătrâni, să facem ajustările necesare, în timp ce ne străduim să eliminăm lemnul, fânul și trestia care vor arde în ziua de apoi (1 Cor. 3:12-13). Packer oferă o perspectivă plină de nădejde și echilibrată asupra adevărului crucial și asupra toleranței pline de compasiune din inima lui Dumnezeu:

Este cert că Dumnezeu binecuvântează credincioșii precisi și invariabil binecuvântând pentru ei ceva din adevărul Său, dar și că această credință greșită, ca atare, este în natura ei stearpă spiritual și distructivă. Totuși, oricine se ocupă de suflete va fi uimit mereu de generozitatea milostivă cu care Dumnezeu binecuvântează pentru cei nevoiași ceea ce ni se pare un ac foarte mic de adevăr ascuns printre grămezi întregi de eroare. Așa

¹ *Keep in step with the Spirit*, Old Tappan, N.J.: Fleming H. Revell Co., 1984, 173.

cum am spus, nenumărați păcătoși experimentează cu adevărat harul mântuitor al lui Isus Hristos și puterea transformatoare a Duhului Sfânt, în timp ce ideile lor despre ambele sunt haotice și în mare parte greșite. (Unde, într-adevăr, am fi fost oricare dintre noi dacă binecuvântarea lui Dumnezeu ar fi fost refuzată până ce toată gândirea noastră ar fi corectă? Fiecare creștin, fără excepție, experimentează mult mai multă îndurare și mai mult ajutor decât ar justifica gândirea lui, în corectitudinea ei).²

² Ibid., 20.

117.

SENECA, C. S. LEWIS
ȘI O RĂSCUMPĂRARE

Cum ne fură moartea zilele?

Este ciudat cum s-au legat aceste lucruri. Citeam scrisoarea lui Seneca despre folosirea economicoasă a timpului și am dat peste această perspectivă: „Noi greșim când ne uităm înainte spre moarte; cea mai mare parte a morții a trecut deja. Orice ani au rămas în urmă, ei sunt deja în mâinile ei”.¹ Cumva nu am reușit să scap de această frază sobră, pentru că este adevărată. Moartea înseamnă luarea zilelor viitoare de pe Pământ. Dar nu ne sunt luate zilele viitoare una câte una, în fiecare zi, și asta într-un fel ireversibil? „Orice ani au rămas în urmă, ei sunt deja în mâinile morții”. Nu poți trăi simultan două zile, ziua de ieri și ziua de după ce mori. Ieri este o zi moartă, complet calcifiată ca fapt istoric. Nu poți schimba trecutul. Și ceva va muri astăzi, anume toate oportunitățile de azi.

Apoi am luat o carte nouă pe care Noël a adus-o acasă de la bibliotecă. Era jurnalul fratelui lui C. S. Lewis, intitulat *Brothers and Friends* [Frați și prieteni]. Am citit aceste cuvinte, scrise de Warren Lewis despre fratele său, pe care îl numea

¹ *Ad Lucilium Epistulae Morales*, I, 1, Loeb Classical Library, London: William Heinemann Ltd., 1967, 3

Jack: „Ciudat este că, pe măsură ce timpul trece, viziunea lui Jack, așa cum era în anii lui târzii, devine tot mai estompată, iar cea din primele zile devine tot mai vie. Îl văd pe Jack din pod și din micuța cameră din capătul holului, Jack al lui Daudelspiels, al plimbărilor și umblărilor, al anilor timpurii și mijlocii, și acest Jack îmi lipsește atât de mult. Acesta este un simțământ absurd, căci chiar dacă ar fi trăit, acel Jack murise deja”.² Iată din nou aceeași idee, cu mormântul larg deschis al trecutului, înghițind zi după zi până ce dinții i se strâng odată pentru totdeauna. „Orice ani au rămas în urmă, ei sunt deja în mâinile morții”.

Dar cineva va spune: „Este o diferență. Zilele luate din trecut au fost cel puțin trăite. Dar zilele luate de moarte din în viitor nu au fost trăite”. Așa este, și asta ne duce la ultimul lucru care pune totul împreună. Vinerea trecută, Cuvântul pe care l-am adus din subsol pentru trezirea familiei la ora 6:30 dimineața a fost cel din Coloseni 4:5: „Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară; răscumpărați vremea”. Să răscumpărăm ceva ce este deja al nostru? Nu. Noi răscumpărăm ceea ce ni se oferă. Fiecare zi este la vânzare pentru oricine vrea să o cumpere. Dacă nu o cumpărăm, o pierdem, și asta pentru totdeauna. Și mai bine nu am fi trăit-o. Nu era mai mult a noastră decât este ziua de mâine. Când trecutul

² *Brothers and Friends*, ed. Clyde S. Kilby și Marjorie Mead, San Francisco: Harper and Row Publishers, 1982, 255.

mistuie o zi nerăscumpărată, o mistuie la fel de complet pe cât moartea mistuie viitorul. O, câte ore sunt irosite astfel! Așa cum spune Seneca, „Poți să-mi arăți un om care prețuiește timpul lui, care calculează valoarea fiecărei zile, care înțelege că moare zilnic?”³

Aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu: Răscumpără ziua! Răscumpără ora! Răscumpără momentul! Cheltuie orice este nevoie pentru a răscumpăra fiecare ceas și stăpânește-l în carul celui mai înalt și veșnic țel al tău – slava lui Dumnezeu.

³ *Ad Lucilium*, 3.

118.

ISUS NE IZBĂVEȘTE DE MÂNIA VIITOARE

Cum să nu fie fericirea subțire?

*Meditație asupra pasajului
din 1 Tesaloniceni 1:10*

Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare.

Am spus în această carte că mi-a fost bine, ca băiat, să-l aud pe tatăl meu spunând ca predicator, cu cea mai sinceră expresie pe care mi-o puteam imagina atunci: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9:27). Aceasta a adus o anumită greutate în viața mea, și sunt foarte recunoscător pentru asta.

Pentru ca Evanghelia să aibă sens, trebuie să așteptăm judecata și să ne temem de mânia lui Dumnezeu. Dar pentru ca mânia lui Dumnezeu să fie așteptată și temută, trebuie să disprețuim păcatul ca pe o ofensă împotriva lui Dumnezeu. Dar pentru ca păcatul să fie disprețuit în acest fel, trebuie să-L cunoaștem și să-L iubim pe Dumnezeu ca fiind suprem de curat, sfânt și drept. Iată de ce declarația misiunii bisericii noastre este atât de relevantă: „Noi existăm pentru a răspândi o

pasiune pentru *supremația lui Dumnezeu* în toate lucrurile, spre bucuria tuturor popoarelor prin Isus Hristos”. Până nu va exista o pasiune pentru supremația Lui, nu va exista frică de mânia Lui. Și fără frica mâniei Lui, cine va cânta și va striga la cuvintele: „Isus... ne izbăvește de mânia viitoare” (1 Tes. 1:10)? Și dacă nu cântăm și nu strigăm despre vestea bună, de ce ne-am obosi să le-o spunem altora?

Trebuie să ne gândim la perspectiva biblică asupra lumii până când ea va înlocui aerul secular pe care îl respirăm zi de zi. Iar un aspect al acestei perspective este realitatea mâniei lui Dumnezeu. Despre acest lucru se vorbește foarte puțin. Dar ce subiect ar putea fi mai greu și mai relevant? Fără să-l cunoaștem și fără să-l simțim așa cum ar trebui, seriozitatea noastră va fi superficială, iar fericirea noastră va fi subțire. Așadar, pentru autenticitatea ta de creștin, pentru bucuria ta și pentru echilibrarea corabiei sufletului tău când vânturile nebuniei îți amenință sufletul, gândește-te la mânia lui Dumnezeu.

Romani 1:18 – *Mânia lui Dumnezeu* se descoperă din Cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor.

Romani 2:5-8 – Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru *ziua mâniei* și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care îi

va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume, le va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea; și le va da *mânie și urgie* celor ce, din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire.

Romani 9:22 – Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-Și arate *mânia* și să-Și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire?

Romani 12:19 – Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: „*Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti*”, zice Domnul.

Efesenii 2:3 – [Noi] eram din fire *copii ai mâniei*, ca și ceilalți.

Efesenii 5:6 – Nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșarte; căci din pricina acestor lucruri vine *mânia lui Dumnezeu* peste oamenii neascultători.

Colosenii 3:5-6 – De aceea, omorâți măduarele voastre care sunt pe Pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine *mânia lui Dumnezeu* peste fiii neascultării.

Apocalipsa 6:16-17 – Și le ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de *mânia Mielului*; căci a venit *ziua cea mare a mâniei Lui*, și cine poate sta în picioare?”

1 Tesaloniceni 5:9-10 – Dumnezeu nu ne-a rânduit la *mânie*, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos.

„Isus... ne izbăvește de mânia viitoare!”

O SUSTINERE SURPRINZĂTOARE A DOCTRINEI

Învăță ce spune Biblia

Dumnezeu îi dă o mare importanță doctrinei. Dar studiile evanghelicilor de obicei nu fac asta, cel puțin până nu de curând. În cartea lui Dumnezeu, cunoașterea Fiului Său și a crede adevărurile despre El este libertate. „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:32). Revelația de Sine a lui Dumnezeu din Biblie nu este ca un nas de ceară. Pavel o numește „îndreptarul învățăturii, pe care ați primit-o” (Rom. 6:17). Este un standard, un etalon, un model. Adevărul se măsoară după acest standard. În altă parte, el îl numește „tot sfatul lui Dumnezeu” (F.A. 20:27), „îndreptarul învățăturilor sănătoase” și „lucrul acela bun, care ți s-a încredințat” (2 Tim. 1:13-14). El nu se schimbă. Mântuirea noastră veșnică este determinată de a crede sau nu în el: „Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul” (2 Ioan 1:9). Îndepărtează-te de doctrină, și te îndepărtezi de Hristos. Sau, mai bine spus, veghează asupra doctrinei tale, și „te vei mântui... pe tine însuși” (1 Tim. 4:16).

Aceasta este o laudă înaltă pentru doctrina sănătoasă. Te-

ai aștepta ca evanghelicii să fie de acord aici. Dar noi suntem mai predispuși să auzim lucruri de genul: „Hristos unește; doctrina dezbină” sau „nu întreba ce crezi, ci în cine îți pui încrederea”. Minimizarea doctrinei biblice este ceva răspândit. Dar dacă nu suntem dispuși să primim o evaluare înaltă a doctrinei de la Dumnezeu, poate că o putem primi de la George Barna.

El a făcut studii asupra evanghelicilor americani pentru a vedea dacă practicăm ceea ce predicăm. Și a constatat că nu predicăm doctrina din Biblie și, prin urmare, nu avem vieți diferite de lume. De exemplu, el spune că evanghelicii divorțează aproximativ la fel de des ca oamenii necredincioși. Doar 9% dintre evanghelici dau zeciuială. Din cei 12.000 de adolescenți care au făcut jurământul de a aștepta căsătoria, 80% au avut relații sexuale în afara căsătoriei în următorii 7 ani. 26% dintre evanghelicii tradiționali nu consideră că sexul prematural este greșit. Evanghelicii albi sunt mai predispuși decât catolicii și protestanții tradiționali să se opună la a avea vecini de culoare.

Conform definiției lui Barna, un „evangelic” este dispus să afirme: „Am făcut un angajament personal față de Isus Hristos, care este încă important în viața mea actuală”. În plus, ei sunt de acord cu multe alte lucruri, precum că Isus a trăit o viață fără păcat, că mântuirea veșnică vine doar prin

har, nu prin fapte, că cei credincioși au o responsabilitate personală de a-i evangheliza pe necreștini, sau că Satana există. Barna spune că 7 până la 8% din populația SUA face parte din acest grup. Și ei nu trăiesc substanțial diferit față de lume.

Dar Barna a dezvoltat acum un nou set de criterii care definesc un grup din cadrul mișcării evanghelice, care are o „viziune biblică asupra lumii”. Asta înseamnă că ei spun că „Biblia este standardul moral” și că „adevărurile morale absolute există și sunt transmise prin Biblie”. În plus, ei cred că Dumnezeu este Creatorul atotștiutor și atotputernic care încă guvernează Universul, că mântuirea nu poate fi câștigată prin faptele omului și că Biblia este cu totul fără greșală în tot ceea ce ne învață. Acest grup este substanțial mai mic decât grupul evanghelic larg.

Pentru cei care minimalizează doctrina ca fiind problematică, poate fi o surpriză că acest grup trăiește diferit față de lume. În cartea sa, *The Scandal of the Evangelical Conscience*, Ronald Sider descrie această diferență:

Ei sunt de 9 ori mai predispuși decât toți ceilalți să evite materialele „doar pentru adulți” de pe internet. Au de 4 ori mai multe șanse decât alți creștini să boicoteze companii și produse inacceptabile, și sunt de două ori mai înclinați să aleagă să nu se uite la un film tocmai din cauza conținutului lui nepotrivit. Ei sunt de trei ori mai predispuși decât alți adulți să nu folosească produse din tutun și de două ori mai înclinați

să se ofere să slujească în voluntariat pentru a ajuta persoanele nevoiașе. 49% dintre toți creștinii născuți din nou cu o perspectivă biblică asupra lumii au oferit voluntar mai mult de o oră din săptămâna precedentă sondajului pentru o organizație de caritate, în timp ce doar 29% dintre creștinii născuți din nou fără o perspectivă biblică și doar 22% dintre creștinii nenăscuți din nou au făcut acest lucru.

Concluzia este că doctrina contează. Sider formulează acest lucru în felul următor:

Constatările lui Barna privind comportamentul diferit al creștinilor cu o viziune biblică subliniază importanța teologiei. Teologia biblică contează. O modalitate importantă de a pune capăt comportamentului scandalos al unor creștini este să lucrăm și să ne rugăm cu sârguință pentru creșterea credinței teologice biblice în bisericile noastre.

Nimeni nu s-ar fi gândit că chiar sistemul sondajelor de opinie, care îi ademenește pe mulți să-și pună degetul în vântul opiniei majorității, le va spune: Dă-ți degetul jos și învață-i pe oameni ce spune Biblia!

120.

UN RĂSPUNS IUDAIC LA PATIMILE LUI HRISTOS

*O scrisoare deschisă către rabinul
Marcia Zimmerman, Temple Israel*

3 martie 2004

Stimate rabin Zimmerman,

Vă mulțumesc pentru mesajul Dvs. din 27-02-04, adresat unora dintre noi, slujitorii din zona centrală a orașului, referitor la filmul lui Mel Gibson, *Patimile lui Hristos*. Am citit cea mai mare parte a mesajului dumneavoastră înaintea membrilor bisericii noastre duminică dimineață, ca parte din predica mea. Am pus la inimă din exprimarea pe care o faceți vis-a-vis de un „angajament profund și durabil de a ne înțelege unii cu alții [în] dorința de a discuta probleme dificile”. Având în vedere acest lucru, m-am gândit să scriu, pentru Dvs. și pentru membrii noștri, un răspuns la mesajul Dvs. și la film, dintr-o perspectivă a Noului Testament.

Noi credem că deopotrivă Noul Testament și Tanach sunt Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu și că ne oferă o revelație progresivă a lucrărilor lui Dumnezeu în omenire, o revelație unificată și de încredere. Prin urmare, noi încercăm,

chiar dacă foarte imperfect, să ne aducem viețile în ascultare de ceea ce Noul Testament ne învață despre Isus Hristos ca împlinire a întregii Scripturi.

Noi respectăm rezervele pe care le aveți față de portretizarea evreilor în film și posibilitatea ca, așa cum spuneți, „acest film să producă deschiderea unor răni și rupturi mai vechi... între evrei și creștini”. Există „rupturi” pe care nu vrem să le deschidem – rupturi de ostilitate, stereotipuri sau violență. La toate acestea renunțăm. De fapt, ne cerem scuze pentru ele și ne pocăim de astfel de comportamente față de evrei, pe care comunitatea creștină le-a manifestat în anumite momente din istorie.

Dar există o tensiune între ceea ce numiți „portretizări responsabile, exacte și sensibile ale Patimilor”, pe de o parte, și „misiunea de a construi punți de înțelegere și pace”, nu credeți? Ce ar trebui să facem când o portretizare „responsabilă, exactă și sensibilă” a Patimilor a lui Isus construiește o punte a înțelegerii, dar nu întotdeauna a păcii? Ce se întâmplă dacă podul înțelegerii produce furie? Acesta a fost uneori rezultatul construirii unor astfel de punți în Noul Testament și a fost experiența unora dintre noi din zilele acestea.

Noi credem că o portretizare responsabilă, exactă și sensibilă a suferințelor lui Isus include afirmarea planului Său iubit. Iată câteva exemple din Noul Testament: „Hristos Isus

a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Tim. 1:15); „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Rom. 5:8); „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Majoritatea evreilor nu se supără când creștinii se bucură de aceste simțăminte religioase. „Ruptura” apare atunci când portretizarea corectă, responsabilă și sensibilă a lui Isus include pretenția Lui de a fi singura cale către Dumnezeu. El a făcut această afirmație în mod repetat. „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6); „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3:36); „De aceea, pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în Ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în Ceruri” (Matei 10:32-33).

Podul pe care dorim să-l traversăm între credința iudaică și cea creștină este unul care a fost construit pentru noi în Noul Testament. El include o explicație și o invitație pentru noi toți – evrei și neevrei – ca să-L cunoaștem pe Isus ca împlinirea

magnifică a profeției din Isaia 53: „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor” (v. 11). Podul este unic. Există o singură cale către Dumnezeu: calea credinței în Isus, Mesia cel evreu.

Pacea și împăcarea între oameni și Dumnezeu, și între evrei și neevrei, constituie una dintre marile realizări ale Evangheliei lui Hristos. Noi, creștinii dintre neamuri, suntem uimiți că am fost incluși în legământul pe care Dumnezeu l-a făcut prin Avraam. Apostolul Pavel celebrează acest har uimitor: „Dar acum, în Hristos Isus, voi [neevreii], care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi [evrei și neamuri] a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiri ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și i-a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia” (Efes. 2:13-16).

Aceasta este singura punte către Dumnezeu și între noi – crucea lui Hristos, pe care filmul lui Mel Gibson o portretizează atât de puternic. Dumnezeu să ne dea har să trecem împreună pe acest pod. Vă atașez o copie a cărții mele, *The Passion of Jesus*

Christ [Patimile lui Isus Hristos], cu speranța că va ajuta la avansarea scopului pe care îl împărtășim „de a ne înțelege unii cu alții [în] dorința de a discuta probleme dificile”.

John Piper, păstor

Bethlehem Baptist Church

121.

FOLOSEȘTE MIJLOACE, DAR NU TE ÎNCREDE ÎN ELE, CI ÎN DUMNEZEU

O lecție din viața și învățătura lui George Mueller

Sună atât de simplu. În principiu este ceva simplu, dar în practică, noi, păcătoșii, suntem programați să avem încredere în mijloace, nu în Dumnezeu. Eu îmi fac planuri iar și iar, apoi entuziasmul meu inițial crește sau scade dacă planul pare inteligent sau nu. Aceasta este încredere în planuri, nu în Dumnezeu. Nu există niciun dubiu că Dumnezeu vrea să folosim mijloacele pentru a duce la bun sfârșit lucrarea Sa. Dar la fel de clar El vrea să nu avem încredere în aceste mijloace. „Calul este pregătit pentru ziua bătăliei, dar biruința este a Domnului” (Prov. 21:31). Prin urmare, încrederea noastră nu trebuie să fie în cal, ci în Domnul. „Unii se biziuesc pe carele lor, alții pe caii lor; dar noi ne biziuiem pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru” (Ps. 20:7).

Viața lui George Mueller a fost dedicată apărării acestui adevăr. El a explicat cândva cum se leagă aceasta de vocația noastră. Noi ar trebui să muncim pentru a ne câștiga existența și a ne împlini nevoile, dar nu ar trebui să avem încredere în

munca noastră, ci în Dumnezeu. Altfel, vom fi mereu îngrijorați că nevoile noastre nu vor fi împlinite dacă nu putem munci. Dar dacă avem încredere în Dumnezeu, nu în munca noastră, atunci dacă Dumnezeu poruncește să ne pierdem locul de muncă, putem fi siguri că el ne va împlini nevoile, așa că nu trebuie să fim anxioși. Iată cum a descris Mueller acest lucru:

„De ce merg înainte în această afacere sau de ce mă ocup de această meserie sau profesie?” În cele mai multe cazuri, atât cât văd din experiența pe care am acumulat-o în slujba mea printre sfinți în ultimii 51,5 ani, cred că răspunsul ar fi acesta: „Eu sunt angajat în chemarea mea pământească pentru a putea câștiga mijloacele necesare pentru mine și familie”. Aici este principala greșală din care izvorăsc aproape toate celelalte greșeli, care sunt însușite de copiii lui Dumnezeu cu privire la chemarea lor. Nu este un motiv corect și biblic să te implici într-o meserie, într-o afacere sau profesie, doar pentru a câștiga mijloacele necesare pentru tine și familie, ci ar trebui să lucrăm pentru că aceasta este voia Domnului pentru noi. Acest lucru reiese clar dintr-o mulțime de pasaje biblice (1 Tes. 4:11-12; 2 Tes. 3:10-12; Efes. 4:28).

Este pe deplin adevărat că, în general, Domnul împlinește nevoile vieții prin intermediul chemării noastre obișnuite, dar faptul că nu acesta este MOTIVUL pentru care ar trebui să muncim reiese destul de clar din considerația că, dacă deținerea bunurilor necesare vieții ar depinde de abilitatea noastră de a munci, nu am putea avea niciodată eliberarea de îngrijorare, căci ar trebui mereu să ne spunem: Ce o să fac

când voi fi prea bătrân ca să mai muncesc, sau când, din cauza bolii, nu voi putea să-mi mai câștig pâinea? Dar dacă, pe de altă parte, suntem implicați în chemarea noastră pământească pentru că este voia Domnului ca să lucrăm și astfel să putem avea grijă de familiile noastre și să îi putem sprijini pe cei slabi, bolnavi, bătrâni și nevoiași, atunci avem motive bune și biblice să ne spunem: dacă Domnul va dori să mă așeze pe un pat de boală sau să mă țină altfel, din cauza infirmității, a bătrâneții sau lipsei de loc de muncă, și să nu-mi pot câștiga pâinea prin munca mâinilor mele, a afacerii sau a profesiei mele, El va avea totuși grijă de mine.¹

Acest adevăr se aplică nu doar vocației noastre, ci tuturor domeniilor vieții. Noi folosim mijloace clipă de clipă pentru a ne păstra în viață și pentru a împlini scopurile lui Dumnezeu (mâncare, case, telefoane, mașini, medicamente, doctori, constructori, consilieri etc.). Lecția pe care trebuie să o învățăm este să nu avem încredere în aceste lucruri când le folosim, ci să avem încredere deplină în Dumnezeu. Acest lucru se aplică și planificării bisericii noastre. Noi planificăm, bugetăm, predicăm și sfătuim. Ispita continuă este să avem încredere în aceste lucruri, nu în Dumnezeu, care lucrează în, prin sau fără ele. Așa că, când visăm la slujire și misiune, să folosim mijloacele, dar să avem încredere în Dumnezeu. Făgăduințele Lui sunt singurul lucru sigur. Toate mijloacele noastre sunt

¹ *A Narrative of Some of the Lord's Dealing with George Mueller, Written by Himself, Jehovah Magnified. Addresses by George Mueller Complete and Unabridged*, vol. 1, Muskegon, Mich.: Dust and Ashes Publications, 2003, 393.

expuse greșelii.

Mueller a rezumat principiul în felul acesta: „Acesta este unul dintre marile secrete legate de slujirea de succes pentru Domnul; să lucrăm ca și cum totul ar depinde de sânguința noastră, și totuși să nu ne sprijinim în cea mai mică măsură pe eforturile noastre, ci pe binecuvântarea Domnului”.² Sau, cum spune Biblia mai clar: „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Fil. 2:12-13). Mai important, Pavel spune: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine” (1 Cor. 15:10).

² *Narrative*, vol. 2, 290.

122.

CUM SĂ VORBIM DESPRE DUMNEZEU CÂND NE RĂNEȘTE

*Unsprezece adevăruri din cartea
Plângerilor lui Ieremia*

Cartea Plângerilor lui Ieremia este strigătul inimii profetului când el și poporul său erau răniți de Dumnezeu, de dușmanii lor și de propriul păcat. Felul în care el vorbește despre această rănire divină ne arată câteva dintre diferitele feluri în care putem vorbi despre Dumnezeu în propria noastră durere. Dacă le afirmăm pe toate, atunci niciunul nu va fi greșit.

Domnul face direct rănirea (2:1-4).

„Vai! în ce întunecime a aruncat Domnul, în mânia Lui, pe fiica Sionului... Domnul a nimicit, fără milă, toate locuințele lui Iacov... În mânia Lui aprinsă, a doborât toată puterea lui Israel... Și-a încordat arcul ca un vrăjmaș, Și-a ridicat dreapta ca un asupritor, și a prăpădit tot ce era plăcut privirilor, Și-a vărsat ca un foc urgia peste cortul fiicei Sionului”.

Dușmanii le-au făcut rău, iar Dumnezeu le-a înălțat tăria (2:16-17).

„Toți vrăjmașii tăi deschid gura împotriva ta, fluieră, scrâșnesc din dinți... Domnul a înfăptuit ce hotărâse, a împlinit cuvântul pe care-l sorocise de multă vreme, a nimicit fără

milă; a făcut din tine bucuria vrăjmașului, a înălțat tăria asupritorilor tăi!”

Dușmanul a făcut rana, ca și cum Domnul nu ar vedea! (1:9-11; 3:49-50).

„A căzut greu de tot. Nimeni nu-l mângâie. ,Vezi-mi ticăloșia, Doamne, căci iată ce semeț este vrăjmașul!’... ,Uite-Te, Doamne, și privește cât de înjosit sunt!’... Mi se topește ochiul în lacrimi, necurmat și fără răgaz, până ce Domnul va privi din Cer și va vedea”.

Rănirea are loc ca și cum Dumnezeu i-ar „uita” și „i-ar părăsi” (5:20).

„Pentru ce să ne uiți pe vecie, și să ne părăsești pentru multă vreme?”

Domnul va răsplăti dușmanii care au făcut rău pe Pământ (3:64).

„Răsplătește-le, Doamne, după faptele mâinilor lor!”

Domnul va veni cu compasiune după rănire (3:32).

„Ci, când mâhnește pe cineva, Se îndură iarăși de el, după îndurarea Lui cea mare”.

Rănirea noastră de către Dumnezeu nu vine „din inima Lui”, nici din plăcerea Lui cea mai profundă (3:33).

„El nu necăjește cu plăcere, nici nu îi mâhnește bucuros [lit. „din inima Lui”, *milibboi*] pe copiii oamenilor”.

În rănirea pe care El o face, Domnul manifestă îndurare

în fiecare dimineață (3:22-23).

„Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credincioșia Ta este atât de mare!”

Îndurarea hotărâtă a lui Dumnezeu este că El îi face pe oamenii care greșesc să se pocăiască; El îndepărtează cauza propriei Sale mâinii (5:21).

„Întoarce-ne la Tine (*hasibenu*), Doamne, și ne vom întoarce (*wunasub*)!”

Când Dumnezeu ne rănește, să așteptăm cu răbdare mântuirea Domnului (3:26-28).

„Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului. Este bine pentru om să poarte un jug în tinerețea lui. Să stea singur și să tacă, pentru că Domnul i l-a pus pe grumaz”.

În și după ce Dumnezeu ne rănește, El este singura noastră nădejde și parte de moștenire (3:24).

„Domnul este partea mea de moștenire’, zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El”.

123.

CE A OBȚINUT HRISTOS PENTRU COPIII TĂI CU SÂNGELE LUI?

Binecuvântările și limitele descendenței creștine

Din fericire, sângele lui Hristos desparte și unește familiile. „Credeți că am venit să aduc pace pe Pământ? Eu vă spun: nu; ci mai degrabă dezbinare... Tatăl va fi dezbinat împotriva fiului, și fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei, și fiica împotriva mamei” (Luca 12:51-53). „Cine iubește pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10:37). Aceasta este o veste bună. Ea ne spune că a proveni dintr-o familie necredincioasă nu este un blestem sigur. O familie poate fi zdrobită cu har prin credința unui copil.

Când Pavel le-a spus convertiților neevrei: „Ați fost răscumpărați cu un preț” (1 Cor. 6:20; 7:23), el a știut că sângele lui Hristos a frânt o linie familială a necredinței. Dacă provii dintr-o familie de necredincioși, este o veste bună să-l auzi pe Pavel spunând: „Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță” (Rom. 9:8).

Biologia nu pecetluiește blestemul și nu garantează binecuvântarea. Acesta este un avertisment împotriva disperării

pentru cei ce provin din familii de necredincioși și împotriva triumfalismului pentru părinții creștini.

Dar sângele lui Hristos nu a obținut niciun privilegiu pentru copiii credincioșilor? Nu a unit sângele lui Hristos familiile de-a lungul generațiilor? Dar ce să înțelegem din Faptele Apostolilor 2:39? „Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru”. Ce să înțelegem din Psalmul 103:17-18? „Dar bunătatea Domnului ține în veci pentru cei ce se tem de El, și îndurarea Lui pentru copiii copiilor lor, pentru cei ce păzesc legământul Lui, și își aduc aminte de poruncile Lui, ca să le împlinească”. Sau din Exod 20:5-6? „Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele”.

Da. Hristos a obținut privilegii pentru copiii credincioșilor, dar El nu le-a garantat mântuirea. Fiecare dintre aceste trei pasaje ne arată clar că binecuvântarea care vine peste generațiilor viitoare de credincioși, vine doar peste cei „cheați de Dumnezeu” (F.A 2:39), care „păzesc legământul Lui” (Ps. 103:18) și care „Îl iubesc” (Exod 20:6). Toți copiii

credincioșilor Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc legământul cu El prin credința în Hristos? Nu. Există suficiente exemple de credincioși din Biblie ai căror copii nu au crezut, pentru a ne arăta aceasta: credința unui părinte nu garantează credința unui copil.

Scopul din Romani 9:7-13 este să ne arate că Isaac, nu Ismael, și Iacov, nu Esau, au primit binecuvântarea deplină de a fi născuți din părinți credincioși. Sângele lui Isus dezbină nu doar când părinții nu cred, ci și când copiii nu cred. Asta a avut în vedere Isus când a spus: „Omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui... cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10:36-37). Un părinte creștin poate avea această alegere: loialitatea față de Hristos sau loialitatea față de copil.

Dar o spun din nou – Hristos a obținut privilegii pentru copiii credincioșilor. Ar părea inutil să spui: „Făgăduința aceasta este pentru voi și pentru copiii voștri” (F.A. 2:39), și să spui: „îndurarea Lui pentru copiii copiilor lor” (Ps. 103:17-18), dacă nu ar exista o semnificație mai profundă pentru o descendență creștină decât una păgână. Există un bine care vine asupra copiilor credincioșilor.

Dumnezeu spune în Ieremia 32:39: „Le voi da o inimă și o cale, ca să se teamă de Mine totdeauna, *spre fericirea lor și a copiilor lor după ei*”. Această „fericire” nu este garanția credinței,

ci darul Cuvântului lui Dumnezeu (Deut. 6:6-7), înfrânarea disciplinei lui Dumnezeu (Efes. 6:4), demonstrarea dragostei lui Dumnezeu (Col. 3:21) și puterea rugăciunii (Iov 1:5). Dumnezeu a rânduit, în mod regulat și în mod normal, să lucreze prin aceste mijloace spre mântuirea copiilor credincioșilor.

Pentru asta a murit Hristos. Părinții creștini onorează sângele lui Isus când ei urmează căile Lui de dragul copiilor lor.

124.

CE ESTE EVANGHELIA CREȘTINĂ?

*Explorarea a ceea ce face ca
„vestea bună” să fie o veste bună*

Evangelhia nu este doar o succesiune de pași (să zicem „Cele patru legi spirituale” ale celor de la Campus Crusade sau „Cele șase adevăruri biblice” din *Quest for Joy*). Acestea sunt esențiale. Dar ceea ce face ca Evangelhia să fie „veste bună” este că ea conectează o persoană la „bogățiile de nepătruns ale lui Hristos”.

Nu există nimic în sine care să facă așa încât „iertarea păcatelor” să fie o veste bună. Pentru ca iertarea să fie o veste bună, trebuie să înțelegem la ce duce ea. Ai putea ieși dintr-o sală de judecată nevinovat de o crimă, și să fii ucis pe stradă. Iertarea poate duce sau nu la bucurie. Chiar și scăparea de Iad nu este în sine vestea bună pe care o dorim – nu dacă găsim Cerul extrem de plictisitor.

Nici îndreptățirea nu este în sine o veste bună. Unde duce ea? Aceasta este întrebarea. Dacă vrem ca îndreptățirea să fie o veste bună, totul depinde de premiul pe care îl primim ca urmare a punerii neprihănirii lui Hristos în contul nostru. Ce

primim pentru că suntem considerați neprihăniți în Hristos? Răspunsul este părtășia cu Isus.

Iertarea păcatelor și îndreptățirea sunt vești bune pentru că ele îndepărtează obstacolele față de singura sursă durabilă și atotputernică a bucuriei: Isus Hristos. Isus Hristos nu este doar mijlocul mântuirii noastre de condamnare; El este țelul mântuirii noastre. Dacă nu este ceva împlinitor să fii cu El, nu există mântuire. El nu este doar frânghia care ne trage din valurile amenințătoare; El este plaja solidă de sub picioarele noastre, aerul din plămânii noștri, bătaia inimii noastre, soarele cald de pe pielea noastră, cântecul din urechile noastre și brațele preaiubitului inimii noastre.

Iată de ce Noul Testament definește adesea Evanghelia ca, spus simplu, Hristos. Evanghelia este „Evanghelia lui Hristos” (Rom. 15:19; 1 Cor. 9:12; 2 Cor. 2:12; 9:13; 10:14; Gal. 1:7; Fil. 1:27; etc.). Sau, mai precis, Evanghelia este „Evanghelia slavei lui Hristos” (2 Cor. 4:4). Și, poate chiar mai minunat, Pavel spune că propovăduirea Evangheliei înseamnă predicarea „bogățiilor nepătrunse ale lui Hristos” (Efes. 3:8).

Prin urmare, a crede în Evanghelie nu înseamnă doar să accepți adevărurile minunate că (1) Dumnezeu este sfânt, (2) suntem păcătoși fără speranță, (3) Hristos a murit și a înviat pentru păcătoși, și (4) această mare mântuire se bucură de credința în Hristos – ci și că o credință în Evanghelie înseamnă

să-L prețuiești pe Isus Hristos ca bogăția ta de nepătruns. Ceea ce face Evanghelia să fie Evanghelie este că ea îl duce pe cel ce o crede la bucuria veșnică și mereu crescândă a lui Isus Hristos.

Cuvintele pe care Isus le va rosti când vom ajunge în Cer sunt acestea: „Intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25:21). Rugăciunea pe care El a rostit-o pentru noi s-a încheiat astfel: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea” (Ioan 17:24). Slava pe care El vrea să o vedem constă din „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos”. Ea constă din „nemărginita bogăție a harului Său [Dumnezeu], în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus” (Efes. 2:7).

Superlativele „nepătrunse” și „nemărginita” înseamnă că nu va exista sfârșit al descoperirii și bucuriei noastre. Nu va exista plictiseală. Fiecare zi va aduce la lumină lucruri noi și uimitoare despre Hristos, care vor face ca uimirea de ieri să fie văzută într-o lumină nouă, astfel încât nu doar că vor exista noi priveliști de slavă în fiecare zi, ci slava acumulată va deveni tot mai glorioasă cu fiecare nouă descoperire.

Evanghelia este vestea bună că bucuria veșnică și mereu crescândă a Hristosului care nu este niciodată plictisitor, ci care este mereu împlinitor, este a noastră liber și veșnic prin credința în moartea lui Hristos care ne iartă de păcat și în

învierea lui Hristos care ne dă nădejde.

Dumnezeu să îți dea abilitatea „să poți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoști dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungi plin de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efes. 3:18-19).

DESPRE DESIRING GOD

Orice om vrea să fie fericit. Pagina noastră de internet a apărut și este realizată ca să te ajute să găsești fericirea. Noi vrem ca oamenii de pretutindeni să înțeleagă și să primească adevărul că *Dumnezeu este cel mai proslăvit în noi când noi suntem cel mai împliniți în El*. Am strâns aici peste 30 de ani de lucrare în predicare și scrieri ai lui John Piper, inclusiv traduceri realizate în peste 40 de limbi.

De asemenea, oferim zilnic resurse scrise, audio și video care să te ajute să găsești adevărul, scopul și împlinirea care nu se sfârșesc niciodată. Și toate sunt disponibile gratuit, mulțumită generozității acelor care au fost binecuvântați de lucrarea noastră.

Dacă dorești să accesezi mai multe resurse pentru a ajunge la adevărata fericire sau dacă vrei să afli mai multe despre lucrarea noastră de la Desiring God, te invităm să vizitezi pagina noastră de internet la adresa desiringGod.org.

desiringGod.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la **magnagratia.org** și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 450 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org